

..Rita Ödüllü

NEVV YORK TIMES & ^ USA TODAY BESTSELLER.

SARAH MACLEAN

Soylular kulübünün hiç onavlamavar»* k ,

Ve bu .,1un ned,,, old,,*u, ,sl, b

Londra'nın en karanlık işlerinin döndüğü kumarhanenin kurucusunu hiç kimse tanımıyor. Kimliği gizli. Kendisi güçlü. Herkes onun bir erkek

tunu düşünüyor belki ama işin aslı öyle değil; o bir kadın. Üstelik ^günlük yaşarnında birden fazla kimlikle tanınıyor.

Herkte onu sıradan bir kadın zannediyor.

Onun tek amacı, yıllar önce hayatına bir hata gibi girmiş ama geçen zamanda, yaşamı boyunca ona verilen en güzel hediyeye dönüşmüş küçük kızını büyütmek ve iyi bir şekilde yetiştirmek. Bunu yapmak içinse unvaâİKkın biriyle evlenmesi şart. Kızının adını ve gururunu korumak için o adamı bulmak zorunda.

Bulduğundaysa, o adamı hiç kimsenin elinden alamayacağına emin.

"Tek kelimeyle harika!" •EloİM James

ngmesıs

T f»c«to<x* com'nmukıp İtt a T

Sarah Maelean İ n Güz el Rüya

Kitabın ö/giin Adı: Nevir Jııdgc a 1 ady by I ler C'over

Nemesis Kitap Konum

Yayın No: 240

Ya/an: Saralı Maelean

Çeviren: Oeni/ Rukiyye Sakallı

Yayma Ha/ırlayan: Frdal Çakıcıoğlu

Kapak Tasarını ve Uygulama: Başak Yaman Uroğlu

ISBN: 978-605-99M-70-7

^ Sarah Maelean ^ Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Akeali Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.
Sertifika No: 26707

1. Baskı Atan 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti Davurpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul Tel: 0212
482 99 10(pbx)

Senifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESIS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 10/2 Kağıthane / İstanbul Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222^46 16
infor^?nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

nemesis

(S^oi/ruA

Çeviren: Deniz Rukiyye Sakallı

ncmesıs

KİTAP

Qhase

Mart 1823 Leighton Şatosu Basilton, Essex

“Seni seviyorum.”

Muazzam güce sahip iki tuhaf, basit sözcük...

Yine de Leydi Georgiana Pearson —bir düğün kızı; bir düğün de kardeşi; onur, görev, namus simgesi
bir evlat ve sosyetenin iyi yetiştirilmiş, kusursuz leydisi— bu sözleri daha önce hiç duymamıştı.

Soylular âşık olmazlardı.

Âşık olsalar bile, bunu itiraf etmek gibi alt tabakaya özgü bir davranışa kesinlikle kalkışmazlardı.

Hal böyleyken, bu sözcüklerin dudaklarından böyle-sine rahatlıkla, bir o kadar da dürüstlikle dökülmesi şaşırtıcıydı. Ama Georgiana, on altı yıllık yaşamında hiçbir şeye böylesine inanmamış; daha önce hiçbir şey adının, atalarının, ailesinin ününden önce gelmemişti. Hepsini — hem tehlikeyi hem ödülü— kucakladı. Hissetmenin. Yaşamının. Aşka teslim olmanın...

Lanetlenmenin riskini göze aldı; sonuçta bu aşkı.

Ve aşk onu özgürleştirdi.

Kesinlikle bundan daha güzel bir an olamazdı. Sevdiği, ömrünün geri kalanını birlikte geçirmek istediği adamın kollarındaydı. Sonsuza kadar kollarında olacağı, birlikte bir gelecek kuracağı adam. Onun kollarında olmak ününü, aile adını tehlikeye atması anlamına gelse bile umursamıyordu.

Jonathan onu koruyacaktı.

Georgiana'yı mart soğuşundan korumak için aile mülkünün ahırlarına çekerken böyle söylemişti.

Jonathan onu sevecekti.

Elleri Georgiana'nın üstünde dolaşırken; kumaş yığınlarını çözer, açar, kaldırır, soyarken sevgi sözcükleri fısıldamıştı. Tenine dokunur, bedenini okşarken Georgiana'ya her şeyi söz vermişti.

Georgiana da karşılığında sevgisini fısıldamıştı. Adama her şeyini vermişti.

Jonathan.

Ahırın çatısına doğru zevkli bir iç çekiş koyuverdi, sevgilisine sokuldu. Güçlü kaslar yastığı, sert samanlar yatağı olmuştu. Sarındıkları at battaniyesi sıcacıktı. Normalde rahatsız, kaşındırıcı olan battaniye bile az önce yaşanan duyguların etkisiyle yumuşacıkmiş gibi hissettiriyordu.

Aşk... Sonelerin, şiirlerin, masalların ve romanların esin kaynağı.

Aşk... Koca koca adamları ağlatan, can yakan, tutkuyla şarkılar söyleten o zor bulunur duygu.

Aşk... Her şeyi parlak, sıcacık, harika yapan, dünyayı değiştiren o duygu. Herkesin çaresizce peşinden koştuğu duygu.

Ve Georgiana onu bulmuştu. Burada. Buz gibi soğuk havada, bu yakışıklı gencin kollarında. Hayır, adamın. O bir adamdı, tıpkı Georgiana'nın bir kadın olduğu gibi. Bugün onun kollarında, onun bedeninin altında bir kadın olmuştu.

Aşağıdaki ahırlardan birinden bir at kişneyişi duyuldu. At ayaklarını yere vuruyor, ya yem ya su ya da ilgi istediğini gösteriyordu.

Jonathan hareketlenince, Georgiana ona doğru kıvrıldı, battaniyeyi sıkıca çevrelerine sardı: “Henüz değil.” “Gitmek zorundayım. Bana ihtiyaçları var.”

En cilveli tavrıyla, “Asıl benim sana ihtiyacım var,” dedi.

Jonathan’ın eli çıplak omzuna uzandı. Yumuşak teninin üzerinde adamın sıcak ve pürüzlü elini hissetmek, tüm vücudunu zevkle titretti. Daha önce kimse ona do-kunmamıştı. Bir dükün kızı, bir dükün de kardeşi olarak dokunulmamıştı. Lekesizdi. El değmemişti.

Bugüne kadar.

Gülümsedi. Annesi, biricik kızının sosyeteye tanıtılmaya niyetinin olmadığını ve ihtiyacının da kalmadığını öğrenince öfke nöbetine tutulacaktı. Ve Londra sosyetesinin tanıdığı en çekilmez aristokrat olan ağabeyi —cemiyette Kibir Dükü olarak da biliniyordu— onaylamayacaktı.

Ama Georgiana’nm umurunda değildi. Bayan Jonat-han Tavish olacaktı. Alt tabakadan biriyle evleneceği için, “leydi” unvanını bile elinde tutamayacaktı. İstemiyordu da. Sadece Jonathan’ı istiyordu.

Ağabeyinin bu evliliği engellemek için elinden geleni yapacak olması önemli değildi. Artık engellenemezdi.

İş işten geçmişti.

Bu düşünceyle kıkırdadı. Bir yanda hissettiği aşk, diğer yanda tehlikeye attıkları vardı. Ama seçim yapılmıştı.

Jonathan kalktı. Bedenlerinin bir bütün olduğu sıcak kozadan ayrılmış, aralarına soğuk havanın girmesine izin vermiş, Georgiana’nm çıplak teninin ürpermesine neden olmuştu. Pantolonunu üzerine geçirirken, “Giyinmelisin,” dedi. “Biri bizi görecektir olursa...”

Bitirmesine gerek yoktu. Haftalardır aynı şeyi söylüyordu. İlk öpüştükleri andan başlayarak paylaştıkları tüm o gizli kaçamaklarda, temkinli davranmaya özen göstermişti. Yakalanacak olurlarsa Jonathan kırbaçlanabilir ya da daha kötü bir ceza alabilirdi.

Ve Georgiana mahvolurdu.

Bugünden sonra; sert samanların üstünde çırılçıplak uzandıktan ve sevgilisinin pürüzlü işçi elleriyle bedenini keşfetmesine izin verdikten sonra... Zaten mahvolmuştu. Ama umursamıyordu. Önemli değildi.

Kaçabilirlerdi, evlenmek için kaçmaları da gerekiyordu. İskoçya’ya gidebilirlerdi. Yeni bir hayata başlardı. Georgiana’nm parası vardı.

Jonathan’ın hiçbir şeyi olmaması kimin umurundaydı?

Aşka sahiplerdi ve bu yeterliydi.

Aristokrasinin kiskanılacak bir yanı yoktu. Hatta üst tabaka acınası olarak nitelendirilebilirdi. Aşk olmayınca, yaşamak neye yarardı?

Georgiana iç geçirdi, uzun süre Jonathan'ı izledi. Gömleğini giyerken, gömleğin uçlarını pantolonunun içine sokarken, botlarını çekerken onu izledi. Alçak tavanlara, dar alanlara alışıkmiş gibi incelikle hareket edişine hayran olmuştu. Jonathan, kravatını boynuna bağladı, ceketini giydi, üzerine de kışlık paltosunu geçirdi. Hareketleri rahat, hesaplıydı.

İşi bittiğinde, uzun kemiklerle ve güçlü kaslarla çevrili bedeni ahırlara inen merdivene doğru ilerledi.

Georgiana, battaniyeye yapıştı. Adamın uzaklaşması, bedenini buz gibi yapmıştı.

Hafifçe, "Jonathan..." diye seslendi, kimsenin sesini duymasını istemiyordu.

Genç adam başını çevirdi. Georgiana, onun mavi gözlerinde bir şey yakaladı, anlamını hemen kavrayamadığı bir bakış. "Ne var?"

Gülümsedi, birden utanı vermişti. Az önce yaptıklarını düşününce, bu ani utancı anlamsız görünüyordu. Adam az önce tüm bedenini görmüştü. "Seni seviyorum," dedi yeniden. Sözcüklerin dudaklarından dökülüştü şaşkınlık vericiydi. Öylesine dürüst, öylesine içten...

Jonathan, merdivenin ilk basamağında duraksadı. Ça-

fi

basız bir şekilde merdivende asılı kalışıyla uçuyormuş gibi bir izlenim veriyordu. Uzun süre konuşmadı. O kadar uzun ki, Georgiana mart soğğunun kemiklerine işlediğini hissedebiliyordu. Endişe kıvrılarak gelip tam göğsünün ortasına yerleşivermişti.

Jonathan, sonunda gülümsedi. Cömert, parlak gülümsemesi, Georgiana'yı en başta ona çeken özelliklerinden biriydi. Bir yıl. Ya da biraz daha uzun. Georgiana'yı bu süre içinde ayartmıştı. Bu öğleden sonra, sonunda kızı samanlığa çıkmaya ikna etmiş, tereddütlerini yok edene dek öpücüklerle boğmuş, sevgi dolu sözlerle samanlara yatırmıştı. Her şeyini almıştı.

Ama buna almak denilemezdi.

Georgiana, gönüllü vermişti.

Ne de olsa adamı seviyordu. Ve adam da onu seviyordu.

Öyle söylemişti. Belki sözcüklerle değil ama dokunuşlarla.

Öyle değil mi?

Kuşku içine çörelendi. Ne kadar yabancı bir duyguydu. Bir dük kızı, bir dükün de kardeşi olan Leydi Georgiana Pearson, daha önce hiç kuşku duymamıştı.

Söyle, dedi içinden. Söyle bana.

Sonsuzluk kadar uzun gelen bir andan sonra, Jonathan konuştu: “Sen çok tatlı bir kızsın.”

Sonra gözden kayboldu.

On Yıl Sonra Worthington Konutu Londra

Georgiana Pearson yirmi yedi yıllık hayatındaki olayları gözden geçirdiğinde, her şeyi başlatan o karikatürü hatırlayabiliyordu.

Kahrolası karikatür!

Skandal sayfasında bir yıl önce, beş yıl önce ya da on yıl sonra çıkmış olsaydı, umurunda bile olmayacaktı. Ama Londra'nın en ünlü dedikodusu dönerken, martin on beşinde ortaya çıkmıştı.

Boşuna *martın on beşinden sakın*¹ dememişler.

Aslında karikatür, bambaşka bir günün sonucuydu. İki ay öncesinin. Ocağın on beşinin. Adı çıkmış leydi, yasadışı bir çocuk anası, ayaklı skandal ve Leighton Dükü'nün kız kardeşi Georgiana'nın dizginleri eline alıp sosyeteye geri döndüğü tarih.

İşte orada, Worthington'un balo salonunun bir köşesinde dikiliyor, tüm Londra'nın gözlerini üzerinde hissediyordu.

Hepsi onu yargılıyorlardı.

Bu, lekelenmekten sonra katıldığı ilk balo değildi ama fark edildiği ilk etkinlikti. Öncelikle, maske takmıyordu; boyaların ya da kumaşların arkasına gizlenmiyordu. Buraya kendisi olarak; soyluluk içinde doğan, skandallara batan Georgiana Peterson olarak gelmişti.

İlk kez utancını yaşamak üzere insan içine çıkıyordu.

Doğrusu Georgiana adının lekelenmesini önemsemiyordu. Lekelenmek, kulağa kötü bir şeymiş gibi gelse de aslında onu özgürleştiriyordu: Adı çıkmış leydilerin davetlerde boy göstermesi beklenmiyordu.

Leydi Georgiana Pearson —ki artık ne leydi unvanını kullanıyor ne de kullanmayı hak ediyordu— lekelenmeyi heyecanla karşılamıştı. Yıllardır da bu heyecandan bir şey kaybetmemişti. Ne de olsa, lekelenmesi onu Londra'nın skandallarla dolu ve en ünlü kumarhanesi olan *Düşmüş Melek*'m zengin ve güçlü sahibi yapmıştı. Britanya'nın en korkulan adamı... Chase adıyla bilinen gizemli “beyefendi”.

Kimsenin bilmediği küçük, önemsiz bir ayrıntı vardı: O, aslında bir kadındı.

Yani evet, Georgiana neredeyse on yıl önce kaderinin belirlendiği o gün, şansın yüzüne güldüğüne inanıyordu. Sosyeteden sürülmesi artık balolara, çay partilerine, pikniklere ve çeşitli etkinliklere davetiye alamayacağı anlamına geliyordu. İstenmiyordu. Böylece, her adımını izleyen refakatçi

sürüsünden, ılık limonata üzerine yapılan saçma sohbetlerden ve soylu kadınlar arasında kutsal sayılan konularla —ki bunlar anlamsız dedikodular, moda ve evliliğe uygun beyefendiler oluyordu— ilgileniyormuş gibi yapmaktan kurtulmuş oluyordu.

Dedikodularla ilgilenmiyordu. Zaten çok azı doğru çıkardı. Doğru çıkanlar da gerçeği tam yansıtmazdı. Georgiana, sırları tercih ediyordu. Güçlü adamlar tarafından borçlarına karşılık fısıldanan, skandallar koparabilecek sırları.

Aynı şekilde, modayla da ilgisi yoktu. Etekler, kadının zayıflığını ortaya koyan kumaş parçalarıydı sadece. Seçkin hanımlar günlerini eteklerinin katlarını düzelterek geçirirken, daha az seçkin hemcinsleri eteklerini kaldırarak hayatlarını sürdürüyorlardı. Georgiana, kumarhanesinin zemin katındayken Londra'nın en yetenekli fahişelerinin giydiği parlak ipeklerin içinde saklanıyordu ama diğer yerlerde, pantolonun rahatlığını tercih ediyordu.

Beyefendilere gelince, hiç mi hiç ilgisini çekmiyorlardı. Kumarhanesinde kaybedecek parası olmadığı sürece bir adamın yakışıklı, zeki ya da unvanı olmasının bir önemi yoktu. Georgiana yıllarca Londra hanımlarının evliliğe uygun bulduğu beyefendilerin *Düşmüş Melek*'in bahis defterine konu olduklarını görmüş; eşlerinin kim olacağı, düğün tarihleri, doğacak çocuklarının cinsiyeti tartışılırken onlara gülmüştü. Her biri birbirinden yakışıklı, zengin ve soylu adamların kendilerini zincire vuruşlarını, evlenmelerini kumarhanesinin patron süitinden izlemişti.

Ve bu maskaralığa katlanmaya zorlanmadığı için yaratıcısına şükretmişti.

Hayır, Georgiana boynunu rahibin ilmeğine geçilmemişti. Evliliğe yaklaşmadan, henüz on altı yaşındayken lekelenmişti. Erkeklerle ilgili dersini erken almıştı ve kutsanmış bir şekilde evlilikle ilgili tüm beklentilerden yakayı kurtarmıştı.

Şimdiye kadar...

Titreşen yelpazelerin arkalarına gizlenen fısıltılar, hor gören bakışlar, alaycı gülümsemeler her yerdeydi. Bakışlar, tenini sıyrıp geçiyordu; onu görmezden geliyor, geçmişinden dolayı yargılıyorlardı. Yeniden ortaya çıkmaya cüret ettiği için yargılanıyordu. Kuşkusuz, yüzüzlüğünü kınıyorlardı. Temiz dünyalarını skandalıyla kirletmeye kalkıştığı için.

Bakışlar öldürebilseydi, geldiği an ölmüş olurdu.

Neden burada olduğunu biliyorlardı. Bu yüzden onu küçümsüyorlardı.

Tanrım! Bu, tam bir işkenceydi.

Her şey giysiyle başlamıştı. Korse, onu yavaşça öldürüyordu. İç etek katmanları, hareketlerini kısıtlıyordu. Kaçması gerekirse, kuşkusuz bu kumaş parçalarına takılacak ve yüzüstü düşecekti. Danteller içindeki leydi sürüsünün kahkahaları kulaklarında çınlayacaktı.

Görüntü gözlerinin önünde belirince, az kalsın gülümsüyordu. Böyle bir sonun başına gelme olasılığının yüksekliği, gülümsemesine engel oldu.

Hayatında hiç bu kadar huzursuz hissetmemişti. Ama kurban rolüne bürünüp onlara bu zevki yaşatmayacaktı. Aklını görevinden ayırmamalıydı.

Koca bulmak...

Hedefi, Lord Fitzwilliam Langley'di. Saygın, unvanı olan ve paraya muhtaç. Sırları olmayan, düzgün bir adam.. Ama tek bir tane sırrı vardı ki; duyulduğunda sadece saygınlığı iki paralık olmakla kalmaz, üstelik hapse de girerdi.

Evliliğin kendisine değil de adına ihtiyacı olan bir leydi için kusursuz bir koca adayı.

Bir de ortaya çıksaydı...

“Bilge bir kadın bana bir zamanlar, kuytu köşelerin korkaklara göre olduğunu söylemişti.”

İnleme isteğini bastırdı, Lamont dükünün tanıdık sesine dönmedi. “Sosyeteyi önemsemediğini sanıyordum?”

“Saçmalık! Sosyeteyi severim. Hem, sevmesem bile Leydi Georgiana'nın ilk balosunu kaçıramazdım.” Georgiana kaşlarını çatınca, ekledi: “Dikkat et, Londra'nın geri kalanı bir dükü saygısızca başından savdığını konuşacak.”

Temple olarak bilinen dük, onun iş arkadaşıydı. *Düşmüş Melek*'i birlikte yönetiyorlardı. Temple, istediğinde oldukça sinir bozucu olabiliyordu. Georgiana, yüzüne parlak bir gülümseme yerleştirerek sonunda düke döndü: “İzlemeye mi geldin?”

“Sanırım soru, ‘İzlemeye mi geldiniz, ekselansları?’ şeklinde sorulmalıydı.”

Georgiana'nın gözleri kısıldı: “Seni temin ederim, ekselansları sözünü kullanmak gibi bir niyetim yok.”

“Aristokratların dünyasında koca o rıyorsan, unvanlara gereken saygıyı göstermeye çabalamaksın.”

“Daha farklı şeyler için çaba harcamayı yeğlerim.”

Bir kaşını kaldırdı: “Ne gibi?”

“Örneğin acı çektiğimi görmekten zevk alan kendini beğenmiş aristokratlardan öcümü almaya çabalayabilirim.”

Temple, onaylar gibi ciddiyetle başını salladı. “Pek de kadınsı sayılamayacak bir uğraş.”

“Kadınsı uğraşlar konusunda paslanmış olmalıyım.” “Pek öyle görünmüyor.” Gülümsedi. Esmer teniyle karşıtlık oluşturan bembeyaz dişleri görüldü. Georgiana, o gülümsemeyi dükün yakışıklı yüzünden silmek istedi. Bir küfür mırıldandı ve dük kahkahasına engel olamadı. “Bu da pek kadınsı olmadı.”

“Kulübe döndüğümüzde...”

Sözünü kesti. “Dönüşümünün inanılmaz olduğunu söylemeliyim. Seni neredeyse tanıyamayacaktım.”
“İstedğim de buydu.”

“Nasıl yaptın?”

“Daha az boya ile.” Georgiana, kulüp içinde kılık değiştirerek dolaşıyordu. *Düşmüş Melek'in* en yetenekli fahişesi olarak bilinen Anna, onun kulüpteki kimliği idi. Anna ağır makyajı, süslü perukları ve göğüslerini kaldıran destekle aşırıya kaçmaktan çekinmiyordu. “Erkekler, görmek istediklerini görürler.”

“Hımm,” derken, bu sözlerden hoşlanmadığı belli oluyordu. “Peki, bu giydiğin kahrolası şey ne?”

Georgiana’nın parmakları kıpırdandı; kendini durdur-masa, eteklerinin katlarını düzeltiyor olacaktı. “Giysi...” Giysi oldukça kapalı ve beyaz renkteydi. Georgia-na’dan daha masum biri için tasarlanmıştı. Geçmişinde

skandallar olmayan biri için. Para kazanmak için kumarhane işletmeyen biri için.

“Seni daha önce giysi içinde gördüm. Bu...” Temple duraksadı, üzerindeki inceledi. Gülüşünü öksürükle kapatmaya çalıştı. “Önceki giydiklerine pek benzemiyor.” Bir kez daha duraksadı. “Saçından fırlayan tüyler var.”

Georgiana, dişlerini sıktı. “Bana bunun son moda olduğu söylendi.”

“Komik görünüyorsun.”

Sanki bilmiyormuş gibi. Sanki öyle hissetmiyormuş gibi. “Caziben sınır tanımıyor.”

Dük sıırıttı. “Kendin hakkında yanıltıcı fikirlere kapılmanı istemem.”

Böyle bir şansı yoktu. Hele de burada, düşman toprakla-rmdayken. “Senin eşlik edilmesi gereken bir eşin yok mu?” Dükün bakışları ileriye, balo salonunun ortasında dönen kestane rengi saçlara kaydı. “Ağabeyin onunla dans ediyor. Kendi ününü kullanarak kanma saygınlık kazandığına göre, ben de aynı iyiliği onun kız kardeşine yapabilirim diye düşündüm.”

Georgiana ona kuşkuyla baktı. “Senin ünün mü bana saygınlık kazandıracak?”

Daha birkaç ay önce Temple, “Katil Dük” olarak biliniyordu. Üvey annesi olacak kadını düğününden bir gece önce öldürdüğü sanılıyordu. Öldürdüğü sanılan kadınla evlenince suçlamaların yalan olduğu anlaşılmiş ve sosyete onu yeniden bağrına basmıştı. Ki evlilik başlı başına bir skandal olmuştu. Ama skandal, Temple’m ününü pek etkilememişti. Yıllarını sokaklarda geçirmiş, sonra da *Düşmüş Melek'in* boksörlüğünü yapmış bir adam olarak skandalin içinde yaşıyordu zaten.

Temple, dük unvanını taşıyor olabilirdi ama saygınlığı lekeliydi. Georgiana’nm ağabeyi Simon ise aristokratların dünyasına kusursuz uyuyordu. Lamont düşesiyle dans

etmesi, hem kadının hem de dukalığın saygınlığını onarabilirdi.

“Senin ünün, bana saygınlıktan çok zarar getirir.” “Saçmalık. Bir dükü herkes sever. Çevrede dolaşan yeterince dük kalmadı, seçici olabileceklerini sanmıyorum.” Kendinden emin bir şekilde gülümseyip elini uzattı. “Dans eder misiniz, Leydi Georgiana?”

Georgiana dondu. “Şaka yapıyor olmalısın!” Gülümsemesi sıyrılmaya döndü, kara gözleri alayla parlıyordu. “Kurtuluşunla ilgili şaka yapmayı hayal bile edemem.”

Gözleri kısıldı. “Öcümü almanın türlü yolları var, biliyorsun.”

Temple eğildi. “Senin gibi bir kadın dükleri geri çevirmez, Anna.”

“Bana öyle deme.”

“Kadın mı demeyeyim?”

Georgiana, elini sertçe onun eline koydu, sinirden kuduruyordu. “O ringde ölmene izin vermeliydim.”

Temple, yıllarca *Düşmüş Melek*'in gecelik eğlencesi olmuştu. Kulübe borcu olanların servetlerini geri kazanmalarının tek yolu vardı: Ringde yenilmez Temple'ı yenmek. Aldığı bir yara ve evlilik, Temple'ın ringe veda etmesini sağlamıştı.

“Aslında öyle demek istemediğini biliyorum.” Temple onu ışığa çekti. “Gülümse.”

Georgiana, kendisine söyleneni yaptı. “Aynen öyle demek istedim.”

Temple, onu kollarına aldı. “İstemedin ama sosyetedeki ve yapmak üzere olduğun şeyden korkuyorsun, bu yüzden fazla üzerine gelmeyeceğim.”

Georgiana, kaskatı kesildi. “Korkmuyorum!”

“Elbette korkuyorsun. Anlamayacağımı mı sandın? Boume'un ya da Cross'un anlamayacağını düşündün?” Kumarhanenin diğer ortaklarından söz ediyordu. “Hepi-

H

miz çamurlardan sürünerek kurtulduk, ışığa çıktık. Hepimiz bu dünyanın kabulünü alabilmek için uğraştık.” “Erkekler için durum farklı.” Kendini durduramadan sözler dudaklarından dökülürmüşü. Temple'ın yüzündeki şaşkınlığı görünce, onun önceki sözlerini haklı çıkardığını anladı. “Kahretsın!”

Temple, kısık sesle devam etti: “Senin yanlışlıkla trajik bir skandalın kurbanı olduğunu düşünmelerini istiyorsan, dilini tutmalısın.”

“Sen gelmeden önce, çok güzel idare ediyordum.” “Köşede saklanıyordun.”

“Saklanmıyordum.”

“O halde yaptığın neydi?”

“Bekliyordum.”

“Sosyetenin sana resmi bir özür sunmasını mı bekliyordun?”

“Vebadan düşüp ölmelerini yeğlerim,” diye homurdandı.

Temple güldü. “İstemekle olsaydı...” Georgiana’yı dans pistinde çevirdi; dönerlerken, salonu aydınlatan mumlar gözlerinin önünde ışıklı bir yol oluşturmuşlardı. “Langley geldi.”

Vikont geleli beş dakika bile olmamıştı. Gelişi, Georgiana’nın dikkatinden kaçmamıştı. “Gördüm.”

“Ondan gerçek bir evlilik istemiyorsun.” dedi Temple. “İstemiyorum.”

“O halde neden en iyi olduğun şeyi yapmıyorsun?” Georgiana’nın bakışları, salonun karşısındaki yakışıklı adama kaydı. Seçtiği koca adayına. “Sence koca adayımı sağlama almanın en iyi yolu şantaj mı?”

Temple gülümsedi. “Bende işe yaramıştı.”

“Her adam senin kadar mazoşist değil, Temple. Evlenmem gerektiğini söyleyip duruyordunuz sen, Bourne ve Cross,” dedi azarlar bir tavırla. “Ağabeyimin ısrarlarından söz etmiyorum bile.”

“Ah, evet, Leighton dükünün sana oldukça cömert bir çeyiz ayarladığını duydum. Adayların şimdiden başına üşüşmemeleri ilginç. Peki, ya aşk ne olacak?”

”Aşk mı?” Sözcüğü küçümser bir şekilde söylememesi olanaksızdı.

“Eminim daha önce duymuşsundur. Soneler, şiirler ve sonsuza kadar mutlu yaşamak?”

“Duydum,” dedi. “Burada anlaşmalı bir evlilikten söz ettiğimize göre, sözün nasıl olup da aşka gelebildiğini anlayamadım,” diye sürdürdü. “Hem aşk aptallara göredir.” Temple, bir süre onu izledi. “O halde çevren aptallarla çevrili.”

“Aptalsınız. Hem de her biriniz. Karasevdalılar gibi ortalıkta gezmiyorsunuz. Ve şu olanlara da bir bak!” Koyu renk kaşlarını kaldırdı. “Ne olmuş? Evlendik mi? Çocuklarımız mı oldu? Mutlu mu olduk?”

Georgiana iç geçirdi. Bu konuşmayı yüzlerce kez yapmışlardı. Hatta binlerce. Ortakları aşkı bulmuşlardı ve diğer herkesin de aşkı bulmasını istemekte kendilerine engel olamıyorlardı. Bilmedikleri şey, aşkın Georgiana’ya göre olmadığıydı. “Ben de mutluyum,” diye yalan söyledi.

“Hayır. Sen zenginsin. Ve güçlüsün. Ama mutlu değilsin.”

Omuz silkerek, “Mutluluğa fazla değer veriliyor,” dedi. “Oysa hiç değeri yok.”

“Mutluluk her şeye değer.” Bir süre sessizce dans ettiler. “Görüyorsun ya, mutluluk için olmasa bu işe hiç kalkışmazdın.”

“Benimki için değil, Caroline’ın mutluluğu için.” Kızı... Her geçen gün daha da büyüyordu. Dokuz yaşındaydı, yakında ona basacaktı. Bir de bakmışsın, yirmi olmuş. Georgiana’nın burada olma nedeni de buydu. Kavalyesi olan iriyarı adama baktı. Bu adam, onu pek çok kez

-/A

kurtarmıştı. En az Georgiana’nın onu kurtardığı kadar. Ona doğruyu söylemeye karar verdi. “Onu koruyabileceğimi düşünmüştüm,” dedi kısık sesle. “Ondan uzak kaldım.” Yıllarca. Ayrılık ikisine de zarar vermişti.

Temple da kısık sesle yanıt verdi: “Biliyorum.” Georgiana, dansın göz teması kurmalarına engel olmasına müteşekkirdi.

“Onu güvende tutmaya çalıştım,” diye yineledi. Ama bir anne yavrusunu ne kadar saklayabilirdi ki? “Ama yeterli olmadı. Büyüyor, yakında bizim kanatlarımızın altından çıkacak. Daha fazlasına ihtiyacı olacak.”

Georgiana elinden geleni yapmıştı. Caroline’ı büyütmeleri için ağabeyinin evine yollamış, onu yasadışı doğumunun skandalından korumak istemişti.

Ve işe yaramıştı da. Bir yere kadar...

Geçen aya kadar.

“Şu karikatürden söz ediyor olamazsın.”

“Elbette o karikatürden söz ediyorum.”

“Kimse dedikodu sayfalarını önemsemiyor.”

Temple’a bir bakış attı. “Bu doğru değil ve bunu da en iyi sen biliyorsun.”

Dedikodu kazanları kaynıyordu. Leighton dükünün ona sosyete boy gösteremeyeceğini söylediğini, Georgiana’nın da sezonda yer almak için ağabeyine yalvardığını konuşuyorlardı. Söylentilere göre, ağabeyi ondan evlenmemiş bir anne olarak evde kalmasını istemiş, Georgiana da izin vermesi için ayaklarına kapanmıştı. Komşular, bağırışlar duyduklarını öne sürüyorlardı. Ağlayışlar. Küfürler. Güya dük onu sürgüne göndermişti, Georgiana da ondan izinsiz dönmüştü.

Dedikodu gazeteleri çılgına dönmüştü. Her biri adı çıkmış Leydi Georgiana Peterson’un geri dönüşüyle ilgili en şaşırtıcı haberi paylaşmak için birbiriyle rekabet halindeydi.

Aralarından en popüler olanı, *Skandal Sayfası*, o dillere destan karikatürü basmıştı. Üzerinde onu örtecek sadece saçları olan Georgiana, bir atın üstündeydi; kucağında, kundağa sarılı bir kız bebek tutuyordu. Biraz Leydi Godiva², biraz Bakire Meryem gibi tasvir edilmişti. Kibir Dükü yan tarafta,

yüzünde dehşete kapılmış bir ifadeyle onu izliyordu.

Georgiana, karikatürü görmezden gelmeyi yeğlemişti. Londra'nın yarısını Hyde Park'a döken o sıcak güne kadar... Bir hafta kadar önceydi. Caroline at binmek için yalvarmış; Georgiana, isteksiz olsa da kızını eğlendirmek için işini bırakıp ona katılmıştı. İlk kez insan içine çıkmıyorlardı ama karikatür yayınlandıktan sonra, birlikte ilk dışarı çıkışlarıydı. Ve Caroline bakışları fark etmişti.

Serpentine'e bakan bir tepede atlarından inip atlarını gölün kıyısına doğru ilerlettiler. Kışın bitmesine az zaman kala göl, gri ve bulanık görünüyordu. Gölün kıyısında duran bir grup kızın önünden geçtiler. Kızlar Caroline'in yaşlarındaydı. Gruptan fisılдамалар, iğneli sözler yükseliyordu. Georgiana bunun gibi kızlarla, bu gruptan iyi bir şey çıkmayacağını bilecek kadar çok karşılaşmıştı.

Ama Caroline'in genç yüzünün umutla parladığını görünce, onu çekip götürmeye yüreği el vermedi. Oysa kızını çaresizce uzaklaştırmak istiyordu.

Caroline, onların farkında değilmiş gibi yaparak kızlara yaklaştı. Sanki onların yanına gitmeyi planlamıyormuş gibi. Nasıl oluyordu da tüm kızlar bu hareketi bilebiliyor

du? Hem umut hem korkuyla sakince sokulmayı? Fark edilmek için sessiz isteği?

Gençliğin ve aptallığın verdiği cesaretin bir mucizesi...

Kızlar, önce Georgiana'yı fark etmişlerdi. Kuşkusuz çenesi durmayan annelerinden hikâyeyi birçok kez duymuşlardı. Caroline'in kim olduğunu da anında tahmin ettiler. Başlar kaldırıldı, hor gören bakışlar belirdi ve fısıltılar arttı. Georgiana geride kaldı, kızıyla dedikoduların arasında girme isteğine karşı koydu. Belki de yanılıyordu. Belki de incelikle karşılanacaklardı. Selamlanacaklardı. Kabul görecektlerdi.

Sonra grubun lideri onu fark etti.

Onlara bakan, Caroline'm onun kızı olduğunu anlamazdı. Georgiana, kızının ablası sanılacak kadar gençti. Hem sosyeteyle tüm bağı kesmişti, belki tanınmayacaktı. Saklanmıyordu, sadece aralarına girmeyi istemiyordu.

Ama güzel sarışın kızın bakışları onu bulduğu an, gözleri tanıdığını belli edercesine koskocaman açıldı. Tüm o dedikoducu annelere lanet olsun! Georgiana, kızının işinin bittiğini anlamıştı. Çaresizce onu durdurmak istedi. Başlamadan bu işe bir son vermek istedi.

Caroline öne, kızlara doğru bir adım attı.

Çok geçti.

“Park eskisi gibi değil.” Kız, yaşından büyük bir deneyim ve küçümsemeyle konuşuyordu. “Hemen herkesin burada gezinmesine izin veriliyor. Soyağacı göz önüne alınmıyor.”

Caroline dondu. Duymamış gibi davranmaya çalışırken, çok sevdiği atının dizginleri elinde unutulup gitmişti.

Bir başka kız da zalimce bir keyifle, “Anne babasının kim olduğuna da bakılmıyor,” dedi.

İşte! Akıllarda dolanan ama dile getirilmeyen o söz

Piç.

Georgiana, hepsine sağlam birer tokat indirmek istiyordu.

Ahmaklar sürüsünden kıkırtılar yükseldi; eldivenli eller dudaklara götürüldü, göstermelik olarak gülüşler saklandı.

Caroline, annesine döndü. Yeşil gözleri yaşlarla dolmuştu.

Sakın ağlama, diye yalvardı içinden kızına. *Onlara sözlerinin ne kadar doğru olduğunu gösterme!*

Bu sözleri kızı için mi söylüyordu, yoksa kendisi için mi, emin değildi.

Caroline, yanakları kıpkırmızı olsa da ağlamadı. Doğumundan utanmıştı. Annesinden utanmıştı. Değiştirmeye gücünün yetmeyeceği tüm şeylerden utanmıştı.

Georgiana'nın yanına döndü. Yavaşça hareket ediyor, tasasızca atının boynunu okşuyordu. Tanrı onu kutsasın, kaçmadığını kanıtlamak istercesine tembel bir tavırla yürüyordu.

Georgiana öyle gururlanmıştı ki, boğazında oluşan yumrudan, konuşmayı beceremedi. Konuşması da gerekmedi. Caroline, duyulabilecek kadar yüksek sesle, “Anlaşılan inceliğe de bakılmıyor,” dedi.

Georgiana, şaşkınlığını gülerek atmaya çalıştı. Caroline atma binmiş, ona bakıyordu. “Grosvenor kapısına kadar yarışalım.”

Yarıştılar. Caroline kazandı. Bir sabaha iki galibiyet...

Peki, ya kaybettikleri?

Bu soru, onu şimdiye döndürdü. Aristokratların arasına, Lamont dükünün kollarında dans ettiği balo salonuna. “Geleceği yok,” dedi yavaşça. “Ben mahvettim!”

Temple iç geçirdi.

Georgiana devam etti: “Ona istediği her şeyi sağlayabileceğimi düşünmüştüm. Chase'in istediği her kapıyı açabileceğini sanmıştım.”

O kadar kısık sesle konuşuyordu ki, onlarla beraber

dans edenlerden hiçbiri duyamazdı. “Herkes bir kumarhane sahibinin neden bir leydinin piçiyile bu kadar ilgilendiğini merak ederdi.”

Georgiana, dişlerini sıktı. Kendine o kadar çok söz vermişti ki. Sosyeteye sıkı bir ders verecekti.

Asla onların karşısında eğilmeyecekti.

Kızma dokunmalarına asla izin vermeyecekti.

Ama bazı sözler, ne kadar kararlı olursan ol, yerine getirilemiyordu.

“Elimde çok büyük bir güç var, yine de küçük bir kızı kurtarmaya yetmiyor.” Duraksadı. “Bunu yapmazsam ona ne olur?”

“Ben onu korurum,” diye yemin etti dük. “Senin koruyacağın gibi... Diğerleri de onun arkasında duracaktır.” Bir kont. Bir marki, tş ortakları. Her biri zengin, güçlü ve unvan sahibiydi. “Ağabeyin de ona göz kulak olur.”

Yine de;...

“Peki, biz olmadığımızda? O zaman ne olacak? Biz gidince elinde tek kalan günah ve ahlaksızlıkla elde edilmiş bir miras olacak. Karanlık bir hayatı olacak.”

Caroline, daha iyisini hak ediyordu. Caroline her şeyi hak ediyordu.

Temple’den çok kendine söyler gibi, “Işığı hak ediyor,” dedi.

Ve Georgiana ona ışığı verecekti.

Caroline, kendisine ait bir hayat isteyecekti. Çocukları olsun isteyecekti. Daha fazlasını isteyecekti.

Ona bunları verebilmek için, Georgiana’nın tek seçeneği vardı: Evlenmeliydi. Bu düşünceyle bakışları salonun karşısındaki adama kaydı. Kocasını olacak adama. “Vikontun unvanını yardım edecek.”

“Peki, ihtiyacın olan tek şey unvan mı?”

“Evet,” diye yanıtladı. “Kızıma layık bir unvan. İste-

diği hayatı ona verebilecek tek şey. Belki hiçbir zaman saygı göremeyecek ama unvan, geleceğini güvence altına alacak.”

“Başka yollar da var.”

“Hangi yollar?” diye sordu. “Ağabeyimin eşini düşün. Kendi karını düşün. Burada zor kabul görüyorlar. Unvansız. Rezil.” Sözleri karşısında Temple’ın gözleri kısıldı ama Georgiana devam etti. “Unvan onları koruyor. Kahretsin, bir kadını öldürdüğüne inandıkları zaman bile seni tamamen dışlayamadılar, çünkü sen her şeyden önce bir düktün. İsteseydin, evlenebilirdin de. Sosyete de sözü geçen unvandır. Ve her zaman da böyle olacak. Sosyete de unvan peşinden koşan kadınlar ve çeyiz parası peşinden koşan erkekler her zaman olacak. Tanrı biliyor ya, Caroline’m çeyizi gerektiğinden de büyük olacak ama yeterli olmayacak. Her zaman benim kızım olarak bilinecek. Hep benim günahımın izini taşıyacak. Günün birinde aşkı buldu diyelim, düzgün hiçbir adam onunla evlenmez. Langley ile evlenirsem, işte o zaman gelecekte benim skandalımdan sıyrıлма şansını olur.”

Temple, bir süre sessiz kaldı. Sonunda, sordu: “O halde neden devreye Chase’i sokmayasın? Senin ada ihtiyacın var, Langley’in de eşe ihtiyacı var. Londra’da, nedenini bilen sadece biziz. İki taraf için de yararlı olacak bir anlaşma.”

Londra’nın en gözde erkek kulübünün kurucusu olarak, Chase kimliği altında Georgiana sosyetenin düzinelerce üyesini parmağında oynatmıştı. Yüzlercesini. Kimilerini mahvetmiş, kimilerini de yüceltmışti. Chase, birçoğunu parmağında oynatmıştı. Langley’i de kolayca evliliğe itebilirdi. Chase’in araya girmesi, vikont üzerinde sahip olduğu bilgiden söz etmesi yeterdi.

Ama ihtiyaç duymakla istemek aynı şey değildi, bunu en iyi Georgiana bilirdi. Vikontun da evliliğe en az Geo-

rgiana kadar ihtiyacı vardı ama evlenmeyi hiç istemiyordu. Georgiana’yı tereddüde düşüren de buydu. “Vikontun, Chase araya girmeden de bu evliliğin yararlı olduğuna katılmasını umuyorum.”

Temple yine bir süre sessiz kaldı. “Chase’in araya girmesi, İşleri hızlandırırdı.”

Doğruydu ama berbat bir evlilik olurdu. Langley’i şantaja gerek kalmadan kazanabilirse, daha iyiydi. “Bir planım var,” dedi.

“Ya planın işe yaramazsa?”

Langley’in dosyasını düşündü. Belki inceydi ama tahrip ediciydi. Bir ad listesi, hepsi erkek... Ağzına gelen ekşi tadı görmezden geldi. “Daha güçlü adamlara şantaj yaptığım oldu.”

Temple, başını iki yana salladı. “Ne zaman bir kadın olduğumu hatırlasam, bir şey söylüyorsun ve... Chase geri dönüyor.”

“Chase öyle kolay saklanmıyor.”

“Hatta sen böyle...” Bakışları bir an tüylerden oluşan saç modeline kaydı. “Kadınsı görünürken bile.”

Orkestra son notaları çalınca, Temple ile bir başka ağız dalaşma girmekten ya da kızının geleceği için ne kadar ileri gidebileceğini tartışmaktan kurtulmuş oldu. Geri çekilip kendisinden beklendiği gibi reverans yaptı. “Teşekkür ederim, *ekselansları*.” Unvanı bilerek vurgulamıştı. Doğrudu. “Sanırım biraz hava alacağım.”

“Yalnız başına mı?”

Öfkesi geri geldi. “Kendimi koruyamayacağımı mı düşünüyorsun?” Londra’nın en rezil kumarhanesinin sahibiydi. Sayamayacağı kadar adamı mahvetmişti.

“Bence saygınlığımı da korumayı düşünmelisin.”

“Seni temin ederim, bir beyefendi bana dokunmaya kalkarsa eline vurmaktan kaçınmayacağım.” Geniş ama sahte bir gülümseme sundu, utangaç bir edayla başını eğdi. “Eşinize gidin, *ekselansları*. Ve dans için teşekkür ederim.”

Temple, bir süre elini sıkıca tutmayı sürdürdü. Georgiana başını kaldırıp tekrar ona bakana kadar. Sonra yumuşak bir sesle uyardı: “Onları yenemezsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Ne kadar çok denersen dene, sosyete her zaman kazanır.”

Bu sözler birden kanını kaynattı. Öfkesini bastırmaya çalışırken yanıtladı: “Bu doğru değil. Ve bunu sana kanıtlayacağım.”

w

Konuşma onu huzursuz etmişti.

Tüm gece huzursuzdu zaten.

Georgiana huzursuz olmak istemiyordu, bu nedenle bu anı —sosyete ve meraklı, yargılayan bakışlara dönüşünü— bu kadar ertelemişti. Başından beri, on yıl öncesinde de bu bakışlardan nefret etmişti. Mayfair sokaklarında dolaşırken onu izleyen o bakışlardan nefret ediyordu. Terzilere, kitapçılara girerken ve ağabeyinin evinin merdivenlerini tırmanırken onu izleyen alaycı bakışlara katlanamıyordu. Bu yargılayıcı bakışların daha doğmadan kızının kaderini belirlemesinden nefret ediyordu.

O bakışların öcünü, sosyetenin tam ortasına bir günah tapınağı kurarak ve altı yıldır ileri gelenleri hakkında sırlar toplayarak almıştı. Düşmüş Melek’e gelen beylerin hiçbiri karılarının her fırsatta yüz çevirdiği kadının her kart atışlarını, her zar sallayışlarını izlediğini bilmiyordu.

Sırlarının özenle toplandığını, dosyalandığını ve Chase’in ihtiyacı olduğunda kullanması için hazır edildiğini de bilmiyorlardı.

Ama bir nedenle bu yer, bu insanlar ve dokunulmaz dünyaları Georgiana’yı tereddüde düşürmüştü. Önceden olsa, çoktan Vikont Langley’in geleceğini önüne sermiş olurdu. İki seçenek sunardı: Vikont ya Georgiana ile evlenir ya da skandalın sonuçlarıyla yüzleşirdi.

Ama artık, Georgiana o sonuçların ne olduğunu çok

iyi biliyordu ve bir başkasını kurtlar sofrasına atmak istemiyordu.

Zorunda kalırsa yapardı.

Ama başka bir yoldan halletmeyi umuyordu.

Worthington Konutu’nun balo salonunun balkonuna çıkıp derin bir soluk aldı. Kendini temiz havanın rahatlatıcı etkisine bıraktı. Bir anlığına da olsa, bu geceden ve zorunluluklarından kurtulduğunu hayal etti.

Nisan gecesi canlı ve vaatlerle doluydu. Georgiana, balo salonundan çıkarak içinde kendini daha rahat hissettiği karanlığa doğru yürüdü. İleride tuttuğu soluğu bıraktı ve tırabzanlara dayandı.

Üç dakika. En fazla beş... Sonra dönecekti. Ne de olsa buraya bir neden için gelmişti. Bu oyunun

sonundaki ödöl büyüktü. Kazanırsa, ödölü güvenlik ve Caroline'a kendi başına asla sağlayamayacağı bir hayat olacaktı.

Bu düşünceyle öfkesi kabardı. Hayallerin ötesinde gücü vardı. Bir kalem darbesiyle, kumarhanesinde vereceği bir işaretle bir adamı mahvedebilirdi. Londra'nın en nüfuzlu adamlarının ve eşlerinin sırları elindeydi. Sosyete, sosyeteden daha iyi tanıyordu.

Ama kızını koruyamıyordu. Ona hak ettiği hayatı veremiyordu.

Onlara ihtiyacı vardı.

Onların kabulü olmadan olmazdı.

Ve işte buradaydı. Beyazlar içinde, kafasında tüylerle dikiliyor; karanlık bahçenin içinde ilerlemek, duvara ulaşana dek koşmak, duvarın üzerinden atlamak ve kulübün yolunu tutmak istiyordu. Kurduğu hayata dönmek istiyordu. Seçtiği, olmak istediği yere.

Duvara tırmanmak için, giysiyi çıkarması gerekecekti.

Böyle bir şey olursa Mayfair sakinlerini şoka uğratacağını düşündü.

Balo salonundan çıkan birkaç genç kız tarafından dü-

Jtfs

şünceleri bölündü. Kıkırdıyor, komşulara duyuracak kadar yüksek sesle fısıldaşıyorlardı. "Katil Dük'ün onunla dans etmek istemesine şaşmamalı," diyordu bir tanesi. "Kadının tüm parasını kumarhanesinde harcayacak kumarbazın tekiyle evlenmesini umuyordur."

"Nedeni ne olursa olsun," dedi öbürü. "Katil Dük'le dans etmenin ona bir yararı olmaz."

Elbette onu konuşuyorlardı. Sosyetenin bir numaralı dedikodusuydu.

"Adam bir dük," dedi bir diğeri. "Ona takılan ad ne olursa olsun, o hâlâ bir dük." Bu konuşan, diğerlerinden akıllıydı. Diğer kızların arasında fazla yaşamazdı. "Anlamıyorsun, Sophie. O gerçek bir dük değil." Sophie karşı çıktı. "Unvanı o taşıyor, değil mi?" "Evet," dedi ilk konuşan. Sesinden, sinirlendiği belli oluyordu. "Ama uzun süredir boksörlük yapıyordu ve statü olarak kendisinin çok altında bir kadınla evlendi. Bunlar düşünüldüğünde, onu dük olarak göremeyiz."

"Ama babası bir dük olduğundan, en büyük çocuk olarak..."

Zavallı Sophie, günü kurtarmak için gerçekleri ve mantığı kullanıyordu. Oysa bunlar diğerlerinin umurunda bile değildi. "Önemli olan o değil, Sophie. Hiç anlamıyorsun. Önemli olan, onun iğrenç bir kadın olması. Ve kocaman bir çeyizi olsun ya da olmasın, asla kaliteli bir koca yakalayamayacak."

Georgiana, asıl iğrenç olanın grubun lideri olduğunu düşünüyordu ama belli ki böyle düşünen sadece kendisiydi; çünkü diğer kızlardan onaylar mırıltılar duyuluyordu.

Biraz yaklaştı, kızları daha iyi görebileceği bir yer bulmaya çalıştı. Grubun lideri, “Unvan peşinde olduğu çok belli,” diye fikrini belirtti. Ufacık ve inanılmaz derecede zayıf bir kızdı. Kafası, her yöne fırlayan saçlarıyla bir yığın okun hedefi olmuş gibi görünüyordu.

Georgiana, kimseyi saç modeli konusunda yargılaya-mayacağı biliyordu. Sonuçta kafasında kuş tüyleriyle dolanan kendisiydi, yine de ok görünümlü saçlar biraz aşırı görünüyordu.

“Hiçbir beyefendi onu istemez. Hele bir aristokrat, olanaksız... Bir baronet bile olmaz.”

“Teknik olarak o, soyluluk unvanı sayılmıyor,” dedi Sophie.

Georgiana, kendini daha fazla tutamadı: “Ah Sophie, hiç öğrenemeyecek misin? Kimse gerçeklerle ilgilenmiyor.”

Sözleri karanlığı delip geçti ve gruba ulaştı. Kızların altısı birden, onunla yüzleşmek için döndüler. Yüzlerinde şaşkın ifadeler vardı. Aslında dikkatleri üzerine çekmemeliydi ama olmuştu bir kez. Kaybedecek neyi vardı ki?

Öne çıktı, ışığa ilerledi. Kızlardan ikisi, soluklarını tuttular. Sophie, gözlerini kırpıştırdı. Ve grubun Napol-yon bozması lideri, Georgiana’ya küçümseyerek baktı: “Siz sohbeta çağrılmadınız.”

“Ama katılmalıyım, siz de öyle düşünmüyor musunuz? Ne de olsa, sohbetin konusu benim.”

Kızların hakkını vermeliydi, hepsinde utanmış görünecek kadar terbiye vardı. Liderleri dışında. “Sizinle sohbet ederken görülmek istemem,” dedi zalimce. “Skandallarla dolu hayatınızın beni de lekelemesinden korkarım.” Georgiana gülümsedi: “Bunun sizi endişelendirmesine izin veremem. Skandallarla dolu hayatımın bile standartları var. Lekelediği kişiler...” Duraksadı. “Üst sınıftan oluyor.”

Sophie’nin gözleri olabildiğince açıldı.

Georgiana bastırdı: “Bir adınız var mı?”

Gözleri kısılmıştı. “*Leydi Mary Ashehollow.*”

Elbette bir Ashehollow olacaktı. Babası, Londra’daki en mide bulandırıcı adamlardan biriydi. Hem alkolikti

hem de iflah olmaz zamparanın tekiydi. Aynı zamanda Holbom kontuydu ve unvanı sayesinde bu aptal dünyada kabul görüyordu. Düşmüş Melek’teki dosyalardan, kont ve ailesi hakkında olanı hatırlamaya çalıştı. Kontes, ahlaksız bir dedikoducuydu. Bunun ona sınıf atlatacağını bilse, mutlulukla kedi yavrularını boğabilirdi. İki çocukları vardı. Erkek okulda, kız sosyete de ikinci sezonunda. Kız da en az anne babası kadar kötüydü.

Armut dibine düşmüştü belli ki.

Leydi olsun ya da olmasın, iyi bir dersi hak ediyordu. “Söylesenize, nişanlı mısınız?”

Mary dondu: “Bu, sadece ikinci sezonum.”

Georgiana, kızın üzerine gitmeye devam etti, eğleniyordu da. “Evde kalmış sayılmanıza sadece bir sezon kalmış, öyle değil mi?”

Sayı. Kız sadece bir anlığına bakışlarını kaçırmıştı. Başkası olsa fark etmezdi ama Chase kaçırmamıştı. “Taliplerim var.”

“Hımm..” Georgiana, Holbom’un dosyasını düşünmeye devam etti. “Burlington ve Montlake... Anlıyorum. Çeyizine ulaşmak için, kusurlarını görmezden gelebilecek kadar borçlu iki aday...”

“Kusurlardan söz edene de bir bakın. Ve elbette çeyizle koca bulmaktan...” Mary kıkırdadı.

Zavallı kız, Georgiana’nın avantajlarının farkında değildi. Georgiana, ondan beş yıllık hayat, on beş yıllık da deneyim öndeydi. Sivri dilli küçük bir kızdan daha kötü yaratıklarla baş etmişti. “Ah, ama ben çeyizim önemsizmiş gibi davranmıyorum ki, Mary. Lord RusseU’e gelince, insan şaşırıyor. Onun gibi saygın bir adamın, sizin gibi biriyle ne işi olabilir ki?”

Mary’nin ağzı açık kaldı: “Ben nasıl biriymişim?” Georgiana, arkasına yaslandı. “İncelikten yoksun oluşunuzdan söz ediyorum elbette.”

Sözler hedefi tutturmuştu. Mary, fiziki bir darbe ye-mişçesine geri çekildi. Arkadaşları, açık kalan ağızlarını elleriyle örtüp istemsiz gülüşlerini bastırmaya çalıştılar. Georgiana, bir kaşını kaldırdı. “Hedefi siz olunca, zalimlik eğlenceli gelmedi, değil mi?”

Mary’nin öfkesi keskin ve tatsızdı. Ve elbette beklenene uygundu. “Çeyizinin ne kadar büyük olduğu önemli değil. Kimse seni istemeyecek. Herkes ne olduğunu biliyor.” “Neymişim?” derken Georgiana tuzağını kurmuş, kızın içine düşmesini bekliyordu.

“Ucuz bir kadın. Bir sürtük,” dedi zalimce. “Bir piç anası! Piçin de büyüyünce senin gibi bir sürtük olacak!” Georgiana, ilk sözleri beklemişti ama sonucusunu beklemiyordu. Kanı kaynadı. Balo salonundan vuran altın renkli ışığa adım attı, sesi kısıktı. “Ne dedin sen?” Balkona sessizlik egemendi. Diğer kızlar, sözlerindeki uyarıyı duymuşlardı. Soğukkanlılığını yitirdiğini, “siz” diye hitap etmeyi bıraktığını fark etmişlerdi. Endişeyle mırıldandılar. Mary, geri adım attı ama gururu, söylediği sözlerden dönmesini engelledi: “Ne dediğimi duydun!” Georgiana, kızı karanlığa doğru gerileterek ilerlemeyi sürdürdü. Karanlık, onun egemenlik sürdüğü yerdı. “Bir daha söyle!”

“Ben...”

“Bir daha söyle,” diye yineledi.

Mary, gözlerini sıkıca kapadı. Sözcükleri fısıldadı: “Ucuz bir kadınsın...”

“Ve sen de bir korkaksın!” diye tısladı. “Tıpkı baban ve onun da babası gibi!”

Kızın gözleri açılıverdi: “Öyle demek iste...” “İstedin,” dedi sakince. “Ve seni, bana söylediklerin için bağışlayabilirdim de. Ama sen, kızımı da bu işin içine sokmayı yeğledin.”

“Af diliyorum!”

Çok geç. Georgiana, başını iki yana salladı. Öne eğildi. Fısıldadı: “Dünya başına yıkıldığında, nedeninin bu an olduğunu bileceksin.”

Mary bu sözlerin boşa söylenmediğini anlamış olacak, “Üzgünüm!” diye çığlık attı. Boşa söylenmemiştii. Chase, tutamayacağı sözler vermezdi.

Ancak bu gece Chase değildi. Georgiana olarak toplum içindeydi.

Kahretsin!

Geri çekilmek zorundaydı. Daha fazla kendini açık etmeden, öfkesini gizlemeliydi. Mary’den uzaklaşarak güldü. Kulübünün zemin katında vakit geçirirken kusursuz-laştırdığı hafif bir gülüştü bu. “Görüşünüzü savunmaktan bile acizsiniz, Leydi Mary. Ne kadar da kolay korktunuz!” Diğer kızlar da güldüler ve zavallı Mary, neye uğradığını şaşırđı. Böyle kolayca liderlik konumundan düşürölmekten hiç hoşlanmamıştı. “Asla bizlere layık olamayacaksınız! Fahişenin tekisin!”

Kızların hepsinin solukları kesildi; balkona sessizlik çöktü. Uzun gelen bir dakikadan sonra bir tanesi, “Mary!” diye fısıldadı. Her birinin şaşkınlığını ve Mary’nin sözlerini onaylamadıklarını dile getirir gibiydi.

Mary’nin gözleri kocaman açılmıştı. Çaresizce toplumsal piramidin tepesindeki yerini geri kazanmaya bir yol arıyordu. “O başlattı!”

Yine uzun bir sessizlikten sonra, Sophie konuştu: “Aslına bakarsan, başlatan bizdik.”

Mary dönüp balo salonuna koşmadan önce, “Ah, kes sesini Sophie!” diye bağırdı. Tek başına gitti.

Georgiana, bu sahneden mutlu olmalıydı. Mary haddini aşmıştı ve sosyetenin en önemli dersini almıştı: Arkadaşlar, ancak birlikte görölmek saygınlıklarına zarar vermediği sürece yanında kalırlardı.

Ama Georgiana mutlu değildi.

Chase olarak kontrolüyle gurur duyuyordu. Ne olursa olsun, sakinliğini koruyabilmesiyle. Düşünerek hareket etmesiyle...

Bu gece Chase hangi cehennemdeydi?

Bu insanlar nasıl oluyordu da üzerinde böyle bir etkiye sahip olabiliyorlardı? Hem de bunca yıldan sonra? Gizli kimliğiyle onların üzerinde bu kadar çok güce sahip olduktan sonra?

Fa h işen in tekis in!

Sözcükler karanlıkta duruyor, ona geçmişii hatırlatıyordu. Bu dünyanın kabulünü alamazsa, Caroline’ın geleceği bu olacaktı.

Kızların sözleri onu etkilemişti; çünkü buna izin vermişti. Çünkü izin vermekten başka çaresi yoktu. Burası onların alanıydı ve oyun, Georgiana'nm kendini küçük ve önemsiz hissetmesini sağlamaktı.

Bu kadar iyi oynayabildikleri için onlardan nefret etti.

Bekleyen kızlara döndü: “Eminim hepinizin bir sonraki dans için bekleyeni vardır.”

Tereddüt etmeden dağıldılar. Sadece biri kaldı. Georgiana'nm gözleri kısıldı: “Adınız nedir?”

Kız bakışlarını kaçırmamıştı. Georgiana etkilendi. “Sophie.”

“O kadarını biliyorum.”

“Sophie Talbot.”

Adının önüne “leydi” eklemesi gerekirdi ama unvanı kullanmamıştı. “Babanız Wight kontu, değil mi?”

Kız, başını salladı: “Evet.”

Satın alman bir unvandı. Wight, Doğu'da yaptığı etkileyici yatırımlarla inanılmaz zenginliğe ulaşmış ve önceki kral da ona bir unvan bağışlamıştı. Sosyetenin pek azı bu unvanın hak edildiğine inanıyordu. Ancak Sophie'nin kız kardeşi çiçeği burnunda bir düşesti ve kuşkusuz cadılar meclisine kabulü de bu sayede olmuştu.

“Aralarından en sevdiğimin siz olduğuna karar vermeden önce hemen gidin, Sophie.”

Sophie'nin ağzı açıldı, sonra kapandı ve konuşmamaya karar verdi. Bunun yerine arkasına döndü ve balo salonuna girdi. Akıllı kız.

Georgiana, tekrar yalnız kalınca soluğunu bıraktı, titremesinden nefret etti. Pişmanlık işaretiydi. Acı işaretiydi.

Zayıflık işaretiydi.

Yalnız olduğuna şükretti. İyi ki kimse bu ana tanık olmamıştı.

Ancak yalnız değildi.

“Bu yaptığınız, sorununuza çözüm olmaz.”

Sözcükler, gölgelerin içinden gizemli ve sakin bir sesle dile getirilmişti. Georgiana, bunları söyleyen adamla yüzleşmek için döndü. Karanlığı dikkatle incelerken, gerilim yükseldi.

Tam konuşandan kendisini göstermesini isteyecekti ki, adam öne çıktı; saçları ay ışığı altında parladı. Gölgeler, yüzünün keskin açılarını vurguluyordu. Çenesi, yanakları, kaşları, uzun düz burnu... Yüzü tanıyınca, hüsrarla keskin bir soluk aldı. Sonra rahatlama ve kabul etmek istemediği kadar heyecan

hissetti.

Duncan West. Yakışıklıydı ve siyah paltosu, siyah pantolonu, teninin üzerinde bembeyaz parlayan keten kravatıyla olağanüstü görünüyordu. Gece giysisinin sadeliği, bir şekilde onda sıradandan çok dikkat çekici duruyordu.

Ve Duncan West'in dikkat çekici bir adam olmasına gerek yoktu. Zekiydi, güçlüydü ve günah kadar yakışıklıydı ama zekâ, nüfuz ve güzellik, tehlikeyi de beraberinde getirirdi. Bunu en iyi Georgiana bilmiyor muydu?

Hayatı bunun üzerine kurulu değil miydi?

West, Londra'nın en çok okunan yayınlarından beşinin sahibiydi. Her sabah şehirdeki kâhyaların titizlikle ütülediği³ bir günlük gazete, Britanya'daki her eve postayla gönderilen iki haftalık gazete, bir kadın dergisi ve sosyetenin neşe kaynağı olan, sırlar ve utanç verici haberlerle dolu dedikodu sayfası.

Ve tüm bunların yanı sıra adam, *Düşmüş Melek'm* beşinci ortağı gibiydi. Chase'den aldığı bilgiler, sırlar, skan-dallarla ad ve servet yapmış bir gazeteciydi.

Elbette, o an Chase'in tam karşısında durduğundan habersizdi. Bütün Londra'nın tanıdığı korkutucu, gizemli beyefendinin bir kadın olduğundan da habersizdi. Genç, lekeli ve hiçbir kadının sahip olamayacağı kadar güçlü...

West'in dedikodu sayfasında o korkunç karikatürü bastırarak cesareti bulmasının nedeni de Georgiana'nın ne kadar güçlü olduğunu bilmeyişi olmalıydı. Sırf bir gazetecinin banka hesabı şişsin diye Georgiana, hem Godi-va hem de Mary, hem bakire hem de fahişe, hem günah hem de günahlardan bağışlanış olarak çizilmiş, West de bunun yayınlanmasına izin vermişti.

O haberler, Georgiana'yı zorlamıştı. Bu gece burada olmasının nedeni buydu, bu adamdı. Tüylere bulanmış, kumaşlara sarınmış, sosyeteden ikinci bir şans istiyordu. Bu yüzden bu adamı zerre önemsemiyordu, ne kadar yakışıklı olursa olsun.

Çok, çok yakışıklı olsa bile. Uyarı taşıyan bir sesle, "Bayım," dedi. "Tanıştırılmadık. Ve karanlığın içinde gizlenmemelisiniz."

"Saçma," diye yanıt verdi. Georgiana, adamın sesindeki alayı duyabiliyordu. "En iyi karanlıkta gizlenilir." Adamın sesindeki kışkırtmaya karşı koyamayarak, "Saygınlığınıza değer veriyorsanız, yapmamalısınız." "Saygınlığım tehlikede değil ki."

"Ya, benimki de değil."

West'in kaşları havalandı: "Öyle mi?"

"Evet. Saygınlığının, şu an olduğundan daha kötüye gitmesine olanak yok. Olsa olsa, daha iyiye gidebilir. Leydi Mary'nin söylediklerini duydunuz."

“Sanırım, size söylediklerini Londra’nın yarısı duydu,” dedi. Yaklaşıyordu. “Söyledikleri terbiyesizceydi.” Georgiana, başını bir yana eğdi: “Ama yanlış değildi, öyle mi?”

West’in bakışlarında şaşkınlık belirdi. Bu, Georgia-na’nın hoşuna gitti. Kolayca şaşırtılabilen bir adam değildi. “Yanlış olduğu çok belli...”

Bu sözler de hoşuna gitmişti. Bedenini bir heyecan kapladı. Bunun olmasına izin veremezdi. Konuşmayı daha güvenli bir yere çekti. “Atışmamız, yarın tüm gazetelerde olacaktır kuşkusuz,” dedi, sözleri suçlayıcıydı. “Görüyorum ki ünüm benden önde gidiyor.”

“Neden ünü kendinden önde giden tek kişi ben olayım?”

West, rahatsız olarak kıpırdandı. Georgiana, onu böyle rahatsız etmekten zevk aldı. Rahatsız olmalıydı. West onu yeni yetme bir kız sanıyordu. Genç yaşta lekelenmişti, evet ama gençlik skandalları her nasılsa en masumları bulmaz mıydı?

Georgiana’nın masumiyetle uzaktan yakından ilgisinin olmaması ya da birbirlerini yıllardır tanıyor olmaları önemli değildi. Birlikte çalışmışlardı. Güçlü Chase’in kimliğindeyken yazışmışlardı. Londra fahişelerinin kraliçesi Anna kimliği altındayken flört etmişlerdi.

Ama Duncan West, onun bu gece ortaya koyduğu kimliği tanııyordu. Georgiana’yı tanııyordu. Sosyeteye geri dönmesine neden olduğu kadını tanııyordu. O rezil karikatürün neye mal olduğunu bilmiyordu.

“Beni rezil eden karikatürü yayınlayan adamı elbette tanıyorum.”

Bakışlarından suçluluk okunuyordu. “Üzgünüm.” Georgiana, bir kaşını kaldırdı: “Espri yeteneğinizden nasibini almış herkesten özür diler misiniz? Yoksa sadece karşılaştıklarımız mı bu ayrıcalığı tadabiliyor?”

“Bunu hak ettim.”

“Daha fazlasını da hak ettiniz siz.” Çok ileri gitmenin eşiğindeydi.

West başıyla onayladı. “Daha fazlasını da hak ettim. Ama siz o karikatürü hak etmemiştiniz.”

“Ve bunun bu gece mi farkına vardınız?”

Başını iki yana salladı. “Yayınlandığından beri pişmanlık duyuyorum. Hoş değildi.”

“Açıklamanıza ihtiyacım yok. Gerek de yok. İşinize bakıyordunuz.” Bunu iyi biliyordu. Yıllarca o da işine bakmıştı; kimseyi de önemsememişti. Bu yüzden Chase ve West birlikte iyi çalışıyorlardı. Bilgi akışı sürdüğü sürece, ikisi de soru sormuyorlardı.

Ama bu, onu bağısladığı anlamına gelmiyordu. Bu adamın yaptıkları yüzünden bu gece buradaydı; evlenmek, kabul görmek zorundaydı. O karikatür olmasaydı... Fazladan zamanı olurdu.

Çok da fazla değil Bu düşünceyi göz ardı etti.

“Çocuklar işe karıştırılmamalı,” dedi West. “Kızınız bunun bir parçası olmamalıydı.”

Georgiana, sohbetin gidişatından hoşlanmamıştı. Adamın Caroline’dan nazikçe söz edişi hiç hoşuna gitmemişti. Sanki önemsiyormuş gibi. Bakışlarını kaçırdı.

West, ondaki değişimi fark etmişti. Konuyu değiştirdi: “Beni nasıl tanıdınız?”

“Geldiğimizde, ağabeyim salondaki aslanları bana gösterdi.”

West başını bir yana eğdi. “Tanınmış ve önemli olanları mı?”

“Tembel ve tehlikeli olanları...”

West güldü. Kısık ve derin ses, Georgiana’nın içine dalga dalga yayıldı. Bundan hoşlanmadı, en tetikte olduğu anlarda bile adamın onu hazırlıksız yakalamasından hoşlanmadığı gibi. “Tehlikeli olabilirim, Leydi Georgiana. Ama hayatım boyunca hiç tembellik etmedim.”

Bu yanıt onu hazırlıksız yakalamamıştı belki ama fazlasıyla rahatsız etmişti. Kışkırtmıştı. West’in niyeti bu değildi belki ama sözler bal gibi de kışkırtıcıydı. Georgiana onunla oracıkta, utanmazca flört etmek istemişti. Kendini tutmasa, ne kadar sıkı çalıştığını kanıtlamasını isteyecekti. Kulüpte Georgiana maske takıyorken ve Duncan West onunla flört ediyorken olduğu gibi etkilenmişti.

Başka bir kadın olsa, başka bir zamanda ve başka bir yerde olsalar, onunla karanlıkta görüşmek nasıl olurdu, diye merak ediyordu. Kışkırtmaya teslim olmak nasıl olurdu, diye.

İlk kez. O son defadan sonra ilk kez.

O son ve tek defadan sonra ilk kez.

Bu düşünceyle kaskatı kesildi. West, oldukça tehlikeli bir adamdı ve bu akşam Chase kimliğinde değildi. Burası da kulübü değildi. Burada hiç gücü yoktu.

Ama onun vardı.

Pırıltılı balo salonuna baktı. “Eğlenceye geri dönmeliyim. Ve elbette refakatçilerime de.”

“Kuşkusuz, bir ordu kadardırılar.”

“Yengem var, ağabeyimin eşi. Bir de yengemin yengeleri var. Evlenmemiş akrabalarını süsleyip püslemekten daha çok eğlendikleri bir şey yok.”

West, sözcük seçimine güldü. “Süslenip püslenmişsi-niz, orası kesin.” Bakışları kadının saçından fişkırان tüylere kaydı. Georgiana, hepsini söküp atma isteğine karşı koydu. Kahrolası şeyleri pazarlık karşılığında takmayı kabul etmişti. O saçında tüyler taşıyacaktı, karşılığında baloya onun istediği saatte gelinecek, balodan onun istediği saatte gidilecekti.

/UY <«>,

Kaşlarını çattı. “Bakmayın şunlara.” West’i bakışları gözlerine dönünce, Georgiana adamın kahverengi gözlerinde dans eden alaycı pırıltıyı yakaladı. “Ve gülmeyin. Baloya üç leydi ve bu leydilerin yaltakçı hizmetkârlarıyla hazırlanmayı deneyin.”

West’i dudakları seğirdi. “Bundan, modadan hoşlanmadığınızı çıkarıyorum.”

Görüş alanına girmeye cüret eden kaçak bir tüye vurdu. “Bu fikre nasıl kapıldınız?”

West güldü, Georgiana bu sese bayılmıştı. Neredeyse neden burada olduklarını unutacaktı.

Ona hatırlatan yine West oldu. “Bir düşes ve bir markiz, fikirleri değiştirmek için size yardımcı olacaktır.” “Ne demek istediğinizi anlayamadım?” Adam aptal değildi. Elbette neden burada olduğunu biliyordu.

Ayakları üzerinde sallandı. “Oyun oynamayalım. Sosyetenin sizi geri kabul etmesi için uğraşıyorsunuz. Ağabeyinizle, eşiyle, eşinin ailesiyle gövde gösterisi yaptınız...” Omzunun üzerinden balo salonuna bir göz attı. “Lamont düküyle bile dans ettiniz.”

“Beni tanımayan biri olarak, akşamı nasıl geçirdiğimi ayrıntılarıyla bilmeniz ilginç.”

“Ben bir gazeteciyim. Olağan dışı olaylar ilgimi çeker.”

“Ben tamamen sıradanımdır.”

Güldü. “Elbette öylesiniz.”

Georgiana bakışlarını kaçırdı, aniden rahatsız olmuştu. Nasıl davranacağını bilememişti. Her şeyi biliyor gibi görünen bu adamın karşısında, kim olması gerektiğini bilememişti. Sonunda, “Fikirlerini değiştirebilmek olanaksız gibi görünüyor,” dedi.

Adamın yüzünde bir ifade belirdi, sonra kayboldu. Georgiana’nın öfkesi kabardı. “Bana acıyasınız diye söylemedim.”

w

“Acıma değildi.”

“İyi.” dedi. *Öyleyse neydi?*

“Onlara direnebilirsiniz, biliyorsunuz.” Georgiana, bundan fazlasını da yapabiliyordu. West de aynı şeyleri düşünmüş olacak ki, “Leydi Mary’nin taliplerini nasıl bildiniz?” diye sordu.

“Herkes biliyor.”

Duraksamadı. “Geçen yıl sezona katılıp dikkat eden herkes.”

Georgiana omuz silkti. “Partilere katılmamam, sosyete de olup bitenlerden bihaber olduğum anlamına gelmez.” “Sosyete hakkında gereğinden de fazla şey bildiğinizi düşünüyorum.”

Bir bilseydi. “Keşif yapmadan sosyeteye dönmem aptalca olurdu.”

“O söylediğiniz, savaşlarda kullanılan askeri bir terimdir.”

Georgiana bir kaşını kaldırdı. “Londra sezonundayız. Savaşta olmadığımı söyleyebilir misiniz?”

West gülümsedi ve başını eğdi ama sohbetin daha hafif konulara kaymasına izin vermedi. Bunun yerine gazeteciyi oynadı. “Onu kışkırttığınızda kızların ona sırtlarını döneceğini biliyordunuz.”

Georgiana uzaklara baktı, Leydi Mary’i düşündü. “Fırsat verilse, sosyete kendi kendini yok eder.”

West, gülmemek için uğraştı.

Georgiana’nın bakışları kısılmıştı. “Bunu komik mi buldunuz?”

“Sosyete hakkındaki gerçeği bildiğiniz halde çaresizce tekrar aralarına girmeyi istemenizi ilginç buldum.”

“Kim demiş çaresiz olduğumu?”

West artık onu yakından inceliyordu. “Değil misiniz?” Kuşku içinde filizleniyordu. “İşinizde iyisiniz.” Tereddüt bile etmedi. “En iyisiyimdir.”

Adamın kendini beğenmişliği hoşuna gitmemeliydi ama gidiyordu, hem de çok. “Neredeyse hikâyeyi elinize veriyordum.”

“Ben hikâyemi çoktan aldım.”

“Neymiş hikâyeniz?”

Yanıt vermedi, Georgiana’yı yakından izliyordu. “Lamont düküyle zaman geçirmekten keyif alıyor gibiydiniz.” Temple ile geçirdiği zamanın ilgi çekmesini istemiyordu. West’in kumarhane sahibi dükle kendisi arasında ne gibi bir bağlantı olduğunu merak etmesini istemiyordu. “Neden benimle ilgileniyorsunuz?”

West, taş tırabzanlara dayandı. “Aristokrasinin kayıp kızı⁴ aramıza döndü. Nasıl sizinle ilgilenmem?”

Hafif bir gülüş çıktı ağzından. “Dönüşümün onuruna şölen yapmayı mı planlıyorsunuz?”

“Dana etimiz taze bitti. Kanepeler ve bir bardak ılık limonata ile idare edebilir misiniz?”

Gülümseme sırası Georgiana’daydı. “Ben aristokrasi için dönmedim.”

West bu sözlerle eğildi, daha da yaklaştı, Georgiana’yı bedeninin sıcaklığı ile sardı. Tahrip edici

derecede yakışıklı bir adamdı. Başka bir zamanda, başka bir hayatta, başka biri olsaydı, adamın yakınlığını hoş karşılayabilirdi. Onunla yüz yüze buluşabilirdi. Kendini adamın kışkırtıcılığına bırakabilirdi.

Böyle bir şansa hiç sahip olamayacağı düşüncesi, Georgiana'ya haksızlık gibi geldi. Tutku muydu bu? Leydi Mary'nin suçlaması kulaklarında yankılandı. *Fahişe!* Ne kadar yanlış olursa olsun, kaçamadığı o sözcük.

Aşk olduğunu sanıyordu.

Jonathan'ın geleceği olduğunu sanıyordu.

Aşkın ve ihanetin birlikte servis edilen bir yemek olduğunu çabuk öğrenmişti.

Ve şimdi de... *Fahişe.*

Böyle rezil bir yalanla birinin saygınlığını lekelemek ne kolaydı. Birinin omuzlarına yanlış bir kimlik yükleyi-vermek...

İşin tuhafı, böyle bir suçlamayla karşı karşıya kalan kişi, suçlandığı şeyi yapmak isteyebiliyordu, sadece doğruyu yaşamak için olsa bile.

“Onlar için gelmediğinizi biliyorum.” Sesi yumuşacıktı, ses tonu ise kışkırtıcı. “Caroline için döndünüz.” Georgiana çıkıştı. “Onun adını ağzına alma!”

Sözlerin içindeki soğuk uyarı çevrelerini sardı. West onu yakından izliyordu, Georgiana genç görünmek için elinden geleni yaptı. Masum. Zayıf. West sonunda, “Kızınız beni ilgilendirmiyor,” dedi.

“Ama beni ilgilendiriyor!” Caroline onun her şeyiydi. “Biliyorum. Sırf ondan söz etti diye zavallı Leydi Mary'nin üzerine yürüdünüz.”

“Leydi Mary, hiçbir şekilde zavallı değil.”

“Ve bir çocuğu aşağılamaması gerektiğini bilmeliydi.” “Sizin de bilmeniz gerektiği gibi mi?” Sözcükler, onları durduramadan ağzından fırlayıvermişti.

West başını eğdi. “Benim gibi.”

Başını iki yana salladı. “Özür dilemek için biraz geç kaldınız, bayım.”

“Dönmenizi sağlayan tek neden, kızınız. Sizin bunlara ihtiyacınız yok.”

Dikkat kesildi. Bu adam ne biliyordu? “Anlamıyorum.” “Demek istediğim, skandal o kadar uzun zaman önce oldu ki, saygınlığınızı yeniden kazanmak için göstereceğiniz en küçük çaba, geçmişteki kötü bakışların tekrar üzerinize toplanmasına neden olacaktır.”

West, diğerlerinin kaçırdığı şeyleri görüyordu. Yıllar

önce hayatı boyunca hazırlandığı hayata hiçbir zaman sahip olamayacağını kabul ettiğinde özgürleşmişti. Soluk almasını zorlaştıran sadece sıkı korseler, kat kat etekler değildi. Az ötede yüzlerce meraklı gözün onu izlediğini, yargıladığını, en ufak bir hatasını beklediğini bilmesiydi.

Yüzlerce insan, hiçbir amaçları olmadan onun düşüşünü görmek istiyordu.

Ama bu kez hepsinden daha güçlüydü.

West tekrar söz aldı. “Kuşkusuz kızınıza olan sevginiz, sizi oyunumuzun başkahramanı yapıyor.”

“Ortada oyun falan yok.”

West bilmiş bir ifadeyle gülümsedi. “Aslına bakarsanız leydim, var.”

Biri ona unvanıyla hitap etmeyeli ne kadar uzun zaman olmuştu? Biri unvanını küçümseme, yargılama ya da kinaye olmadan dile getireli ne kadar olmuştu?

Hiç olmuş muydu?

“Ortada bir oyun olsa bile,” diye başladı. “Hiçbir şekilde *bizim* olarak adlandırılmaz.”

Konuşmadan önce, bir süre Georgiana’yı izlemişti. “Bence bizim diyebiliriz. Görüyorsunuz ya, kendimi büyülenmiş bir halde buluverdim.”

Georgiana, bu sözlerin yarattığı sıcaklığı görmezden geldi. Kıpırdandı, omuzlarını dikleştirdi. “Nedenini tahmin bile edemiyorum.”

West biraz daha yaklaştı. Sesi daha da kısıldı. “Edemiyor musunuz?”

Bakışları adamınkilere kilitlendi, sözler kafasında yankılanıyordu. Yanıt oydu. West, sosyete neyi, ne zaman, kimin için düşüneceğini söyleyen kişiydi. Langley’i kışkırtabilir, Georgiana’ya verebilirdi. West, istediği herkesi kışkırtabilirdi.

Tanrı biliyor ya, oldukça kışkırtıcı bir adamdı.

u

Bu son düşüncüyü aklından attı. Elinin altındaki konuya odaklandı.

Duncan West, bir unvan ve soyadı kazanmasını sağlayabilirdi.

Caroline’in geleceğini güvence altına alabilirdi. Eşit koşullara sahip oldukları yerde, yıllarca bu adamı izlemişti. Ama şu an, karanlıkta karşısında dururken, onu hem bir tehdit hem de kurtuluşu olarak görüyordu.

“Kimse daha önce sizin yapmak üzere olduğunuz şeyi yapmadı.”

“Nedir o?”

Rahat bedenini tekrar mermer tırabzana dayadı. “Küllerinden yeniden doğmak! Başarırsanız, gazete satışları fırlayacak.”

“Ne kadar da çıkarıcısınız öyle.”

“Başarmanızı istemediğim anlamına gelmiyor bu.” Biraz sonra ekledi, sesi şaşırılmış gibi çıkıyordu. “Aslını isterseniz, başarmanızı isterim.”

Kendini tutamadan, “Öyle mi?” diye sordu.

“Evet.”

Kazanmasına yardım edebilirdi.

West onu bir süre dikkatle inceledi, Georgiana bu bakışların altında huzursuzca kıpırdanmamak için uğraştı. Sonunda, “Daha önce tanışmış mıydık?” diye sordu.

Kahretsin!

Bu gece, Anna ile hiçbir benzerliği yoktu. Anna süslü ve boyalıydı, dar korseler giyerdi. Dekoltesinden taşacak kadar dolgun göğüslerden, bembeyaz pudralı tenden, kırmızı dudaklardan ve neredeyse platin renginde cüretkâr sarı saçlardan ibaretti. Georgiana ise tam tersiydi. O da uzun ve sarışındı, evet ama aşırıya kaçan hiçbir özelliği yoktu. Normal boyutta göğüslere sahipti. Saçı doğal ren-gindeydi. Teni de öyle. Hatta dudakları da...

West bir erkekti ve erkekler sadece gözlerinin gördü-güne inanırlardı. Sanki bu adamın görünenin ardındakini de görme yeteneği vardı.

“Hiç sanmıyorum,” diye yanıtladı. Zalo salonuna doğru yöneldi. “Dans eder misiniz?”

West başını iki yana salladı. “Halletmem gereken işler var.” “Burada mı?” Georgiana Pearson’un, soracak kadar önemsemeyeceğini hatırlamadan önce soru ağzından ka-çıvermişti, sesi merakla doluydu.

West’in kısılan bakışları üzerinde dolaştı, soruyu düşünüyordu. “Burada. Sonra, başka bir yerde...” Bir duraksamadan sonra konuştu. “Daha önce tanışmadığımıza emin misiniz?”

Başını iki yana salladı. “Yıllardır bu camianın içinde değildim.”

“Ben de bu camianın içinde olduğumu pek söyleyemem.” Duraksadı, sonra daha çok kendi kendine konuşuyormuş gibi ekledi. “Sizi hatırlardım.”

Sözlerinde hissedilen dürüstlük, Georgiana’nın soluğunu kesmişti. Gözleri kocaman açıldı. “Benimle

flört mü ediyorsunuz?”

Başını inkâr edercesine salladı. “Flört etmek için söylemedim o sözleri. Gerçek bu.”

Georgiana, dudağının kenarının gülümser gibi kıvrılmasına izin verdi, “işte şimdi flört ettiğinizi biliyorum. Hem de özgüvenle.”

Başını eğdi. “Leydim bana büyük iltifat ediyor.” Georgiana güldü. “Şuna bir son verin, bayım. Bir planım var ve bu plan yakışıklı bir gazeteciye içermiyor.” Bembeyaz dişler göründü. “Demek yakışıklıyım, öyle mi?”

Bir kaşını kaldırma sırası Georgiana’daydı. “Eminim evinizde ayna vardır.”

West güldü. “Hiç de beklediğim gibi değilsiniz.”

Bir bilseydi.

w

“Belki de gazete satışlarınızı fırlatamayacağım.” “Gazete satmayı bana bırakın.” Durdu. “Siz planınıza odaklanın. Ne de olsa sosyeteye tanıtılan her genç kızın bir planı olur.”

Hafifçe güldü. “Ben genç kız değilim.”

West bir süre ona baktı. “Bence öylesiniz, kabul etmek istemeseniz de. Taliplerden bir ya da ikisiyle ay ışığının altında soluk soluğa valsler hayal etmiyor musunuz?” “Soluk soluğa valsler, kızların başını ancak derde sokar.”

“Unvan istiyorsunuz.”

Adam işte bu konuda haklıydı. Sessizliğinin onun yerine yanıt vermesine izin verdi.

West’in ağzının bir kenan yükseldi. “Oyunu bir yana bırakalım, olur mu? Sizin aradığınız sadece bekâr bir beyefendi değil. Bir hedefiniz olmalı. Ya da bir hedef listeniz.” Adama sertçe baktı. “Liste çıkarmak çok adice olurdu.” “Akıllıca olurdu.”

“Asıl, bir listenin varlığını kabul etmek aptallık olurdu.” “Kabul etmek, dürüstlük olurdu.”

Neden bu kadar zeki olmak zorundaydı bu adam? Bu kadar hazırcevap? Bu kadar... *Ona uygun.* Hayır. Bu tanımlamaya karşı çıktı. Olsa olsa, amacı için araç olabilirdi. Daha fazlası değil.

West sessizliği böldü. “Paraya ihtiyacı olan birini aradığınız çok açık.”

“Çeyizin amacı da bu değil mi?”

“Unvanı da olmalı.”

“Unvanı da olmalı.” diye kabullendi.

“Leydi Georgiana Pearson başka ne ister?”

Nazik birisi.

West aklını okuyor gibiydi. “Caroline’a iyi davranacak birisi.”

“Onun adını anmayacağınıza anlaştığımız?”

“Ama işleri zorlaştıran nokta o.”

Georgiana, kumarhanedeki ofisinde dosyaları gözden geçirmişti. Birçok bekâr adamı elemişti. Seçeneklerini tek bir kusursuz adaya indirmişti. İyi bir koca olacağına inanacak kadar iyi tanıdığı adam.

Gerekirse şantajla evliliğe ikna edebileceği bir adam...

“Liste falan yok,” dedi. Georgiana’yı yakından izliyordu. “Onu seçtin.”

İşinde çok iyiydi.

“Evet,” diye itiraf etti.

Bu sohbe hemen son vermeliydi. Balo salonundan, yokluğu fark edilecek kadar uzak kalmıştı. Balkonda, bu adamla yalnızdı. Böyle yakalanırlarsa...

Kalbi hızla çarptı. Yakalanırlarsa, saygınlığı daha beter lekelenenecekti. Risk oldukça kışkırtıcıydı ama riskin özelliği de buydu. Georgiana iyi biliyordu. Ama uzun zamandır ilk kez risk, yakışıklı bir yüz şeklinde karşısına çıkıyordu.

On yıldır ilk kez.

“Kim o?”

Georgiana yanıt vermedi.

“Yakında anlarım.”

“Büyük olasılıkla,” dedi. “Bu da sizin uzmanlığınız, değil mi?”

“Doğru.” West asıl sormak istediği soruyu dile getirene dek bir süre sessizlik oldu. “Başka çeyizler de var, Leydi Georgiana,” dedi. “Neden sizinkini seçsin?”

Georgiana dondu. Yanıt verirken gerçeği dile getirdi. “Hiçbiri benimki kadar yüklü değil. Ve hiçbiri özgürlüğü vaat etmiyor.”

Altın bir kaş havaya kalktı. “Özgürlük mü?”

Birden rahatsızlık hissetti. “Evlilikten hiçbir beklentim yok.”

“Anlaşmalı evliliğin günün birinde aşk evliliğine döneceğine dair hayalleriniz yok mu yani?”

Güldü. “Hiç yok.”

“Böyle kötümser olmak için çok gençsiniz.”

“Yirmi altı yaşındayım. Ve kötümser değilim. Sadece akıllıyım. Aşk, şairler ve ahmaklar içindir. Ben ikisi de değilim. Evliliğim özgürlük vaat ediyor. En iyisinden.” “Evliliğiniz bir de kız çocuk vaat ediyor.” Bu sözler canını acıtmak için söylenmemişti ama yine de acıttı. Georgiana kaskatı kesildi. West’in pişman olmuş görünecek kadar terbiyesi vardı. “Üzgünüm.”

Georgiana, başını iki yana salladı. “Gerçek bu, değil mi? Siz bunu herkesten iyi biliyorsunuz.”

Yine o karikatür.

“Hoşnut olmalısınız,” diye önerdi. “Ağabeyim yıllardır beni sosyeteye geri sokmaya çalışıyordu. Saçma bir karikatürün kışkırtıcı olacağını bilseydi...”

West gülümsedi. İfadesi, çocuksu bir sevimlilik taşıyordu. “Kendi gücümden haberim olmadığını öne sürüyorsunuz.”

Georgiana’nın yüz ifadesi de onunkine benzedi. “Tam tersi, kendi gücünüzün fazlasıyla bilincinde olduğunuza inanıyorum. Tek talihsizlik, sizin o *Skandal Sayfası* adı altındaki dedikodu kazanının başlattığı söylentileri tersine çevirecek bir gazetem olmamasıydı.”

West’in bakışları onunkilerle buluştu. “Benim var.” Georgiana’nın kalbi hızlı atmaya başladı. Çaresizce söze girmek istemesine karşın, sessizliğini korudu. Adamın konuşmasına izin verirse istediğini elde edebilirdi.

Ve West fikrin kendisinden çıktığına bile inanabilirdi. “Dört gazetem daha var ve erkeklerin ne istediğini bilirim.”

“Yüklü bir çeyizin yanında mı?”

“Ondan başka.” Yaklaştı. “Daha da fazlasını...”

W

“Başka bir şeyim yok.” En azından itiraf edebileceği kadarıyla yoktu.

West bir elini kaldırdı ve Georgiana’nın soluğu kesildi. Ona dokunacaktı. West ona dokunacaktı ve bu, Georgiana’nın hoşuna gidecekti.

Ama dokunmadı. Bunun yerine eli Georgiana’nın saçına uzandı, sonra tekrar geri çekildi. Avucunda kar kadar beyaz bir tüy vardı. Tüyü parmakları arasında çevirdi. “Sizde, düşündüğünüzden de fazlası

var.”

Her nasılsa soğuk mart gecesi güneşten daha sıcak bir hale gelmişti. “Kulağa bana bir ittifak öneriyormuşsunuz gibi geliyor?”

“Belki de öneriyorum,” dedi.

“Neden?”

“Suçluluk duygusu belki de.”

Georgiana güldü. “Nedenin o olduğunu hayal bile edemem.”

“Belki de değildir.” West onun eline uzandı ve Georgiana da iplerle oynatılan bir kukla gibi elini kaldırdı. Bedeni üzerinde hiç kontrolü yokmuş gibi. “Neden gerekçe üzerine endişelenesiniz?”

West’in elindeki tüy, eldiveniyle giysinin kolu arasında kalan o yumuşak tene varmıştı. Bu ince, şahane dokunuş karşısında soluğu kesildi. Duncan West, tehlikeli bir adamdı.

Elini geri çekti. “Tek önemseydiğinizin gazete satışları olduğunu itiraf etmişken, neden size güveneyim?”

Dudakları kışkırtıcı bir şekilde kıvrıldı. “Kiminle uğraştığınızı bilmek istemez misiniz?”

Bu sözler onu gülümsetti. “Bu, karanlık bir balkonda bir kızın başına gelen en büyük şans olmalı.”

“Bunun şansla bir ilgisi yok.” Duraksadı, sonra ekledi. “Sosyete ile aram iyi değildir.”

“Size tapıyorlar,” dedi.

“Onları eğlendirmeme tapıyorlar.”

Georgiana onun önerisini düşünürken, bir süre geçti. “Peki, ya ben?”

O gülümseme tekrar belirdi, Georgiana’nın kamında biriken heyecan dalgalarına bir yenisini ekledi. “Siz, söz konusu olan eğlencesiniz.”

“Bundan çıkarım ne olacak?”

“Dilediğiniz koca. Kızınız için istediğiniz baba.” “Onlara değiştiğimi, ıslah olduğumu söyleyeceksiniz.” “Olmadığınıza dair bir kanıt göremedim.”

“Bir kızı kötü sözler söyletene dek kışkırttığımı gördünüz. Ailesini tehdit ettiğimi gördünüz. Arkadaşlarının onu dışlamasını sağladım.” Karanlığa kaydı bakışları. “Bunların takdir görecektir şeyler olduğuna emin değilim.” West’in dudakları bilmiş bir gülümsemeye kıvrıldı. “Kendinizi korumanıza tanıklık ettim. Kızınızı korumanızı izledim. Benim gördüğüm, dişi bir aslandı.”

Georgiana, karşısındaki adamın daha birkaç dakika öncesine kadar bir aslan olduğunu farkındaydı. “Her hikâyenin farklı anlatıcıları vardır.”

West paltosunu açtı ve tekrar kapatıp düğmelemeden önce, tüyü iç cebine yerleştirdi. Georgiana tüyü artık gö-remiyordu ama onun orada, adamın sıcaklığına sarmalanmış olarak, güçlü kalp atışlarının tam üstünde durduğunu hissedebiliyordu.

Çok tehlikeli bir adamdı.

Londra’nın en çok okunan gazetelerinin sahibi bu güçlü adam, sırtıttı. Bir mürekkep darbesiyle birinin hayatını güzelleştirebilir ya da mahvedebilirdi. Georgiana’nın yalanlarına inanması gerekiyordu. Onları basarak ölümsüz hale getirmeliydi.

“İşte bu konuda yanılıyorsunuz,” dedi. Sözcükleri, Ge-orgiana’yı birer günah gibi sarıyordu. “Her hikâyenin tek bir anlatıcısı vardır.”

“Ve bu kişi de?”

“Benim.”

Onunla flört etmemeliydi.

West, Worthington balo salonunun kenarında duruyor, Leydi Georgiana’nın Ralston markisinin kollarında dans etmesini izliyordu. Adamı karısından başka kimseyle görmek olanaksızdı. Leighton dükü, o gece kayınbiraderleri de dâhil, ona borcu olan herkesi göreve çağırmıştı. Amaç Ralston ve Leighton ailelerinin gücüyle sosyetenin gözünü boyamak, leydinin geçmişini unutturmaya çalışmaktı.

İşe yaramıyordu.

Leydi Georgiana, salondaki herkesin sohbet konusuydu ve fısıltılar ne güçlü savunucuları ne de güzelliğiyle ilgiliydi.

Ve çok güzeldi. Uzun ve inceydi, yumuşak bir tene, ipek gibi saçlara sahipti ve dudakları... Tanrım! Günah için yaratılmış bir ağız vardı. Genç yaşta lekelenmesine şaşmamalıydı. Elli kilometre içindeki tüm gençlerin ağızlarını sulandırdığına kuşku yoktu.

Düşünceleri yavaşça onu kirleten adama kaydı. Ondan yararlanan adamı önemseyip önemsemediğini merak etti. Leydi Georgiana’nın, onun gibi bir adama değer verdiğini düşünmekten hoşlanmadığını fark etti. Ellerini dizginle-yemeyen gençlere hiç sabrı yoktu ve o ellerin Leydi Georgiana’ya zarar verdiğini bilmek, onu daha çok sinirlendiriyordu. Belki de neden çocuktü. Hiçbir çocuk böyle bir skandalin ortasında doğmayı hak etmiyordu.

Bunu en iyi Duncan bilirdi.

Ya da neden Georgiana’ydı. Her şeyiyle baştan aşağı kusursuz, saf kan bir aristokrat gibi görünen bu kadındı. Bu dünyada doğmuş, yetiştirilmişti; sosyete onu canlı canlı yiyecekmiş gibi bakmak yerine, ayaklarının dibine serilmeliydi.

Orkestra durdu ve Georgiana, tekrar dansa kaldırılmadan önce sadece birkaç saniye boşta kaldı. Bu kez, Vikont Langley'in kollarındaydı. Vikont kusursuz bir koca adayıydı.

West, çifti bir gazeteci bakışıyla inceledi. Olası bir evliliği tüm açılardan değerlendirdi. Kuşkusuz, Langley büyük balıktı. Kısa zaman önce üstlendiği saygıdeğer unvanı, beraberinde büyük çapta araziler ve mülkler de getirmişti. Ama atalarından kalan mülkleri harap bir haldeydi. Bazı miraslar insana inanılmaz pahalıya gelebiliyordu. Vikontun sahip olduğu her mülkün bakıma ihtiyacı vardı ve onarımın sorumluluğu adamın omuzlarındaydı.

Leydi Georgiana'mın vaat ettiği büyüklükte bir çeyiz, vikontluğu eski görkemine döndürmekle kalmaz, mülkleri ikiye katlamasını da sağlardı.

West, bu fikrin kendini neden bu kadar huzursuz ettiğini, neden canını sıktığını bilmiyordu. Leydi Georgiana, bir koca satın alan ne ilk ne de son kadın olacaktı.

Ne de birine satılan.

Atalardan kalma, önemsiz bir unvan içindi hepsi. Sadece hiyerarşideki yerinde değerli bir başlık... Evet, unvan Georgiana'nın kızına sözlü aşağılamalar yerine sessiz yargılama kazandırabilirdi. Ve evet, unvan, bu genç bayana saygın bir beyefendiyle evlilik de kazandırabilirdi. Kocasını unvan sahibi olmazdı ama en azından saygıdeğer olurdu. Belki toprak sahibi biri...

Ama unvanın anneye bir yararı olmayacaktı. Ona küçümseyen sözler, art niyetli fısıltılardan başka bir şey ka-

zandırmayacaktı. Ne saygı görecekti ne de kabul. Aralarında büyüdüğü bu insanlardan çoğu bağışlamayı bırakın, onu çevrelerine bile layık görmeyeceklerdi.

İkiyüzlülük, aristokrasinin temeliydi.

Georgiana biliyordu. West bunu kadının bakışlarında görmüş, konuşurken sesinde duymuştu. Tanık olduğu en etkileyici şeydi. Kadın, kızı için her şeyi göze almaya razıydı ve işte soyluluk diye buna denirdi.

Tanıdığı hiçbir kadına benzemiyordu.

Merak etmeden duramadı. Çocuğu için mutluluğunu feda edebilecek bir annenin sevgisiyle büyümek nasıl bir şey olurdu? O da ailesi tarafından sevilmişti ama bu kısa sürmüştü.

Sonra bakıcı o olmuştu.

Anıları bir kenara itip dansa odaklandı.

Langley iyi bir seçimdi. Yakışıklı, zeki, çekici ve yetenekli bir dansçıydı. Leydiyi balo salonunun zemininde kaydırırken, kadının zarafetini kendininkiyle vurguluyordu. Birlikte dönerlerken, leydinin fildişi rengi eteklerinin vikontun pantolonunu kucaklamasını izledi. Yerçekimine yenik düşmeden önce ipeğin yüne tutunuşundaki bir şeyler, West'i rahatsız etti. İkilinin hareket edişindeki bir şeyler;

zarafetle ve hünerle zeminde s z l şleri West'i sinirlendirdi.

 nemsememeliydi. Buraya bambaşka bir Şey için gelmişti.

O halde balkonda, hiç tanımadığı bir kadına aptalca sözler verirken ne düşünüyordu?

Suçluluk duygusunun etkisi güçlüydü.

O kahrolası karikatür... On yıl önce, onu yargılayanlar gibi kadını çamurun içine atmıştı. Karikatür basıldığında, çok kızmıştı. Evlenmemiş bir anne ve olanlarda hiç suçu olmayan bir çocukla alay ettiği için öfkelenmişti. *Skandal Sayfasını* diğer gazeteleri gibi okumuyordu. Dedikodu-

dan pek hoşlanmazdı. Gazete basıma girmeden önce son dakikada eklenen karikatürü gözden kaçırmıştı.

G rd ğu an, sorumlu editörü kovmuştu ama iş işten geçmişti.

Ve kadını rezil etmeye katkıda bulunmuştu.

Leydi Georgiana, Langley'e gülümsedi. Bu g l mseyişte tanıdık bir Şeyler vardı. West, leydiyi hatırlamıyordu, daha önce g rd ğun  sanmıyordu ama bir Şekilde onunla karşılaştıklarına ilişkin fikri aklından atamıyordu. Sanki konuşmuşlardı. Sanki daha önce West'e de böyle gülümsemişti.

Adı çıkmış leydi, ona böyle diyorlardı. Sosyetenin taptığı her Şeyin bir yansıması olması, bir Şeyi değiştirmiyordu. Genti, soyluydu ve bir kadının olmaması gerektiği kadar güzeldi; yine de istenmiyordu.

Belki de neden g zelliğiydi. Skandali bu kadar ilgi çekici kılan da leydinin g zelliğiydi. Belki Havva o kadar güzel olmasaydı, yılan onları rahat bırakırdı.

Kötü olan Havva'ydı, asla yılan değil. Tıpkı herhangi bir Őeyde zarar görenin, adı lekelenenin kadın olması gibi, asla erkek değil.

Tekrar leydiyi bu duruma sokan adamı merak etti. Leydi onu sevmiş miydi?

Bu düşünceden hiç hoşlanmadı.

Evet, kadını kurtaracaktı. Onu sezonun yıldızı yapacaktı. Yeterince kolaydı; sosyete dedikodu gazetelerine bayılıyor, orada okuduklarına kolayca inanıyorlardı. Akıllıca yerleştirilmiş birkaç paragrafa bakardı ve Leydi Georgiana, vikontuyla evlenebilirdi. West'in vicdanı da rahat olur, daha önemli konulara odaklanabilirdi.

 zg rl ğun  sağlama alacak konular gibi...

“Dans etmiyorsun?”

Görüşmeyi bekliyordu, baloya bunun için katılmıştı ama yine de dirseğinin dibinde sahte bir

içtenlikle dile

getirilen bu sözler, kaskatı kesilmesine neden oldu. “Ben dans etmem.”

Tremley kontu güldü. “Elbette etmezsin.”

West, Tremley’den biraz büyüktü; kontu neredeyse doğumundan beri tanıyordu. Ve neredeyse o zamandan beri konttan nefret ediyordu. Şimdilerde Tremley, Kral Willi-am’ın en güvenilir danışmanıydı. Suffolk’un en verimli arazilerinden olan on bin dönümlük arsası, ona yılda elli bin pound kazandırıyor. Hayali bir kral kadar zengindi ve gerçek bir kralın da gözü kulağıydı.

West, kasten dikkatini Georgiana’nın üzerinden ayırmadı. Kadındaki bir şeyler, sakinliğini korumasına yardım ediyordu. “Ne istiyorsun?”

Tremley, şaşırmış gibi yaptı. “Ne kadar da soğuksun! Üstlerine daha fazla saygı göstermelisin.”

“Seni insan içinde yumruklamadığıma minnettar olmalısın,” dedi. Bakışlarını Georgiana’dan çekti. Konuştuğu adamın ona olan ilgisini fark etmesini istemedi.

“Boyundan büyük sözler ediyorsun, sanki böyle bir riski alabilirmişsin gibi.”

West daha da sinirlendi. Tremley’in sözlerinin içine korku salmasından nefret etti. “Tekrar soruyorum: Neden buradasın?”

“Geçen haftaki makaleni gördüm.”

“Pek çok makale basıyorum.”

“Hırsızlık için ölüm cezasının kaldırılmasını destekleyen yazından söz ediyorum. Bana biraz arsızlık yapı-yörmüşsün gibi geldi. Özellikle de aynı duruma ne kadar yakın olduğun düşünülürse...”

West yanıt vermedi. Burada, gelecekleri hakkında endişelenmeyen insanların arasında söylenecek bir şey yoktu. Hiçbiri geçmişlerinden korkmuyorlardı.

Her gün ortaya çıkarılmayı beklemiyorlardı. Cezalandırılmayı.

Asılmayı.

Tremley iç geçirirken, Leydi Georgiana gelecekteki kocasının kollarında dönerek kalabalığın arasında kayboldu. “Bu iş, sıkıcı bir hal almaya başladı. Her seferinde seni tehdit etmek zorunda kalıyorum. Aramızdaki anlaşmayı —ki bu, ben emrediyorum, sen yapıyorsun şeklinde yürüyor— olduğu gibi kabul etsen, sohbetlerimiz daha hoş olabilirdi.”

West, düşmanına baktı. “Dünyanın en başarılı beş gazetesinin sahibiyim. Bir kalem darbesiyle seni mahvetmeye çok yakıным.”

Tremley, daha soğuk ve doğrudan bir tavır takındı. “Gazetelerine benim iyi niyetim sayesinde

sahipsin. O kalem darbesi son yazın olabilir, bunu biliyorsun. Yasanı kabul ettirmeyi başarsan bile.”

Tremley’in böyle bir güce sahip olduğunu unutabilirmiş gibi.

Kont, dünyada onun sırlarını bilen ve onu cezalandırabilecek olan tek kişiydi.

Tremley’in de kendi sırları vardı. West yanılmıyorsa, onu ipin ucuna götürecektedir kadar karanlık sırlardı bunlar. Ama kanıtı olana dek... Hayatını ellerinde tutan adama karşı hiç silahı olmayacaktı.

“Tekrar soruyorum,” dedi sonunda. “Ne istiyorsun?” “Yunanistan’da savaş var.”

“Modem zamanda yaşıyoruz. Her zaman bir yerlerde savaş oluyor,” dedi West.

“Bu savaş neredeyse bitmek üzere. *Londra Haberleri* nde savaş karşıtı yazılar çıksın istiyorum.”

Kafasında bir şeyler canlandı. Tremley’in ofisindeki dosyasında, adının basılmasından korkan insanların verdiği bilgiler. Savaş hakkında kuramlar. “Yunanistan’ın bağımsızlığına karşı çıkmamı istiyorsun.” Tremley yanıt

vermeyince ekledi. “Oradaki topraklarda askerlerimiz var. Demokrasi için savaşmış öldüler.”

Tremley, küçümseyen ve nahoş bir sesle, “Ve sen buradasın.” dedi. “Hayattasın, iyi durumdasın. Özgürsün.”

West imayı kaçırmadı. Her an, bu adamın ağzından çıkacak tek bir sözle mahvolabilirdi. Ömür boyu hapislerde çürüyebilirdi.

Daha da kötüsü olabilirdi.

“Yazmayacağım,” dedi West.

“Seçim şansın yok. Sen, benim her sözümü yerine getiren fino köpeğimsin. Bunu hatırlasan iyi edersin.”

Daha da sinir bozucu olanı, söylediklerinin doğru olmasıydı.

Aradığını bir bulsa, artık sözleri doğru olmayacaktı.

West’in elleri yumruk halini aldı. Yumruklarını konuşurmayı öyle çok istiyordu ki. Bu adamı yere sermeyi çocukken, günlerini itilip alay edilerek geçirirken istediği kadar çok istiyordu. Dövülürken. Neredeyse öldürülürken.

Kurtulmuştu. Londra’ya gelmiş, bir imparatorluk kurmuştu. Yine de Tremley’in yanında, bir zamanlar olduğu o savunmasız çocuğa dönüşüveriyordu.

Anı canlandı. Karanlıkları delip geçen bir at. Kucağında, kundakta kız kardeşi. Gelecek umudu. Güvenlik umudu. İkisi için bir yaşam umudu.

O anının korkusuyla yaşamaktan bıkmıştı.

Sohbetten uzaklaşmak istercesine başını çevirdi. Kendini kapana kısılmış hissediyordu, her zamanki gibi. Bu adamı etkisiz hale getirecek bir şeyler bulmalıydı, bir başka emri daha yerine getirmek zorunda kalmadan.

“Neden?” diye sordu. “Neden halkı savaşa kışkırtmalı?”

“Orası seni ilgilendirmez.”

West, Tremley’in ülkesinin yasalarına ve kralına karşı işler çevirdiğine bahse girerdi ve işte bu onu ilgilendirirdi. Okurlarını da. Kralı da.

Daha da önemlisi, sırlarını güvende tutmak için elinde yeterli kanıt olurdu. Güvende olurdu. Sonsuza kadar.

Ne yazık ki, kanıt bu dünyada dedikodular ve yalanlar kadar kolay kazanılmıyordu.

Aranıp bulunması gerekiyordu. Hatta olanaklıysa, satın alınması.

Ve West’in bir türlü bulamadığı şeyi elde edebilecek güce sahip tek bir adam vardı.

Kont bastırdı: “Yapacaksın!”

Konuşmadı, Tremley’in isteğine karşı kabulünü seslendirmek istemedi. Daha önce de kontun emirlerini yerine getirmişti ama böyle açıkça hükümdarlığa zarar verecek şeyler değildiler. İngilizlerin hayatını tehlikeye atacak şeyler değildiler.

Kont, bu kez daha katı, “Yapacaksın,” diye tekrar etti. Daha öfkeliydi.

Soru sormadığı için, West’in yanıt vermesi gerekmiyordu. Bunun yerine, balo salonundan ayrıldı. Orkestra parçayı bitirirken duraksadı, arkasına dönüp kalabalığa baktı. Aristokratların para, güç ve düş gibi bir yaşam içinde eğlenmelerini izledi.

Yüzlerine gülen talihten ne kadar da habersizdiler.

Paltosunu alıp çıkışa yöneldi. Aklında çoktan kulübe varmış, Chase’in yardımcısını çağırıyordu, tik kez bir iyilik istemek için.

Tremley’in sırlarını bilebilecek biri varsa, o da Cha-se’di ama Düşmüş Melek’in sahibi, bu bilginin karşılığını isteyecekti ve West, istediği şeye kavuşmak istiyorsa, aynı derecede büyük bir şey önermeliydi.

Worthington konutunun basamaklarında, arabasının çağrılan diğer arabaların arasından çıkmasını bekledi. Kulübe varmak ve sahibiyile anlaşmaya varmak için sabırsızlanıyordu.

“İşte yine karşılaştık.”

Sanki tüm hayatı boyunca bu sesi dinlemiş gibi, sahibini hemen tanıdı. Leydi Georgiana hemen arkasında duruyor, sesi ve parlak gözleri beraberinde ışık getiriyordu. Sanki bu dünyadan uzakta geçirdiği yıllar ona kalsaydı hiç bilemeyeceği şeyler kazandırmış gibi.

Bakışları buluştu. West başını eğdi. “Leydim.” Sözcüğü kullanmak hoşuna gitmişti. Unvanın söylenişindeki sahiplenme, daha önce dikkatini çekmemiştir. Kadının gözlerinin irileşmesinden de hoşlandı. Onun sözlerini tekrarladı: “Yine karşılaştık.”

Leydi, yumuşak ve gizemli bir şekilde gülümsedi; ifadesi Duncan’a zevk verdi. Ama bunu durdurmak zorundaydı. Bu kadın, zevk için değildi.

İlerledi ve Worthington konutunun basamaklarında, Duncan’ın yanında durdu. Aşağıya toplanan arabalara baktı.

Gecenin erken saatleriydi. Leydinin hizmetçisi, birkaç üniformalı uşak dışında yalnızdılar. Hepsi de arka planda kaybolmak için yüksek maaş alıyorlardı.

“Sizinle konuşmamam gerektiğini, ayrıldıktan sonra fark ettim,” dedi, gözleri arabasını bulmak için ahırlara koşuşturan uşaktan ayrılmamıştı. Devam etti. “Tanıştırılmadık.”

Siyah at arabalarına baktı. “Haklısınız.”

“Ve siz bekâr, unvanı olmayan bir beyefendisiniz.” Gülümsedi: “Unvanı olmayan mı?”

Leydi de gülümsedi. “Unvanlı olsaydınız, daha az endişelenirdim.”

“Unvanın sizi güvende tutacağına mı inanıyorsunuz?” “Hayır,” dedi, sesi ciddiye. “Ama ikimizin de hemfikir olduğu gibi, unvanınız olsa kusursuz bir koca olurdunuz.” Kadının cesaretine güldü. “Berbat bir koca olurdum, leydim. Bu konuda, sizi temin edebilirim.”

Bakışları meraklıydı. “Neden?”

“Çünkü bekâr ve unvansız olmaktan daha kötü özelliklerim var.” Bu kadarı doğrudu.

“Ah, ticaretle uğraşıyorum demek istediniz?”

Hayır; geleceğim yok, demek istemiştir.

Sessizliğinin yanıt olmasını umdu.

“Şey, iş görenlere tepeden bakmamız öğretilse de, ben bunu hep aptalca bulmuşumdur.”

“Aptalca ama yapılıyor.”

Bir süre ayakta beklediler. İkisi de bir diğerinin ilk konuşan olmasını umuyordu. “Buna karşın, size ihtiyacım varmış gibi görünüyor.”

West, kadına baktı. Bu sözleri sevmemesi gerekirdi. Kadının kendisine ihtiyacı olması fikrinden hoşlanmaması gerekirdi. Ona yardım etmeyi istememeliydi.

Kadını bu kaçır ilgi çekici bulmamalıydı.

“Daha erken,” dedi, konuyu değiştirmeye istekliyi. “Eve bu kadar çabuk mu dönüyorsunuz?”

Leydi, ağır ipek pelerinine sarınarak gecenin soğuşunu kesmeye çalıştı. “İster inanın, ister inanmayın...” dedi alaycı bir sesle. “Bu gece yeterince eğlendim. Kendimi yorgun hissediyorum.”

Duncan sırıttı. “Yine de Langley’le dans edecek enerjiyi bulmanız gözümünden kaçmadı.”

Tereddüt etti. “Beni dansa kaldırmak zorunda kaldığına inanır mıydınız?”

Bu dünyada değil. “Eminim o kadar da zorlanmamıştır.”

“Ben o kadar emin değilim.” Bakışları net ve dolaysızdı. “Çeyizim büyük ama o kadar da değil.”

West, onun çeyizini düşünmüyordu. Onu düşünüyordu; uzun, kıvrak ve hoş bedenini. O gülünç saç modeli olmasa da olurdu ama saçından fıskıran tüm o tüylere karşın, güzel kadındı.

Çok güzel.

Uzun bir süre toynak ve at arabalarının tekerlek seslerini dinlediler. Arabası geldi ve leydi ondan ayrıldı. Bunu istemiyordu. Kadının saçından aldığı tüyü düşündü, paltosunun cebindeydi. Vahşi bir an, kadının paltosunun içinde göğsüne karşı nasıl hissettireceğini düşündü. Bu düşünceyi kafasından atmaya çalıştı. “Refakatçiniz yok mu?”

Hafifçe arkasına döndü. Birkaç adım gerisinde, bir hizmetçi bekliyordu. “Eve gidiyorum, bayım. Bu sohbet, bütün gece yaptığım en skandal yaratıcı eylem.”

Duncan bu kadına yapmak istediği skandal yaratacak şeyleri düşünüyordu ki iki tekerlekli, iki atın çektiği yarış arabası gelince bir anlık çılgınlıktan sıyrıldı. Leydi Georgiana, onun arabasını görünce bir kaşını kaldırdı: “Açık araba mı, gecenin soğuşunda?”

“Yakalanacak bir haber olduğunda, Londra sokaklarında hızlı hareket edebilmeyim. Yanş arabası işimi görüyor.” “Belli ki balolardan kaçmanıza da yarıyor.”

Duncan başını eğdi. “O işe de yarıyor.”

“Belki bir tane de ben edinmeliyim.”

Gülümsedi. “Sosyetedeki hanımların hoşlanacağını sanmam.”

Leydi iç geçirdi. “Sanırım, ‘Sosyetik hanımların canı cehenneme!’ demem uygun olmayacak.”

Sözler eğlendirme amaçlıydı; bir adamı güldürmek için bıkkınlık ve nüktedanlığın kusursuz bir

karişımıyla dile getirilmişti. Altında yatan tonu fark etmemiş bir adamı güldürebilirdi.

Üzüntü. Kayıp. Düş kırıklığı.

“İstemiyorsun, değil mi?”

Georgiana, şaşkınlıkla ona baksa da, anlamamış gibi yapmadı. West onun bu yönünü seviyordu. Açık sözlülüğünü. “Seçimimi yaptım, Bay West. Geri dönüş yok.” Geri dönmek istememişti. Bu hayatı istemiyordu. Bu,

açıktı. Ne söyleyeceğini kendisi de bilmeden, “Leydi Georgiana,” diye başladı.

“İyi geceler, Bay West.” Çoktan harekete geçmişti, hizmetçisi peşinden gidiyordu. Merdivenleri inmiş, onu buradan alıp götüreceğ olan aracına ulaşmıştı.

Duncan’dan uzaklara.

Toparlanacaktı. İyileşecekti. Yarın bu performansı tekrar sergileyecekti.

Ve Duncan da onu toplumdan korumak için elinden geleni yapacaktı.

Sosyete nadiren ilgisini çekerdi, sosyetik kadınlara ise hiç ilgi duymazdı. Değerlerinden daha çok soruna neden olurlardı. Tüm o gereksiz drama... Ama tuhaftır, Leydi Georgiana’da tanıdık gelen bir şeyler vardı. Duncan’ın ruhunda yankı bulan bir şeyler. Kaderine boğun eğiş, belki. Yetinmeme. Tutku... Ne için olduğunu bilmiyordu ama ilgisini çekmeye yetmişti.

Kadını uzun bir süre izledi. Hedefinden emin bir şekilde hareket edişini. Kendinden emin oluşunu. Açık renk eteğinin kadının arkasından sürüklenişine hayran kaldı. Sanki acele etmezse geride kah verecekmiş gibi. Bir eliyle eteklerini toplayıp arabaya binerken, dengesini sağlamak için diğer kolunu incelikle uzatışına hayran oldu.

Gümüş renkli ayakkabısının üstünden ayak bileğinin görüntüsünü yakaladı. Kapı kadının ardından kapanana dek, bir anlığına bu narin ayağın silüetiyle büyüldü. Sonra kadın arabanın içinde kayboldu. İriyarı uşak —belli ki zengin ağabey tarafından, leydiyi koruması için seçilmişti— basamakları kaldırarak arabanın arkasına yerleştirdi ve kendi oturağına tırmandı. Sürücüye ilerlemesi için işaret verdi.

Duncan, leydi hakkında yazacaklarını düşünüyordu.

Leydi G... Ününün vaat ettiklerinden, skandallardan ve geçmiş günahlardan daha fazlası. Leydi G, hepimizin olmak istediği kişi; dünyamızda bir yenilik. Kulağa ironik gelse de bir şekilde, geçmişine karşın, hepimizden daha temiz. Bizlerce dokunulmamış. Bu, belki de en değerli özelliği.

Sözcükler kolayca dökülüvermişti. Zaten, en kolay dile getirilen, gerçektir.

Ne yazık ki gazeteleri sattıran gerçek değildi.

Arabasına çıkan merdivenleri tırmandı. Kendini koltuğa bırakıp dizginleri aldı. Seyisine bu gecelik izin verdi. Arabayı kendi sürmeyi seviyordu. Tekerleklerin dönüşünde ve toynak seslerinin ritminde bir çeşit huzur buluyordu.

Worthington topraklarından çıkarlarken, bir salyangoz yavaşlığında hareket eden leydinin arabasının peşinden gidiyordu. Önündeki arabada onun olduğunu bilirken, düşünceleri de kadına kayıyordu. Onu penceresinden dışarı, geride bıraktıkları arabaların fenerlerine bakarken hayal etti. Kendi arabasının da o arabalarla birlikte balonun sonunda ayrıldığını hayal ediyor muydu? Ayakları sızlayana, yorgunluktan kasları ağrıyana dek beylerle dans ettiğini düşünüyor muydu? Erken saatte kaçmak yerine, buradan balonun kraliçesi olarak ayrılabilirdi.

Lekelenmemiş olsaydı.

Olabilecekleri hayal ederken, o hoş gözler pişmanlık gözyaşlarıyla doluyor muydu? Sahip olabileceklerini düşünürken...

Durum farklı olsaydı...

Bunları düşünmekle o kadar meşguldü ki, leydinin aracının ağabeyinin evine giden dönüşü kaçırdığını fark etmedi. Tuhaf bir şekilde, kadın Mayfair'e gidiyordu, Duncan'ın gittiği yere.

Onu kasten izlemiyordu. *f*

Aracın tekerlekleri Mayfair'in Arnavut kaldırımıyla kaplı sokaklarında gürültüyle ilerliyordu, derken, Bond Caddesi'ne döndü. Dükkânlar gece kapalıydı. Sonra, Pic-cadily üzerinden St. James'e yöneldi.

İşte bu noktada, West kadının nereye gittiğini merak etmeye başladı.

At arabasını biraz geri çekerek mesafe bırakmasının özel bir nedeni yoktu; kendine böyle söylüyordu. Aralarına birkaç arabanın girmesine izin verdi. Leydinin aracı Duke Sokağı'na dönerken, at arabasının fener ışıklarını gözden geçiriyordu neredeyse. At arabası, labirent gibi sokaklarla geçitleri aşarak St. James'teki erkek kulüplerinin arka sokağına girdi. West doğruldu.

Leydinin arabası, ***Düşmüş Melek***'in arkasında durmuştu.

Duncan West, Londra'nın en iyi gazetecisiydi ama gerçeği anlamak, araştırmacı birinin bile çok zamanını almazdı.

Leydi Georgiana Pearson, Leighton dükünün kardeşi, Buckingham Sarayı'm satın alabilecek kadar çok çeyizi olan ve ününü onarmaya uğraşan kadın, Britanya'nın en ünlü erkek kulübüne gelmişti.

Duncan'm kulübüne...

Kulübün arka kapısına çıkan son dönüşü yapmadan arabasını durdurdu. Yere atlayarak kalan yolu yürümeye karar verdi. Aracıyla dikkat çekmek istemiyordu. Leydi buralarda görülürse, ünü asla onarılamaz bir şekilde mahvolurdu. Hiçbir erkek onu almazdı. Kızının bir geleceği olmazdı.

Buraya gelmesi, büyük bir riskti.

Ne yaptığını sanıyordu bu kadın?

West, gölgeler içinde kaldı, duvara yaslandı. Duran büyük, siyah arabayı izledi. Yolcusu hâlâ içindeydi. Arabanın hiç işaret taşımadığını fark etti. Dikkati üzerine çekecek hiçbir iz yoktu. Arabadan inen iriyarı uşak dışında... Uşak, kulübün girişindeki ağır, demir kapıyı çaldı.

Küçük delik açıldı, uşak konuşurken geri kapandı. Bu kez kapı açıldı. Kulübe giden karanlık, siyah boşluğu gözler önüne serdi.

At arabasının kapıları kapalı kalmaya devam etti.

Güzel. Belki de kadın buraya gelmenin nasıl bir aptallık olduğunu anlamıştı.

Belki de arabadan hiç inmeyecekti.

Ama inmiş olmalıydı. Kuşkusuz, buraya daha önce de gelmişti. Londra'nın en karanlık adamları tarafından yönetilen bu kulübe kolayca erişim olanağı olmasının başka açıklaması olamazdı. Bu adamların onu tereddütsüz mah-vedebileceklerini bilmiyor muydu?

Onu durdurmalıydı. Harekete geçecek, dayandığı duvardan ayrılacaktı. Geniş sokağı aşacak, arabanın kapısını açacak ve burada ne aradığını soracaktı.

Ama uşak ondan önce davrandı. Kapıyı açtı, basamakları yerleştirdi.

West duraksadı, leydinin inmesini bekledi. Bembeyaz etekleri, ucundan gözüne ilişen masum gümüş ayakkabıları görmeyi bekliyordu.

Ancak arabadan uzanan ayakkabının masumlukla ilgisi yoktu.

Günaha davet eder gibiydi.

Topukluydu, koyu renkteydi. West, arabanın fenerinden yansıyan kısıtlı ışıktaki rengini tam seçemedi. Ayakkabıyı uzun, narin, kusursuz kıvrımlı bir bilek izledi. Dayandığı yerden doğruldu, bakışları bu bileğe bağlı bedeni örten gece yarısı rengindeki ipek denizine kilitlendi. Kumaş deryası korsaja doğru daralıyor ve bir adama salyalarını akıtacak kadar olağanüstü bir dekolteyi çevreliyordu.

Yutkundu.

Sonra kadın ışığa çıktı. Boyalı dudakları, sürmeli gözleri ve platin sarısı parlak saçları vardı.

Anılar canlanınca, karanlığın içinde küfretti.

Şaşkınlığını kısa sürede üzerinden attı. Şokun yerini harika bir hikâyeyi keşfetmenin zevki aldı.

Leydi Georgiana Pearson, hiç de masum değildi. O, Londra'nın en iyi fahişesiydi.

Ve Duncan'ın dualarının kabulüydü.

... Leydi G'ye çoğu kimseler leydi sıfatını yakıştır-mayabilir ama o, W-balosunda incelik ve özgüvenle boy göstererek kendini kanıtladı. Leydi, en azından bir dükün ve eş arayışında olan yarım düzine aristokrat beyefendinin ilgisini çekmeyi başardı...

... Görünüşe göre, Leydi M ve yoldaşları bu sezon ender bulunur bir ruh halindedeler. Yanlarına yaklaşanı azarlama eğilimindedeler. Sosyetenin saygıdeğer beyleri dikkatli olmalı... Kont H'in kızı, incelikten nasibini almadığını kanıtladı...

Skandal Sayfası, 20 Nisan, 1833

Gecenin ilerleyen saatlerinde Georgiana, kulübün üst katındaki süitine girince AsriePi korkuttu. *Melek'm* güvenlik görevlilerinden biri olan adam, sessizce oturmuş kitap okuyordu.

Asriel, hızla ayağa kalktı. İki metrelik iri bedeniyle odayı doldurdu, yumrukları hazırды.

Georgiana onu durdurdu. "Sadece benim."

Görevlinin koruduğu kapalı kapıya kaydı bakışları. "İyi mi?"

"Yatağa gittiğinden beri hiç ses çıkarmadı."

Rahatladı.

Elbette Caroline iyiydi. Kilitli kapılar ardında, koridorlarda kuş uçurtmayan güvenlik görevlilerince korunuyordu. Bir de başından beri Georgiana'nın yanında olan Asri el vardı.

Gerçi fark etmiyordu. Caroline, Londra'da olduğu sürece tehlikede ydi. Georgiana, kızının Yorkshire'da kalmasını isterdi. Orada meraklı gözlerden, fısıldanan dedikodulardan ve nefret dolu küçümsemelerden uzak olur; normal bir çocuk gibi güneşin altında oynardı. Şehre geldiğindeyse çocuğunun dayısının evinde kalmasını istiyordu. *Melek'*ten uzakta olmasını istiyordu.

Annesinin günahlarından uzakta...

Babasının günahlarından uzakta... Bu düşünce içine dert oldu. Babasının günahı, hiçbir zaman adama ayak bağı olmamıştı. Bu gibi durumlarda ağır yük annenin omuzlarına biniyordu. Çocuk, annenin günahı olarak görülüyordu, sanki kadın o çocuğu tek başına meydana getirmiş gibi.

Çekip gittiğinden beri, Georgiana onun adını ağzına almamıştı.

Geleceğiyle oynayan, saygınlığını lekeleyen adamın kimliğini kimsenin bilmesini istememişti. Ağabeyi binlerce kez sormuştu. Öcünü almaya ant içmişti. Onu çocukla bir başına bırakıp giden ve asla arkasına bakmayan adamı yok etmeye ant içmişti. Ama Georgiana, adını vermeyi reddetmişti.

Georgiana'nın lekelenmesinde başrolü oynayan Jo-nathan değildi ki. Samanların üstüne, adamın altına yatan kendisiydi; hem de bilerek, isteyerek. Onu mahveden Jo-nathan değildi.

Sosyeteydi.

Georgiana onların kurallarına uymamıştı, sosyete de onu dışlamıştı.

Sezona çıkmamıştı, kendi değerini kanıtlama fırsatı verilmemişti. Sosyete hem yargıç hem de jüri olmuş, onu yargılamıştı. Georgiana'nın skandali, onlar için hem eğlenceli hem de uyarıcı bir masal olmuştu.

Bunların hepsi, Georgiana'nın farklı türden hoş bir masala inanması yüzünden olmuştu.

- [Aşk](#)
 - [Leydi Georgiana hakkında konuşulanları duyması öne](#)
 - [Derin bir soluk aldı. Duncan, bir an onun yapmayac](#)
 - [Sözünü kesti. "Nerede o?"](#)
- [.m](#)
 - [.m](#)

1

* Shakespearein *Julius Caesar* adlı oyunundan alıntıdır. Oyunda Sezar'ın mart ortasında (martın on beşinde) bıçaklanarak öldürüleceğini öngören kâhin, krala bu cümleyi kurar, (ç.n.)

2

11. yy'da yaşamış, Coventry'nin sahibi Lord Lefrei'nin eşidir. Halka ağır vergiler koyduğu için kocasına karşı çıkınca lord, çok güzel olduğu söylenen Godiva'ya yapamayacağını düşünerek, "Vergileri kaldırmamı bu kadar çok istiyorsan çırlıçplak yürü ve tanrının mucizesini herkese göster." demiştir. Leydi Godiva atma atlayarak çırlıçplak tüm kenti dolaşır. Rivayete göre uzun ve gür saçlarıyla mahrem bölgelerini kapamış. Leydiyi seven ve utandırmak istemeyen halkın kendilerini eve kapayıp kepenkleri indirdiği söylenir, (ç.n.)

■ *o

3

Evin efendisinin okurken eline mürekkep bulaşmasını engellemek için gazetelere ütü basılırdı. Ayrıca ütü dağıtımında oluşan kırıksıklıkları giderir ve okumayı kolaylaştırırdı. Bu eski gelenek günümüzde halen bazı beş yıldızlı otellerde sürdürülmektedir, (ç.n.)

■ İj

4

Burada ve sonraki konuşmalarda Kayıp Oğula gönderme yapılıyor. Kayıp Oğul, İncilde yeni ahitte geçen bir kıssadır. Ölmeden önce servetini iki oğlu arasında paylaştıran bir babanın ve parasını uzak diyarlarda çarçur eden küçük oğlun hikâyesidir. Kayıp oğlun eve dönüşüyle şölen

veriliyor ve dana eti ikram ediliyor, (ç.n.)

Aşk.

Sosyete, skandalın bu kısmıyla hiç ilgilenmemişti. Kimse ilgilenmemişti. Ne ailesi ne de arkadaşları. Herkes ona yüz çevirmişti. Ağabeyi dışında... O da evliliğiyle skandal yaratmış, annelerinin saygısını kaybetmişti. Sosyetenin de.

Sosyeteyi kendine borçlu hale getireceğine ant içmişti. Aralarından en güçlü olanların hakkında bilgi toplamış ve ödeyemeyecekleri bir miktarda borçlanırlarsa bu bilgileri gözünü kırpmadan onları mahvetmekte kullanmıştı. Tüm her şey —kulüp, para, güç— sadece tek bir şey içindi. Yıllar önce onu lekeleyen dünyanın üzerinde güce sahip olmak. Ona sırtlarını çeviren ve her şeyini elinden alanlara bir ders vermek.

Her şeyini alamamışlardı gerçi.

Caroline...

Kızı onun her şeyiydi.

Asriel'den çok kendi kendine konuşur gibi, “Burada olmasını istemiyorum,” dedi. Asriel, yanıt vermeyecek kadar deneyimliydi. Yine de Georgiana, birkaç ayda bir Caroline'ı Londra'ya getirmeden edemiyordu. Kızının amcasını ve kuzenlerini tanınmasını istiyordu, kendine nedenin bu olduğunu söylüyordu ama gerçek bu değildi.

Caroline'ı buraya getiriyordu, çünkü kızı uzaklardayken hissettiği boşluğa dayanamıyordu. Uyuyan kızının sırtına elini koyup da soluk alış verişini dinlerken hissettiği doyumunu, hayatında hiç yaşamamıştı. Kızının soluğu düşlerle, umutla doluydu.

Georgiana'nın sahip olmadığı şeylerle doluydu ve kızına bunların hepsini verecekti.

Anlaşmalı evliliğin günün birinde aşk evliliğine döneceğine ilişkin hayalleriniz yok mu?

Birden, o akşamki konuşmaları hatırlayıverdi. Sanki uzun ve yakışıklı Duncan West tekrar yanındaydı. Sarı saçları kaşlarının üzerine düşüyordu. Georgiana onlara dokunan, geriye iten kişi olmak istiyordu. Adam, tehlikeli bir şekilde yakışıklıydı. Tehlikenin büyük kısmı zekâsından geliyordu. Akli söylenenden fazlasını anlıyor, gözleri görünenden fazlasını görüyordu. Ve sesi, sesindeki gizemli tını, adını söyleyişi, unvanını kullanışı...

Saatlerce onu dinlemek istiyordu.

Bu düşünceye karşı koydu. Duncan West'i dinleyecek zamanı yoktu. Adam yardım önererek cömertlik etmişti ve Georgiana'nın tek ihtiyacı da buydu. Ondan başka bir şey istemiyordu.

Yalancı.

İçinden bir ses, bunu fısıldayıp duruyordu. Onu görmezden gelmeyi yeğledi. Dikkatini kızma yöneltmeliydi. Ona güzel bir hayat sunacağına ilişkin verdiği sözü düşünmeliydi. Güzel bir gelecek.

Caroline doğalı, Georgiana doğduğu dñnyadan kaçalı nerdeyse on yıl oluyordu. Dñnyanın ikisini de lanetleme-sinin üzerinden on yıl geçmişti. Georgiana imparatorluğunu, sosyetenin en büyük gerçeği üzerine inşa etmişti: Skandal, herkesin bir adım uzağındadır. Sırları açığa çıksaydı; bu tepeden bakan, alaycı, korkunç insanların hiçbiri toplum içine çıkamazdı.

Üç dñşmñ aristokratla ortak olmuştu. Her biri sosyetenin geri kalanından daha güçlü, daha zekiydi ve her biri mahvolmuştu. Her biri sosyeteden kaçıyordu.

Ama birlikte, sosyeteı yönetiyorlardı. Boume, Cross, Temple ve Chase, Londra'nın en güçlü kadın ve erkekleri

ni tutsak almışlardı. En karanlık gerçekleri keşfetmişlerdi. Sosyetenin en derin sırları ellerindeydi. Ama tüm bunlara tek başına hükmeden Chase'di; çünkü aralarında sadece Georgiana'nın sosyeteı geri dñnmesi olanaksızdı.

Aristokrat adamların her hatası, her skandalı, her rezilliği bağışlanabilirdi. Erdemlerini kaybetseler de unvan saygınlıklarını koruyordu.

Bunu kanıtlamamış mıydı?

Ortaklarını genç ve aptalken yaptıkları hatalar yüzünden seçmişti. Bourne, tüm mirasını bir hiç uğruna kaybetmiş; Cross, saygın bir hayat yaşamak yerine kumar ve fahişeleri seçmiş; Temple, babasının nişanlısını yatağa atmıştı. Hiçbiri sosyetenin sunduğu bağışı hak etmiyordu.

Ama her biri yerlerini korumakla kalmamış, sağlamlaştırmışlardı; daha zengin, daha güçlüydüler.

Ve âşık...

Bu dñřinceı kovdu.

Aşk, ikinci sırada geliyordu. Ortakları ünlerini onar-mışlardı; çünkü Georgiana onlar için yolu açmıştı. Kusurlarına karşın, istediği her şeyi yapacak bir ağabeyi olduğu için şanslıydı. Herhangi bir daveti elde ederdi. Her türlü ihtiyacını karşılırdı. Ağabeyi ona borçluydu.

Georgiana'nın skandalı, ona seçtiği kadınla evlenme özgürlüğünü sağlamıştı. Karşılığında, kardeşine daha değerli bir şey vermişti... Bir gelecek.

Bir daha sosyeteı kabul edemeyebil irdi ama artık onları yok edecek güce sahipti.

Yıllarca öcünü planlamıştı. Onlara gerçeği göstereceği günü kurgulamıştı. Onsuz, bir kenara attıkları lekelenmiş kız olmadan bir hiç oldukları gerçeğini.

Ancak, yapamazdı.

Ne kadar nefret etse de, onlara ihtiyacı vardı.

Sadece onlara değil.

Ona ihtiyacı vardı.

Gözlerinin önünde, West'in yakışıklı yüzü belirdi. Zahmetsiz yaydığı gücü ve tembel gülümsemesini hatırladı. Adam, kendi iyiliği için fazla küstahtı ve bu, inanılmaz kışkırtıcı geliyordu.

Ama adam, dilemediği her şeydi. İhtiyacı olmayan şey... Unvansızdı, bir beyefendi bile değildi. Hiçlikten gelmişti, adı sanı duyulmamış bir yerdendi ve sadece bıkkınlık verecek kadar çok serveti olduğu için kibar çevrelerde kabul görüyordu. Tanrı aşkına, adamın kariyeri vardı. Regent Sokağı'nın bu yanına gelmesine izin verilmesi bir mucizeydi.

Onun yardımına sadece bir konuda ihtiyacı vardı; tek bir konuda.

Caroline'm geleceğini güvence altına almak...

Asriel'in arkasındaki kapı birden açıldı. Odanın içinden gelen mum ışıkları, eşikte duran kızını aydınlatıyordu. "Sesini duydum sandım."

"Sen neden hâlâ uyanıksın?"

Elindeki kırmızı deri kaplı kitabı salladı. "Uyuyamadım. Şu zavallı kadın! Kocasını onu, babasının kafatasından şarap içmeye zorluyor!"

Asriel'in gözleri yerlerinden fırlayacaktı.

Caroline, adama döndü. "Ben de öyle hissetmişim. O eve musallat olmasına şaşmamalı. Yine de ben olsam, oradan olabildiğince uzağa giderdim."

Georgiana, kitabı kızından aldı. "Bence, gece yatmadan önce okuman için daha uygun şeyler bulabiliriz." Kitabın kapağını okudu. "*Castel Teodorico'nun Hayaletleri* 'nden daha hoş şeyler."

"Ne önerirsin?"

"Eminim buralarda bir yerlerde, çocuk şiirleri kitabı vardır."

Caroline gözlerini devirdi. "Ben çocuk değilim."

"Elbette değilsin." Georgiana, itiraz etmemesi gerekti-

ğini biliyordu. "Bir romana ne dersin? Beyaz atlı bir soylu, olağanüstü bir kale ve mutlu sonu olan bir aşk hikâyesi belki?"

"Sonunu okumadığım için mutlu bitip bitmediğini bilemem ama bu kitapta da aşk var."

Georgiana, bir kaşını kaldırdı. "Sözünü ettiğin koca, bana pek de romantik bir kahramanmış gibi gelmedi."

Caroline bir elini salladı. "Ah, elbette o değil. Bu adam, iyi kalpli bir canavar. Bir başka hayalet. İki

yüz yıl öncesinden geliyor ve birbirlerine âşıklar."

Gözleri kitaba kayan Asriel, "İki hayaletin aşkı mı?" diye sordu.

Caroline onayladı. "Aradaki onca zamana karşın..." Georgiana, "Ne kadar da uygunsuz," dedi.

"Hem de nasıl! Yılda sadece bir gece bir araya gelebiliyorlar."

Asriel, "Peki, birlikte ne yapıyorlar?" diye sordu. Georgiana şaşkınlıkla dağ kadar büyük, mezar kadar sessiz adama baktı. Anlaşılan, konu aşk romanları olunca bu durum değişiyordu.

Caroline başını iki yana salladı. "Anlatılmıyor. Ama belli ki ayıp şeyler yapıyorlar. Ben, tutkularımı fiziksel olarak ortaya çıkardıklarının düşünüyorum. Gerçi hayalet olduklarım düşününce... Nasıl yaptıklarını bilemiyorum." Asriel Öksürdü.

Georgiana bir kaşını kaldırdı: "Caroline!"

Caroline sırıttı. "Onu şaşırtmak çok kolay."

"Sen büyümüş de küçülmüş olarak nitelediğimiz şeyin ta kendisisin." Kitabı Asriel'e verdi. "Biri sana benim daha büyük, daha bilgili ve daha güçlü olduğumu hatırlatmalı. Yatağa gir."

Kızın gözleri parladı. "Kitabım ne olacak?" Georgiana, gülümsemesini sakladı. "Sabah geri alabilirsin. O zamana kadar, Asriel ona iyi bakacaktır."

Caroline, Asriel'e fısıldadı. "On beşinci bölüm.. Yarm konuşuruz."

Asriel, ilgilenmiyormuş gibi homurdandı ama kitabı almayı ihmal etmedi.

Georgiana, kızına yatağı işaret etti: "İçeri!"

Kız, emre uyarak döndü ve içeri girdi. Georgiana, arkasından ilerliyordu. Kızının yatağa tırmanmasını izledi. Sonra yatağın kenarına oturarak örtüyü Caroline'ın omuzlarına çekti. "Sosyete partilerine davet edildiğinde..."

Caroline inledi.

"Sosyete partilerine davet edildiğinde, kibar çevrelerde tutkuların fiziksel olarak ortaya çıkarılmasından söz edemezsin." Duraksadı. "Kafataslarmdan kan içmekten de söz etmesen iyi olur."

"Kan değil, şaraptı."

"Kafatasından içilen herhangi bir şeyden söz etmemeli o halde."

Caroline iç geçirdi. "Sosyete partileri çok sıkıcı!"

"Sıkıcı değil, biliyorsun."

Caroline, şaşkın bakışlarını annesine yöneltti: “Değiller mi?”

Georgiana başını iki yana salladı. “Değiller. Aslında oldukça eğlenceliler eğer...” Tereddüt etti. Cümleyi **eğer kabul görüyorsan** diye bitirmek uygun gelmedi. En çok da Caroline hiçbir şekilde kabul görmediği için. “Eğer böyle şeyler ilgini çekiyorsa.”

“Peki, ya sen?” diye sordu. “Sosyete partileri ilgini çekiyor mu?”

Georgiana tereddüt etti. İlgisini çekerdi. Önceden. Davet edildiği birkaç danstan gerçekten keyif almıştı. İlk balosunda giydiği giysiyi, eteklerinin ağırlığını hâlâ hatırlıyordu. Biri ona dans önerdiği her seferde çekingen kızı oynayıp bakışlarını önüne eğdiğini, dikkatle gülümsediğini daha dün gibi hatırlayabiliyordu.

Caroline da böyle anılara sahip olmayı hak ediyordu. Giysiyi. Dansları. Erkeklerin ilgisini. Vahşi bir İskoç dansından sonra soluksuz kalmayı, saç modeli övüldüğünde gurur duymayı. Mahvına neden olacak güzel mavi gözlerle karşılaştığında kalp atışlarının hızlanmasını.

Korku, Georgiana’nın karnında düğümlendi.

Caroline geçmişini biliyordu, babası olmadığını biliyordu. Annesinin evlenmediğini biliyordu. Georgiana, kızının bunun sonuçlarını bir şekilde bildiğini düşünüyordu. Ününün çevre tarafından karalandığını biliyor olmalıydı. Doğumundan beri. Ününün kurtulması için bir anne ve saygınlığı kuşkulu aristokratlardan daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyor olmalıydı. Sosyetenin onayını almak için...

Yine de hiçbir zaman Caroline bunları biliyor gibi görünmemişti. Bir kez olsun —annesiyile girdiği tartışmalarda bile— doğumunun koşullarına içerlediğini belirten bir söz etmemişti. Daha iyi bir hayatı istediğini belirten tek söz söylememişti.

Ama bu, daha iyi bir hayatı istemeyeceği anlamına gelmiyordu. Ona daha iyi bir hayatın kapılarını aralamak için, Georgiana elinden geleni yapacaktı.

“Anne?” diye seslendi. “Sosyete ilgini çekiyor mu?”

“Hayır,” dedi, eğilerek Caroline’ın alnını öptü. “Sadece sırları ilgimi çekiyor.”

Caroline bir süre bu sözleri değerlendirdi, sonra tüm inancıyla, “Benim de ilgimi çekmiyor,” dedi.

Bu bir yalandı. Georgiana da bir zamanlar genç kız olmuştu. Umut ve planlarla doluydu. Caroline’ın yalnız kaldığında ne düşündüğünü biliyordu. Gecenin karanlığında ne hayal ettiğini biliyordu. Biliyordu, çünkü kendisi de aynı şeyleri hayal etmişti. Evlilik. Mutluluk, güzellik ve ortaklıkla dolu bir hayat...

Aşkla dolu bir hayat...

Aşk.

Şimdilerde bu sözcük, bir acı dalgasıyla beraber geliyordu.

O duyguya inanmadığı için değil. Aptal değildi, ne de olsa. Sevginin gerçek olduğunu biliyordu. Pek çok kez hissetmişti. Ortaklarını seviyordu. Ağabeyini seviyordu. Yıllar önce ona kucak açan o kadını seviyordu. Güvenliklerini tehlikeye attığını bile bile —bir dükün kız kardeşiydi, evden kaçmıştı— Georgiana'yı yanma almıştı. Caroline'a ise olabileceğini düşünmediği büyüklükte bir sevgiyle bağlıydı.

Ve bir zamanlar birini daha sevdiğine inanmıştı. Onun hissettirdikleri... Yenilmezmiş gibi hissetmesini sağlamıştı. Hissettiği duygularla dünyayı fethedebileceğini sanmıştı.

Birlikte, dünyayı fethedebileceklerini düşünmüştü.

O duygulara güvenmişti. Öyle hissettiren kişiye güvendiği gibi...

Terk edilmişti.

Kalbi kırık bir halde bırakılmıştı.

Yalnız.

Yani evet, aşka inanıyordu. Kızının yüzüne baktığı her an, inanmamak olanaksızdı. Ama aşk hakkındaki gerçeği de biliyordu. Yıkardı. Tüketirdi. Acının ve korkunun kaynağıydı. Sonsuz güçte birini güçsüze çevirebilirdi.

Aşk, saçmalıktan ibaretti.

“İyi geceler, anne.” Kızının sözleri, Georgiana'nın düşüncelerine son verdi.

Kızına çevirdi bakışlarını. Battaniye çenesine kadar çekilmişti. Hem çok küçük hem de oldukça büyümüş görünüyordu.

Georgiana eğildi, kızını alnından öptü. “İyi geceler, tatlı kız.”

Odadan ayrıldı; kapıyı arkasından yavaşça kapattı. Ko-

ridorda, Asriel'in yanında Temple bekliyordu. “Ne oldu?” Dük, iş modundaydı, “İki şey,” dedi. “İlki, Galworth burada.”

Vikont Galworth, boğazına kadar borç içindeydi, *Melek'* e ödeme yapması gerekiyordu. Temple'm uzattığı dosyayı aldı. “Ödemeye hazır mı?”

“Ödeyecek fazla parası olmadığını söylüyor.”

Bir kaşını kaldırdı, dosyadaki sayfaları taradı. “Kasaba evi var. Nothumberland'de yüzlerce dönümlük bir arazi, yılda iki bin getiriyor. Bu, az bir para değil.”

Temple'm kaşları yukarı kalkmıştı. "Araziden haber yoktu."

"Kimse bilmiyor," dedi. **Düşmüş Melek'm** üyeleri hakkında kimsenin bilmediklerini bilmek, Chase'in işiydi. "Para yerine başka bir şey önerdi."

Başını dosyadan kaldırdı. "Sakın söyleme... Kızı." "Chase'in emrine amadedir."

Bu, ilk değildi. Hatta çok sık oluyordu. Aristokratlar, kızlarına saygı duymazlardı. Onları tanımadıkları ve tehlikeli ünüyle bilinen bir adamın kollarına atmaya istekliydiler. Söz konusu Chase olduğunda, bu istek hiç iyi karşılanmıyordu. "Ona Chase'in kızla ilgilenmediğini söyle." Eskiden çıplak elle dövüşen eski boksör, "Ona gidip kendisini kahrolası bir köprüden atmasını söylemeyi yeğlerim," dedi.

"Çekinme. Ama önce araziyi al."

"Peki, ya vermek istemezse?"

Bakışları buluştu. "O halde, bize borcu yedi bin pound. Bruno, ödemeyi canı nasıl isterse öyle alsın." İrikıyım güvenlik görevlisi, hak edenleri cezalandırmayı seviyordu. **Melek'in** üyelerinin çoğu da iyi bir cezayı hak ediyorlardı.

"Ayrıca adama hatırlatmakta fayda var, eğer kızını saygın bir beyle evlendirmekten başka planlan varsa, at yarış-larında hile yaptığını herkes öğrenir. Ona böyle söyle."

Temple'in kara kaşları havaya kalktı. "Bazen ne kadar acımasız olabileceğini unutuyorum ama her seferinde bana hatırlatıyorsun."

Georgiana, ona en tatlı gülümsemesini sundu. "Asla bir kadına güvenme."

Temple güldü. "En azından, sana güvenilmeyeceğini biliyorum."

"Bu bilginin gizli kalmasını istiyorsa, kulübe üye olmak için kullanmayacaktı." Odadan çıkmak için ilerledi, sonra arkasına döndü. "İki şey var demiştin?"

Onayladı. "Bir ziyaretçin var."

"İlgimi çekmiyor. Sen ilgilen." Ortaklarının Chase yerine konuştuğu ne ilk ne de son görüşme olacaktı.

Temple, başını iki yana salladı. "Chase için gelmemiş. Anna'yı görmek istiyor."

Kumarhanede körkütük sarhoş olan üyelere birinin Anna'yı görmek istediği ne ilk ne de son seferdi. "Kim?" "Duncan West..."

Adamın adını duyunca soluğu kesildi, sanki toy bir genç kız gibi. "Burada ne arıyormuş?"

"Senin için geldiğini söylüyor," dedi. Georgiana, ses tonundaki merakı duymuştu.

Kendi sesinde de merak vardı. “Neden?” “Söylemiyor,” dedi dük. “Sadece seni istedi.”

Belki Caroline’ı yatırırken hissettiği melankolinin sonucuydu. Belki de Duncan West’in o akşam onu en zayıf haliyle görmesi, yine de sosyeteye dönüşünde yardım elini uzatmayı önemesiydi. Ya da belki adama bu kadar çekilmesi idi. Neden ne olursa olsun, Georgiana’nın verdiği yanıt kendini de şaşırttı. “Ona, birazdan orada olacağımı söyleyin.”

On beş dakika bekledi. Bu zamanı, makyajının yerli yerinde olduğundan emin olmakla geçirdi. Dış görünüşünden hoşnut kalınca, süitini kumarhaneye bağlayan koridorlardan ve geçitlerden geçerek aşağı indi. Kapıları dikkatle kilitliyor, kimsenin Caroline’a ulaşamayacağından emin olmak istiyordu.

Kumarhanenin zeminine açılan son kapıyı açtığı anda, soluğunu verdi. Hafifmeşrep kadını oynamakta, özgürleştirici bir şeyler vardı. Gerçi Georgiana, Anna kılığına girmeyi “oynamak” olarak adlandırmazdı. Ne de olsa yıllarca ipekler, satenler giyerek fahişeyi canlandıran birinin rolüne alışması kaçınılmaz oluyordu.

Rolünün en can alıcı kısmından uzak kalsa da...

Georgiana, o kısımdan kaçınmayı planlamamıştı. Bir kadın bir kez o işi yapmışsa, hele de çocuk doğurmuşsa, kaçınacak bir şey kalmıyordu zaten. Nedeni, önüne hiç fırsat çıkmaması da değildi. Londra’nın erkek nüfusunun neredeyse yarısı, şu veya bu zamanda yanına yanaşmıştı.

Sadece hiç kimseyle olmamıştı.

Georgiana’nın işine gelmişti. Kulüpte kimse hakkında atıp tutamıyordu. Efsanesi alıp başını yürümüştü. Şimdilerde kulübün sahiplerinin koruduğu, üyelere hiçbirinin gücünün yetmeyeceği kadar pahalı, en usta fahişe olarak biliniyordu.

Ve efsane ona koruma da sağlıyordu. Korku ya da tehdit hissetmeden kumarhanenin içinde gezinebiliyor, üyelere konuşabiliyor ve rolünü oynayabiliyordu. Üyelerden hiçbirisi, Anna’nın birazcık tadına bakabilmek için üyeliğini tehlikeye atmazdı.

Kumarhanenin ortasında durdu. Büyük salonun oyuncularla, masalarla, kartlarla ve zarlarla, kazananlarla ve kaybedenlerle dolu olmasını seviyordu. Bu yerin her santimi kendisinini, her köşesi kendi egemenliğindeydi.

Büyük bir zevkti bu. Günah, ahlaksızlık ve sırlar mekânı olan bu yer. Önünde heyecanla dalgalanan kalabalık... Her biri tutku, cesaret ve hırsla doluydu. Her gece Londra’nın en zenginleri, en güçlüleri buraya geliyor; ceplerinde para, kucaklarında bir kadın, şans oyunları oynuyorlardı. Hiçbiri **Melek**’i yenmenin olanaklı olmadığını bilmiyor ya da kabul etmiyordu. Burada kazanamazlardı. Buraya hükmedemezlerdi.

Düşmüş Melek’m kendi hükümdarı vardı.

Onları buraya getiren, hırslarıydı. Paraya, lükse, kazanmaya olan ihtiyaçları. Kulübün üyeleri ne isterse, sahip olabiliyorlardı. Onlar daha istediklerinin farkına bile varmadan önlerine getiriliyordu.

İşte bu nedenle, kulüp Londra'nın en iyisiydi.

Nasıl White's, Brook's ve Boodle's⁵ soylu genç erkekler içinse, *Melek* de adamlar içindi. Kulübe girebilmek için, sırlarını vermeleri gerekiyordu.

Tam bir günaha davet...

Bakışları, kumarhanenin ortasındaki masaları buldu. Rulet çarklarının döndüğü, kırmızı ve siyahın birbirine karıştığı yere. Bahisçiler, yeşil çuhanın çevresine toplanmışlardı. Burası, Georgiana'nın kumarhanede en sevdiği yerdi. Her şeyin ortasında, tüm sahip olduklarının kalbinde... Fildişi rengi topoların çarkın içinde dönerken çıkardığı sese, çarkın dönerken tıkırdamasına ve oyuncuların soluklarını tutuşlarına bayılıyordu.

Rulet, hayata benziyordu. Tahmin edilemez olması, ödülü daha da güzel hale getiriyordu.

Yavaşça döndü. Kalabalığın arasında West'i arıyordu. Kalbinin hızla çarpmasına, heyecanına aldırış etmedi. Burada eşit güçteydiler. Bunu bilmek, sanki dengiyle karşı karşıya gelecekmiş gibi hissetmesine neden oluyordu. Bu duyguyu da görmezden gelmeye çalıştı.

Gelip Anna'yı sormasından dolayı endişelenmeliydi belki ama bu kışkırtmaya hayır diyememişti.

Görgü kurallarıyla Georgiana'nın eli kolu bağlıydı.

**** Londra'da St. James Sokağında bulunan ünlü erkek kulüpleri. Bu kulüplere ancak tavsiye ile üye olduğu gibi, sadece unvan sahipleri kabul edilirdi, (ç.n.)**

Anna ise... Adamlarla flört edebilirdi. Birden, West'i görmek için sabırsızlanmaya başladı.

Bunları düşünüyordu ki, birden arkadan yakalandı. Ağır güçlü kollar beline sarılmış, onu yerden kaldırıyordu. Kulağında bir sarhoşun sıcak soluğunu hissedince, bağırarak için kendini tuttu. "İşte, ikramım da burada." Tüm kulübün gözü önünde, bir adamın kollarında kapana kısılmıştı. Ya cesareten ya da zekâdan yoksun oldukları için Anna'nın yanına yaklaşamayan pek çok üye ağızları açık durmuş, izliyorlardı. Kimse onu savunmadı. Yakınlardaki bir krupiyenin masanın altına uzandığını gördü. Kuşkusuz zile bağlı ipi çekerek yukarıdaki odalara haber yolluyordu.

Güvenlik çağırılmıştı. Georgiana, başını çevirerek onu sıkıştıran iri adamın kimliğini anlamaya çalıştı. Anlayınca da tüm ağırlığını adama yükleyerek sakin bir sesle, "Baron Pottle," dedi. "Bizim incinmeden, beni yere bırakmanızı öneririm."

Adam onu yukarı kaldırınca, ayakları havada sallandı. Etekleri, bileklerini gösterir şekilde yukarı toplandı. Kumarhanedeki her adam, ortaya çıkan manzaraya istekli bakışlarını dikmişti. "Aklımdaki şey incitmek değil, canım."

Georgiana, onun alkol kokan soluğundan uzaklaşmaya çalıştı. "Önemi yok, beni hemen indirmezseniz incinen taraf siz olacaksınız."

"Peki, kim beni incitecek?" dedi dili dolaşarak. "Chase mi?"

“Bu olabilir.”

Pottle güldü. “Chase, bu kumarhanede altı yıldır yüzünü göstermedi, aşkım. Senin için bu zahmete gireceğinden kuşkuluyum.” Daha da yaklaştı. “Hem, aklımdaki şey senin de hoşuna gidecek.”

“Bundan kuşkuluyum.” Kollarının arasında kıvrandı ama adam görüldüğünden daha güçlüydü, kahretsin! Ve bu ahmak, sarhoş aristokrat onu öpecekti. Dudaklarını yaladı ve eğildi. Georgiana geriye kaçtıkça, o daha da üstüne geliyordu. Bir adamın kollarında kapana kısılmış bir kadının kaçabileceği fazla alan yoktu. “Baron Pottle,” dedi. “Bu işin sonu iyi bitmeyecek. İkimiz için de!” “Haydi ama Anna, ikimiz de yetişkiniz. Ve sen bir profesyonelsin,” dedi, dudakları daha da yaklaşıyordu, bir soluk uzaklıktaydı. “Bir biniş hoşuma gider. Ödeme yapmayacağımı söylemiyorum, hatta cömert olacağım. Hem, kim beni durduracak ki?”

İşte Georgiana, o an farkına vardı. **Düşmüş Melek’in** koruması altında olabilirdi, güce sahip olabilirdi ama herkesin gözünde o bir fahişeydi ve kimse adamı durdurmuyacaktı. Onun ününde, onun geçmişine sahip bir kadın kurtarılmaya değmezdi.

Bu düşünce, Georgiana’yı adamın iğrenç kollarında olmaktan daha çok öfkelenirdi. Öfke, hayal kırıklığı ve küçük düşürülme duygularıyla savaşıırken, tek tesellisi güvenliğin biraz sonra burada olacağını düşünmekti.

Pottle’ın dudakları dudaklarına kapandı. İki düzineden fazla sözde beyefendi de izledi, hiçbiri yardım etmedi. Korkaklar! Her biri birer korkaktı.

“Leydiyi rahat bırakın!”

... Söylenene göre, servet avcılarının endişelenmeye hakkı var. Leydi G, cazibesi ve zarafetiyle sosyeteye geçmişini unutturmuşa benziyor. Kendisini cemiyetimizde parlak bir geleceğin beklediğine eminiz...

... Baron P’nin ayılmaya çalıştığını ve geçen gece kulüpte yaptıklarından pişman olduğunu öğrendik. Okurlarımıza, kendisinin sağ gözüne bakmaktan kaçınmalarını öneririz. Oradaki morluk, kuşkuya yer bırakmıyor...

Haftalık Britanya nın dedikodu sayfasından,

22 Nisan, 1833

Bu sözlerin getirdiği rahatlama nefret etti.

Onu tutan adamın omzunun üzerinden bakınca, Duncan West’in öfkeyle bakan kahverengi gözleriyle karşılaştı ve rahatlama geçti. Dünyadaki tek adam o muydu?

Bir düşünce diğerini kovaladı. Bileklerini görebiliyordu. Aslında herkes görebiliyordu ama Georgiana için önemli olan, onun görebilmesi idi.

Kimin umurundaydı ki?

Ya da daha önemlisi, neden umursuyordu ki?

West, düşüncelerini böldü. “Bana kendimi tekrar ettirme, Pottle. Leydiyi rahat bırak.”

Sarhoş baron iç geçirdi. Sözcükleri ağzında yuvarlayarak, “Hiç eğlenceli değilsin West,” dedi. “Hem, Anna bir leydi değil. Öyleyse ne zararı var?”

West, bir süre başka tarafa baktı. “Aslında, gitmene izin verecektim.” Dikkatini tekrar barona verdi, bakışları öfkeliydi.

Georgiana, yumruk inmeden aradan çekilecek kadar akıllıydı. Hızlı, sert ve beklediğinden daha güçlüydü. Pottle, çığlık atarak yere düştü; elleri burnuna gitti. “Tanrım, West! Seni kahrolası, sorunun ne?”

West, düşmanının üzerine eğilip bakışlarıyla buluşmak için adamı kravatından kavrayarak kaldırdı. “Leydi...” Sözcüğü vurgulamak için biraz bekledi. “Dokunulmasını istedi mi?”

“Nasıl giydiğine bir baksana!” Pottle çığlık atarken, burnundan kan geliyordu. “Bu, dokunulmasını istediğini yeterince göstermiyor mu?”

“Yanlış yanıt.” Bu seferki yumruk da en az ilki kadar sertti. Pottle’ın başı arkaya düştü. “Tekrar dene!”

“West!” Kenarda dikilen Pottle’ın arkadaşlarından biri konuşuyordu, sesi af diler gibi çıkıyordu. “Adam sarhoş. İçkili olmasaydı böyle yapmazdı.”

Yüzyıllık bahane. Georgiana, gözlerini yuvarlamamak için kendini zor tuttu.

West, adamı yerden kaldırırken yanıtladı: “Öyleyse daha az içmeli. ***Tekrar dene!***” Emir soğuk ve huzur bozucuydu. Georgiana bile etkilenmişti.

Pottle irkildi: “İstemedi.”

“Öyleyse?”

“Öyleyse ne?” Pottle’ın kafası karışmış gibi görünüyordu.

West, tekrar yumruğunu kaldırdı.

“Hayır!” Pottle, inleyerek elleriyle yüzünü kapattı. “Dur!”

West yine, “Öyleyse?” diye bastırdı. Ses tonu kısık, korkutucu ve tehditkârdı. Normal halinden çok farklıydı. “Ona dokunmamalıydım.”

“Ve öpmemeliydin,” diye ekledi. Bakışları Georgiana'ya kaydı.

O bakışlarda, öfkenin yanında bir şey vardı; Georgiana ne olduğunu çözmeden kayboldu. West, Pottle'ın onu öptüğünü görmüştü. Georgiana'nın yanakları yandı, kızarıklığı sakladığı için, sürdüğü pudraya minnettardı.

“Ve öpmemeliydim.”

“Şu noktada, sen ne söylersen onu tekrar edecektir,” dedi. Hissettiğinden daha cesur bir tavırla konuşmaya çalışıyordu. “Ondan, bir çocuk ninnisi söylemesini iste.” West, onun sözlerine ve gülüşmelere aldırmadı. Düşmanıya konuşmaya devam etti: “Kendinde misin?” Pottle, nerede olduğunu hatırlayamıyormuş gibi, parmak uçlarını alına bastırıp sövdü. “Evet.”

“Leydiden özür dile.”

Baron, “Üzgünüm,” diye homurdandı.

“Ona bak!” West'in sözleri, yaklaşan bir fırtına gibiydi. Tehditkâr ve kaçınılmaz. “Gerçekten özür dile.”

Pottle ona baktı, bakışları yalvarır gibiydi. “Anna, çok üzgünüm. Kötülük etmek istememiştim.”

Konuşma sırası ondaydı ve bir anlığına rolünü unuttu. Önünde gerçekleşen olay, onu büyülemişti. Sonunda, barona anlayışlı gülümsemesini sundu. “Bir dahaki sefere daha az viski iç Oliver,” dedi, Baronun ilk adını bilerek kullanmıştı. “Belki o zaman bir şansın olur.” West'e baktı, öfkeli bakışlarını inceledi. “Hem Bay West'le hem de benimle.”

West, Pottle'ı bıraktı; bir et yığını gibi yere düşmesini izledi. “Defol! Kendine çeki düzen vermeden de geri gelme.”

Pottle, büyük dalgalardan kaçan bir yengeç gibi hızla

se

geriye kaçtı. Sonunda elleri ve dizleri üzerine dönüp kendini yukarı kaldırdı. Yarattığı karışıklıktan kaçtı.

West, dikkatini Georgiana'ya çevirdi. Erkeklerin bakışlarına alıştı. Yüzlerce kez denemişti. Binlerce. Yine de bu adam —ve onun sessiz değerlendirmesi— Geor-giana'yı heyecanlandırıyordu. Huzursuzca kıpırdanma isteğine karşı koydu, hâlâ hafifçe titreyen ellerini beline yerleştirip alaycı bir sesle gerçeği dile getirdi. “Kahramanım!”

Bir kaşını kaldırdı: “Anna.”

Ve orada, bu basit adda; bu sıradan, gizli, yanlış kimliği için seçtiği kısaltma adda, daha önce ondan hiç duymadığı bir şey yakaladı.

İstek...

Georgiana, buz gibi oldu. Sonra alevler içinde yandı.

Biliyordu.

Biliyor olmalıydı. Yüzlerce kez konuşmuşlardı. Binlerce kez. Anna, Chase'in temsilcisiydi. West'le *Düşmüş Melek*m* sahte sahibi arasında yıllarca mesaj getirip götürmüştü. Ve West ona, bir kez olsun hafif bir ilgiden başka bir şey taşıyan bakışlarla bakmamıştı.

Asla istekle değil.

Biliyordu.

O soğuk, değerlendiren bakışlar geri döndü ve Georgiana delirip delirmediğini merak etti. Belki de bilmiyordu.

Belki de Georgiana onun bilmesini istiyordu.

Saçma.

Durumu yanlış değerlendiriyordu. Adam onun için savaşmıştı. Ve kadınların onurunu savunan erkekler, ilgiye ihtiyaç duyarlardı. Bu kadar basit, dedi kendi kendine. Şiddet ve seks, aynı paranın iki farklı yüzü gibiydi, değil mi?

“Minnettarlığımı, bir miktar oyun fişiyle göstermemi bekliyorsunuzdur.”

Gözleri kısıldı: “Dur!”

Bu sözcük, onu Baron Pottle'ın kollarında olduğundan daha huzursuz etti. Ne diyeceğini bilemedi. Nasıl yanıt vereceğini...

West, ona elini uzatarak anm kontrolünü eline aldı. Birkaç dakika önce ortaya çıktığında olduğu gibi... Georgiana, kendine uzatılan ele baktı bir süre. İzleyiciler için kasten kalçasını yana çıkardı, kırmızı dudaklarını ısırırdı.

Ama Duncan West'in izleyenleri önemseyemediği yoktu. Elini tuttu ve onu perdeyle çevirili bir girintiye çekti. Gizli bölüm karanlıktı ve vaat doluydu. Duvara bağlı tek mumla aydınlanıyordu. İçeri girince, West kadını kendine çevirdi. Mumlar, mekânı loş ve baştan çıkarıcı tutmak için yerleştirilmişti. Kendilerini perdenin ardında bulan çiftler, birbirlerini iyi görebilmek için yakın durmak zorundaydılar.

Georgiana artık mumlardan nefret ediyordu. Loş ışığı güneş kadar parlakmış gibi hissettiriyordu. Her şeyi açığa çıkarabilecekmiş gibi.

Ya gerçeği görüyorsa?

Bu düşüncüyü aklından attı. Georgiana olarak —bir dükün kızı, bir diğerrinin de kardeşi olarak— hayatını sürdürmüştü. Dışlanmıştı ama yıllardır şehirdeydi. Bond Caddesi'nde alışveriş yapmış,

Hyde Park'ta gezintiye çıkmış, Londra Müzesi'ni ziyaret etmişti. Kimse onun *Düşmüş Me-lek'te* egemenlik süren kadın olduğunu anlamamıştı.

Sosyete görmek istediğini görüyordu.

Herkes görmek istediğini görürdü.

Britanya'daki en zeki gazeteci olabilirdi ama Duncan West de farklı değildi.

Ona en günahkâr gülümsemesini sundu. "Beni buraya getirdiğinize göre, şimdi ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

West, başını iki yana salladı, oyuna katılmayı reddetti. "Kumarhanede yalnız dolaşmamalıydınız."

Georgiana'nın kaşları yukarı kalktı. "Her gece kumarhanede dolaşıyorum."

"Dolaşmamalısınız," diye tekrar etti. "Ve Chase'in buna izin vermesi, onun hakkında hiç iyi şeyler düşündürmüyor."

Sesindeki öfkeye bir anlam veremedi. Eleştiriye. Duygulara. Bir şeyler değişmişti ama bunun ne olduğunu anlayamadı. Bakışlarıyla buluştu. "Çağırılmasaydım bayım, kumarhaneye inmek için bir nedenim olmayacaktı."

Sözlerindeki öfke artık gözlerindeydi. "Benim hatam mı?"

Yanıt vermedi. Bunun yerine, "Neden beni çağırdınız?" diye sordu.

West duraksadı, uzun süre bir şey demedi. Georgiana yanıt vermeyeceğini düşünüyordu ki sonunda, "Chase'ten istediğim bir şey var," dedi.

Georgiana, hissettiği hayal kırıklığından hoşlanmadı. Adamın Anna'yı sormasının başka bir nedeni olacak değildi ya! Ama bu geceki karşılaşmalarından sonra Georgiana, keşke olsaydı diye düşündü.

Keşke Anna'dan bir şey isteseydi.

Düşünce çok saçmaydı... Çünkü Chase de kendisiydi, Anna da. Yani teknik olarak Anna'dan da istemiş oluyordu. Bir de erkeklerin isteklerini karşılama konusundaki bilgisizliği vardı.

Ne yazık ki...

Adamın dudaklarındaki Chase adından hoşlanmamıştı. O çok şey görebilen bir adamdı. Sahte bir incelikle, "Elbette," dedi. "İsteğiniz nedir?"

"Tremley..."

"Ne olmuş ona?"

“Onun sırlarını istiyorum.”

Bu tuhaf istek karşısında kaşlarını kaldırdı. "Tremley kulübe üye değil. Bunu biliyorsunuz.”

Kont Tremley aptal değildi. *Düşmüş Melek*'in yakınından bile geçmezdi. Masalar ne kadar baştan çıkarıcı olsa da. Bedelin çok yüksek olduğunu biliyordu.

Melek'm kurucuları, kulübe üyelik davetinin Britanya'daki —hatta tüm Avrupa'daki— en özenilen öneri olması için yıllarca çalışmışlardı. Diğer kulüplerin tersine üyelik ödentisi yoktu, üye olmak için birini referans gösterme ihtiyacı ya da diğer üyelerin onayına gerek yoktu. Üyeler genellikle daveti neden aldıklarını bilmezlerdi, üyelikleri hakkında konuşmaları hoş karşılanmazdı. Çok azı üyelik bedelinin yüksek olduğunu düşünerek bu konunun üzerine düşmüştü.

Sırlarının ortaya çıkmasını göze alamamışlardı. Yıllardır Boume, Cross, Temple ve Georgiana— Anna ve Chase olarak— Londra'nın en güçlü adamlarıyla kadınlarının sırlarını topluyorlardı. Her bir önemli, gizli bilgi Londra'nın en karanlık, en vaat dolu ve en günahkâr kumarhanesine üyelik karşılığında takas ediliyordu. Melek'in üyelerine sağlayamayacağı şey yoktu. Kumarhanenin sahiplerinin “hayır” diyeceği çok az istek vardı.

Böylesi bir lüks için sırlar feda edilebilirdi ve o sırlar da gücün anahtarıydı.

Kont Tremley ise *Düşmüş Melek*, 'le herhangi bir bağlantısı olmasını istemeyecek kadar krala yakındı. Hafif alayla, “Sokağın karşısındaki kulüpleri deneyin,” dedi. “White's, kontun zevkine daha uygun.”

West başını eğdi. “Bu doğru olabilir ama istediğimi elde etmek için Chase'e ihtiyacım var.”

İlgisini çekmişti. “Onunla ne derdiniz var?”

West bir kaşını kaldırdı: “Chase'in elinde ne var?” Kral William, Tremley'in danışmanlığında tahta çıktığından beri bir şekilde kontun açığına yakalamaya çalışıyorlardı ama söz konusu politik gücü bu kadar çok olan

»0

bir adam olunca, kimse konuşmaya yaklaşmıyordu. Kaçırdıkları bir şey mi vardı?

West sorduğuna göre bir şeyler vardı. Kesin. “Tremley hakkında dosya yok,” dedi. Gerçek buydu.

West, ona inanmamıştı. Loş ışıkta bile gözlerinden okuyabiliyordu. “Chase kontun karısını leydiler bölümüne davet ettiğinde, olacak.”

Georgiana dondu. “Ne demek istediğinizi anlayamadım?” *Düşmüş Melek'in* kuruluşundan bu yana özenilen erkek kulübü ve kumarhane, her biri birbirinden zengin dört düşmüş aristokrat tarafından yönetiliyordu ama bir sır vardı, sözü edilmeyen ikinci bir kulüp. Beyefendilerin burnunun ucunda ama haberleri olmaksızın işliyordu. Adsız, sahipsiz bir leydiler kulübü...

Kimsenin haberi yoktu.

Ve Georgiana da kulübün varlığını doğrulayacak değildi.

West önemsiyormuş gibi görünmüyordu. Ona doğru bir adım attı ve küçük, karanlık yer daha da küçüldü. Daha da karanlık oldu. Daha tehlikeli. “Her şeyden haberdar olan bir tek Chase değil, aşkım.”

Sesi kısık ve hoyrattı. Sesin verdiği zevk yabancıydı, huzur bozucuydu. Sonunda kendine geldi. “Leydileri kabul etmiyoruz.”

Adamın dudakları kıvrıldı ve Georgiana'nın aklına, o gece daha önce sözünü ettikleri aslanlar geldi. “Hadi ama! Londra'nın geri kalanına yalan söyleyebilirsiniz ama bana yalan söyleyebileceğinizi düşünmeyin. Leydiye üyelik önereceksiniz. O da karşılığında size kocasının günahlarının kanıtlarını sunacak. Ve bana istediğim bilgiyi sağlayacaksınız.”

Georgiana, sakinleşmeye çalıştı. “Chase hoşnut olmayacak.”

Eğildi, kısık sesle kulağına fısıldarken, Georgiana'yı

bir heyecan dalgası sardı. “Chase'e kadınlarının nerede oynadığını önemsemediğimi söyle.” Geri çekildi, gözlerine baktı. “Ben sadece leydinin sağlayacağı bilgiyle ilgileniyorum.”

Georgiana direndi, meraklanmıştı. Neden kont? Neden şimdi? “Ne biliyorsunuz?”

Eğildi. “Hâzineden çaldığımı biliyorum.”

Bakışları buluştu. “O ve William'dan beri gelmiş geçmiş her kralın danışmanı...”

“Hiçbiri savaşta Osmanlı İmparatorluğu'na destek olmadı.”

Georgiana'nın gözleri büyüdü. Sesini alçalttı. “Vatan haini mi?”

“Göreceğiz.”

“Nedense sizin çoktan gördüğünüzü düşünüyorum.” Bakışları tekrar buluştu. “Çünkü ben her şeyi görüyorum.”

Birden, bambaşka bir konuyu konuştuklarını düşündü. “Leydinin kanıtı vereceğini nereden biliyoruz?”

“Verecektir,” dedi. “Kocasını hayvanın teki. Ne biliyorsa paylaşmak isteyecektir.”

“Ve siz ona yardım etmediniz mi?”

“Bu, ona da yardım edecek,” dedi.

“Kadının bir şeyler bildiğini size düşündüren nedir?” Başını bir yana eğdi. “O konuda şansıma güveniyorum.”

“Şansın sizden yana olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Gülümseyişi bir kurdu andırıyordu. “Şans on bir yıldır benim yanımda. Tersine inanmamı gerektirecek bir durum olmadı.”

“Bu, oldukça kesin bir sayı.”

Yüz ifadesi gölgelendi bir an, sonra kayboldu. “Bu bilgi için cömert bir ödeme yapmaya hazırım.”

Onun da sırları vardı. Bu düşünce, Georgiana’yı rahatlattı. Sormamak için kendini zor tuttu. Gülümsemeye çalıştı. “Ne kadar cömert olabilirsiniz?” Cesurca devam etti. “Kısasa kısas, Bay West.”

West, onu bir süre izledi. Küçük alandaki hava akımı değişmişti sanki. “Ne istiyorsunuz, Anna?”

Sahte adına yapılan vurguyu hayal mi etmişti? Görmezden geldi. “Ödemeyi bana yapmayacaksınız,” dedi. En baştan çıkarıcı silahlarını ortaya çıkarmıştı. Duvara yaslandı, göğüslerini öne çıkardı ve adama boyalı kirpiklerinin arasından baktı. “Bana zaten fazlasıyla cömert davrandınız. Pottle’ın elinden kurtardınız.” Dudaklarını bükerek en ayartıcı tavrını takındı. “Ben çok şanslı bir kadıyım.”

West’in bakışları tam da beklediği gibi dudaklarına kayd, sonra giysisinin yakasına düştü. “Zincirin ucunda ne var?”

Giysisinin altına, göğüslerinin arasına kadar uzanan bir gümüş zincir vardı. Ucunda, o an içinde Caroline’ın uyuduğu Chase’in süitinin ve kulübün üst katlarına açılan kapının anahtarı vardı. Gülümsedi. “Sırlarım...”

West’in dudağının bir köşesi yukarı kalktı. “Epey çoktur, kuşkusuz.”

Georgiana adama uzandı, parmakları paltosunun yakasında gezindi. “Size nasıl teşekkür edebilirim. Bay West? Bu büyük kahramanlığınız için?”

West eğilince, Georgiana tüyü düşündü. Adamın saçından çaldığı o tüyü. Hâlâ cebinde olup olmadığını merak etti. Paltosunun içine uzansa, elini sıcak göğsünde gezdir-se, tüyü arasa West ne yapardı?

West, düşüncelerini böldü. “Bu gece bir kadınla tanıştım.” Soluğu kesildi. Fark etmemiş olması için dua etti. “Kıskanmalı mıyım?” diye takıldı.

“Belki de,” dedi. “Georgiana Pearson, oldukça masum görünüyor. Beyaz ipekler ve korkular içinde.”

“Georgiana Pearson mı?” Adı sahte bir şaşkınlıkla söylemişti. West onaylayınca, duvardan doğruldu. “Sizi temin ederim, o kadın hiç de korkak değil.”

West öne adım attı, onu sıkıştırdı. “Yanlıı. Hem de öyle çok korkuyor ki...”

Kendini gülmeye zorladı. “Kadının ağabeyi bir düğ. Küçük bir ülkeyi satın alacak kadar da çeyizi var. Neden korkacaktım?”

“Her şeyden,” dedi gelişigüzel bir şekilde. “Sosyete-den. Yargılanmaktan. Geleceğinden.”

“Bunlara önem vermiyor olabilir ama korkmuyor da. Onu yanlış değerlendirmişsiniz.”

“Peki, siz onu nasıl bu kadar iyi tanıyabiliyorsunuz?” Yakalanmıştı. Adamın sözcüklerle arası iyiydi, çeviklikle soru yöneltebiliyordu. Ayrıca uzun ve yapılı bedeniyle dikkatini dağıtıyor, geniş omuzlarıyla ışığı kapatıyor, Georgiana’nm hem gergin hem de ateşli hissetmesini sağlıyordu. “Tanımıyorum. Sadece gazetelerden okuduklarımla biliyorum.” Duraksadı. “Bir ay kadar önce çıkan karikatürü hatırlıyorum.”

Sözleri hedefi tutturmuştu. Bunu adamın soluğu kesildiğinde duymuş, kaskatı kesildiğinde hissetmişti. West bir elini kaldırdı, başının yanına dayandı. Eğildi. “Onu yanlış değerlendirmişim. Orası kesin,” dedi. “Beklediğim gibi yapmacık gülümseyen sosyete güllerinden çıkmadı.”

Daha da eğildi, dudakları kulağına değiyordu. Adamın yakınlığı, Georgiana’nm dengesini bozuyordu. Onu hem itmek istiyordu, hem de tutup hiç bırakmamak. “Ona yardım önerdim.”

Rahatlamıştı. “Onunla ne yaptığınızla ilgilendiğimi düşünmüyorsunuz herhalde?”

Sözcükler dudaklarından çıktığı an pişman oldu, düşüncelerini adamın ona yapabilecekleri doldurdu.

m

West, kısık sesle güldü. “Sizi temin ederim, ona yapacaklarım görülmeye değer olacak.” Bakışları buluştu ve Georgiana, geri çekilmemek için kendini zor tuttu. Anna, istese bile erkeklerden kaçmazdı. Gerçi, onu bu adam kadar rahatsız hissettiren bir erkek daha yoktu. O güzel, bilmiş bakışlarıyla içini görüyormuş gibiydi.

Çoğu kadından daha uzundu. Topuklu ayakkabı giyiyordu. Yine de West’e bakmak için başını kaldırması gerekiyordu. Güçlü kare çenesine, düz burnuna, kaşına düşen sarı saçlarına baktı.

Britanya’daki en yakışıklı adam olmalıydı. Ve en zeki...

Bu da adamı fazla tehlikeli yapıyordu.

West kıpırdandı ve Georgina adamın da kendisi kadar rahatsız olup olmadığını merak etti.

“Benimle yalnız olmamalısınız.”

“Bu, yalnız kaldığımız ilk an değil ki.” Gecenin erken saatlerinde de yalnızdılar. O balkonda. O zaman da Geor-giana’yı aynı böyle baştan çıkarmıştı.

Adamın bir kaşını yukarı kalktı. “Evet, değil.”

Kahretsin! Balkonda yalnız kaldıklarında, Georgia-na'ydı. Başka bir kadındı. Yanlışından çabuk döndü. Dudak büktü, düşünüyormuş gibi yaptı. Dudaklarının baştan çıkarıcı bir biçimde kıvrılmasını sağladı. "Belki de öyle hayal ediyordumdur."

Gözleri kısıldı. "Belki de," dedi. "Chase, başka adamları hayal etmene ne diyor?"

"Ben Chase'e ait değilim."

"Elbette ona aitsiniz." Durdu. "Hepimiz öyleyiz, öyle ya da böyle."

"Siz değilsiniz," dedi. Chase'e borçlu olmayan tek kişiydi. Bu adam ve sırları, en az kendi sırları kadar iyi korunuyordu.

"Chase ve ben, sağ kalmak için birbirimize muhtacız," dedi. "Tıpkı sizin de ona muhtaç olduğunuz gibi."

Georgiana başını eğdi. "Hepimiz bu gemide beraberiz."

"Siz ve ben bu gemideyiz. Chase gemiyi yapmış, hatta rotasını belirlemiş olabilir ama bu, bizim gemimiz." Elini kaldırdı ve bir bukleyi boynundan geriye çekti. Georgia-na'yı heyecanla titrer halde bıraktı. "Belki de birlikte yelken açmalıyız. Chase buna ne derdi?"

Soluğunu tuttu. Birlikte çalıştıkları tüm zaman boyunca; gizemli, var olmayan Chase'in mesajlarını görüştükleri o kadar zaman boyunca, West bir kez olsun ona do-kunmamıştı. Ama bu, değişmek üzereydi.

İzin vermemeliydi. Daha önce izin vermemişti. Hiç kimseye.

Ondan beri...

Ama merak ediyordu. İstiyordu.

Bu adamdan istediğini bir kabul edebilseydi... Günah kadar yakışıklı, iki kat zeki bu adamdan.

"Hoşuna gitmezdi," diye fısıldadı.

"Hayır, gitmezdi." Adamın parmak uçlarıyla birlikte bir sıcaklık dalgası önce çenesini, sonra da boynunu okşadı. Boğaz boşluğuna kadar. "Neden daha önce göremedim?"

Sözcükler dokunuşu yansıtıyordu; yumuşak ve baştan çıkarıcıydılar. Adamın parmakları altında, Georgiana'nın soluğu kesildi. Parmakları boynunda gittikleri yolu geri izleyerek başını kaldırdı. Konuşmaya devam ederken, Georgiana onun güzel dudaklarını izledi. Yakınlıklarıyla beraber, sizli bizli konuşmayı da bırakmıştı. "Nasıl fark edemedim kokunu? Dudaklarının kıvrımını? Boynunun çizgisini?" Durdu, eğildi. Dudakları bir soluk uzaklığın-daydı. "Seni kaç yıl izledim?"

Güzel tanrı, Georgiana'yı öpecekti.

Georgiana, adamın kendisini öpmesini istiyordu.

“Onun yerinde olsaydım...” diye fısıldadı. Çok yakındı, sesi çok kısıktı. Georgiana, beklentinin etkisiyle neredeyse acı çekiyordu. “Ben hiç hoşnut olmazdım.”

Kimin yerinde olsaydı? Bu soru belirip hemen kayboldu, afyon dumanı gibi. West onu sözcükleriyle, görünüşüyle ve dokunuşlarıyla büyülüyordu.

İşte bu yüzden erkeklerden uzak kalmıştı.

Ama bir kez olsun, sadece bu kez, Georgiana istiyordu. “Onun yerinde olsaydım...” diye devam etti, başparmağı yanağını okşuyordu. Sonra başını kavradı ve kendine çekti. “Gitmene izin vermezdim. Seni yanımda tutardım, leydim.”

Bu sözler donmasına neden oldu. Korku ve panik içindeydi. West’e bakınca açık, zeki bakışlarını fark etti. “Biliyorsun?”

“Biliyorum,” dedi. “Ama nedenini anlayamıyorum.” Her şeyi bilmiyordu. Seçtiği hayatın Anna’nınki değil de Chase’inki olduğunu anlamıyordu. Fahişe değil, kral olmayı seçmişti.

Gerçeği söyledi: “Güç!”

Gözleri kısıldı. “Kimin üzerinde?”

“Herkesin üzerinde,” dedi basitçe. “Hayatımı ben yönetiyorum, onlar değil. Zaten bir fahişe olduğumu düşünüyorlar, neden bu rolü üstlenmeyeyim?”

“Hem de burunlarının dibinde.”

Gülümsedi. “Sadece görmek istediklerini görüyorlar. Bu, iyi bir şey.”

“Ben seni görüyorum.”

Başmır iki yana salladı. “Yıllarca fark etmedin. Sen de Anna olduğumu düşünüyordun.”

“Bu duvarların dışında da hayatını yönetebilirsin,” diye itiraz etti. “Bu rolü oynamak zorunda değilsin.” “Ama ben bu rolü seviyorum. Burada, özgürüm. Çıkmazda olan, eğilmek, kabul görmek için yalvarmak zorunda olan, Georgiana. Burada, istediğimi alabiliyorum. Burada, kimsenin önünde eğilmek zorunda değilim,” “Sahibin dışında.”

Sahip zaten kendisiydi. Yanıt vermedi.

West, sessiz kalmasını yanlış yorumladı. “Bu yüzden koca arıyorsun. Ne oldu?” diye sordu. “Chase seni bir kenara mı attı?”

Georgiana geri çekildi, aklını toparlamak için aralarına mesafe koymalıydı. Bir sonraki adımı atmak için. Yalanları dikkatle sıralamak için. “Bir kenara atılmadım.”

Kaşları çatılmıştı. “Kocandan seni paylaşmasını bekleyemez.”

Sözcükler acıttı. Acıtmamalıydı. Tüm hayatını *Düşmüş Melek*’in gölgeleri arasında, bir fahişe kılığında geçirmişti. Londra’daki yüzlerce aristokrati zevk sanatında bir usta olduğuna ikna etmişti. Kendini aralarındaki en güçlü adama sattığına inanmıştı. Rolüne göre giyinmiş, yüzünü boyamıştı. Kendine hareket etmeyi, rol yapmayı öğretmişti.

Ama nedendir bilinmez; kazanmak için kendini adadığı ünü, özenle ve inançla inşa ettiği görünümü bu adamın kabul etmesinden hoşlanmamıştı. Nefret etmişti. Belki de rahatsız olduğu şey, bu adamın onunla ilgili gerçeği görüp yine de yalanlara inanmasıydı.

Belki de neden, bu adama yalan söylemek istememesiydi.

Hayır. Neden, adamın içindeki kahramana kapılma-sıydı. Birkaç dakika önce yardımına koşmasıyla hayranlığını kazanmıştı.

Bu düşünceyle soluğu kesildi.

Gerçeği biliyordu. Yardımına gelmeden önce, gerçek kimliğini biliyordu. Gerçek hayatını biliyordu.

Öfkenin yanında hayal kırıklığı da duyuyordu. “Beni kurtarmazdın.”

Sohbet konusundaki değişimi izlemesi biraz zaman aldı. “Ben...”

“Bana yalan söyleme,” dedi. Bir eli sanki durdurmak istercesine adamın dudaklarına gitmişti. “Beni aşağılama.”

“Pottle’ın hakkından geldim,” dedi. O da elini kaldırmıştı, sabaha acı içinde olacak eklemlerini gösteriyordu. “Seni kurtardım.”

“Gerçek kimliğimi biliyordun. Sadece Anna olsaydım... Sadece tarihin en eski mesleğini icra eden bir kadın olsaydım... Sadece boyalı bir fahişe...”

West onu durdurdu. “Böyle konuşma.”

“Ah!” derken ifadesi alaycıydı. “Beyefendiyi gücendirdim mi?”

Bereli elini sarı saçlarının arasından geçirdi. “Tanrım, Georgiana!”

“Bana böyle seslenme.”

Güldü ama sesi neşeden yoksundu. “Sana nasıl ses-lenmeliyim? Anna mı demeliyim? Sahte adını mı kullanayım? En az saçların, yüzün, bedeninin kadar sahte adını mı?” Son sözleri söylerken, eliyle dolgulu göğüs kısmını işaret ediyordu.

“Şu saatten sonra, bana hiçbir şekilde seslenmemeni yeğlerim,” dedi ve ciddiydi.

“Bunun için çok geç. Bu işte beraberiz. Sözle ve hırsla birbirimize bağlandık.”

“Demek istediğin, işle bağlandık olmasın?”

“Ne demek istediğimi biliyorum.”

Loş ışıktaki yüz yüze geldiler. Georgiana adamın öfkelerini ve hüsrânını hissedebiliyor; bunlar kendi hissettikleriyle ölçüşüyordu. Ne kadar tuhaf bir andı bu böyle? Georgiana için hissettiği koruma içgüdüleriyle Anna'yı korumuştur. Oysa ikisi de aynı kadındır. Sadece biri leydi, diğeri fahişe.

West, onun düşüncelerini okuyabiliyormuş gibiydi. “Müdahale ederdim,” diye ısrar etti. “Yine ayıllı şeyi yapardım.”

Georgiana başını iki yana salladı. “Keşke sözlerine inanabilseydim.”

West omuzlarını kavradı. Kadının gözlerinin içine baktı, loş ışıktaki bakışları ciddiye. “İnanmalısın. Araya girerdim.”

Kalbi güm güm attı. “Neden?”

Birçok şey söyleyebilirdi. Ama Georgiana bu yanıtı beklememişti: “Çünkü sana ihtiyacım var.”

Sözlerinde hafif bir üzüntü seziliyordu; bunun dışında oldukça sakin ve soğukkanlıydı. West'in ona ihtiyacı vardı ama bir adamın bir kadına ihtiyacı olduğu gibi tutkuyla ve çaresizce değil. Önemsememeliydi.

“Bana ne için ihtiyacın var?”

“Leydi Tremley'in kulübün leydiler bölümüne davet edilmesini istiyorum. Giriş için ödeyeceği bilgiyi istiyorum. Ve bu bilgi için ödemeni alacaksın.”

Konunun değişmesine minnettar olmalıydı. Daha güvenli bir sohbe geçtikleri için sevinmeliydi. Sevinme-mişti. Yanıt verdiğinde, kendi sesindeki hüsrânı duyabildi. “Chase ödemesini alacak, demek istiyorsun.”

West gülümsedi. “Hayır, seni kastettim.”

Gözleri büyüdü. “Beni.”

“Ben bilgiyi alırım, sen de Vikont Langley'i. Gazetelerim emrine amadedir. Ya da Georgiana'nın emrine amadedir, demek daha doğru.”

Kısasa kısas.

Anlamıştı. Anlamış ve adama saygı duymuştu. Her durumu kendi çıkarına uygun hale getirebiliyordu. Güç ve nüfuz olarak Chase'in dengiydi.

“Yapmazsam ne olur?”

West, bir kaşını kaldırdı. “Söylememe gerek var mı?” Çenesini kaldırdı. “Sanırım söylemelisin.”

Tereddüt etmedi. “Sırrını tüm dünyaya anlatırım.” Gözleri kısıldı. “Chase bunu önemsemeyebilir.”

“O halde önemsemesini sağlamalısın.” West onu geçip gitmeye davrandı ve Georgianna bu hareketten nefret etti. Onu bırakmasından nefret etti. Çok şey görüyor gibi görünen bu adamın kalmasını diledi. West, “Gücüme ihtiyacın var,” dedi. “Kızının ihtiyacı var.”

Burada, bu konuşmada Caroline’ın adının geçmesi üzerine irkildi. West devam etti: “Görmeyeceklerini mi düşünüyorsun? Benim fark ettiğim gibi fark edemeyeceklerini mi sanıyorsun? İki maskenin birbirine şaşırtıcı derece benzediğini anlamayacaklar mı?”

“Daha önce anlamamışlardı.”

“Daha önce haberlere konu olmamıştın.”

Adamın bakışlarıyla buluştu ve emin olduğu tek şeyi söyledi. “İnsan görmek istediğini görür.”

West karşı çıkmadı. “Neden riske girmeli?”

“Keşke girmek zorunda olmasaydım.” Gerçek.

“Neden şimdi?” Sorular hızla geliyordu.

“Benim mesleğimde, ömrünün sonuna kadar devam edemezsin.” İkisinde de.

West yanıtı sevmemişti. Bakışlarından okunuyordu. “Peki, nasıl işliyor? Sana taşrada bir ev ve ömrünün sonuna dek yetecek para vermek yerine, Chase çeyiz vermeyi mi seçti? O ağabeyinin parası değil, değil mi?” diye sordu.

Ben kendime verdim.

Güldü, gülüşü neşeden yoksundu. “Yine de sana benim verebileceğimi veremez. Toplum içine asla çıkmayacaktır. Ününün onarılması için bana ihtiyacın var. Langley’i kapmak için bana ihtiyacın var.”

“Karşılığında cömert bir ücret bekliyor gibi görünüyorsun.”

“Bedavaya da yapabiliirdim, biliyorsun.” Sözlerinde hayal kırıklığı vardı.

“Eğer saatler önce tanıştığın o zayıf kız olsaydım.”

“Zayıf olduğunu hiç düşünmedim. Senin çelik gibi güçlü olduğunu düşünmüştüm.”

“Peki ya şimdi?”

Bir omzunu silkti. “Şimdi senin bir iş kadını olduğunu görüyorum. Bir alışveriş öneriyorum. Ödemeni

de yapacağım. Şanslısın, genellikle senin gibilerle iş yapmam. Yalancılarla yatağa girmem.”

Georgiana, ona en cilveli gülümsemesini sundu. Adamın sözlerinin verdiği acıyı gizlemek için uğraşıyordu. “Seni yatağa davet eden olmadı.”

Havanın değişmesini, West’in ona dönmesini ve onu duvara bastırmasını beklememişti. Hayatında hiç o andaki gibi hissetmemişti. Gücü çekildi. Yalanlarla beraber kaybolup gitti. Yalanların çoğuyla beraber.

En büyük yalan dışında...

Adamın elleri, başının iki yanından duvara dayanmıştı. Kolları onu hapsediyordu. “Yıllardır bana baktığın her an, beni yatağına davet ediyorsun.”

Georgiana tereddüt etti, ne diyeceğini bilemedi. Her zamankinden farklı davranan bu adamla ne yapacağını bilemedi. “Yanlış.”

“Hayır,” dedi. “Doğru. Ve dürüst olmam gerekirse, kabul etmek istedim. Her defasında.”

Çok yakındı, çok sıcaktı, çok, çok güçlüydü. Georgiana, hayatında ilk kez kadınların erkeklerin kollarında nasıl kendilerinden geçtiklerini anlayabiliyordu. “Ne değişti?” dedi, soluk soluğa kaldığı sesinden belli oluyordu. “Daha masum olduğum mu anlaşıldı?”

“İkimiz de doğrusunu biliyoruz.”

Yanıtın verdiği acıyı görmezden geldi. Bu sözler, keşke fahişe rolüne girmeseydim, diye düşünmesine neden olmuştu. Keşke ona gerçeği anlatabilseydim, diye düşünüyordu. “O halde hiçbir şey değişmedi.”

“Elbette değişti.”

Artık Georgiana olduğunu biliyordu.

“Düşmüş aristokrat fikri hoşuna gidiyor,” dedi. “Bana ne demiştin? Çok korkuyor mu? Ne yani... Beni her gün kurtarabileceğini mi sanıyorsun? Her gece?”

West duraksadı. “Bence kurtarılmayı sen istiyorsun.” “Kendimi kurtarabilirim.”

West gülümsedi. “Kendini her şeyden kurtaramazsın. İşte bu yüzden bana ihtiyacın var.”

Onun hayal edebileceğinden de çok gücü vardı. Tahmin edemeyeceği kadar çok. Çenesini kaldırıp konuştuğunda, yanıtı bunu kanıtlar nitelikteydi. “Sana ihtiyacım yok.”

Bakışları buluştu. “Seni sosyetedен kim koruyacak? Seni Chase’den kim koruyacak?”

Georgiana bakışlarını kaçırmadı. İstemedi. “Chase’den yana tehlikede değilim.”

West'in eli yine üzerindeydi, çenesini kavramış başını arkaya yatırıyor. "Bana gerçeği söyle," diye emretti. Saklanmasına izin vermedi. "Onu bırakabilir misin? Gitmene izin verir mi, yeni bir hayata başlamana?"

Keşke gerçek o kadar basit olsaydı.

Georgiana'nın tereddüdünü gördü. Aralarındaki mesafeyi kapadı ve bir soluk uzaklığında kaldı. "Söyle bana." Ona yaslanmak nasıl olurdu? Yardım etmesine izin vermek? Onu özeline alarak ona her şeyi anlatmak? "Bana evlenmemi sağlayarak yardım edebilirsin." "Evlenmek istemiyorsun. En azından, Langley ile." "Evliliği hiç istemiyorum ama bunun bir önemi yok. Evlenmem gerek."

West sözlerini düşünüyordu. Georgiana da adamın reddedeceğini düşünüyordu. Önemseyecek değildi ya. Bunların hiçbiri önemli değildi.

Upuzun bir dakikadan sonra West üzerine eğildi, duvara dayadığı ellerinden biri Georgiana'nın yüzüne gitti, çenesini okşadı, sonra yukarı kaldırdı. Kahverengi gözleri kadinkileri araştırıyordu. Konuştuğunda sesi kısıktı, karanlık bir fısıltıdan farksızdı, dürüstlük istiyordu. "Ona ait misin?"

"Evet" demeliydi. Böylesi daha güvenli olurdu. Chase'in onun için savaşaacağını bilse, West ondan uzak dururdu. Chase'e ve Düşmüş Melek'in elde edeceği bilgilere ihtiyacı vardı.

"Evet" demeliydi. Ama o an, bu adama doğruyu söylemek istedi. Sadece bir kez. Bir kez olsun, doğruyu söylemenin nasıl olacağını görmek için. Ve söyledi. "Hayır," diye fısıldadı. "Kendime aidim."

Sonra adamın dudakları üzerindeydi ve her şey değişti.

... Yine de Leydi G gizemini koruyor. En güvenilir aristokratlar bile odanın karşısından saplı dürbünlerini kaldırıp leydiyi incelemekten kendilerini alamıyorlar. Yıllardır leydiyi yanlış değerlendiriyor olmamız olanaklı mı? Sezon gösterecek...

... Londra'nın genç leydileri, çağrımıza kulak verin! Söylentilere göre Lord L, eş arayışında. İstenen özellikler listesinde kuşkusuz güzellik, iyi huy ve telli bir çalgıyı ustalıklı çalabilmek var. Ne yazık ki zengin olmayanların başvuruları kabul edilmeyecektir...

İnciler & Kürkler Leydilerin Dergisi, Nisan, 1833

Yalan söylemesi umurunda değildi.

Kadının yıllardır Londra'nın en güçlü, en gizemli adamı tarafından korunması umurunda değildi. O kadar paraya sahip bir adamın kendine ait olana dokunulmasını hoş karşılamayacak olması da önemli değildi.

Göründüğü gibi çıkmamasını da umursamıyordu. Georgiana ne fahişeydi, ne düşmüş aristokrat ne de masum.

West'in tek umursadığı, kadının bu dar alanda bedeni-

ne yapışan bedeniydi. Uzun organları, yumuşak teniydi. Geçici bir an için bile olsa onundu.

Öpücük hem günah, hem masumiyet doluydu. Leydinin kendisi gibi. Bir an deneyimli, diğer an masum. Geor-giana'nın elini ensesinde hissetti, sonra parmakları saçlarının arasına girdi. Duncan'm dudakları karşısında soluğu kesildi, sanki hiç öpülmemiş gibi.

Tanrım!

Londra'nın en istenilen kadını olmasına şaşmamak gerekirdi. Kırmızı ipek, beyaz danteldi. Aynı paranın kışkırtıcı, dayanılmaz iki yüzü gibiydi. Ve o anda, sadece Duncan'ındı.

Ama önce...

Hafifçe geri çekildi, ona biraz soluk alma olanağı tanıdı ve fısıldadı: "Müdahale ederdim. Bilsen de, bilmesem de."

Pottle'ı sadece Georgiana'nın aristokrat bir aileden geldiğini bildiği için durdurduğunu ima etmesi hoşuna gitmemişti. Herhangi bir kadına öyle davranılmasına izin vereceğini düşünmesi, acı vericiydi. Ama daha da önemlisi, koşullar farklı olsaydı onu kaderine bırakacağına inanmasıydı.

Kadının ona inanması neden bu kadar önemliydi, bilmiyordu. Bir kadın için savaşağına inanması önemliydi. Herhangi bir kadın için. **Onun** için. "Müdahale ederdim," diye tekrarladı.

Kadının elleri ensesinde dolaşıyor, oradaki saçlarla oynuyordu. Masum, vaat dolu dokunuşlarıyla onu istemesini sağlıyordu. "Biliyorum," diye fısıldadı.

Sözcüğü dudaklarıyla yakaladı, kadının konuşurken aralanmış dudaklarını tutsak alarak öpücüğü derinleştirdi. Daha uzun öptü. Daha fazla.

Bilgi olsun olmasın, anlaşma olsun olmasın, iki kimliği olsun ya da olmasın; bu kadın dayanılmazdı. Onun

/o/y

sırlarına asla ihanet etmezdi. Hele bundan sonra, onun görüldüğünden fazlası olduğunu bilirken...

Onu zaman ve mekândan bağımsız istiyordu.

Kadını belinden yakaladı, yakına çekti ve bir bacağını öne bastırdı. Kadının etekleri, kokusu, çekiciliğı çevresini sarmıştı. Kadını baştan çıkardığı kadar kadın da onu baştan çıkarıyordu. Hayatında ona bu kadar uyan bir kadınla daha karşılaşmamıştı.

O da eğildi, verdiği kadar aldı, Öpüşmelerinden en az West kadar zevk aldı. Çıkardığı sesler; minik iç çekişler, soluklar, inleyişler... Olağanüstüydü.

Onu kollarında kaldırdı ve döndürdü. Karşı duvara dayarken dudakları yanağına, oradan da kulağına kaymış, kulak memesini yakalamıştı. "Bunu yıllardır istiyorsun," diye fısıldadı, dişini yumuşak tene

geçirmişti.

Parmakları omuzlarında gezinirken, “Hayır,” dedi. Yalanında tam da gerçeği duydu.

Kadının boynuna karşı sıırıttı. Görkemli sütunda dişlerini gezdirdi. “Seni görmediğimi mi düşünüyorsun? Beni izlediğini hissetmediğimi mi sanıyorsun?”

Geri çekildi. “Fark ettiysen, neden bana gelmedin?” Duncan, bir süre onu izledi; sıvı altın rengi gözlerde kendini kaybetti. “Şimdi geldim,” dedi, eğilerek kadının alt dudağını ısırırdı. Onu sıkıca kendine çekti, kısık sesli kahkahasından keyif aldı.

Sesi boynu boyunca izledi, boğazında titreşen yeri buldu, o noktayı ısırırdı. Kadın heyecanla iç çekince, Duncan doyumla bağırarak istedi. Zevkle kükremek. Georgiana’nın dudakları kıvrılmıştı ve Duncan, o dudaklara duyduğu ihtiyaçla acı çekiyordu. Uzandı.

Georgiana geri çekildi. “Şimdiye kadar beni istemiyordun. O olduğumu keşfedene kadar.”

Sözleri Duncan’ı durdurdu. “O mu?”

“Georgiana.”

Kendisinden üçüncü bir kişi gibi söz ediyordu. Duncan onu ışığa doğru çevirdi, yüzünü görmek istiyordu. “Georgiana başkası mı?” Gözlerini kapadı, düşünüyordu. Duncan soruyu değiştirdi. “Yanıtı düşünmen mi gerekiyor?” “Hepimiz Öyle değil miyiz?” dedi sonunda. Sesi yumuşaktı, düşüncelere dalmış gibiydi. “Hepimiz iki kişi değil miyiz? Üç? Bir düzine? Aileyle farklı, arkadaşlarla farklı, sevgiliyle farklı, yabancılarla farklı, çocuklarla farklı değil miyiz? Erkeklerle karşı başka biri, kadınlara karşı daha başka biri değil miyiz?”

“Aynı şey değil,” diye ısrar etti. “Ben iki ayrı kişiyi oynamıyorum.”

“Bu bir oyun değil,” diye yanıtladı. “Bunu bir oyun haline getirip zevk almıyorum.”

“Elbette alıyorsun,” dedi ve Georgiana, bir kez daha bu adamın diğerlerinden ne kadar farklı olduğunu anladı. “Buna bayılıyorsun. Seni orada gördüm, sanki patron senmişsin gibi kumarhaneyi sahiplenişini gördüm. Güzel. Kusursuz...” Parmakları kadının giysisinde dolaştı, dokunuşuyla sıklaşan soluğu, göğüslerinin kabarması hoşuna gitmişti. “Ve o gülüşün... Zengin ve davetkâr. Üyeleri eğlendirmeni, ayartmanı izledim. Melek’in en zengin müşterilerinin kollarında dolaştığını, adamların ilgisinin tadını çıkardığını gördüm.”

Georgiana çenesini kaldırdı, sözlerini kamtlarcasma ayartıcı role büründü. “Şimdi ilgime siz sahipsiniz, bayım.” “Yapma. Benimleyken olmaz. Zevk için değilse, bu oyun neden?”

Bakışlarında bir şey parladı ama hemen yok oldu. “Hayatta kalmak için.”

Duncan’ın, karşısındakinin dürüst olup olmadığını anlayacak kadar yalan söylemişliği vardı. Onu büyük bir gazeteci yapan da buydu. “Neden korkuyorsun?”

Georgiana güldü ama sesinde neşe yoktu. “Mahvolmaktan korkmayan bir adam gibi konuştun.”

Gecenin karanlığındaki korkularını bir bilseydi. Her

sabah o günün mahvolacağı gün olacağı korkusuyla uyandığını bir bilseydi. Bu düşünceleri bir kenara attı. “O halde neden?” diye sordu. “Neden Anna rolünü oynamalı? Hayatına basitçe Georgiana olarak devam edemez miydin? Anna rolü seni tamamen mahvedebilir. Neden bu tehlikeyi göze alarsın?”

Başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.” “Anlamıyorum. Kızının ününü temizlemek için yeterince yüksek bir unvan bulamayacağından endişe ediyorsun. Öte yandan günahkâr ipeklerini giyiyor, yüzünü boyuyor, Londra’nın en ünlü kumarhanesinde ahlaksız kadını oynuyorsun.”

“Aptalca olduğunu düşünüyorsun.”

“Düşüncesizce olduğunu düşünüyorum.”

“Bencil olduğumu düşünüyorsun.”

“Hayır.” Aptal değildi.

“Öyleyse?”

Tereddüt etmedi. “Koca dünyada bula bula bu mesleği mi buldun? Senin gibi bir kadının böyle bir hayatı seçmeyeceğini düşünüyorum.”

“İşte Bay West,” dedi, tüm çekiciliğini ortaya koyarak devam etti. “Burada yanılıyorsunuz.”

“Öyleyse ne?” diye sordu. Artık yanıtı almaya daha da kararlıydı. “Neden yapıyorsun? Onun gücüyle mi ilgili? Britanya’daki erkeklerin kalplerine korku salan gizemli Chase’in özel eşyası olmak hoşuna mı gidiyor?”

“Chase de bunun bir parçası, elbette.”

Sözlerinin gerçekliğinden nefret etti. Kendini tutamadan, “O kadar iyi bir âşık mı?” diye sordu.

Kadın, bir süre sessiz kaldı ve Duncan sorduğu için kendine lanet etti. Yanıtı duyunca daha da pişman oldu. “Ya sana Chase’le ilişkimin seksle ilgisi olmadığını söylesem?”

Seks. Dudaklarının ve dilinin çevresinde kıvrılan söz-

cük, karanlık bölmede yankılandı; bütünüyle baştan çıkarıcıydı. Tanrı biliyor ya, Duncan ona inanmak istiyordu. Başka ellerin kadına dokunması, en gizli, değerli yerlerinde başka dudakların dolaşması fikrinden nefret etti. Ve bir nedenden, başka bir adamın onun sahibi olması fikrini daha dayanılmaz buldu.

“Sana inanmazdım.”

“Neden?”

“Çünkü sana özel erişimi olan hiçbir adam güzel bedenine dokunmadan bir gün geçirmezdi.”

Onu şaşırtmıştı. Ancak bu ifadenin çabucak kaybolduğunu ve yerini başka bir tanesine bıraktığını gördü. Başka bir adam olsa, şaşkınlığı fark etmezdi bile. Çünkü sonrasında beliren ifadeyle büyülenmiş olurdu. Kadının güzel dudakları hoşnutlukla kıvrılmıştı. Buna tanık olan bir adam, ilk ifadeyi düşünmezdi bile.

Ama West’i derinden etkileyen, tüm bedenini arzuya titreten iki ifadenin birleşimi oldu. Kadının hem masum hem de günahkâr olduğunun kanıtı.

Georgiana ona doğru bir adım attığında, soluğunu düzenlemeye çalışıyordu. “Bana özel erişimin olmasını istediğini mi söylüyorsun?” Konuşan Anna’ydı. Yetenekli fahişe, günahkâr ve ahlaksız kadın.

Bu yüzden o da karşılığını aynı şekilde verdi. “Ben bir erkeğim, değil mi?”

Elleri Duncan’ın omuzlarını buldu, yumuşak dokunuşlarla ceketinin yakasından içine, keten gömleğine kadar ilerledi. Yumuşak bir sesle, “Chase, senin de kalbine korku salıyor mu?” diye sordu, eli sözünü ettiği organın üzerine yerleşmişti. “Bu hissettiğim titreme mi?”

Kalbi bu çıldırtıcı, gizemli varlık için atıyordu. Başka hiç kimseyi bu kadını istediği kadar istememişti. Çok kötü bir bahis olduğunu bilse de onu istiyordu. Hem de perdenin ardındaki kumarhanede girdiği bahislerin hepsinden beterdi. Dışarıda, riske attığı sadece paraydı. Burada, daha ciddi bir şeyleri riske atıyordu.

“Beni kışkırtma,” diye fısıldadı. Ellerini kendinden uzaklaştırdı.

“Ya ne olur?” Soru, ateşe atılan odundu.

“Yoksa istediğini alabilirsin.”

Kadının gülümsemesini yanağında hissetti. “Bu ne hoş bir vaat...”

Başını çevirip kadının dudaklarını bir kez daha teslim aldı. Kadını kaldırdı; kollarının boynuna dolanması ve kendini ona bastırması, teslim olması Duncan’ın çok hoşuna gitti. Duncan’ın yönlendirmesine izin veriyordu.

Kadını duvara, kendini onun kalçalarına bastırdı. Araya giren ipek eteğe lanet etti. Onu daha yakınında istiyordu. Açık. Ateşli. Islak.

Onu kendisinin yapmak istiyordu.

Georgiana, zevk aldığını belirtir küçük, hoş bir ses çıkardı ve Duncan öpücüğü derinleştirdi. Uzun ve yumuşak okşayışları sürdürdü. Kadın da onun hareketlerine karşılık verene dek. Eli uzun okşayışlarla bedeninin yan tarafında geziniyordu; sonra giysisinin kenarından göğsünün şişkinliğini buldu.

Ayartmaya karşı koyamadı, parmaklarını ipeğin içine soktu ve göğsünü sınırlarından kurtardı. Başparmağının ucunu, gerilen göğüs ucunda gezdirdi.

Dudaklarını dudaklarından ayırdı. “Daha aydınlık olması için her şeyimi verirdim.”

Georgiana’nın bedeni bu okşayışa doğru kavislendi. “Neden?”

“Bu olağanüstü şeyin rengini görmek istiyorum. Benim için sertleşmesini izlemek istiyorum.” Georgiana, bu sözler karşısında dudağını ısırıldı. “Acıyor mu?”

Uzun bir sessizlik oldu, sonra yanıtladı. Gerçek, dudaklarından bir fısıltıyla döküldü: “Evet.”

O tek, çarpıcı sözcüğün içinde bir şey duymuştu. Utanca benzer bir şey. Burada utanca yer yoktu. “Hoşlandığın şeylerden utanma.” Sözlerini nazik bir çimdikle noktaladı.

"Bunu sevdim," dedi, sözcükler zorlukla çıkıyordu.

“Ben de öyle,” derken, dudakları göğsünün şişkinliğine doğru iniyordu. Sertleşen ucuna diliyle dokunmadan önce, “Ben de öyle,” diye tekrar etti.

Tadı da en az kokusu kadar iyiydi.

“Anna?”

İkisi de dondu, nerede olduklarını hatırlamışlardı.

Duncan, başını kaldırdı. Georgiana’nın kocaman açılmış gözleriyle karşılaştı.

“Kahretsin!” Kadının fısıldadığı küfre şaşırarak vakti olmadı. Ne de olsa, sözü Duncan’ın ağzından almıştı. “Temple!”

Pişmanlığı büyüktü. Kızgınlığı da öyle. Kadını aşağı indirdi. Yere, ayaklarının üzerine bıraktı.

“Sakın içeri girme!” Bağıran Georgiana’ydı, Anna kaybolmuştu.

Aynı anda Duncan, “Bir dakika Temple,” dedi. Bakışlarını göğsünün bembeyaz yuvarlaklığından alamıyordu.

Temple, “Çok geç,” dedi. Sesi daha yakından geliyordu.

Duncan döndü, Georgiana’nın görülmesini engellemeye çalıştı. Lamont düküyle, aslında hissetmediği bir sakinlikle yüzleşti. Sanki daha önce hiç böyle bir durumda yakalanmamış gibi, Georgiana’nın dudaklarından kopan ılgılığın sonradan fark edecekti. Belki de utandığı Temp-le’ dı ama durum her neyse, çok öfkelenmişti. “Dışarı çık!”

Temple sakin bir sesle, “Bir adamın seni hırpaladığından endişe ediliyordu,” dedi. “Görüyorum ki bir yanlışlık olmuş.”

Temple'm bakışları Duncan'a yöneldi. "West," dedi. "Bakıyorum burada keyfine bakıyorsun?"

Duncan omuz silkti. "Benim kulübüm."

"Senin kadının değil ama." Duncan, gece bitmeden Chase'in bunu öğreneceğinden emindi.

Georgiana, "Senin de değil," dedi.

Temple ona bakınca, Duncan, adamın görüşünü kapamak için önüne geçti. "Leydiye biraz saygı duy."

Lamont dükünün gözleri büyüdü. "Arkamı döneyim mi?" "İyi olur. Seni düelloya davet etmek istemem." "Kaybedeceğinden mi korktun?" Dük Lamont, boksta yenilmezdi. Londra'nın şampiyonuydu.

"Kazanacağımdan korktum," dedi. "Bu talihsiz karşılaşmadan sonra da dostum olarak kalmanı isterim." Temple, bir kez başıyla onaylayıp arkasını döndü. "Kendine çeki düzen ver, Anna."

Georgiana, çileden çıkmışçasına soluğunu verdi. "Utandıysan gidebilirsin, Temple."

"Olanaksız," dedi dük. "Buraya, korumamı sunmaya geldim."

"İhtiyacı yok." Ve kahretsin, ihtiyacı varsa bile onu Duncan koruyabilirdi.

İstediğinden değil.

Yalancı!

Temple, Duncan'ın bakışlarıyla buluşacak kadar döndü. "Yok mu?"

"Yok," dedi.

Georgiana da aynı anda, "Yok," dedi. Giysisinin üst kısmını yukarı çekince, Duncan hayal kırıklığıyla doldu. "Arkamı dönebilirsin."

Dük, "Korumamı sana sunmuyordum," dedi, çenesini Duncan'dan yana kaldırdı. "Ona sunuyorum."

West'in umurunda değildi. "Kendimi çok iyi koruyabilecek durumdayım."

"Durumun ne olduğu hakkında en ufak bir fikrin bile yok." Duncan, dükün ses tonundan hoşlanmamıştı. Georgiana, "Çık dışarı!" diye bağırdı.

Şaşırtıcı bir şekilde, Temple ona söyleneni yaptı.

Uzun süre sessiz kaldılar. Duncan kendini, Temple'ın

araya girmesine minnettar olduğuna ikna etmeye çalışıyordu. Daha ileri gitmedikleri için minnettardı.

Kadın fazla kışkırtıcıydı ve daha da fazla tehlikeliydi. Ondan uzak dursa iyi olacaktı. Veda etmek için

döndü. "Leydim."

"Burada bana bu şekilde seslenme," dedi.

"Sana istediğim yerde bu şekilde seslenirim. Bu senin unvanın, değil mi?"

"Senin unvanı kullanma nedenin bu değil."

Değildi. Ama bunu kabul edecek de değildi. Bunun yerine, "Anlaşmaya vardık mı?" diye sordu.

Georgiana'nın neden söz ettiklerini anlaması biraz zaman aldı. Kadının aklının da en az kendisinininki kadar karışık olması hoşuna gitmişti.

"Önerini Chase'e götüreceğim." Güzel kehribar renkli gözleri onunkilere baktı. "Bu, bir daha asla olamaz." Duncan bir kaşını kaldırdı. "Olmayacağından emin olmak için tek yol var." Georgiana sorar gibi baktı. "Bana istediğim bilgiyi getir, ben de seni evlendireyim."

Döndü ve bölmeden çıktı. Sonra da kulüpten çıktı. Kadına karşı koyacağına ilişkin ant içti.

... Bir kez daha Leydi G, sevgili okurlar! Operaya maviler içinde, tüm güzelliğiyle katıldı. Dönüşü, kuşkusuz üst tabakayı heyecanlandırıyor ve aristokrasi, leydinin yükselişini izlemeye can atıyor...

... Geçtiğimiz yıl içinde üç sahibin yaptıkları etkileyici evlilikler düşünülürse, koca avındaki kızlara arayışlarını bilinen kumarhanenin üyeleriyle sınırlandırmalarını öneririz. Kulübün rezervinde, dikkate değer şeyler olduğuna inanmaya başladık...

Londra Haberleri 'nin dedikodu sayfalarından,

24 Nisan, 1833

Bourne, "Chase neredeyse Duncan West'le yatıyormuş," dedi. Sahiplerin masasında yerini alırken, parmaklarından viski bardağı sarkıyordu.

İki gün olmuştu. West ve Temple'ın içinde olduğu o utanç verici olay gerçekleştiğinden beri ortaklarından kaçıyor. Aslında *Melek'm* sahiplerinin her cumartesi gecesini toplanıp oynadıkları iskambil oyunundan da kaçacaktı. Hüsrana ve utançla odasına sığınacaktı neredeyse.

Ama bir korkak değildi ve kart oyununa katılmazsa, ortakları mutlulukla ona bu adı takacaklardı.

us

Oyuna gelmişti, tamam ama bu, onların kendini sorgulamasına izin vereceği anlamına gelmiyordu.

Saki Bourne hiç konuşmamış gibi davrandı ve öne eğilerek masadan kartlarını topladı. Bu kartlar, sadece bu oyun için kullanılıyordu. O, Temple ve Cross oynarken, Bourne dördüncü sandalyeyi viski içerek dolduruyordu. Bourne, markisi on sekizine bastığı gün her şeyini bir kart oyununda kaybetmişti ve o günden beri oynamıyordu.

Yine de oyunlara katılıyordu. Kahrolası adam, o aptal gülümsemesini başka yerde sergileyemez miydi? Giriş cümlesine yanıt verilmemesini önemsemiyormuş gibi, sözlerini sürdürdü: “Gerçi duyduğuma göre, yakalandıkları sırada yaptıkları eylem ‘yatmak’ değilmiş.”

“Yıllar önce sizi kurtarmamalıydım,” dedi.

Altı yıl önce Temple ve Boume, Seven Dials’in köşesinde zar oyunları oynatıyorlardı ve birden çok düşman edinmişlerdi. Bir gece, Georgiana onlara kulübüne ortaklık şansını sunmaya karar verdi. Şanslıydılar. Onları, paralarını alıp ölüme terk edecek olan bir grup kabadayının elinden kurtarmıştı.

Marki, arkasına yaslanırken mutlulukla, “Belki de,” dedi ve kollarını göğsünde kavuşturdu. “Ama şanslıyız, bizi kurtardın.”

Georgiana kaşlarını çattı. “Seni haydutların insafına bırakmak için geç değil.”

Cross eli kazandığı sırada, “West’le meşgul olacağından, Boume için zaman ayırabileceğini sanmam,” dedi.

Georgiana kartlarını masaya attı, kocaman açılan gözlerini Cross’a çevirdi. “Sen de mi?”

Cross’un gülümsemesi, belirlediği gibi kayboldu. “Korkarım öyle.”

“Hain!” Temple’a baktı. “Peki, ya sen? Senin eklemek istediğin aşağılayıcı bir yorum var mı?”

Temple, kartları karıştırırken başını iki yana salladı.

Ustalıkla dağıtmadan önce, mumlu kâğıtları parmaklarında uçurdu. “Bununla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. Hatta o olay belleğimden silinse, çok mutlu olurum.” Gözlerini kapadı. “Kız kardeşimi çıplak görmek gibi.”

“Çıplak değilim!” diye karşı çıktı.

“Ona yakındı.”

Bourne merakla, “Öyle mi?” diye sordu.

“Yakın falan değildi,” diye ısrar etti.

“Ama çıplak olmayı isterdin, değil mi?”

Evet. Hayır. **Belki.** Georgiana, bu istenmeyen yanıtı bir kenara itti. “Saçmalamayın!”

Bourne, Temple’a döndü. “Ona soruyu yanıtlamadığını söylemeli miyiz?”

Georgiana kartlarına baktı, yanakları yanıyordu. “Senden nefret ediyorum.”

Temple kartını sürerken, “Hangimizden?” diye sordu.

“Hepinizden!”

“Çok yazık, biz senin dostlarınız,” dedi Bourne.

Doğruydu. “Ve birer pislisiniz!”

“Bir adamı dostlarından tanıyabilirsin derler,” diye yanıtladı.

Kâğıdını atarken, “Kadın olmam iyi bir şey o halde,” dedi.

“Temple artık bunu doğrulayabilir.” Bourne duraksadı. “Sence şimdiye kadar neden seni kendimiz için istemedik?”

Ölüm, Bourne için iyilik olurdu. İşkence çekmeyi hak ediyordu. Orta Çağ’da kullanılan işkence aletlerini düşünürken, markiye dik dik baktı. Temple güldü. “Onun çekici bir kadından çok bir kız kardeş gibi olduğunu kararlaştırmıştık. Hiçbirimiz böyle bir şey düşünmeyiz.”

Bourne içkisini tazelerken, “Ben düşünmüştüm,” dedi. “Bir ya da iki kez...”

Masadaki herkes ona baktı.

Hepsinin şaşkınlığını dile getiren Cross oldu. “Öyle mi?”

“Hepimiz senin gibi aziz olamayız Cross,” diye yanıtladı. “Daha iyisini biliyorum.”

Georgiana bir kaşını kaldırdı. “‘Daha iyisini biliyorum’ derken, Londra’da kalan son adam bile olsan seni istemeyeceğimi bildiğini söylüyorsun sanırım?”

“Beni yaralıyorsun.” Bir elini kalbinin üzerine götürdü. “Hem de çok.”

Düşmüş Melek’m sahipleri, belli bir amaç —aristokrasiden daha güçlü olduklarını kanıtlamak— için bir araya geldiğinden bu yana geçen altı yılda, başka bir şeye ne zaman bulabilmiş ne de ilgi duyabilmişlerdi. Aslında sadece geçen yıl, sonunda kulüp ve her şey planladıkları gibi gittiğinde Boume, Cross ve Temple aşk için zaman ayırabilmişlerdi.

Ya da daha doğrusu, aşk onları tuzağa düşürebilmişti.

Başka bir kart oynadı. “Tanrı Leydi Boume’u korusun. Birleşmenize yardım ettiğim için, kadından özür dilemem gerektiğini hissediyorum.”

Georgiana her ortağına, karısıyla birleşmesinde yardım etmişti. Leydi Penelope Maybury, önceden Georgiana’nın ağabeyiyle nişanlıydı ama birbirlerine uygun değildiler. Georgiana kendi skandalim kullanarak Lei-ghton dükünü evlilikten kurtarmış ve Leydi Penelope’yi neredeyse 011 yıl süren evde kalmışlığa mahkûm etmişti... Boume leydiyi kendisi için isteyene dek.

Georgiana ise leydiye borcunu ödemekten hoşnuttu.

Temple güldü. “Burnunu sokmaktan hiç de pişman değilsin.”

Şimdilerde Lamont düşesi olan Mara Lowe’la Temp-le’in evliliğinde de parmağı vardı. Ve aynı şekilde, şimdilerde Harlow kontesi olan Leydi Penelope’nin kardeşi

Leydi Philippa’yla Cross’un evliliklerinde de parmağı vardı.

Bourne sıırıttı, bu haliyle bir kurdu andırıyordu. “Pişman olmaması da gerekir. Leydim, evliliğinden son derece hoşnut.”

Georgiana inledi. “Lütfen! Daha fazla bir şey söyleme.”

Cross, “Benim söylemek istediğim bir şey var,” diye araya girdi. Georgiana, konu değışse çok minnettar olacaktı.

Söyleyebileceği bir düzine şey vardı. Yüzlerce. Kumarhaneyi işleten dört ortak oradaydı. Britanya’nın en güçlü ve en zengin insanların sırlarını takas ediyorlardı. İçinde buldukları bina, sanat koleksiyonuyla adından söz ettiriyordu. Cross’un eşi, çok güzel güller yetiştiriyordu. Yine de kont ağzını açtığında, hiçbirinden söz etmedi. Bunların yerine, “West kötü bir seçim değil,” dedi.

Georgiana, şaşkın bakışlarını ona çevirdi. “Ne için kötü bir seçim değil?”

“Ne için değil,” diye düzeltti. “Kim için, demeliydin. Senin için.”

Keşke yakınlarda bir yerlerde bir pencere olsaydı. Kendini atabileceği yüksek bir yer. Cümleyi duymazdan gelebilir miydi? Bourne ve Temple’a baktı, bu açıklamayı onların da kendisi kadar mantıksız bulacağını umut ediyordu.

Mantıksız bulmamışlardı.

“Haksız olmadığını biliyorsun,” dedi Bourne.

Temple, uzun bacaklarını yaydı. “Chase’in gücüne denk başka kimse yok.”

“Bizim dışımızda,” dedi Bourne.

“Şey, elbette,” dedi Temple. “Ama biz sayılmayız.”

“Unvanı yok,” dedi Georgiana.

Temple, kaşlarını kaldırdı. “Adamı yerinde bir seçim olarak değerlendirmemenin tek nedeni bu mı?”

Kahretsin! Böyle demek istememişti. “Hayır,” dedi.

it#

“Ama unvana ihtiyacım olduğunu hatırlarsanız iyi olur. Ve seçimimi yaptım. Langley, işlerime

karışmayacaktır.”

Cross güldü. “Aşk romanlarındaki kötü adamlar gibi konuştun.”

Sohbetin gidişatından, onlardan biriymiş gibi hissediyordu.

Georgiana yanıt vermemesine karşın, Bourne ekledi: “West yetenekli, zengin ve Penelope onun yakışıklı olduğunu düşünüyor. Ben neden olduğunu anlayamasam da...” Son cümleyi homurdanmıştı.

“Pippa da aynı görüşte,” dedi Cross. “Bunun gözlemsel bir gerçek olduğunu öne sürüyor. Şahsen ben, o saç rengine sahip bir adama güvenemezdim.”

“Konu saç rengi olduğunda, konuşacak son kişi sen olmalısın,” dedi Temple.

Cross, bir elini kızıl saçlarında gezdirdi. “Ne ilgisi var? Chase’in yakışıklı olduğunu düşündüğü kişi ben değilim.”

“Tam burada oturuyorum, gördüğünüz gibi,” dedi.

Önemsiyor gibi görünmüyorlardı.

Boume, “Zeki bir iş adamı ve kral kadar zengin,” diye ekledi. “Bahis sever bir adam olsaydım, çok yakında avam kamarasında yer alacağına paramı yatırırdım.”

“Bahis seven bir adam değilsin ne yazık ki,” dedi. Sanki bu söz onu durdurabilecekmiş gibi.

“Olması gerekmiyor. Ben paramı West’e oynayacağım,” dedi Cross. “Bahis defterine girmekten mutluluk duyarım.”

Bahis defteri. *Düşmüş Melek'in* bahis defteri efsaneviydi... Kocaman deri kaplı defter, kumarhanede girilen tüm bahislerin kataloguydu. Ne kadar önemsiz olursa olsun, üyeler istedikleri bahse girebilirlerdi. *Melek* tanıkları tutar, bahislerden komisyon alırdı.

“Sen deftere bahis giremezsin,” dedi.

Cross ona baktı. “Bir ayrıcalık yapabilirim.”

Temple, “West’in meclis başkanı olacağına mı?” diye sordu.

Cross bir kart atarken, “O kadarını bilemem,” dedi. “West’in, Chase’in lanetini kıracağına yüz pound yatırırdım.”

Kızıl saçlı dehanın sözleri, Georgiana’nın gözlerinin kısılmasına neden oldu. Bir yıl önce aynı bahsi o öne sürmüştü, kazanmıştı.

“Benim kadar şanslı olamazsın,” dedi.

Cross sırtıttı. “Bahse var mısın?”

Omuz silkti. “Paranı mutlulukla alırım.”

Bourne, “Yanıyorsun,” dedi. “Adam senin peşinde. Bence Cross kazanacak.”

Temple, “Anna’nın peşinde demek daha doğru olur,” diye düzeltti.

“Kanıtları bir araya getirmesi ve Anna’nın Georgiana olduğunu anlaması, an meselesi. Özellikle de şimdi...” Bourne, bir elini Georgiana’dan yana salladı. “Deyim yerindeyse, beden ölçülerini aldıktan sonra.”

Georgiana’nın canına tak etmişti. “Birincisi, beden ölçülerimi falan almadı. Sadece bir öpücük. İkincisi, zaten Anna ve Georgiana’nın aynı kişi olduğunu biliyor.” Üçü sessizliğe gömüldüler.

Georgiana devam etti: “Vay! Mucizeler mucizesi! Üçünüzü susturmayı başardım. *Düşmüş Melek*’in sahiplerinin geveze papağanlardan beter olduklarını öğrenseler, Londra’nın geri kalanı çok şaşırırdı.”

İlk konuşan Cross oldu. “Biliyor mu?”

“Evet,” dedi.

“Tanrım!” dedi Bourne. “Nasıl?”

“Ne fark eder?”

“Başkaları da biliyorsa fark eder.”

“Başka hiç kimse bilmiyor,” dedi. “Başka hiç kimse

Anna’nın yüzüne o kadar uzun bakmadı. Diğer özellikleriyle ilgilediler.”

“Ama West, Anna’nın yüzüne baktı. Georgiana’nın da. Ve gerçeği anladı.” Bu, Temple’dandı.

“Evet.” Bu sözcük, kendini suçlu hissettirmişti. Sanki durumu değiştirme şansı varmış gibi. Belki de vardı.

“Onu bu işe karıştırmamalıydın,” dedi Bourne. “Çok hızlı. Elbette aynı kişi olduğunu keşfedecekti. Böyle olacağı belliydi. Langley’i kazanmana yardım edeceğini söylediği an, bunun geleceğini anlamalıydın.”

Georgiana yanıt vermedi.

Cross, “Ama Chase’i bilmiyor, değil mi?” diye sordu. Masadan kalktı, odanın bir duvarının tamamını kaplayan vitrayın önünde durdu. Camda Lucifer’in düşüşünü tasvir eden kocaman, göz korkutucu bir resim vardı. Normal bir adamın dört katı büyüklüğündeydi. Yüzlerce renkli cam parçası, kocaman meleğin cennetten düşüşünü gözler önüne sermek için özenle birleştirilmişti. Aşağıdan,

kumarhaneden melek karanlığa ışık tutuyormuş gibi, günaha kusursuzluk katıyormuş gibi görülüyordu.

Mahvolmuş, tükenmiş ve yeniden doğmuştu. Kendi doğrularının kralıydı, inanılmaz güçlüydü ve tek rakibi vardı. Georgiana iç geçirdi, birden ikinci en güçlünün ne kadar güçsüz kaldığını fark etmişti.

“Hayır,” dedi. “Ve Chase’in kim olduğunu asla bilmeyecek.”

Bu konuda söz verebilirdi.

“Bilse bile,” dedi Temple. “Ona güvenebiliriz.” Georgiana, yıllarını en kötülerin arasında geçirmişti; onları tanımış, değerlendirmişti. İyi adamları kötü adamları ayırt edebilirdi. Bir gün önce olsaydı, Temple’in haklı olduğunu söylerdi. West’in güvenilir olduğunu bilirdi.

Ama bu, West onu öpmeden önceydi.

Adamın çekiciliğine kapılmadan önceydi. Uzun zaman

önce bir başkasına kapıldığı gibi. O kişiye kalbiyle güvenmişti. Umutlarını bağlamıştı. Geleceğini bağlamıştı.

O kişi ki, Georgiana’ya tereddüt etmeksizin ihanet etmişti. Verdiği her şeyi beraberinde götürmüştü. Gittikten sonra kadının başkasına verecek bir şeyi kalmadığına emin olmuştu.

Erkeklerle güvenini de beraberinde götürmüştü.

Artık, konu West olduğunda içgüdülerine güvenemezdi. Bu da güvenecek başka şeyler bulması gerektiğini gösteriyordu. Temple’a, “Bunu nasıl bilebiliriz?” diye sordu. Kartlarını masaya attı, artık oyunla ilgilenmiyordu. “Güvenilir olduğunu nasıl anlarız?”

Temple, omzunu silkti. “Ona yıllardır güveniyoruz. Bize asla ihanet etmedi. Tremley’in dosyasıyla ona büyük bir iyilik yapıyorsun... Karşılığında yardım etmekten başka bir şey yapacağına inanmamızı gerektirecek bir neden yok. Her zamanki gibi.”

“Chase’i keşfetmezse yok,” dedi Cross. “Ama artık seninle ilgileniyor. Aptal yerine konduğunu anlarsa çok kızacaktır.”

Bourne onayladı. “Gerçekten de aptal yerine kondu.” “Ona hiçbir şey borçlu değilim,” dedi Georgiana. Üç adam da ona benzer bakışlarla bakıyordu. “Ne var?” “Senin sadece Anna olmadığını biliyor,” dedi Cross. “Yine de ellerini senden uzak tutamıyor,” dedi Temple. “Chase olduğunu öğrenirse...”

Ne sözcüklerden ne de West’in onun hayatıyla yakından ilgili olduğu imasından hoşlanmıştı. Derin bir soluk alamıyor gibi görünüyordu, bundan da hoşlanmamıştı. Bunları daha önce de hissetmişti ve bir daha hissetmekten hiç hoşlanmamıştı.

Tremley kontundan söz ederken West’in yüzünün gölgelendiğini hatırladı. **On bir yıl.** Tehditi hatırladı; Tremley hakkında bilgi getirmezse sırlarını açıklayacağını söylediği anı. West akıllı bir

adamdı, ne istediğini tam olarak biliyordu. “Hakkında ne biliyoruz?”

Bourne kaşlarını kaldırdı. “West’in mi?”

Georgiana, onaylarcasına başını salladı. “Dosyasında ne var?”

“Hiçbir şey,” dedi Cross. Kartları toplamış, dalgınlıkla karıyordu. “Bir kız kardeşi var.” *Cynthia West*. Soylu kandan olmasa da, sosyete kabul gören hoş bir kız. West’in parası, gereken desteği sağlıyordu. “Evlenmemiş.” Georgiana tekrar başını salladı, kasesindeki ince dosyayı herkesten iyi biliyordu. “Başka bir şey yok.”

“Hiçbir şey yok mu?”

Önceki yıllarda birkaç kez bakmıştı ama West sosyeteyle savaşında bağlaşıklık haline gelince, aramayı bırakmıştı. “Yok,” dedi Bourne. “Dedikodu gazetesi için gereken parayı, adsız bir bağışçıdan almış; sonra onun kazancıyla diğer gazeteleri çıkarmış. Yıllarca adsız bağışçıdan bir iz aradım ama kimse bir şey bilmiyor gibi görünüyor. Tek bildiğimiz, yüklü miktarda para olduğu.”

“Saçmalık,” dedi Cross. “Konu para olunca, her zaman bir iz vardır.”

“Bu para için yok.”

“Aileden gelen bir para mı?”

“Arazi sahibi değil. Ailesinde de kız kardeşinden başkası yok,” dedi Georgiana.

“Demek, gizemli bir hayırsever ona yardım elini uzatmış,” dedi Temple. “Başlangıçta biz de öyleydik.” Leigh-ton dükü, kız kardeşinin hevesinin yatırımcısı olmuştu. Tek koşulu vardı: Kimse bilmeyecekti.

Georgiana, Lamont düküne baktı. “Sırları olmayan bir adam olduğunu mu söylüyorsun?”

“İlgi çekici sırları olmayan bir adam olduğunu söylüyorum.”

Georgiana, başını iki yana salladı. “Herkesin ilgi çe

kici bir sırrı vardır. West gibi bir adamın birden de fazla vardır. O halde söyle bana, neden hiçbirini bilmiyoruz?”

Temple’in gözleri kısıldı. “Araştırmayı düşünüyor olamazsın.”

Dükün sesindeki suçlayıcı tonu sevmeydi. “Daha önce beni durdurmamıştın. Bu kumarhaneyi kurduğumuzda, herkesin görevi belliydi. Sen ringden sorumlu olacaktın, Bourne masalardan, Cross defterlerden. Ben de işimizi güvenceye alacak bilginin sağlanmasından sorumluydum.”

Cross araya girdi. “Bunu yaparsan, ateşle oynuyor olacaksın. West, büyük güce sahip.”

“Ben de öyle.”

“Ama Chase’in gücü azalırken, onunki artıyor. Sırların seni yok eder.”

“West gerçeği öğrenemez.”

Cross o kadar emin görünmüyordu. “Her zaman öğrenirler.”

“Kimler?”

Cross yanıt vermedi, Georgiana da üstelemedi. İma ettiği şey hoşuna gitmemişti. “Aslanı kışkırtma, Anna. Bu aslan olmaz. Özellikle bu aslan dostunsa.”

Birkaç gece önceki öpücüğü düşündü. O öpücüğün dostlukla ilgisi yoktu. Zevkliydi, kışkırtıcıydı, baştan çıkarıcıydı, harap ediciydi ama dostça değildi. West’i istemesini sağlamıştı. Georgiana, bir adamı istemenin, ona güvenmek anlamına gelmediğini biliyordu. Bunu, daha önceki öpücüğünde öğrenmişti. İlk öpücüğünde.

Ondan korunmaya ihtiyacı vardı.

Ondan değil, dedi iç sesi.

Belki de haklıydı. Belki de ondan korunması gerekmiyordu. Kendinden korunması gerekiyordu. Hissettiklerinden.

Her şekilde, bir tek şeyden emindi.

“Dost ya da düşman, benim sırlarımı biliyor.” Ortaklarına baktı. “Ben de onunkileri bilmeliyim.”

Konuşmanın devamından onu kurtaran, kapının vurulması oldu. Cross, gelene içeri girmesini söyledi. Sahiplerin ofisinin varlığını bilen bir avuç insan vardı ve her biri güvenilir kişilerdi.

Kumarhanenin yöneticisi Justin Day içeri girdi, gözleri hemen Georgiana’yı buldu ve odayı geçerek yanma gitti. Georgiana, “Halloldu mu?” diye sordu.

Vekilharç, başını “evet” anlamında salladı. “Burlington, Montlake ve Russell, kur yapmayı bırakmaktan mutluluk duyacaklarını söylediler.”

Boume meraklanmıştı. “Kime kur yapıyorlardı?” Yanıt veren Temple oldu. “Kont Holbom’un kızının peşinde değiller miydi?”

Dört baş, dükten yana döndü. Georgiana, ortak küçümseyişlerini dile getiren kişiydi. “Sosyeteye olan bu yeni ilgin, son derece sinir bozucu.”

Temple omuz silkti. “Ama o kızın peşindeydiler, değil mi?”

Leydi Mary Ashehollow, Caroline’a “fahişe” dedikten sonra, hayır.

Yanıt veren olmadı. Justin, “Dahası var,” dedi. Georgiana yakındaki saate baktı, zamanı gördü ve adam söylemeden haberi anladı. “Leydi Tremley...” Justin onayladı. “Leydiler bölümünde.”

Boume, kaşlarını kaldırdı: “Nereden bildin?”

Cross ise, “O burada ne arıyor?” diye sordu.

“Davet edilmişti,” dedi ve ortaklarından kötü bakışlar topladı.

“Haberimiz olmadı,” dedi Temple.

Haber vermemişti. Kadına daveti birkaç gün önce, West yanından ayrıldıktan sonra göndermişti.

Ortaklarına her şeyi anlatmamıştı. West’in önerisini geri çevireceklerinden korkmuştu. West’e ne kadar ihtiyacı olduğunu anlamayacaklarından endişe etmişti. Endi-

şe onu öfkeliyordu. Kontrolü kaybetmeyi sevmiyordu. “Hepimiz adına bir karar aldım.”

Bourne, “Kadın tehlikeli. Tremley tehlikeli,” diye uyardı. “Kocasının sırrını verirse... Tremley anlarsa...”

“Çocuk değilim,” diye hatırlattı. “Bağlantıyı kurabiliyorum. Leydi nasıl?”

“Bruno’nun dediğine göre bir gözü mormuş,” dedi Justin.

“Ah! Öç, kadın suretinde!”

“Kocası kadına el kaldırmaya başvuracak kadar korkaksa, leydinin öcünü almaya gönüllüyüm,” dedi Bourne. Justin yanıtladı: “Chase’i sordu.”

“Anna ile idare etmek zorunda kalacak.” Georgiana döndü, eteklerini düzeltti.

Bourne, ona baktı. “Dikkatli ol. Yanında seni koruyacak biri olmadan, fahişe kılığıyla ortalarda dolaşmanı istemiyorum.”

“Londra’nın doğusunda karanlık bir geçitte dolaşıyor değilim.”

“Chase,” dedi, neredeyse beş yıl önce Georgiana’ya taktığı adı kullanarak herkese geçmişti hatırlattı. “Bu, daha tehlikeli.”

Georgiana sıvacık gülümsedi. Topladığı bu uyumsuz serseri çetesi, onun için endişeleniyordu. “Evet ama burası benim çöplüğüm. Burada benim sözüm geçer.”

Bourne’un gözleri vitraya kaydı. Lucifer’in düşerken bir işine yaramayan kanatlarına bakıyordu. “Senin olması, günü geldiğinde sana da zarar vermeyeceği anlamına gelmez.”

“Belki bir gün,” dedi. “Ama bu gün değil.” O da vitraya baktı. Güzel sarışın meleğin cehenneme

düştüğü resme. “Bugün egemenlik süren benim.”

Dakikalar içinde aşağı inmiş, kulübün leydiler bölümüne geçmişti. **Melek** in güvenlik görevlilerinden biri olan Bru-no, girişte, loş ışıkta bekliyordu. Yanında Leydi Tremley vardı. Yirmilerindeki güzel kadın, Georgiana'nın gördüğü en kötü morluğu taşıyordu. Ringde yapılan boks maçlarında bile böylesini görmemişti.

Bruno'ya başıyla selam verip kapıyı açtı. Hafifçe “Leydim,” dese de, diğer kadını korkuttu. “Bana eşlik eder misiniz?”

Leydi Tremley, ona kuşkuyla baksa da Georgiana'yı izledi ve bir odaya girdiler. Kadın kumar oynanan, dedikodu yapılan ve kocalarının sırlarını ortaya döktükleri bir yer yerine leydilerin ikinci çayı için hazırlanmış gibi görünen odayı inceledi.

Georgiana, mavi kadifeyle kaplanmış bir kanepelyi işaret etti. “Buyurun.”

Leydi Tremley oturdu. “Bay Chase'i görmek istemiştiniz?”

Chase'e bakıyordu.

Georgiana, leydinin karşısına oturdu. “Chase biraz rahatsız, leydim. Özürlerini iletmemi istedi, onun yerine benimle konuşmayı kabul edeceğinizi umuyor.”

Kontes, Georgiana'nın giysisinin düşük yakasını, açık sarı peruğunun yüksekliğini ve gözlerine çektiği sürmeyi inceledi. Herkesin ona bakınca gördüğünü gördü. Yetenekli bir fahişe... “Ben sanmıyorum ki...”

Kapı çalındı. Georgiana açtı ve Bruno'dan bir paket aldı. Güvenlik görevlisinin, patronlarının ihtiyaçlarını daha onlar istemeden sağlamak gibi bir yeteneği vardı. Georgiana, kapıyı kapatarak leydinin yanına döndü ve beze sarılmış buzu uzattı. “Gözünüz için.”

Kontes aldı. “Teşekkür ederim.”

“Burada, bu tip yaraları biliriz.” Georgiana oturdu. “Her çeşidini.”

Leydi Tremley buzu gözüne tutarken konuşmadılar. Georgiana, bu türden bir görüşmeyi ilk kez yapmıyordu. Sayamayacağı kadar çok görmüştü ve karşısındaki kadın ona tanıdık gelmişti. Hayatın ona sunduğundan daha fazlasını isteyen bir kadın. Onu oyalayacak, güçlendirecek, ona amaç verecek bir şeyi isteyen bir kadın. Onu özel, küçük bir şekilde değiştirecek; toplum baskısıyla geçirdiği uzun günlere katlanmasını kolaylaştıracak bir şeyler bulmayı uman bir kadın. Ve morarmış gözüne bakılırsa, evliliğe katlanmasına yardım edecek bir şeyler isteyen bir kadın.

Kilit nokta, ilk konuşmayı leydinin yapmasını beklemektir. Her zaman.

Uzun süre sonra Leydi Tremley buzu indirdi ve konuştu. “Teşekkür ederim.”

Georgiana başını salladı. “Rica ederim.”

“Üzgünüm.”

Hep böyle başlardı. Bir özürle. Sanki başına gelenlerde onun bir suçu varmış gibi. Suçu kadın olarak bu dünyaya gelmesi ve bu yüzden zayıf oluşuydu.

“Üzgün olmanızı gerektirecek bir şey yok.” Gerçek buydu.

“Elbette yapacak daha iyi işleriniz vardır...” Sesi giderek azalmıştı.

Georgiana, bir elini salladı. “Hiçbiri önemli değil.” Leydi Tremley başını eğdi, eteklerine doğru itiraf etti. “Görünüşünüze bakarak sizi yargıladım.”

Georgiana güldü. “Bunu yapan ilk kişi değilsiniz.” Arkasına yaslandı. “Adım Anna.”

Kontesin gözleri büyüdü. Düzgün hanımlarla onların eşitiymiş gibi konuştuğunda şaşkınlıklarına alışkındı. Bu, ilk testti. Karşısındakinin hırsını ölçüyordu. “Benim adım Imogen” Leydi testi geçmişti.

“**Düşmüş Melek**’z hoş geldiniz, Imogen. Konuştukla-

rımızın aramızda kalacağına güvenebilirsiniz. Chase’den başkasıyla paylaşamayacaktır.”

“Adınızı duymuştum. Siz onun...” Durdu, “sevgilisi-niz” diyemedi. Bunun yerine, “Vekilisiniz,” diye tamamladı. “Başka şeylerin yanında...”

Leydi tereddüt etti, giydiği altın renkli satenle oynadı. Georgiana bunun, krala en yakın meclis üyelerinden biri olan bir adamın karısına yakışır bir davranış olmadığını düşündü. “Bay Chase’den bir davet aldım. Bana, burada bir kadınlar kulübü olduğu söylendi.”

Georgiana gülümsedi. “Korkarım burada dikiş ya da kitap kulübü gibi bir şey bulamayacaksınız.”

Leydi Tremley’in bakışları sertleşti. “Ben, düşündüğünüz gibi narin sosyete güllerinden değilim.”

Georgiana’nın dikkati, leydinin yüzündeki morluğa kaydı. “Narin olduğunuzu hiç düşünmedim.”

Leydi Tremley kızardı ama Georgiana, onun utanmasını gerektirecek bir şey göremedi. Kadın buraya gelecek cesareti göstermişse, kocasının bıraktığı izlerden utanmayı bırakmıştı kuşkusuz. Öfkelenmeye başlamış olmalıydı. “Anladığım kadarıyla, üyeliğe kabul edilmek için bilgi getirmeliyim.”

Georgiana, uzun süre hareketsiz kaldı. “Böyle bir şeyi nereden duymuş olabilirsiniz?”

Imogen’in gözleri kısıldı. “Aptal değilim.” “Getirdiğiniz bilginin Chase’in elinde olmadığını kim söyledi? Duymuşsunuzdur, Chase’in Londra’daki her önemli adam hakkında dosyası var.”

“Dosyasında bu yok,” dedi. Sesini kısıp kapıya baktı. “Bu bilgi kimsenin elinde yok.”

Georgiana bir anlığına inanamadı. “Kralın bile mi?” Leydi, başını iki yana salladı. “Bu bilgi,

Tremley’i mahvedebilir. Sonsuza dek.” Sözlerinde bir şey vardı, heyecan gibi bir şey. Öçle birlikte gelen zafer...

ISO

Georgiana arkasına yaslandı. “Kocanızın hâzineden çaldığını biliyoruz.”

Leydi Tremley’in gözleri büyüdü. “Bunu nasıl bilebilirsiniz?”

Doğruydu.

West nasıl biliyordu? Kahretsin!

West biliyordu da o nasıl bilmiyordu?

Kendini topladı, ikinci darbeyi indirdi. “Ve bu parayı, düşmanlarımızı silahlandırmada kullandığını biliyoruz.”

Leydi, gemileri batmış, tüm malını kaybetmiş gibi görünüyordu. Georgiana ise öne atılıp “Gerçekten mi?” diye sormamak için kendini zor tutuyordu. Çünkü West söylediğinde tamamen inanmamıştı. Ne de olsa, doğru olduğu takdirde, kont vatan hainliğinden suçluydu. Ortaya çıkarsa asılırdı.

Bu, bir adamın sır kalması için önüne çıkan herkesi öldürebileceği türden bir bilgiydi. Ve karısının yüzüne bakılınca, adamın şiddete başvurmaktan kaçınmayacağı anlaşılıyordu.

Georgiana tekrar konuştu. “Üzgünüm, leydim. Sizin *Düşmüş Melek*’ç giriş bedeliniz, bizim zaten bildiğimiz bu bilginin kanıtı olacak. Devam etmeden önce, bu kanıtı Chase’e, kulübe özgür iradenizle sunmak istediğinizden emin olmalısınız.” Duraksadı. “Bir kez bizim olduğunda, üyeliğe karşılık bir sır takas ettiğinizde, bu bilgiyi istediğimiz şekilde kullanma hakkına sahip oluruz. İsteddiğimiz zaman.”

“Anlıyorum.” Kontesin bakışlarından zafer okunuyordu.

Georgiana öne eğildi. “Vatan hainliğinden söz ettiğimizizin farkındasınız.”

“Farkındayım.”

“Bu bilgi keşfedilirse kocanız asılacak.”

Zafer dolu bakışlar karardı. Buz gibi oldu. “Bırakalım asılsın.”

tjt

Acımasızca söylenmiş sözler karşısında, Georgia-na’nm bir kaşı yukarı kalktı. Tremley’in pisliğin teki çıkması şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olan, karısının Boadicea¹ çıkmasıydı. “Pekâlâ. Kant yanınızda mı?”

Kontes, korsesinin içine uzandı, birkaç yırtık kâğıt parçası çıkardı. Kâğıtların kenarları yanmıştı.

Bunları Georgiana'ya uzattı. “Chase’e bunları gösterin.”

Georgiana, kâğıtları açarak düzeltti; kırmızı ipek eteğinin üzerinde parçaları birleştirdi. Üzerlerindeki suçu kanıtlayan yazılara göz attı. Kadına baktı. “Siz nasıl...” “Kocam, kralın sandığı kadar zeki değil. Mektuplarını ateşe atıyor ama yanıp kül olduğundan emin olana dek beklemiyor.”

“O halde...” diye başladı.

Imogen, onun yerine cümlesini bitirdi. “Daha bir sürü belge var.”

Georgiana, bir süre sessiz kaldı, kadının söylediklerini düşündü. Çaldığı mektupları. Bu mektupların nasıl işine yarayacağını...

Duncan West’in yardımını kazanacak, kendi geleceğini ve kızınıkini kurtarabilecekti.

Her yeni bilgi onu heyecanlandırırды ama bu... Olağanüstüydü.

“Size şimdi söyleyeceklerim, Chase’in sözleridir: Öteki Taraf’a hoş geldiniz.”

Leydi Tremley gülümsedi, bu ifade yüzünü aydınlatmış, onu genç göstermişti.

“Kalıp kulübün tadını çıkarabilirsiniz. Burada hoş karşılanacaksınız,” diye ekledi.

“Biraz keşfetmek isterim. Teşekkür ederim.”

Leydi anlamamıştı. “Bir geceden fazla kalabilirsiniz,

leydim. Öteki Taraf, sadece kumar oynanan bir yer değildir. Sığınağa ihtiyacınız olursa, sağlayabiliriz.”

Kadının gülümsemesi kayboldu. “Gerek yok.” Georgiana, doğdukları dünyaya küfretti. Kadınların her gün tehlikeyi göze almaktan başka şansı yoktu. Lekelenmenin ironisi de buydu. Bir kez atlatırsan, özgürlüğünü eline alabiliyordun. İyi bir aileden gelen, iyi bir yer edinmiş, iyi bir evlilik yapmış kadınlar için bir seçim değildi belki.

Kötü evlilik kurbanı olanlar içindi.

Georgiana başıyla onaylayıp eteklerini düzeltti. Bu tür olaylarda direktmemesi gerektiğini bilecek kadar çok tanıklık etmişti. “Olur da ihtiyacınız olursa...” Devam etmedi, sözlerinin geri kalanının havada kalmasına izin verdi.

Leydi Tremley, yanıt vermedi ama ayağa kalktı. Georgiana kapıyı açıp bir eliyle koridoru işaret etti. “Kulüp sizindir, leydim.”

... Moda saatler² Leydi G’nin de katılımıyla daha hoş bir hale geldi. Leydi, bu hafta sevimli kızı Bayan P ile parkta gezerken görüldü. İkili, çok yakında Hyde Park’m çamurlu tepelerini en moda yer haline getirecekler, yazarınız bundan emin...

... Kudretli tanrı bu günleri de gösterdi! Dük L, Mayfair’de çocuk arabası iterken görüldü! Ellerini daha şiddet dolu olaylarda kullanmasıyla tanınan bir adam için, yazarınız yakınlarda bir ressam olmasını dilerdi. Bu sahnenin yağlı boya bir tablosunu görmek için neler vermezdi ki...

Haftanın Haberleri'nm dedikodu sayfalarından,

26 Nisan, 1833

Dedikodu sayfalarından daha kötü bir şey yoktu. Ona bir servet kazandırmış olmaları, bu durumu değiştirmiyordu.

Duncan West, Fleet Sokağı’ndaki ofisinde oturuyor, *Skandal Sayfası* nın bir sonraki sayısını düşünüyordu.

Bu gazete, onun ilk iş deneyimiydi. Yıllar önce, Lond-ra’ya ilk geldiğinde çıkarmaya başlamıştı. Gazeteyi sos-

yetenin saçma ilgi alanlarından —ki bunlar giyim kuşam, kimin kime kur yaptığı, skandallar ve çapkınlardan oluşuyordu— çıkar sağlamak için tasarlamıştı. Ve halkın sosyeteye olan ilgisinden çıkar sağlamak için.

İşe yaramıştı. İlk gazetesi ona yığınla para sağlamıştı. Para, ikinci gazetesi *Londra Haberleri* 'ni çıkarması için ihtiyacı olan tek şeydi. İkincisi ilki kadar kazanç getirmemişti, hatta West’i büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. İlk gazetesinin satışları ise hep iyi olmuştu.

İki yüzlülük ettiğini biliyordu, tüm imparatorluğunu bu gazeteye borçluydu ama bu, işten daha az nefret etmesini sağlamıyordu. Çoğunlukla içeriğiyle bile ilgilenmezdi. Gazetenin işlerini yürüten, içeriğiyle ilgilenen yardımcısıydı. Ama bu sayının baş makalesi “*Sezonun Skandalı* ”, bizzat West tarafından kaleme alınmıştı. Leydi Georgiana Pearson’un evliliği için atılan bir adımdı.

Yazıyı taradı, baskı hataları ya da yanlış sözcük seçimleri var mı diye gözden geçirdi. *Kaderine yenilenle-rin tersine bu leydi, becerisi, zekâsı ve cesaretiyle ayakta kalmayı başardı.*

Hayır. Bu üç sözcüğün üçü de işe yaramazdı. Georgiana’ya çok güzel uyuyorlardı ama sosyeteye hitap etmiyorlardı. Söz konusu leydiyi büyüleyici yapan bu özelliklerin hiçbiri sosyete tarafından takdir edilmiyordu.

Ve leydi son derece büyüleyiciydi.

Keşke öpücük yüzünden böyle düşünüyor olsaydı. Onu öpmemesi gerekirdi. Ve küçük bir öpücükten ileri gitmesine kesinlikle izin vermemeliydi.

Ama bir adanı, o kadının yanında küçük bir öpücükle yetinemezdi. Duncan’ı baştan çıkararak Anna maskesi bile değildi. Onu baştan çıkararak diğeriydi: Georgiana. Yüzünün tazeliği, gözlerinin parlaklığı... Kumarhanede kadını kollarına aldığı anda o saçma peruğunu koparıp atmak, sarı buklelerini açığa çıkarmak, tüm o görkem, dolgu ve boyaların altında yatan gerçek kadınla sevişmek

istemmişti.

Dolguya ihtiyacı da yoktu.

Doğal hali de oldukça dolgundu.

Bu düşünce, sandalyesinde rahatsızca kıpırdanmasına yol açtı. Dikkatini elindeki kâğıda çevirdi. Yazı zaten leydi hakkında olduğundan, kadını aklından atmasına yardımcı olmadı.

Birkaç kırmızı mürekkep darbesinin ardından, *beceri* çekiciliğe, *zekâ* şıklığa, *cesaret* zarafete dönüştü. Bunlar da Leydi Georgiana'yı iyi anlatan sözcüklerdi ama öncekiler daha uygundu.

Onu anlatan daha birçok sıfat bulabilirdi: Güzel, büyüleyici, dayanılmaz derecede baştan çıkarıcı.

Göründüğünden fazlasıydı.

Karalamayı masasına bırakıp arkasına yaslandı. Gözlerini kapadı, baş ve işaret parmağını burun kemerine bastırdı. Leydi tehlikeliydi. Her şeyiyle çok tehlikeliydi. Yazıyı başkasına yazdırmalı ve onu bir daha asla görmemeliydi.

“Beyefendi?”

Başını kaldırıncı, Marcus Baker'ı kapıda buldu. Sekreteri. Ona içeri gelmesini işaret etti. “Gel.”

Adam, elindeki gazete yığınıyla mektupları masaya bıraktı. “Yarının haberleri, bugünün mektupları,” dedi ve ekledi. “Vikont Galworth'ün *Düşmüş Melek'e*, binlerce pound borcu olduğu konuşuluyor.”

West başını iki yana salladı. “Bu, yeni bir haber değil ki.”

“Kızım zengin bir Amerikalı ile evlendirmeye çalışıyor.”

Sekretere baktı. “Ve?”

Baker, masaya bıraktığı zarflardan büyük olanını işaret etti. “Chase, lordun at yarışlarına hile karıştırdığına ilişkin kanıt gönderdi.”

“İşte buna haber derim,” dedi ve dikkatini zarfı açmaya, içindeki kâğıtları incelemeye yöneltti.

Chase'in bildikleri inanılmazdı.

“Galworth, Chase'i çok kızdırmış olmalı.”

“*Melek* borçların ödenmemesinden hoşlanmıyor.”

West, “İşte bu yüzden *Melek*'z borçlu kalmamaya çalışıyorum,” dedi, gelen bilgiyi kenara ayırdı ve dikkatini çeken bir başka zarfı aldı. Zarf açacağına uzandı, mührü kırıp basit mesajı okurken, tatsız bir duygu içinde düğüm oldu.

Yeni bir arkadaş edindiğini görüyorum.

Makalem nerede? Sabırsızlanmaya başladım.

Kont Tremley'in elinden çıkan tüm mesajlar gibi, bu da imzasızdı. Kâğıdı kıvrırıp yakınlardaki bir mumun alevine tuttu. Mektup yanarken, bu mektuplarla gelen hüsrân ve öfke de içini yaktı. Emirlere uymaktan başka çaresi yoktu. Savaş yazısını birkaç gün geciktirebilir, hatta bir hafta bekletebilirdi; önce Chase'in getireceği kanıtı ihtiyacı vardı.

Yanan mektubu, ayaklarının dibinde duran metal çöp kutusuna attı ve Baker'a dönmeden önce, alevlerin kâğıdı yutmasını izledi. Sekreteri hâlâ ayrılmamıştı. "Başka ne var?"

"Kız kardeşiniz, beyefendi..."

"Ne olmuş ona?"

"Kendisi burada."

Baker'a boş bakışlarla baktı. "Neden?"

Kız kardeşi kapı aralığından, "Çünkü beni at gezintisine çıkaracağına söz vermiştin," diye duyurdu.

Cynthia West zeki ve cesurdu, istediği zaman asileşebiliyordu. Kuşkusuz hepsi Duncan'm suçuydu. Son üç yıldır, kız kardeşini şımartmaktan başka bir şey yapmamıştı. Bunu yapacak parası olduğundan beri. Ancak bir genç kızın yapabileceği şekilde Cynthia, dünyanın ayaklarına serilmesini bekliyordu.

Ve bu dünya, ağabeyini de içeriyordu.

"Kahretsin," dedi. "Unutmuşum."

İçeri girdi, pelerinini çıkardı ve Duncan'm masasının yanındaki küçük sandalyeye yerleşti. "Unutacağını tahmin etmişim. Bu yüzden evde beklemeyip buraya geldim."

"Bu gece baskıya girecek üç gazetem var."

"Bugün bana da söz verdiğine göre, planlama konusundaki zayıflığın açıkça görülüyor."

Duncan'm gözleri kısıldı. "Cynthia!"

Kız kardeşi, Baker'a döndü. "Hep böyle sinirli midir?" Baker, yanıt vermeyecek kadar akıllıydı. Hızla selam vererek ayrılmayı seçti. "Akıllı adam," dedi West.

Kapı sekreterinin ardından kapanınca kardeşi, "Benden hoşlandığını sanmıyorum," dedi.

Baker'm getirdiği kâğıtları açarken, "Büyük olasılıkla hayır," dedi. "Cynthia, ben gelemem..."

"Hayır," dedi. "Planımızı zaten üç kez erteledin." Ayağa kalktı. "Moda saatlerdeyiz. Ben de bir kez

olsun modaya uygun olmak istiyorum. Hadi, Duncan. Zavallı, yalnız ve evde kalmış kız kardeşinin gönlünü yap.”

“Yalnız ve evde kalmış, bir arada biraz abartı oldu,” dedi, genç kızın yüzünde beliren çileden çıkmış ifadeden keyif aldı.

“Onun yerine sıkılmış ve evde kalmış desem kabul eder miydin?”

Başını “hayır” dercesine salladı. “Seni eğlendirmek benim işim değil. Önce Britanya’nın geri kalanını eğlendirmem gerekiyor.”

Cynthia, ofisin penceresine doğru gitti. “Sanki yazıları gözden geçirecek ya da gün boyu her ne yapıyorsan onu yapacak yüzlerce çalışanın yokmuş gibi.”

Duncan bir kaşını kaldırdı. “Bundan daha fazlasını yapıyorum.”

Küçümser bir hareketle elini salladı. “Evet, biliyorum. O masanın ardından gerçek bir imparatorluk yönetiyorsun.”

m

Övünmeyi sevmezdi. “Aslında evet, yönetiyorum.” “Gazetelerinin her birinde sosyete sayfaları var ve o satırları skandal dolduruyor. Sezonda Hyde Park’ta yapılan bir gezintiye, pratikte iş diyebiliriz.”

“İşle uzaktan yakından ilgisi yok,” diye belirtti. “Görülmemeye izin veremez misin? Evlilik olasılığım seni hiç ilgilendirmiyor mu? Yirmi üçümdüyüm, Tanrı aşkına! Kız kurusu oldum.”

“Koca mı istiyorsun? Tamam, bulalım bir tane. Burada, çok sayıda uygun bekâr erkek çalışıyor. Aralarından birini seç. Hangisi hoşuna giderse... Baker’ı seç. Çalışkan adamdır.”

Cynthia, bir elini göğsüne bastırdı. “Çalışkan bir adam... Kalbim. Atışını bile zor duyuyorum.”

“Tüm dişleri yerinde ve kafasının içinde beyin var.” “Övgüye değer özellikler, gerçekten.”

“Kadınlar ne ister, bilmiyorum.” Georgiana Pearson, bir tek unvanla ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Kadının ne istediğiyle ilgilendiğinden değil.

Ne söylüyordu? Ah! Evet. Cynthia.

Elini kapıya doğru salladı. “Binadaki herhangi birini seç. Bugün beni at binmeye götürme, yeter.”

“Bir yarım önerini kabul etmemi söylüyor, sırf fikrini değiştirdiğini görmek için.” Pelerinini omuzlarına attı. “Söz verdin, Duncan.”

Ve orada, bir anlığına beş yaşındaki o kıza dönüştü. Neredeyse yirmi yıl önce kucaklayıp ata

bindirdiği, güvenli bir yere gideceklerine söz verdiği küçük kız kardeşine. Hayatlarının daha iyi olacağına, güçlü olacaklarına ilişkin söz vermişti.

Ve tüm sözlerini tutmuştu.

Bunu da tutacaktı.

Bir saate kalmadan Hyde Park'a varmışlardı. Öğleden sonra gezintisine çıkan kalabalığın içinde, zorlukla

ilerliyorlardı. West'e göre, adının hakkını veren Rotten Row'un aristokratlarla toprak sahibi kibar tabaka doldurmuştu. Londra'ya sezon için gelen bu toprak sahipleri, kıışlarını Britanya'nın en uzak köşelerindeki mülklerinde geçirir, solgunluklarından bıkarlardı. Şehre geldiklerinde bir renge, örneğin bir dedikodunun neden olacağı kızarıklığa muhtaç olurlardı.

West, görkemli siyah bir atın çektiği arabayla geçen Stanhope kontuna başıyla selam verdi. "İyi günler, lordum."

"İyi günler, West. Gazetede fabrika yasasıyla ilgili başmakalenizi gördüm. Ne iyi söylemişsiniz. Çocuklar, bizden daha çok çalışmamalı."

"Aslında hiç çalışmamalılar," diye yanıt verdi. "Yasanın kabulünü başlangıç olarak alacağım. Birleşen seslerimiz onları korkutup kaçırmazsa, görüşlerimiz doğrultusunda yönlendirilebilirler." Kont, lordlar kamarasında yaptığı ateşli konuşmalarla biliniyordu.

Stanhope güldü. "Avam kamarasında yeriniz olsaydı, yapabileceklerimizi bir düşünün."

Bir rüzgâr tüm parkı dolaştı, sanki evren gerçeği biliyordu. West'in asla avam kamarasında yer alamayacağı gerçeğini. Gerçekler ortaya çıkarsa, sırları duyulursa, kontlarla sohbet edilmesine izin verilmeyecekti. İki kişinin bildiği sır değildi.

Ve onun sırrını bilen ikinci bir kişi vardı. "Çok fazla şey, lordum."

Kont, sohbet havasının değiştiğini fark etmiş gibi, şapkasına hafifçe vurarak selam verdi ve ayrıldı.

Başka bir rüzgâr yüzlerine vurana dek, kız kardeşiyle sessizce yol aldılar. Cynthia, arabadaki havayı değiştirmeye karar vererek işe koyuldu. Kocaman şapkasını tutarak yanlarından geçen sosyetenin kıdemlilerinden bir grup yaşlı kadına gülümsedi. Neşeli, mutlu bir sesle, "Gezintiye çıkmak için güzel bir gün," dedi.

"Hava kapalı, yağmur yağdı yağacak."

Cynthia gülümsedi. "Londra'da mart ayı, Duncan. Günlük güneşlik."

Kız kardeşine kısılan gözleriyle baktı. "Nasıl oldu da böyle mantıksız biriyle kardeş olabildim?"

"Sen mantıksız diyorsun, ben neşeli derim." Duncan yanıt vermeyince devam etti. "Sanırım, sana bir

kız kardeş bahsettiklerinde tanrılar yüzüne gülüyordu.”

Cynthia dünyaya geldiğinde, tanrılar hiç de gülümsemiyorlardı. Duncan o günü hâlâ hatırlayabiliyordu. Katranla kaplı, küçük elleri su toplamış bir halde çamaşırhaneye yollanmıştı. Annesi saklı bir köşede, eski battaniyelerin üzerinde yatıyor, minik bir bebek tutuyordu.

Anılar ansızın canlandı. *Haydi Jamie, kardeşini tut* Tutmuştu. Minik, ağlar gibi sesler çıkaran bohçayı kucağına almıştı. Kardeşi, sahibin gömleklerinden birine sarılmıştı. Bebek gömleğin içinde kayboluyordu. *Gömleğini kirlettiğin için sana kızacak*

Yanıtlarken annesinin gözlerinde hüznün vardı. *Sen o konuyu bana bırak.*

Gömleği açtı, kardeşi olarak tanıtılan küçük canlıya yakından baktı. Kahverengi saçlara, masmavi gözlere sahipti.

Daha ileri gitmeden anılan durdurdu. “Cine benziyordun.” Cynthia, şok içinde ona baktı. “Benzemiyordum!” “Belki de benzemiyordun. Daha çok yaşlı bir adama benziyordun. Kıpkırmızı. Kızarık. Sanki güneşin altında Çok fazla kalmış gibi.”

Güldü. “Bu, söylenebilecek en korkunç şey.” “Büyüyüp bunları geride bıraktın.” Kimsenin duyamayacağı bir fısıltıyla devam etti. “Ve seni ilk tuttuğum zaman üzerime işedin.”

“Hak ettiğine hiç kuşku yok.” dedi, çok kızgındı. Duncan gülümsedi. “Tanrıya şükür, büyüyünce bunu da geride bıraktın.”

“Seni bu gezintiye davet etmekle hata yaptığımı düşünmeye başlıyorum. Hiç de hayal ettiğim gibi olmadı.” “O halde amacıma ulaştım.”

Cynthia ona kaşlarını çattı, sonra dikkatini öndeki iki leydiye verdi. Dedikodu yapar gibi başları birbirine eğilmişti. “Şimdi sus. Şu ikisinin söyleyecek bir şeyleri var gibi görünüyor.”

“Ağabeyinin önemli tüm sosyete dedikodularını bastığının farkındasın, değil mi? Haftada en azından üç dedikodu gazetesi alıyorsun.”

“Dünyanın geri kalanıyla birlikte öğrenmek hiç eğlenceli değil. Yakınlaşalım. Sohbet ediyormuş gibi görünelim.”

“Zaten sohbet ediyoruz.”

“Evet ama konuşmaya devam edersen onları duya-mam. Sohbet eder gibi görün.”

Çamurlu yol, üst tabakadan insanlarla doluydu. Her biri buraya Cynthia ile aynı nedenden gelmişti. Bu yüzden kahrolası kalabalık salyangoz hızıyla ilerliyor, böylece başkalarının konuşmasına kulak misafiri olmayı kolaylaştırıyordu. Rotten Row’da paylaşılan dedikoduların fazla değeri olmazdı, nedeni de o gün orada olan herkesin konuşulanlardan haberdar olmasıydı. Yine de kız kardeşi dinleyebilsin diye aracın hızını kesti. Kadınların konuştuklarına en ufak bir ilgi duymasa da artık yanlanndaydılar.

“Langley’e göz koymuş diye duydum,” dedi birisi. “Langley onun için harika bir seçim olur ama lordun

öyle bir aileyle bağ kurmak isteyeceğini sanmam,” dedi diğeri.

“Öyle bir aile mi?” Bu konuşan, pek ikna olmamışa benziyordu. “Kadının ağabeyi Leighton dükü. Ağabeyi üzerinden Ralston dükünün de desteğine sahip.”

Duncan, aniden konuşmayla ilgilenmeye başlamıştı.

“Sözünü ettikleri kişi, Leydi Geo...”

Elini kaldırdı ve Cynthia sustu. İlk kez.

“Unvanları olabilir ama hikâyenin tamamı düşünüldüğünde, unvanın bir önemi kalmıyor. Leighton düşesi, başından beri tam bir skandaldı.”

“Her yerde kabul görüyor.”

“Elbette görür. O bir düşes. Hem de zengininden. Ama bu insanların onun varlığını istedikleri anlamına gelmiyor. İtalyan. *Katolik*. Ve bir piç!”

Cynthia eğilerek, “Ne korkunç kadın,” diye fısıldadı.

Duncan’ın da aynı şeyi yapmasını engelleyen, yılların deneyimi oldu. Söz konusu kadın, Leydi Holborn’du. Söyledikleri göz önüne alınırsa, ahlaksız bir dedikoducu ve korkunç bir insandı. Diğeri, Leydi Davis’ti. Davetlerin en aranılan adı sayılmazdı belki ama diğeriyle karşılaştırıldığında gerçek bir azizeydi.

1

Tecavüze ve kadına şiddete en ağır cevabı veren kadın olarak tarihe geçmiştir. Nolfork’ta yaşayan Icenî kabilesinin kraliçesidir. MS 61’de Romalıların Britanya’daki işgallerine karşı ayaklanarak kızlarına yapılanların öcünü almıştır, (ç.n.)

2

Londra’nın kaymak tabakasının parka geldiği saatlerdir. Öğleden sonra dört buçuk ile yedi arasını kapsadığı söylenir. Ancak leydiler beş buçuktan önce parka inmezler, (ç.n.)

m

3

^ Aslen “Route de Roi”den gelmektedir. Anlamı Kral Yolu olan, Hyde Parkın güneyinde uzanan en revaçta atlı yoludur. Atlı arabalarına kurulmuş leydiler, at üzerinde beyefendiler en iyi kıyafetlerini giyerek, en güzel atlarını sürerek bu yol üzerinde geçit yaparlardı. Amaç görülmek, tanıdıkları

selamlamak ve son dedikodulardan haberdar olmaktı. Moda saatlerde halk yolun kenarında birikerek aristokratların ihtişamını izlerdi, (ç.n.)

/.*/?

Leydi Georgiana hakkında konuşulanları duyması önemliydi. Ne de olsa, kadını evlendireceğine söz vermişti, değil mi? Leydi hakkındaki toplumsal görüşleri araştırması, ileride işine yarayacaktı.

Bu, kadınların konuşmasına dikkat kesilmesinin tek nedeniydi.

Kontes Holbom devam etti. “Durum şu ki, o kadın lekелendi. Soylu ya da değil, ortada kalacak. Hangi adam ondan doğacak varislerin kendisinin olduğuna ikna olabilir? Ve o en az kendisi kadar ucuz kızını sanki piç değilmiş gibi Hyde Park’ta sergilemesi... Bağışlanamaz. Şunlara bir baksana...”

Buradaydı.

Cynthia, “Ne korkunç kadın,” diye tekrarladı.

Leydiler hızlanarak uzaklaşınca, konuşmaları da duyulmaz oldu. West umursamıyordu, konunun öznesini aramakla fazla meşguldü. Burada olduğunu söylemişlerdi. Kızıyla birlikte.

Duncan, kızla tanışmak için ani bir istek duydu.

Onları yolda göremedi ama kalabalık arasında seçebilmek zordu. Bu düşünceye karşı çıktı. Onu fark ederdi. Buradaysa, üstüne ne giyerse giysin, onu tanırdı.

Bakmayı sürdürdü. Arkasında olup olmadığına bakmak için döndü. İşte o an, kalabalığın arasında safir mavisi bir pırıltı gözüne ilişti. Farkında olmadan tuttuğu soluğu bıraktı. Elbette sosyetenin geri kalanıyla birlikte olmayacaktı. Bu dünyaya ait olmayı istemiyordu.

Ağaçların ardında, alçak bir tepenin üstünde duruyordu. Yanında genç bir kız vardı, arkalarından iki at onları izliyordu. Yanlarında Serpentine uzanıyordu. Sohbeta dalmışlardı. Duncan uzun süre onlardan gözlerini alamadı. Kız bir şey söyleyip Georgiana’yı güldürene kadar. Gülüşü parlaktı. Cesurdu. Londra’nın yarısının izleyebileceği bir yerde değil de kendi özel kozalarındaymış gibi.

Uygun evliliği için ihtiyacı olan Londra’nın yarısı.

Bu kadar eğlenceli olan neydi? Duncan, kendini merak ederken buldu.

Sonra kadını böyle güldürebilmek için ne yapmak gerekir, diye merak etti.

Arabayı yolun kenarına çekerken, aşağı inerken, hatta kız kardeşiyle konuşurken gözlerini ondan ayırmadı. “Dedikodunun öznesiyle tanışmak ister misin?”

Arabanın üzerinden konuşan Cynthia’nın şaşkınlığı, sesinden anlaşılıyordu. “Onu tanıyor musun?”

“Tanıyorum,” dedi, dizginleri bir direğe bağladı ve çamurlu yoldan çimlere adım attı. Georgiana’nın yürüdüğü

f n

bayıra çıkarken, onun durmasını diledi. Güzel atların biraz yavaşlamasını, çimlerde daha uzun

kalmalarını diledi. Duncan onlara yetişene kadar.

Cynthia da ağabeyine yetişmişti, onun hızını yakalamak için koşması gerekmişti. “Anlıyorum.”

Duncan, ona bir bakış attı. “Neyi anlıyorsun?” Gülümsedi. “Çok hoş bir hanım.”

Hoştan da fazlasıydı. “Fark etmemişim.”

“Demek etmedin?”

“Evet.” Bu yalanı kolayca söyleyebilirdi. Bir hafta önce olsaydı.

“Leydi Georgiana Pearson’u fark etmedin, öyle mi? Şu tepenin üstündeki sarışın, narin, güzel kadını? Yetişmek için acele ettiğin kişiyi?”

Yavaşladı. “Ben kimseye yetişmeye çalışmıyorum.” “Hoş biri olduğunu fark etmedin demek?”

“Evet.” Duncan bilerek kız kardeşine bakmadı, çünkü yanıt verdiğiğinde sesinde duyduğu şaşkınlığı ve kavrayışı yüzünde de görmek istememişti.

“Anlıyorum.”

Tanrı kullarını böyle kız kardeşlerden korusun.

... Olur da yangın çıkarsa *Skandal Sayfası* siz değerli okurlara, Vikont Galworth’un atlarına karşı oynamamanızı tavsiye eder. Bahisçilerin öngördüğü hızda koştuklarına hiç rastlanmamıştır...

... Bu sırada Leydi G, korkunç ve ona hiç uymayan lakabından yavaşça uzaklaşmaya devam ediyor. Bu sezon görünürde bir skandal kopmadı, yazarınız hayal kırıklığına uğramadığını söylese yalan olur...

Skandal Sayfası, 27 Nisan, 1833

“Bana, neden aşağıda diğerleriyle birlikte değil de burada yürüdüğümüzü bir daha açıklar mısın?”

Georgiana kızına baktı, soru onu şaşırtmıştı. Öğleden sonraydı. Serpentine’in kıyısında geziniyorlardı. Daha önce bin kez yaptıkları bir şeydi, Caroline ne zaman şehre gelse yaparlardı.

Ama daha önceki seferlerde Georgiana görücüye çıkmış, evlilik pazarına adım atmış değildi. Ve daha önceki seferlerin hiçbirinde Caroline böyle bir soru sormamıştı. Neden burası, Rotten Row değil?

Georgiana, buna hazırlıklı olmalıydı. Ne de olsa Caroline dokuz yaşındaydı ve çocuklar, büyüdükçe dünyanın

yalnızca onları eğlendirmek için var olmadığını öğreniyorlardı. Dünya, aristokratları eğlendirmek için vardı. Aristokrat topluluğuna bu kadar yakın olunca, Caroli-ne’in sormaya hakkı vardı.

Georgiana asıl sorudan kaçınarak, “Aşağıda, diğerleriyle birlikte yürümek ister misin?” diye sordu. Caroli-ne’in olumsuz yanıt vermesini umuyordu. Öğleden sonra yürüyüşünü Londra’nın geri kalanıyla yaparsa dik dik bakacaklarını biliyordu ve bununla yüzleşebileceğini sanmıyordu. Hakkında fısıldananlara dayanabileceğini sanmıyordu. Özellikle de kızıyla ilgili bir şeyler söylenirse. Onların görüş alanında olmak yeterince kötüydü. Dönerek aşağıdaki kalabalığı inceleyen Caroline, “Hayır,” diye yanıt verdi. “Ben sadece senin neden aşağıda olmak istemediğini merak etmişim.”

Çünkü öğleden sonramı arılar tarafından sokulmadan geçirmek isterim, diye düşündü. Bunu kızına söyleyebileceğini sanmıyordu. Bunun yerine, “Çünkü burada olmayı yeğlerim. Senin yanında,” demekte karar kıldı.

Caroline söylediklerine inanmıyormuş gibi görünüyordu ve Georgiana kızının sevimli, içten yüzündeki dürüstlüğe takılmıştı. Kızının gözlerinde yaşının ilerisinde bir deneyim görülüyordu. “Anne.”

Bu deneyimli bakışlardan Georgiana sorumluydu. Caroline, hayatı boyunca hiç yaşma uygun davranmamıştı; her zaman bir çocuğun bilmesi gerekenden fazlasını biliyordu. Georgiana’nın skandalinin eseriydi bunlar. “Bana inanmıyor musun?”

“Öğleden sonramı benimle geçirmek istediğine inanıyorum ama burada olmamızın nedeninin bu olduğunu sanmıyorum. Bu ikisi, birbirinden farklı şeyler.”

Bir duraksamanın ardından yanıt verebildi. “Kendi iyiliğin için fazla akıllısın.”

Caroline düşünceli bir tavırla, “Hayır,” dedi. “**Senin** iyiliğin için fazla akıllıyım.”

“Kesinlikle doğru. Parka bir sonraki gelişimizde Rot-

ten Row’da yürüyeceğimize söz versem, bana inanır mıydın?”

“İnanırdım,” diye kabul etti. “Ama bu sözün ancak parka tekrar gelirse geçerli olacağını fark etmedim san-ma.

Georgiana güldü. “Yine kandıramadım desene?” Caroline gülümsedi, tekrar konuşmadan önce biraz yürüdüler. “Neden evlenmeyi düşünüyorsun?”

Georgiana, neredeyse şaşkınlıktan tökezleyecekti. “Ben...”

“Bu sabah gazetedeydi.”

“Gazete okumamalısın.”

Caroline ona alayla baktı. “Okumayı söktüğümünden beri gazete okumamı söyleyip duruyorsun. ‘Saygıdeğer leydiler gazete okumalılar,’ demiyor muydun?”

Yakalanmıştı. “Şey, benimle ilgili haberleri okumaman gerekiyordu.” Georgiana duraksadı. “Hem, benimle ilgili olduğunu nereden anladın?”

“Lütfen! Dedikodu sayfaları ad vermese de, kimden söz edildiğini anlamamız için tasarlanmış. Leydi G. Ağabeyi Dük L. Kızı Bayan R Aslına bakarsan, kendimi okuyordum.”

Georgiana, söyleyecek anneliğe uygun bir şeyler bulmaya çalışıyordu. “Kendinle ilgili haberleri de okumamalısın.”

Caroline, o her şeyi bilir gibi görünen yeşil gözleriyle annesine baktı. “Soruma yanıt vermedin.”

“Soru neydi?”

Caroline iç geçirdi. “Neden evlenmek istiyorsun? Ve neden şimdi?”

Yürümeyi bırakıp kızma döndü. Ne söyleyeceğini bilmiyordu ama bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı. Kızına hiç yalan söylememişti ve şimdi yalan söylemeye başlamanın da doğru olmayacağını düşünüyordu.

W

Bu, sorduğu en zor soru olsa da. Basitçe ağzını açıp sözcüklerin dökülmesine izin vermeliydi. Açıkça anlatamazdı belki ama Caroline’a bir yanıt verebilirdi.

Merhametli tanrı sayesinde, doğru sözcükleri bulması gerekmedi. Çünkü Caroline’m atının arkasından Duncan West’in bayırı çıktığını gördü.

Kurtarıcısı.

Bir kez daha imdadına yetişmişti.

Yaklaşmasını izlerken soluğu kesildi. Tamamen altındandı, sanki bu kapalı günde bile güneş onun üzerinde parlıyordu. Gri pantolonu, beyaz gömleği, yine beyaz kravatı ve deniz mavisi paltosuyla çok yakışıklıydı. Paltosu omuzlarına atılmıştı, kocaman görünüyordu.

Georgiana, palto olmadan da kocaman görüneceğini anladı. Hareket edişiyle ilgiliydi bu. Hayatında hiç yanlış adım atmamış gibi kendinden emin ilerleyişiyle ilgiliydi. Sanki dünya onun isteğine göre şekilleniyormuş gibi.

Britanya’nın en güçlü düklerinden birinin kızı, bir diğerinin kardeşi olarak doğmuştu. Aristokrat bile olmayan bu sıradan adam, onlarla eşit güçteymiş gibi nasıl görünebilirdi? Hatta daha güçlü?

Bu adamı bu kadar çekici bulmasının nedeni bu olmalıydı.

Aslında güç ona bu kadar çekici gelmemeliydi. Kendi gücü de azımsanacak gibi değildi.

Yine de kalbi güm güm atıyordu. Sesi herkesin duyabildiğinden emindi. Kalbinin gümbürtüsünü bastırmak için yüksek sesle, “Bay West!” dedi.

Caroline ona tuhaf bir bakışla baktı. Belki de fazla yüksek sesle konuşmuştu.

Kızının bakışlarını görmezden gelerek West'in kolundaki kadına baktı. Bayan Cynthia West, ağabeyi tarafından şımartılan kardeş, Duncan'ın on yıl küçüğü, çevreden hoş ama sıradışı biri olarak tanımlanan genç kız.

“İyi günler Leydi Georgiana,” dedi. Caroline'dan yana etkileyici bir reverans sundu. “Ve siz de Bayan Pearson olmalısınız?”

Caroline kıkırdadı. “Doğru tahmin, bayım.”

West, kıza göz kırpıp doğruldu. “Size kız kardeşimi tanıtırabilir miyim? Bu hanım, Bayan West.”

Bayan West reverans yaptı. “Sevindim, leydim.” “Lütfen,” dedi Georgiana. “Böyle resmi selamlara gerek yok.”

“Ama siz bir dük kızımanız, değil mi?”

“Öyleyim,” diye yanıtladı. “Ama...”

Caroline araya girdi. “Unvanını pek kullanmaz.” Georgiana, Westlere baktı. “Herkes sözlerini tamamlamak için yanma dokuz yaşında birini taşımalı.”

Cynthia ciddiyetle yanıtladı. “Katılıyorum. Aslında, ben de kendime bir tane bulmayı düşünüyordum.”

“Annem beni mutlulukla kiraya verecektir.” Caroli-ne'nin şakası, grupta kahkahalar kopardı. Georgiana, kızının nüktedanlığıyla gurur duyuyordu. Son görüşmeleri giysisinin beline kadar açılmasıyla sonlandığı için, Duncan West'e ne diyeceğini bilemiyordu, Caroline'ın araya girmesine minnettardı.

Bu düşünceler kızarmasına neden oldu. Eldivenle kaplı parmaklarını ısınan yanaklarına bastırdı. West'e baktı, kızardığını fark etmemesini umdu.

Şansı yoktu. Adamın sıcak bakışları, yanaklarına dokunduğu yerin üzerindeydi.

Parmaklarını çekti. “Ziyaretinizi neye borçluyuz?” Sözcükler beklediğinden daha tiz çıkmıştı. West'in kardeşinin gözleri büyüdü. Caroline'ın da.

West, tiz sesini görmezden geldi. “Geziyorduk ve sizi gördük. Yanınıza gelmek, Rotten Row'da bir saat daha emeklemekten daha iyi bir fikir gibi göründü.”

“Rotten Row'da emeklemenin hoşunuza gideceğini

/öö

düşünmüştüm. Ne de olsa ekmeğinizi bu fısıltılardan çıkarmıyor musunuz?”

“Hah!” Cynthia araya girdi. “Sanki Duncan dedikoduyu severmiş gibi.”

“Sevmiyor musunuz?” Soran Caroline’dı. “O halde neden basıyorsunuz?”

Georgiana kızını, “Caroline!” diyerek uyardı. Sinirli anne ses tonuyla konuşuyordu. “Hem, Bay West’in gazete bastığını nereden biliyorsun sen?”

Caroline, neşeli bir şekilde yanıtladı. “Saygıdeğer leydiler, gazete okurlar. Ben bu sözün, personel kadrosunun listelendiği kısmı da okumayı içerdiğini düşünmüştüm.” West’e baktı. “Siz, Duncan West’siniz.”

“Evet.”

Bir süre düşünceli göründü. “Düşündüğüm kadar yaşlı değilsiniz.”

Georgiana, “Caroline!” diyerek araya girdi. “Bu yersiz oldu.”

“Neden?”

“Hiç de yersiz değil.” West kızma gülümsedi. Georgiana hissettiklerine anlam verememiş, bu adamın uyandırdığı duygulardan hoşlanmamıştı. “Sözlerinizi övgü olarak alıyorum.”

“Ah, almalısınız da,” dedi Caroline. “Çok yaşlı olduğunuzu düşünmüştüm. Çok sayıda gazeteniz olduğu düşünülürse. Bunu nasıl başardınız? Unvan sahibi ağabeyiniz mi var?” Georgiana’nın zihninde uyarı zilleri çaldı. Caroline, **Düşmüş Melek'in** var olma nedeninin Simon amcası olduğunu biliyordu. West’in bu sorunun altında yatan nedenleri araştırmasını istemezdi. “Caroline, yeter.”

Cynthia araya girdi. “Keşke unvan sahibi bir ağabeyimiz olsaydı. Her şey daha kolay olurdu.”

Georgiana, “O kadar emin olma,” demek istedi ama dilini tuttu.

“Peki, başarısının nedenini sormadığıma göre, dedikoduyu sevmiyorsa neden bastığını sorabilir miyim?” “Hayır,” dedi. “Rahatsızlık verici sorular sormayız.” “Ama o soruyor, değil mi? Sonuçta gazeteci.”

Tanrı kullarını büyümüş de küçülmüş dokuz yaşındaki kızlardan korusun.

“Doğru söylüyor, Leydi Georgiana, ben bir gazeteciyim,” dedi West.

Ve otuz üç yaşındaki fazla yakışıklı adamlardan.

“İşte, gördün mü?” dedi Caroline.

“Kibarlık ediyor.”

“Aslında kibarlık etmiyordum.”

Georgiana katı bir şekilde, “Kibarlık ediyordunuz,” dedi. Keşke evde kalsaydım, diye düşünüyordu. Kızma döndü. “Sen de denemelisin. Ne konuşmuştuk seninle biz? Kibar çevrelerde ne yapacaktık?”

Caroline karşı çıktı. “Kibar çevrelerde değiliz ki.” “Dışarıdayız. Bu da davranışlarımıza dikkat etmemiz gerektiği anlamına geliyor. Ne demiştin?”

Caroline’ın kaşları çatıldı. “Kafatasından kan içmekten söz etmeyecektik?”

Şok dolu bir sessizlik çöktü. Sonrasında West’le Cynt-hia’nın kahkahaları duyuldu. Cynthia sonunda, “Ah, Bayan Pearson. Çok eğlencelisiniz!” dedi.

Caroline ışık saçtı. “Teşekkür ederim.”

“Şimdi bana bu güzel atlardan söz edin. İyi bir binici olmalısınız.”

Bununla birlikte, Caroline annesi tarafından azarlanmaktan veya öldürülmekten ustaca kurtarıldı. Georgiana ise West’le kasıtlı olarak yalnız bırakılmıştı.

Hâlâ gülümsemekte olan West’e dönünce, “Kafatasından kan içmek?” sorusuyla karşılaştı.

Georgiana elini boşver dercesine salladı. “Sakın sorma.”

West başıyla onayladı. “Tamam.”

“Şimdi neden kocaya ihtiyacım olduğunu görüyorsun. Vaktinden erken gelişmiş bir kızım var.”

“İnan, görmüyorum. Çok sevimli.”

Georgiana sırıttı. “Cemiyetin değer yargılarından uzaksın demek ki.” West birden ciddileşince, yanlış bir şey söylediğini anladı. Ekledi. “Ve onunla yaşamak zorunda olan sen değilsin.”

“Unutuyorsun, benim de başımda en az kızın kadar sıradışı bir kız kardeş var.”

Sıradışı. Bu, Caroline’ı iyi anlatan bir sözcüktü. “Söylesene, beyefendiler eşlerinde sıradışılık arar mı?”

“Bir beyefendi olmadığımı göre, bunu bilemem.” Georgiana’nın içinde bir şeyler kabardı. Tanıdık olmayan ama ne olduğu hemen anlaşılan. Suçluluk duygusu. “Ben öyle demek isteme...”

“Biliyorum,” diye yanıtladı. “Ama haklısın. Cemiyetinizden uzağım. Bir beyefendi olmak için doğmadım, Georgiana. Bunu hatırlasan iyi edersin.”

“Beyefendi rolünü iyi oynuyorsun,” dedi. Gerçekten iyiydi. Her parçasıyla kusursuz bir beyefendi gibi görünüyordu. Her gece, kumarhanede bir beyefendi gibi dolaşıyordu. Onu Pottle’ın iğrenç, zorba kollarından kurtardığında, tam bir beyefendiydi. Ve onu öptüğü ana kadar, yıllar boyunca bir kez olsun beyefendilik çizgisini aşmamıştı.

Caroline ve Cynthia’nın peşinden giderken, West sıradan bir şekilde, “Öyle mi düşünüyorsun?” diye sordu. Önlerinde, kızların arasındaki sohbet giderek koyulaşıyordu. “Kumarhanede seni kollarıma aldığımda da bir beyefendi gibi davrandığımı mı düşündün? Seni neredeyse çırılçıplak soyacaktım.

Bir beyefendinin bunu yapacağını mı düşünüyorsun?”

Toplum içindeydiler... Hyde Park'ın orta yerindeydi-ler. Kuşkulanmayan bir gözlemciye göre, uygun davranıyorlardı. Kimse adamın sözlerinin içine ateşler saldığını bilemezdi. Parkta değil de yine kumarhanedeki o karanlık köşedeydiler sanki.

West'e bakamadı, üzerindeki etkisini anlayacağından korktu.

“Sana çok, çok daha fazlasını yapmayı isterken de beyefendi olduğumu mu düşündün?” diye ekledi. Sözcükler yumuşacıktı, vaatlerle doluydu.

Georgiana da çok, çok daha fazlasını istiyordu. Boğazını temizledi. “Belki de beyefendi değilsindir.”

“Belkisi yok, güvence veririm.”

Onları izleyen herkesin West'in söylediklerini anlayacağından emindi. Georgiana'nın bu sözlerden ne kadar çok hoşlandığını da görebilirlerdi. İkisinin de ne kadar utanmaz olduğunu anlayabilirlerdi. Serpentine'e baktı, başka bir şey konuşuyorlarmış gibi davranmaya çalıştı. Herhangi bir şey... “O halde, nesin sen?”

Bir süre yanıt vermeyince, sonunda döndü ve ona baktı. West'i, kendisini dikkatle izlerken buldu. Bakışları buluştu. Bir süre öylece kaldılar. Bir dakika. Belki de on. “Tanıştığımız an anlayacağını düşünmüştüm. Ben, hikâyenin kötü adamıyım.”

Ve o anda tıpkı öyle görünüyordu. Georgiana umursamıyordu.

Adamı tam da bunun için istiyordu.

Yürümeye devam ettiler. Serpentine'in kenarından, Cynthia ve Caroline'ı izlediler. Uzun süren sessizlikten sonra, Georgiana artık dayanamadı. West'in ne düşündüğünü merak ediyordu. Düşüncelerini dile getirmesini hem istiyordu hem istemiyordu.

Bu nedenle sessizliği bozan o oldu. “Ağabeyimin karısı, bu gölde neredeyse boğuluyordu.”

West, yanıt verirken duraksamadı bile. “Hatırlıyorum. Ağabeyin onu kurtarmıştı.”

Bu, sonsuza dek sürecek bir aşkın başlangıcı olmuştu. Sonu yıkımla değil de mutlulukla biten. “Sanırım haberini yazmıştın.”

“Büyük olasılıkla yazmışımdır,” dedi. “Doğru hatırlıyorsam, o zamanlar elimdeki tek gazete *Skandal Sayfası* 'ydı.”

“Siz gelmeden önce Caroline'la konuşuyorduk da gazetenin hâlâ oldukça etkili olduğunu söyleyebilirim.” Dönüp önde giden kızlara baktı. “Öyle mi?”

“Evet. Tahmin edebileceğin gibi, dedikodu sayfalarını okuyor.”

West gülümsedi. “O ve Londra’daki her kız.”

“Evet, şey, yine de onun yaşındaki kızlar, annelerinin koca arayışında olduğunu okumuyorlar.”

West yavaşladı. “Ah!”

“İyi söyledin.”

“Ne dedi?”

“Neden evlenmek istediğimi sordu. Ve neden şimdi?” Kızlar artık oldukça uzaktaydılar. Georgiana ve West, hem yalnız hem toplum içindeydiler. Bugünlerde Georgiana’nın hayatındaki her şey gibi. Bu durumun içine kasten çekilmişlerdi ama bu, onunla yalnız kalmaktan hoşlanmadığı anlamına gelmiyordu.

Hem Duncan West’le tamamen yalnız kalsaydı, ne olacağı belli olmazdı.

Biraz sessizce yürüdüler. Sonra West, “Peki, ya sen ne yanıt verdin?”

Georgiana şaşkınlıkla ona döndü. “Sen de mi?” Artık Georgiana’ya tanıdık gelen bir hareketle omuz silkti. “Karşındakinin söyleyeceği şeyle pek ilgilenmediğini düşünmesini istediğin zaman bu hareketi yaptığını biliyor muydun?”

“Belki de gerçekten ilgilenmiyorumdur? Belki de sadece kibar olmaya çalışıyorumdur?”

“Kibarlık ne zamandan beri kişisel sorular sormayı içerir oldu?” diye sordu. “Biraz önce kızıma yaptığım uyarıları hiç duymadın mı?”

“Kafatasından kan içmekle ilgili bir şeylerdi sanırım?” Georgiana güldü, şaşırmıştı. West de hafifçe gülümsedi. İfade bir an belirmiş, sonra kaybolmuştu. Kısa sürse de Georgiana’nın kamına doğru bir sıcaklık dalgası göndermişti. “Senin de belirttiğin gibi, ben bir gazeteciyim.” “Gazete sahibisin,” diye düzeltti.

Gülümsedi. “Kalbimde bir gazeteci yatıyor.” Georgiana da gülümsemesine karşılık vermeden edemedi. “Ah, her zaman hikâye peşinde...”

“Her hikâyenin değil. Ama senin hikâyen? Peşinden koşmaya değer.”

Sözcükler aralarında asılı kaldı. İkisi de şaşırmışlardı. Gerçekten öyle mi demek istemişti? Gerçekten hikâyesiyle ilgileniyor muydu? Yoksa *Melek*’in sağlayacağı bilgi için ilgileniyormuş gibi mi davranıyordu?

Peki, bunlar Georgiana için neden bu kadar önemliydi? West onu kafasında dönüp duran sorulardan kurtardı. “Ama bugün, Caroline’ın sorusunun yanıtıyla yetinebilirim.” *Neden evlenmek istiyordu?*

“Evlenmemi gerektiren pek çok neden var.” “Gerektirmek, istemekle aynı şey değil.”

“Sözcük değişikliği, o kadar.”

“O kadar değil. Örneğin seni öpmemeliydim. Ama öpmeyi istedim, hem de çok. Bu ikisi farklı şeyler.”

Georgiana durdu. Sözcükler şaşkınlığı ve daha yoğun bir şeyleri beraberinde getirmişti. İstek. Bakışları kesişti. Kahverengi gözlerdeki sıcaklığı fark etti. “Sen...” Tereddüt etti. “Böyle şeyleri öyle ulu orta söyleyemezsin. Toplum içindeyiz. Hyde Park’ta. Moda saatlerde.”

“Moda saatler. Öğleden sonra dört için söylenen en aptalca tanım bu olmalı,” dedi ve konuyu değiştirdi. Sanki

Londra sosyetesinin gözü önünde “öpmek” sözcüğünü kullanmamış gibi.

Belki de Georgiana öyle hayal etmişti.

“Peki, söyle bakalım Georgiana.” Yürürlerken aralarında uygun bir mesafe vardı ama adamın dudaklarından çıkan adı bir okşayış gibi gelmişti. “Neden evlenmek istiyorsun?”

Soru, sakın bir sesle dile getirilmişti. Georgiana, yanıtlamaktan başka bir şey istemiyordu. Bunun West’i hiç ilgilendirmeyeceğini bilse bile. “Zaten biliyorsun. Unvana ihtiyacım var.”

“Caroline için.”

“Evet. İyi bir unvanın korumasına ihtiyacı var. Senin de yardımınla unvana sahip olacak ve unvanla birlikte bir geleceği olacak/

“Ve Langley’in iyi bir baba olacağını umuyorsun?” Kolaylıkla, ilgisizce söylenmişti. Sözcüklerin derinlemesine soruşturmasını fark ettirmeyecek şekilde. Neredeyse bunun tüm yetişkin yaşamı boyunca yanıtını aradığı soru olduğunu fark etmiyordu. “Eğer şanslıysak, evet.” Biraz daha yürüdüler. “Pekâlâ. Ama bunların hepsi Caroline için. Senin için ne var?”

“Benim için mi?”

“Sorunun özü burada yatıyor Georgiana, evlenmeyi *sen* neden istiyorsun?”

Rüzgâr esti ve adamın kokusunu burnuna taşıdı. Sandal ağacı ve başka bir şey; temiz, tamamıyla erkeksi bir koku. Daha sonra, ona gerçeği söyletenin bu koku olduğunu düşünecekti. “Çünkü başka şansım yok.”

Sözlerin gerçekliği başta kendisini şok etti, onları geri almak istedi. Keşke başka bir şey söylemiş olsaydı; daha cüretkâr, daha umursamaz bir şeyler. Ama dürüst davranmıştı. West meraklı sorularını sormuş ve Georgiana’yı çırılçıplak bırakmıştı. Zayıflıklarını gözler önüne sermişti.

Gecelere hükmeden, Britanya’nın en güçlü adamı olsa bile, gün içinde sadece bir kadındı. Kadın haklarına, zayıf kadın gücüne sahipti.

Gündüzleri kızı olan anneydi ve yardıma ihtiyacı vardı.

West hepsini bilmiyordu, elbette. Lekelendiğini biliyordu ama onu asıl mahvedebilecek sırrı bilmiyordu. Georgiana'nın sözlerindeki gerçeği duyuyor ama tam an-layamıyordu. Her nasılsa, üstüne gitmedi. Diğer soruya geçti. "Ve neden şimdi?"

Bu soruyu daha önce de sormuştu. Worthington balosunda, balkonda. West'in Georgiana ile tanıştığı o gecede. O zaman yanıt vermemişti. Ama şimdi, tereddütsüz yanıtladı. Bakışları önde giden Caroline'm üzerindeydi. "Benim ona verebileceklerimden daha fazlasına ihtiyacı var."

West, bir kaşını kaldırdı. "Ağabeyinle yaşıyor. Daha fazlasını isteyebileceğini sanmıyorum."

Bir süre kızını izledi, aklına gelen anı kahrediciydi. "Öyle değil. Kendi ailesiyle yaşamayı hak ediyor." "Anlat bana," dedi. Sesi yumuşak, sıcak ve ayartıcıydı. Georgiana'nın başka bir yerde olmak istemesine neden oldu. Adamın sıcaklığına kıvrılabileceği ve söylediğini yapabileceği bir yerde.

Yanıtladı. "Yılbaşından hemen sonra, onu ağabeyimin evinde ziyaret ettim." Çocuklar Georgiana'dan yana bakmamışlardı bile. Tuhaf zamanlarda ortaya çıkan, pantolon ve bot giyen acayip teyzelerinden çok, nadir rastlanan sıcak kış günüyle ilgiliydiler.

Ama Caroline fark etmişti.

"Beni gördüğüne şaşırıldı."

"Onu sıklıkla görmüyor musun?"

Georgiana tereddüt etti, suçluluk duyuyordu. "Ev... May-fair'den uzakta."

"Yaşadığın yerden uzakta." Kesinlikle. Sesindeki anlayıştan aynı anda hem hoşlandı hem de nefret etti. "Ne oldu?"

Açıklamaya çalıştı, hikâyenin basit olması gerektiğini fark etti. Önemsiz olmalıydı. "Önemli bir şey değil."

West yanıtı kabul etmedi. "Ne oldu?"

Georgiana omuz silkti. Bu hareketin utancını sakladığını umdu. "Beni görünce mutlu olur sanmıştım. Ama şaşırmıştı. Gülümseyip bana koşmak yerine gözlerini kırpıştırdı ve, 'Burada ne yapıyorsun?' diye sordu."

West soluğunu verdi. Georgiana, bu seste anlayış duyduğunu sandı ama ona bakamadı. "Soru beni çok şaşırtmıştı. Ne de olsa, ben onun annesiyim. Orada olmamalı mıydım? Benim yerim orası değil miydi? Onun yanı?" Başını salladı. "Öfkeliydim. Kızıma değil, kendime." Durdu, anının içinde kaybolmuştu. Caroline'ın ona sanki bir yabancıymış gibi gülümsemesi aklından gitmiyordu.

Ve öyleydi de. Bir yabancı. Anne değil. Bir annenin olması gerektiği gibi değil. Kendi ünüyle kızını kirlletmekten o kadar endişeliydi ki, Caroline'ın hayatında ikinci plana düşmüştü.

Artık değil.

Artık bir çözüm vardı.

“Ben hiç...” diye başladı. Durdu. West konuşmadı, sabırla bekliyordu. Bu sabrı onu kusursuz bir gazeteci yapıyordu kuşkusuz. Sessizliği Georgiana doldurdu. “Ben kendimi hiç oraya ait hissetmedim.”

Çünkü oraya ait değildi.

Biraz daha yürüdüler. “Ama bu, oraya hiç ait olamayacağın anlamına gelmiyor.” *

“Önce ait olmayı ben kendim istemeliyim.”

West anladı. “Birinin istedikleriyle istemesi gerekenler arasındaki yıkıcı savaş.”

“Caroline bir aileyi hak ediyor,” dedi. “Saygın bir aileyi. Bir evi. Ve bir...” Düşündü. “Bilmiyorum.” Normal bir şeyler bulmaya çalıştı. “Bir kedi. Ya da normal kızlar neye sahipse.”

Söyledikleri, büyük olasılıkla kulağa aptalca geliyordu.

West, bunları aptalca bulmamış gibi göründü. “O, normal bir kız değil.”

“Ama olabilir.” **Ben olmasam, olurdu.** Bu son cümleyi dile getirmede.

“Langley’in unvanının, onu normal bir kız yapacağım düşünüyorsun.”

Unvan, kızını diğerlerinden ayıran skandalın sonu demekti. Bunu göremiyor muydu? “Evet.” dedi.

“Çünkü Chase sana sahip çıkmıyor.” Sözcükler tam bir şok oldu. Beklenmedik ve çirkin. West, onun adına öfkeliydi.

“Chase bana sahip çıksaydı bile seçimim değişmezdi.” West bir elini kaldırdı ve Georgiana bu hareketteki öfkeyi fark etti. “Bana onun da bir aristokrat olmadığını söyleyemezsin. Zengin ve güçlü bir aristokrat hem de. Yoksa neden kimliğini sır gibi saklasın ki?”

Georgiana konuşmadı. Kendini ele vermekten korktu. “Sana aradığın her şeyi verebilir ama seni yüz üstü bıraktığı halde, seni sosyetedeki kurtların önüne yem olarak attığı halde onu koruyorsun.”

“Öyle bir şey değil,” dedi.

“Demek onu seviyorsun? Ama bir an bile bunun onun hatası olmadığını düşünme. Şimdi elin kolun bağlı koca arıyorsan, nedeni o. Seninle kendisi evlenmeliydi. O büyük gücünü senin için kullanmalıydı.”

“Yapabilseydi...” Devam etmedi.

“Evli mi?”

Yanıt vermedi. Nasıl verebilirdi?

“Elbette, bana söylemezsin.” Gülümsedi ama ifadesin-

de neşeden eser yoktu. “Evlilyse, adi herifin tekiymiş. Ve evli değilse...”

“Ne?” diye üzerine gitti.

Uzaklara baktı. Mart aydınlığında durgun ve gümüş rengi görünen göle bakıyordu. Georgiana, bir an yanıt vermeyeceğini düşündü. Sonra, “Evli değilse aptaldır,” dediğini duydu. Soluğu kesildi. West ona doğru döndü ve bakışları buluştu. “Bugünlerde ona dayanamaz oldum.”

“Evli olmasaydı bile onu istemezdim,” dedi, kendi sözlerinden nefret etti. Yalan söylemekten nefret etti. Chase üçüncü bir kişiymiş gibi konuşmaktan. Sanki Chase ikisinin de bağımlı olduğu gizemli, güçlü adamın tekiymiş gibi.

“Hayır, sen Langley’i istiyorsun,” dedi.

Seni istiyorum. Sözcükleri yuttu. Nereden çıkmışlardı? “O, iyi bir seçim. Nazik. Saygın.” ***Güvenli.***

“Unvanlı,” dedi.

“O da var,” diye katıldı.

Bir süre yürüdüler, sonra, “Listede tek adam varsa, bu seçim olmaz. Seçeneğin olmalı,” dedi. Yanıt vermeyince ekledi. “Seçim şansın olmalı.”

Olmalıydı.

Ama yoktu.

Sezon sonu, evlenmiş olacaktı. Langley ister kendi seçimiyle ister zorla, Georgiana ile evlenecekti. İyi özellikleri için seçilmişti. Ve bir de gerekirse Georgiana’nın kullanmaktan kaçınmayacağı sırrı için.

Nedense bir şeyler Georgiana’yı rahatsız ediyordu. Şu durumda, şantaj düşüncesi midelerini bulandırıyor. Ama bu, tek yoldu.

Seçim şanssı diye bir şey yoktu.

Düşününce, bir seçim şanssı olduğunu fark etti. Burada, bu anda seçim yapabiliyordu. West onu istiyordu. O da West’i. Seçme hakkı vardı.

Hayatının sonuna dek yaşaması gerektiği gibi yaşardı... Ya da istediğini alırdı.

Belki de ikisine birden sahip olabilirdi.

Neden WestTe birlikte zaman geçirmeyecekti? Harika bir arkadaşı. Sırlarını biliyordu, hepsini değil belki ama hem Anna hem de Georgiana olduğunu biliyordu. Neden eş aradığını biliyordu ve ona yardım edecekti. West'i seçme fikrinde, özgürleştirici bir şeyler vardı. West onun olabilirdi. Şimdilik. Kızı için bir başkasını zorunlu olarak seçmeden önce.

Her şey birden netleşiverdi.

“Metresin var mı?”

Soruyu böyle incelikten yoksun bir şekilde pat diye ortaya atması, kendisini de şaşırtmıştı. Anna neredeydi? Londra'nın en ünlü fahişesine ne olmuştu? Daha da önemlisi; güçlü, kendinden emin Chase neredeydi?

Kendini Serpentine'e atmak istedi.

Bu adamın Georgiana üzerinde neden böyle sarsıcı bir etkisi vardı?

West'in kaşları yukarı kalkmıştı ama Tanrı'ya şükür, Georgiana'nın damdan düşer gibi soruşuyla dalga geçmedi. “Yok.”

“Tamam” dercesine başını salladı ve gölün kıyısında yürümeyi sürdürdü. “Soruyorum çünkü... Sınırı aşmak istemem.”

Neden bu kadar zordu bu sözcükler?

Çünkü West onu izliyordu. Gözünün ucuyla adamı görebiliyordu. Şu kahrolası sözcükleri bir an önce çıkaramazsa izlemeyi sürdürecekti.

Bu düşünce de yardımcı olmadı.

“Lütfen sınırı aşın, Leydi Georgiana, kışkırtıyorum. İsteddiğiniz kadar aşın.”

Derin bir soluk aldı. Şimdi ya da hiç! Ya ileri adım atacaktı ya da sonsuza dek yerinde sayacaktı. “Bir anlaşma öneriyorum. Uzun süreli bir şey değil. Bu, aptalca olurdu. Ve saygısızca.”

Ve akılsızca. Duncan West'le uzun süreli herhangi bir

ilişki bittiğinde, Georgiana'yı daha fazlasını ister bir şekilde bırakırdı.

West'in tek söylediği, “Devam et,” oldu.

Yürümeyi bıraktı, adama döndü. Londra'nın en iyi erkek kulübünü yönetiyormuş gibi davranmaya çalıştı. “Beni öpmek istediğini söylemiştin.”

“İsteğim belli değil miydi?”

Sözcüklerin verdiği sıcaklığı görmezden geldi. “Belliydi. Ve başka şeyler de yapmak istediğini söyledin.” West’in bakışları karardı. “Pek çok şey!”

Sözcükler, içinde tuhaf duygular uyandırdı. Başıyla onayladı. “O halde, bu şeyleri yapmamızı öneriyorum.” West bir kaşını kaldırdı. “Öyle mi?”

Utancı büyüktü ama üstesinden geldi. “Evet. Metresin yok. Benim de metresim yok.”

İşte bu West’i şaşırtmıştı. “Olmadığını umarım.”

Başını bir yana eğip Anna gibi konuştu. Öneriyi yaptığı için, şimdi kendini daha güçlü hissediyordu. “Lang-ley’le evlenene dek metres tutmamam için bir neden göremiyorum. Gizli olarak, elbette...”

“Elbette.”

“Senin uygun olduğunu düşündüm.”

“Metresliğe.”

“‘Sahip’ sözcüğünü seçeceğimi düşünmedin, değil mi?”

Tam anlamıyla şok olmuştu. Georgiana, bu anın tadını çıkardı. Özellikle de West konuşunca: “Aşağılanmış gibi hissetmem gerektiğinden eminim.”

Georgiana güldü. Aniden sohbetin onu özgürleştirdiğini hissetti. “Hadi ama Bay West, ben narin bir çiçek değilim. Seçim hakkım olması gerektiğini söyleyen sen değil miydin?”

West’in gözleri kısıldı. “Ben, geleceğinden söz ediyordum.”

ifi’J

“Uzak geleceğim çoktan seçildi. Şimdi de yakın geleceğimi seçiyorum,” dedi. Ona doğru bir adım attı, mesafeyi azalttı. Sesini fısıltıya düşürdü. “Seni seçiyorum.” West harekete geçti, kısa bir an için adamın onu kavrayacağını, yakına çekeceğini düşündü. Georgiana karşı çıkmazdı. Ama West kendini dizginledi, toplum içinde olduklarını hatırlamıştı. Durması, durumun heyecanından bir şey kaybettirmiyordu. Onu bu kadar çok isteyip de ona bu kadar direnebilen başka bir erkek olmamıştı. Gülümsedi. “Bunu kabul ettiğine yoruyorum.”

“Bir koşulla,” dedi. Kollarını göğsünde kavuşturdu, arkasını gölden esen rüzgâra döndü. Georgiana’yı soğuktan koruyordu.

“Söyle.”

“Benim yatağımdayken onun yatağına girmeyeceksin.”

O. Chase.

Bu, kabul etmesi kolay bir koşul olmuştu. “Tamam.” West, bu kadar kolay kabul etmesi karşısında tereddüt etti. Georgiana ise çok fazla şey ele verip vermediğini merak ediyordu. Sonra adamın yüzündeki ifadeyi gördü. Güvensizlik. Ona inanmıyordu.

Chase’in kadını olduğunu düşünüyordu.

Georgiana, hayal kırıklığına uğramamalıydı. Adam ona güvenmiyor diye kızmamalıydı. İnanmıyor diye öf-kelenmemeliydi. Ne de olsa, ona gerçeği söylerken bile yalan söylemeyi sürdürüyordu.

Yine de hayal kırıklığına uğradı. Çünkü her şeye karşın bunun gerçek olmasını istiyordu. Tekrar konuşmaya başladı, onu ikna etmek istiyordu. Chase’in sevgilisi olmadığını söylemek istiyordu. “Biz...”

West sözünü kesti. “Kabul ediyorum.”

Rahatlamayla doldu.

Sonra West, “Yarın gece başlıyoruz,” dedi.

io'b

Rahatlama isteğe dönüştü.

“Ben...” diye başladı ama West yine onu durdurdu. “Denetim bende olacak.”

Denetimi ona bırakmaya niyeti olmasa da, bu sözler küçük bir heyecan dalgasının bedeninde dolaşmasına neden oldu.

“Benim fikrimdi.”

West’in gülüşü boğuktu. “Seni temin ederim, ben senden çok önce bu fikre sahiptim.”

Kız kardeşine seslendi. Cynthia hemen dönerek ağabeyine baktı. West arabalarını işaret edince, kardeşi Geo-rgiana’nın atının dizginlerini Caroline’a verdi ve arabaya yöneldi. West dikkatini tekrar Georgiana’ya verdi ve tekrarladı: “Denetim bende.”

Kaşları çatıldı. “Bundan hoşlanmadım.”

West’in dudakları hafif bir gülümsemeye kıvrıldı. “Söz veriyorum, hoşlanacaksın.”

Ve bununla birlikte gitti. Tepeden aşağı inmeye başladı.

“Bay West.” Ona seslendi, ne diyeceğini bilmiyordu, yine de dönmesini istiyordu. Bir kez daha bakmasını...

Baktı. “Son yaşananlar düşünüldüğünde, bence bana Duncan demelisin.”

Duncan. Çok kişiseldi. Önerinin ardından bile. Belki de öneri yüzündendi. Güzel Tanrı! Ona metresi olmasını önermişti. Elbette adını da söyleyebilirdi. “Duncan.” Adam yavaşça, vahşice gülümsedi. “Söyleyiş tarzını sevdim.”

Yanakları kızardı, görünmemesini umdu. Rengin gitmesi için çabaladı. Başaramadı. West’in —onu hâlâ West olarak düşünüyordu, Duncan çok kişisel geliyordu— dudagının bir kenarı yukarı kalktı. “Ve görünüşünü de sevdim. Yanaklarında beliren renkte, Anna’ya ait hiçbir şey yok. Hiç sahtelik yok.”

Daha da kızardı.

West, onun hakkında çok fazla şey biliyordu. Bir bakışıyla çok fazla şey görüyordu.

Güç dengesini korumak için bir şeyler aradı. “Neredeydin? Londra’ya gelmeden önce?”

West dondu. Soruyla ilgili bir şeyler onu huzursuz etmişti. Yalanlarla ve gerçeklerle uğraşan birinin keskin duygularıyla adamın geçmişinde saklı bir şeyler olduğunu anladı. West’in içgüdüleri, yalan söylemesini istiyordu.

“Suffolk.”

Yalan değildi ama gerçeğin tamamı da değildi.

Ve daha fazla soru için kalmadı.

“Yarın gece,” dedi, sözler olumsuz yanıt kabul etmeyecek şekilde söylenmişti.

Georgiana “tamam” dercesine başını salladı, beklenti ve gerginlik karışımı bir duyguyla doldu. “Yarın gece.”

Döndü ve Georgiana’yı geride bıraktı. Kız kardeşiyle arasındaki mesafeyi uzun bacaklarıyla kapatırken, Georgiana onun sırtını izledi. Yarın gece.

Ne yapmıştı?

“Anne?” Caroline düşüncelerini böldü. Dönüp kızma baktı. Birkaç metre ötede, atların yanında duruyordu.

Georgiana zoraki bir gülümseme sundu. “Geri dönelim mi?”

Caroline bir uzaklaşan adama, bir de annesine baktı. “Dönelim.”

Başka bir adamla evlenebilirdi. Caroline’a hak ettiklerini verebilirdi. Kızına hak ettiği fırsatı sunabilirdi. Kendi zevki için biraz zaman ayırarak bencillik mi yapıyordu? Arzudan uzak bir evliliğe adım atmadan önce, arzuyu tatmak istiyordu. Çok şey mi istiyordu?

Ne zararı olabilirdi ki?

... Gazetenizin kusursuz bir kaynaktan aldığı habere göre, malûm yoksul lordumuz, çeyizi oldukça yüklü olan leydimizle ilgileniyor. Söz konusu lordun planlarını bilemesek de, ikilinin birkaç gece önce karanlık bir balkonda baş başa kaldıklarına eminiz. Kusursuz bir beyefendi olan Lord L'in, leydiyi on beş dakikadan fazla tutmadığını da duyurabiliriz...

... Marki ve Markiz R'den daha çok sevdiğimiz fazla çift yoktur. Bakışmalarını izlediğimiz günlerin üzerinden on yıldan fazla zaman geçmesine karşın, hâlâ birbirlerine hayranlıkla bakıyorlar. Söylentilere göre, çiftimiz birlikte eskrim bile yapıyorlar...

Haftalık Britanya 'nın dedikodu sayfalarından,

29 Nisan, 1833

Yazılar işe yarıyordu.

Georgiana, Beaufetheringstone balosunda beş potansiyel eş adayıyla dans etmişti. Üçü yoksul servet avcısı, biri çok yaşlı bir marki, biri de kısır olduğu konuşulan bir konttu. Ve daha gecenin ortasında iddiler.

Orkestra ara vermişti. Georgiana odanın uzak köşesinde, içkilerin bulunduğu masanın orada Vikont Langley'le

duruyordu. Kuşkusuz dans edebilmek için müziğin başlamasını bekliyorlardı. Geleceğin vikontesi olma yolunda emin adımlarla ilerliyordu.

Leydi Georgiana'nın ilgi görmesinin nedeni, Leighton dükünün kız kardeşinin evlenmesi için tüm kaynaklarını kullanması olabilirdi. Dük ve düşes, desteklerini göstermek için balodaydılar; düşesin geniş ailesi de öyle. Aralarında Marki ve Markiz Ralston ile Lord ve Leydi Nicholas St. John da vardı.

Neden, **Düşmüş Melek** 'in ortaklarının da orada olmaları olabilirdi. Desteklerini açıkça belli etmiyorlardı ama leydi için oradaydılar. Bu, olağanüstü bir durumdu; çünkü Bourne markisinin ve Harlow kontunun sosyete davetlerinden daha az sevdikleri bir şey yoktu. Yine de gelmişlerdi, sessiz nöbetçiler gibi salona dağılmışlardı.

Neden bu adamların eşleri olabilirdi. Kadınların her biri kendi çapında güçlüydü. Yakın zamanda zenginleşmiş, aristokrasinin yeni kuşağıydılar. Bazısı skandal, bazısı toplumsal kusursuzluktu.

Neden bunların herhangi biri olabilirdi ama West işin aslını biliyordu.

Gazete yazıları.

Ve West, bu başarımın nasıl hissettirdiğinden emin değildi.

West bir kenarda tüm sahneyi izlemişti. Sosyetenin kıdemlilerinden, en dedikodu sever kadınlardan biri olan Leydi Beaufetheringstone'un saplı dürbününü kaldırıp Georgiana'ya baktığını gözlemlemişti. Uzun bir incelemeden sonra Leydi B dürbünü indirmiş ve çevresindekilere dönmeden

önce, onaylar gibi başını bir kez sallamıştı. Çevresindeki leydilerle balo salonunun yeni konuğunu tartıştığına kuşku yoktu.

Çevresindeki lordlar ve leydiler düşünüldüğünde, Ge-orgiana'nın West'in desteğine ihtiyaç duyması inanılmaz-

dı. Her biri onaylanmaya giden yolda kendi skandal dolu yolculuğunu atlatmış, sosyetenin tuzakları arasından yollarını çizmişlerdi.

Ama bu dünyada skandala batmış ve evlenmemiş bir kadından daha tehlikelisi yoktu.

İlk Havva'nın elmayı tatması, Hacer'in İbrahim'le yatması, Jezebel¹'in yüzünü boyaması gibi.

Georgiana'nın şampanya bardağını kaldırmasını ve içkisini yudumlamasını izledi. Bardağı indirip kavalyesine gülümsediğini görünce, o şampanya ile ıslanan dudakları kana kana öptüğünü hayal etti.

Öpüşmelerinin üzerinden günler geçmiş olabilirdi ama kadının tadı hâlâ dudaklardaydı. Onu düşündüğü her an, onu uzaktan da olsa gördüğü her an balonun bitmesi ve gecenin başlaması için sabırsızlanıyordu. Basitçe ona dokunacağı ana kadar zaman öldürüyordu.

Langley leydiyi dirseğinden tuttu ve dansları için salonun ortasına yönlendirdi.

Langley'den nefret etmeye başlıyordu.

Vikontun rahat gülümseyişinden, özel dikim giysilerinden, çok güzel duran kravatından nefret etmeye başlamıştı. Bu salon, bu dünya, hatta bu kadın için doğmuş gibi hareket edişinden nefret etmeye başlamıştı. Langley'in zaten bunlar için doğduğu düşünülürse bu duygusu mantıksızdı ama kendine engel olamıyordu.

inceliğinden, centilmence hareketlerinden. Salonda dönerlerken Georgiana'nın başını kaldırıp ona gülümsemesinden de nefret etmişti. Aslında başını kaldırması gerek-memişti; Langley, boy olarak da Georgiana'ya uygundu, daha uzun değildi.

Kaşlarını çatacağı ki, kendine engel oldu. Birlikte hoş bir çift oluşturmalarından hoşlanmamıştı. Birbirlerine ne kadar yakıştıklarını görmekten hoşlanmamıştı.

Birlikte çok hoş çocuklar dünyaya getireceklerini fark etmekten de hoşlanmadı.

Yapacakları çocuklar onu ilgilendirmiyordu.

Georgiana'nın bakışları onu bulunca zevkle doldu. Bu akşam çok güzeldi. Yirmi altı yaşında olsa bile, bu akşam baloya katılan herkesten daha ışıltılı görünüyordu. Mum ışığı altında teni parlıyor, Langley'in kollarında dönerken ipekten giysisi ışık saçıyordu. Altın rengi bukleleri, uzun boynunun omzuyla birleştiği yere deşiyordu. Vanilya ve Georgiana kokan o yere. Yalnız kaldıkları an West'in yalamayı planladığı o yere.

Başıyla selam verince, Georgiana kızarıp hemen bakışlarını kaçırdı. West, başarısını haykırmak

istedi. Georgiana onu istiyordu. En az West'in onu istediği kadar.

Ve bu gece, ikisi de istediklerine kavuşacaklardı.

Ona dokunmak için ölüyordu. Önceki gün kadın ona dönüp "Seni seçiyorum," dediğinden beri başka bir şey düşünemez olmuştu. Tanrı biliyor ya, onu kollarına almak, en yakın çalılığa taşımak, çırılçıplak soyup her bir milimine tapmak istemişti. Onun doğduğu ve içinde hayatını sürdürmek istediği dünyayı boş vermek istemişti.

Seni seçiyorum.

Kadının belki de bu sözleri hayatındaki birçok adama söylemiş olması önemli değildi. Bu sözcüklerin gücünün farkındaysa ve bunları ustalıkla erkeklerin üzerinde kullanıyorsa bile önemli değildi.

O sözleri söylediği an West onun olmuştu. Anında. Kadını kendisinin yapmak için bir düzine fikirle dolmuştu. Arzusu vahşiydi. Onu istiyordu, o kadar. Tamamen.

Ve bu gece ona sahip olacaktı.

"Notumu aldın mı?"

Bu sözler, donmasına neden oldu. Döndü, yanında duran Kont Tremley'e baktı. "Aldım."

"Sözünü ettiğim makaleyi basmadın."

Yunanistan'daki savaş. Tremley'in düşmanı desteklemesi. "Yoğundum."

"Kumar oynamak ve sosyalleşmek iş değildir. Görmezden gelinmek hoşuma gitmedi. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Sözcüklerin her biri West'i kızdırdı ama kontun kavga çıkarmaya çalıştığını biliyordu. "Şimdi dikkatim sende." "Çünkü bir sözüme bakar. Tek bir sözümle bu insanların her biri asılmanı izlemekten hoşnut kalır."

West, bu sözlerin doğruluğundan nefret etti. Hangi nedenlerden dolayı yapmış olursa olsun, yaptıklarının sonucu ne olursa olsun, gazete sahibi olarak elinde ne kadar güç bulundursun, bulundursun, onlardan biri değildi.

Asla da olmayacaktı.

Bu düşüncüyü görmezden geldi, balo salonuna döndü. On yıldır yaptığı gibi, asla onun olmayacak bu dünyayı önemsiyormuş gibi davrandı. "Ne istiyorsun?"

Bu soruyu sorarken, yanlarından bir grup genç adam geçti. Belli ki annelerinin zoruyla baloya gelen gençler, zaman geçirebilecekleri bir kart oyunu arayışındaydılar. Birkaçı Tremley'le West'i tanıdılar. İki adamın sohbet edişinde bir tuhaflık görmediler.

İkisinin de önemli konumları vardı. Tremley, Kral William'ın danışmanı, West sosyetenin izlediği gazetelerin sahibiydi. Onların etki gücüne sahip sadece bir adam daha vardı.

Tremley de o adamı konuşmaya gelmişti. "Chase'i istiyorum."

West güldü.

"Söylediğimde komik bir şey olduğunu sanmıyorum," dedi.

West, bir kaşını kaldırdı. "Chase'i istiyorsun?"

"Evet."

Başını iki yana salladı. "Sen ve dünyanın geri kalanı..."

Tremley sırtıttı. "Olabilir ama dünyanın geri kalanı sana sahip değil."

Bu kadarı doğrudu. Neredeyse on yıldır kontun sessizliğine karşılık Tremley'e bilgi taşıyordu. Ortak geçmişleri sayesinde kont ona şantaj yapabiliyordu.

Ve her gün, paylaştığı her bilgi kırıntısı ve onun için bastığı her haber, West'i biraz daha öldürüyordu. Bu berbat adamın elinden kurtulmayı çok istiyordu. Onu özgürleştirecek bilgiye çok ihtiyacı vardı.

Ne zaman Tremley'in yanında olsa hissettiği öfke ve hüsranı içinde tutabilmesini sağlayan yılların deneyimi oldu. "Neden Chase?"

Tremley, kısık ve alaycı bir sesle, "Hadi ama!" dedi. "Londra'da benim gücüme eş iki adam var. Biri, zaten avucumun içinde." West'in elleri yumruk haline dönüştü. "Diğeri de Chase."

"Bu, onun peşine düşmem için yeterli bir neden değil." Tremley güldü, soğuk ve nefret doluydu. "Seçim şansın olduğunu düşünmene bayılıyorum. Chase, karıma ilgi gösterdi. Tehdit edilmeyi sevmem."

Tremley'in karısına davranış şeklini düşününce öfkeyle doldu. "Chase, seni tehdit eden tek adam olmayabilir." "Elbette kendini kastetmiyorsun." Duncan cevap vermeyince devam etti. "Sen bana hiçbir şey yapamazsın, Jamie."

Yıllar öncesinde kalan, artık kullanılmayan adın fısıldanması, Duncan'ı huzursuz etmeye yetti. Kendini beğenmiş kontu mahvetme isteğiyle doldu. Leydi Tremley'in *Düşmüş Melek*'in üyeliğine karşılık verdiği bilgiyi öğrenmek için her şeyi yapabiliirdi.

Soluk aldı, sakin kalmaya çalıştı. "Daha önce Cha-se'i araştırmadığımı mı sanıyorsun? Kimliğini meydana çıkarmanın gazeteleri nasıl sattıracağımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Güvenin gururumu okşasa da, emin ol, ben bile Chase'e uiaşamam."

"Ama fahişe yapabilir."

Kullandığı sözcük Duncan'ı öyle sınırlendirdi ki, yumruğunu kontun kendini beğenmiş yüzüne indirmemesinin tek nedeni, balo salonunda olmalarıydı. “Kimden söz ettiğini anlamadım?”

“İstediğin zaman bıktırıcı olabiliyorsun.” Kont iç geçirdi, dans edenlerle ilgileniyormuş gibi yaptı. “Kimden söz ettiğimi bal gibi de biliyorsun. Chase'in kadını. Anlaşılan, bir kenara atılmış. Yani sana.”

West, bu tanımlamayla kaskatı kesildi. Georgiana'nın sanki beş para etmez bir eşyaymış gibi kenara atıldığını söylemesi. Onu ucuz, kullanılmış ve istenmeyen bir mal olarak görmesi.

O bir dük kıızıydı, Tanrı aşkına!

Ama Tremley bunu bilmiyordu. Londra'nın geri kalanının bilmediği gibi...

“İnkâr etmenin yararı yok,” diye devam etti. “Sosyetenin yarısı, onu kumarhanenin bir köşesine çektiğini görmüş. Lamont dükünün sizi bastığına ilişkin pek çok hikâye duydum. Seni kadının eteklerinin içinde yakaladığını söylüyorlar. Yoksa o mu senin pantolonunun içindeydi?” Aşağılama karşısında öfkeyle bağırarak istedi. Başka herhangi biri bu şekilde konuşsa, West onu mahvederdi. Bir hafta elinden işkence çekerdi. Ve yıllarca kaleminden acı çekerdi.

Tremley, West'in öfkesinden güvendeydi. Çünkü geçmişte nasıl kullandığını biliyordu. Kim için kullanıldığını. Ne kazandırdığını.

Bu yüzden onu kanlar içinde kalana dek dövmek yerine West, “Hanımefendi hakkında söylediklerine dikkat et,” dedi.

“Ah, şimdi bir hanımefendi mi oldu? Onu bu kadar yücelttiğine göre *fahişe*...” Kaba kelimeyi vurguladı. “Yatakta çok iyi olmalı.” Tremley tekrar ona baktı. “Onunla ne yaptığın beni ilgilendirmiyor. Ama o ilk ve oldukça uzun bir süre Chase'in fahişesiydi. Ve sen de bana onun kimliğini getireceksin.”

Bir gün bu adamı mahvedecekti ve kendini olağanüstü hissedecekti.

Kont, dile getirilmemiş düşüncelerini biliyor gibi görünüyordu. “Bundan nefret ediyorsun, değil mi?” dedi. West'i dikkatle izliyordu. “Üzerinde bu kadar çok güce sahip olmamdan nefret ediyorsun. Tek solukla seni rezil edebilirim. Bana borçlusun. Sonsuza kadar.”

Nefret, West'in Tremley'e hissettikleri için zayıf kalırdı. “Sonsuza kadar, uzun bir süre.”

“Dikkatli olmazsan, bu sözün gerçekliğini kendin öğrenebilirsin. Duyduğuma göre, hapiste geçirilecekse sonsuza kadar daha da uzun geliyormuş.”

“Ya sana kimliğini getiremezsem?”

Tremley dans pistine bakınca, West onun bakışlarını izledi. Bakışları sosyetenin üzerinde gezindi, dans eden kalabalığın içindeki karısının üzerinde durdu. West, kadının gözünün çevresini saran sarı halkayı fark etti. Tremley'in aslında karısına bakmadığını anlaması, bir dakikasını aldı. Kavalyesi

karısını döndürünce, arkasındaki çift ortaya çıktı.

Cynthia.

“Çok hoş bir kız.”

Bu tehdit, kanını dondurdu. “O, bu işin dışında kalacak. Anlaşmamız böyleydi.”

“Öyleydi. Hâlâ öyle. Ne de olsa, zavallı şey kusursuz ağabeyi hakkındaki gerçekleri bilmiyor, değil mi? Yaptıklarını? Aldıklarını?”

Sözcükler soğuk, akıllıca dile getirilen tehditlerdi. West konta bakmadı. Bakarsa adama saldırırdı. Tremley konuşmayı sürdürürken öylece durdu. “Gerçeği öğrenirse yazık olur. Senin hakkında ne düşünür o zaman? Kusursuz ağabeyi hakkında?”

Kusursuz bir tehditti. Hiç de boş değildi. West’in geleceğini tehdit etmiyordu. O, aralarında her zaman olacak bir tehditti.

West’in sırlarını açıklamakla tehdit etmiyordu. Cynthia’nın sırlarını açıklamakla tehdit ediyordu. “Dünyadaki tüm kadınları kurtaramazsın, Jamie.” Öfkesi kabardı, şiddetli ve dayanılmazdı. Kısıık sesle konuştu: “Seni bir gün alt edeceğim. Bunu kendim için yapacağım, evet ama zarar verdiğin herkesin de öcünü alacağım.”

Tremley sırıttı. “Ne kahraman ama! Bir rüzgârla uçacak. Hâlâ kaybeden o çocuksun.” Sözcükler, Duncan’ı güçsüz hissettirmek için tasarlanmıştı. “Ne kadar güce ya da paraya sahip olduğun umurunda değil, Jamie. Ben, kralın korumasına sahibim. Ve özgürlüğün sadece benim hayırseverliğime bağlı.”

Bu sözlerle Duncan bir kez daha çocukluğuna döndü. Öfkeli ve kavgaya hazır. Kazanmak için her şeyi göze almış. Başka bir hayatı öyle çok istiyordu ki, bir hayat çalmaya hazırdı.

Yanıt vermedi.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi ve ayrıldı.

West, onun genç bir kıza yaklaşmasını izledi. Sosyeteeye yeni tanıtılmış bir dük kızı. Tremley, kıza dans önerdi.

Kız gülümsedi ve bir reveransla öneriyi kabul etti. Kralın gözü kulağı olan Kont Tremley’le birkaç dönüşün değerini artıracığını biliyordu.

Aristokrasinin içlerindeki pisliği fark etmemesi ironik-ti. Tek önemsedikleri unvandı.

Chase’in Tremley hakkında elde ettiklerini öğrenmesi gerekiyordu.

Hem de hemen.

Çok fazla içmişti.

Plansızdı. Hatta beklenmedikti. En iyilerle viski içebilirdi. En iyilerle viski içmişti.

Ama bu gece çok fazla şampanya içmişti. Marie Antoi-nette'ten beri yaşamış herkes bilirdi ki şampanya, içilince bardakta durduğu gibi durmazdı.

Duraksadı. Şampanya dağıtan Marie Antoinette miydi?

Önemli değildi. Önemli olan, çok fazla şampanya içmişti ve dans etmesi bekleniyordu. Ve sonra, çok daha başka şeyler yapması bekleniyordu.

Yapmak istediği şeyler. Duncan West'le.

Yapmayı *önerdiği* şeyler.

Yanlış yapmaktan korktuğu şeyler.

Ama bu düşünceler başka bir zamana aitti. Şimdi, tek yapması gereken dans etmekti.

Tanrıya şükürler olsun, Vikont Langley kusursuz bir dansçıydı.

Şaşırmamalıydı; fazlasıyla iyi yetişmiş bir centilmendi. Çekici, eğlenceli, hoş sohbet bir adamdı. Yine de vikontun onu balo salonunda tek bir adım kaçırmadan döndürmesi, Georgiana'yı şaşırttı. Özellikle o an, Georgiana pek de yetenekli bir dans partneri sayılmayacak durumdayken.

Daha önce bu kadar atletik biriyle dans ettiğini sanmıyordu.

Geçmişte güzel dansların tadını çıkarırdı. Bunu bu gece de yapabilirdi, bu kadar çok içmemiş olsaydı. Başka bir adama, dans etmeyen bir adama odaklanmamış olsaydı, bu kadar içmeyecekti. Duncan West, bir saat kadar önce Beaufetheringstone evine adım attığından beri, balo salonunun bir ucundaki yerinden kıpırdamamıştı. Ve aynı yerde durması, adamı yakalanmadan izlemesini zorlaştırıyordu.

Bakışları buluşunca, heyecan ve gerilim kamında kıvrıldı.

Bu gece.

Denetim bende.

Önceki gün söylediklerini ve bu sözlerin vaat ettiklerini düşünmek, yanaklarının kızarmasına neden oldu. Bakışlarını kaçırdı.

Güzel Tanrı! Böylesine cesur ve soğukkanlı önererek korkunç bir hata yapmış olabilirdi. Şimdi de bu önerinin sonuçlarına katlanmak zorundaydı.

Hem bu kadar istediği hem de bu kadar korktuğu başka bir şey daha olmamıştı.

“Duncan West’te bu kadar ilginizi çeken şey nedir?”

Belli ki apaçık ortadaydı.

Lord Langley’e döndü, şaşırılmış gibi yaptı. “Lordum?”

Langley gülümsedi, nazikti. “Gözlem gücünden yoksun değilim.”

Başını iki yana salladı. “Ne demek istediğinizi anlamadım?”

Vikontun kaşları yukarı kalktı. “İnkâr etmeniz, sadece daha da merak uyandırıyor.” Georgiana düşüncelerini toparlamaya çalışırken döndüler. Vikont, onun uygun sözcükleri bulmasını beklemedi, devam etti. “Bu bakışlarınızın nedeni minnettarlık sanıyorum?”

“Lordum?” Bu kez şaşırılmış gibi yapmasına gerek kalmamıştı. Duncan West, sadece orada durarak bile geril-

meşine neden oluyordu. Neden ona minnettar olacaktı ki?

“Sosyetenin dikkatini hoş özelliklerinize çekerek iyi iş çıkarıyor.” Langley gülümsedi, üzgün bir hali vardı. “West işini tamamladığında, bana dönüp ikinci bir kez bakmayacaksınız.”

Anlaşılan Langley, Georgiana’nm beklediğinden daha iyi bir gözlemciydi. “Bundan kuşku duyarım lordum,” dedi. “Ne de olsa, benimle birlikte görülme cesaretini gösteren sizsiniz.”

Gülümsedi. “Çok iyisiniz.”

“Hangi konuda?”

“Beni iyi bir eş adayı gibi göstermek konusunda.”

“Siz zaten kusursuz bir eş adayısınız,” diye ısrar etti. Langley gülümseyince, durumun ironisinin farkına vardı. Başkası olsa fark etmezdi ama **Chase** fark etmişti. “Hiç öyle değilim. Yoksulum. Ayağımdaki ayakkabıya ancak param yetiyor.”

Georgiana, ayakkabılara bakmayı bir gösteri haline getirdi. “Delikler görmezden gelinirse, çok güzel parlatıl-dıklarını söyleyebilirim.” Langley gülünce ekledi. “Lordum, ben de başka açılardan yoksul sayılırım. Hem de öyle kolayca düzeltilemeyecek şekilde.”

Vikont onu dikkatle izledi. “O halde, unvanıma müteşekkir mi olmalıyım?”

“Ben olurdum.” Sözcükler, onları durduramadan ağızından dökülivermişlerdi. Ne kadar uygunsuz anlamlara gelebileceklerini fark etmeden önce... “Öyle demek isteme...”

Langley gülümsedi. “Ne demek istediğinizi biliyorum.” Georgiana, başını olumsuz anlamda salladı. “Bilmiyorsunuz. Ben sadece çoğu kişi sizinle mutlulukla yer değiştirirdi demek istemiştim.”

“Yer değiştirecek birini tanıyor musunuz?” Sırıtıyordu.

Georgiana, vikontun omzunun üzerinden baktı. Kalabalığın arasında Duncan VWest’in altın sarısı saçları parlıyordu; uzun boyuyla kolayca seçilebiliyordu. Yer değiştirir miydi? Unvanı alır mıydı?

Unvanı olsaydı...

Kendine engel oldu. Düşüncenin devamını getirmedi. “Üzgünüm, tanımıyorum.”

“Ya?” dedi. “Demek, unvanın o kadar da istenen bir şey olmadığını kabul ediyorsunuz?”

Georgiana gülümsedi. “Pek çok koşulu ve yükümlülüğü beraberinde getiriyor gibi görünüyor.”

Vikont, özlem dolu bir sesle, “Yükümlülüğün altına girmem gerekmiyordu,” dedi.

“Kısır uzaktan kuzenlere lanet olsun,” dedi, sözcükler ağzından çıktıktan sonra dudaklarını kapatan eli çok geç kalmıştı.

Langley, yakınlarda dans edenlerin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle güldü. “Göründüğünüzden çok daha fazlasınız, Leydi Georgiana.”

Georgiana, ofisindeki dosyayı düşündü. Vikontu kazanmak için içindekileri kullanma fikri suçluluk duymasına neden oluyor, suçluluk duygusundan da hoşlanmıyordu. “Sizin gibi, lordum.”

Vikont sessizleşti. Georgiana, adamın ima ettiği şeyi anlayıp anlamadığını merak etti. Bildiğini anlamış mıydı? Gerekirse ona karşı kullanmaktan çekinmeyeceğini anlamış mıydı?

Bakışları West’e kaydı. Hâlâ aynı yerinde duruyordu ama bu kez yanında biri vardı.

Tremley.

Bir hafta önce olsa, ikisinin sohbeti pek ilgisini çekmezdi, fark etmezdi bile. Şimdi fark ediyordu. Tremley’in gözlerine ulaşmayan sinsî gülümsemesini; West’in tuhaf bir şekilde gergin, huzursuz duruşunu.

West’e Tremley’in dosyasını borçluydu. Karısının paylaştığı bilgilerle dolu olan dosyayı. Onları böyle birlikte görünce, aralarındaki ilişkiyi merak etti. West neden kontla ilgileniyordu? Kontun sırlarını nasıl bilebilmişti?

Onları izledikçe huzursuz oldu. Dansta bir dönüş yapmaları gerekince, içinde buldukları dünyaya öfke duyarak soluğunu verdi. Merakını gidermek yerine geleneklere uygun davranmak zorundaydı.

Odanın köşesine gelmişlerdi. Kalabalık balkona açılan kapının hemen yalımdaydılar. Langley ona baktı. “Biraz hava almaya ne dersiniz?”

Langley sarhoş olduğunu fark etmiş olmalıydı.

Bu, iyi bir şey olabilirdi. Dışarı çıkmak, dikkatini Duncan West'ten uzaklaştırabilirdi ve dikkatini ondan uzaklaştırabilecek her şey iyi bir şeydi.

Langley onu balkonun köşesine doğru yönlendirdi, yalnız duran bir kadının yanından geçtiler. Leydi Mary Ashehollow'u tanımıştı. Yalnızdı, talipleri onu terk etmişti. Genç kadının üzgün bakışlarını görünce, Georgiana hafif bir vicdan azabı duydu.

Langley'i durdurdu. "Leydi Mary," diye seslendi, biraz olsun vicdanının sesini dinlemeye karar vermişti.

Kız, kaşlarını çatıp Georgiana'ya sırtını döndü. İnkâr edilemez bir reddediş.

Georgiana bir kaşını kaldırıp dikkatini Langley'e yöneltti. Vikont şok olmuş gibi görünüyordu. Balkonda ilerlediler, orada bulunan yarım düzine konuk refakatçi ro-lünde idi. Langley onu diğerlerinden uzağa, tırabzanlara götürdü. Georgiana ellerini taşa dayadı ve soğuk havayı içine çekti. Açık havanın baş dönmesine iyi gelmesini umuyordu.

Vikont bir süre sonra, "Bu normal mi?" diye sordu. "Bu kabalık?"

"Hiç bu kadar açık olmamıştı," dedi. "Ama Leydi Mary'nin bunu yapmak için iyi bir nedeni var."

/SO

Langley başıyla onayladı, sonra sordu. "Hak etmiş miydi?"

"Neyi hak etmiş miydi?"

"Onu kızdıracak her ne yaptıysanız."

"Hak etmişti," dedi.

Senden daha çok hak etti.

Bunu söylemedi.

"Yorucu olmalı," dedi Langley. "Rol yapmak."

Georgiana ona baktı, adamın bakışlarında anlayış gördü. O da rol yapıyordu. Her an. Gülümsedi. "Yorucu, oldukça."

Langley, tırabzanlara yaslanıp balkonun diğer ucundaki kadınları işaret etti. Bir grup kadın toplanmış, fisıl-daşı-yorlardı. "Bizi konuşuyorlar."

Georgiana da kadınlara baktı. "Kuşkusuz sizinle böyle gizli bir görüşmeyi kazanmak için ne yaptığımı merak ediyorlardır."

Langley ona doğru eğildi. "Ve bir skandala tanıklık edip edemeyeceklerini merak ediyorlardır."

“Zavallı kızlar,” dedi. “Hayal kırıklığına uğrayacaklar.”

“Zavallı kızlar mı?” Aşağılanmış gibi göründü. “Zavallı ben!”

Georgiana güldü. Bu genç kadınların meraklı bakışlarını üzerlerine çekmişti. Belki de Langley’le evlilik o kadar da kötü olmazdı. Belki de iyi bir eş olurdu. Çekici ve eğlenceliydi. Nazikti. Zekiydi.

Ama arada çekim yoktu.

Böyle bir olasılık bile yoktu.

Langley’i bu kadar kusursuz yapan da buydu. Georgiana’nın başına açılan dertlerin kaynağı çekimdi.

Çekim olmadan daha iyiydi. Geçen haftanın olayları da bunu kanıtlıyordu. O olmasaydı —Duncan West’in ona hissettirdikleri olmasaydı— bu kadar karmakarışık

olmazdı. Adamın onun üzerinde böyle sinir bozucu bir gücü de olmazdı.

West’i düşünmemeliydi, kahretsin! Bu gece olacakları düşünmemeliydi. West’in karanlık, günahkâr, ahlaksız vaatlerini düşünmemeliydi. Kendi verdiği sözleri, teslimiyeti. Ve neden teslim olmasın ki? Neden kendine zevk almak için izin vermesin? Neden bu deneyimi yaşamasın? Ve sonrasında neden Vikontes Langley olarak köşeye çekilmesin?

Elbette bunun için, önce Vikont Langley’den öneri gelmesi gerekiyordu.

Ve bu da bu gece olmayacaktı.

Balkona başka bir kız çıktı, Georgiana onu tanımıştı. Sophie’ydi, Kont Wight’in kızı, önceki gece Georgia-na’yı savunan şampiyon.

Yalnızdı, arkadaşları tarafından dışlanmıştı. Kuşkusuz, Georgiana’yı savunduğu için. Ve zavallı şey, kaybolmuş gibi görünüyordu.

Georgiana, Langley’e döndü. Bu anı bitirmek, adamı serbest bırakmak istedi. “Onunla dans etmelisiniz,” dedi. “Tatlı bir kız. Biraz destek yararlı olacaktır.”

Langley bir kaşını kaldırdı. “Yoksul bir vikontun desteği yeterli olur mu?”

“Yakışıklı, nazik bir beyefendinin desteği her zaman yeterli olur.” Bu bir özürdü ama vikont bunu bilmiyordu. Onu kullanmasını, Georgiana böyle gideriyordu. Sophie’yi işaret etti. “Onunla dans edin. Ben burada iyiyim. Temiz havadan yararlanmak güzel.”

Langley ona göz attı, bu bakış Georgiana’nın sarhoş olduğunu bildiğini gösteren ilk işaretti. “Eminim öyle-dir.”

Georgiana başını iki yana salladı. “Üzgünüm.”

“Özre gerek yok. Tanrı biliyor ya, sosyeteyle yüzleşirken zaman zaman benim de cesaret verici bir şeylere

tiy,

ihtiyaç duyduğum oldu.” Georgiana’ya bir reverans sundu, eline uzanarak eldivenle kaplı parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. “Leydim nasıl isterse.”

Langley onu bıraktı, Sophie’ye doğru gitti. Genç kız, vikontun iyiliğine önce şaşırılmış göründü, sonra gururu okşandı. Georgiana, ikilinin balo salonuna dönüşünü ve dansa başlayışını izledi. Birbirlerine iyi uymuşlardı; yakışıklı vikont ve ürkek süs bitkisi.

Langley’in Sophie’ye istediği şeyi veremeyecek olması çok yazıktı.

Georgiana başını çevirdi, derin bir soluk daha aldı ve önünde uzanan karanlığa baktı.

“Beni orada bulamazsın.”

Sözcükler, bedeninden bir heyecan dalgası geçmesini sağladı. Heyecanını gizlemeye çalıştı ki bu, hayal ettiği kadar zor oldu. Dönünce, Duncan’ı birkaç metre ötede buldu.

Daha yakma gelmesini umdu.

Hayır. Ummadı.

“Seni bulmaya çalışmıyordum, bayım.”

Bakışları buluştu. “Öyle mi?”

İmalı sesi sinir bozucuydu. “Evet. Ve bana gelenin sen olduğun düşünülürse, kimin kimi aradığı ortada, diye düşünüyorum.”

“Belki de haklısındır.”

Hissettiği doyumunu saklamak tüm enerjisini aldı. “Balkonlarda görüşmeye bir son vermeliyiz.”

“Ayrılma vaktinin geldiğini söylemek için dışarı çıktım,” dedi. Bir şekilde sözcüklerin karanlıktan gelmesi uygundu. İçlerinde taşıdıkları günah dolu duyguya uygundu. İçini gerilim ve beklentiyle dolduruyordu. Ve hatırı sayılır miktarda korkuyla.

“Elveda,” dedi, korkusunu yenmeye çalıştı. Daha fazla alkol almalıydı.

“Kulübe gidiyorum,” dedi, balo salonundan yansıyan mum ışıkları altında yüzünü görebileceği kadar yaklaşmıştı. “Chase’e mesajım var.” Çok ciddiydi. Georgiana dondu, hayal kırıklığıyla doldu. Kendisi için geldiğini sanmıştı. Oysa o, Chase için gelmişti.

Belli belirsiz, Chase’in kendisi olduğunu hatırladı. İkisi aynı kişiydi ama bu konu üzerinde fazla

durmadı. Düşünmeden, “Chase orada değil,” diye çıktı. West’in kaşları çatıldı. “Nereden biliyorsun?” Tereddüt etti, sonra, “Bilmiyorum,” dedi.

Bir süre adamın bakışlarını üzerinde hissetti. “Biliyorsun ama bunu tartışmanın zamanı değil. Gitme zamanı.” “Saat on. Balo daha yeni başladı.”

“Balonun yarısı geçti ve bir anlaşmamız var.” “Chase’e mesaj taşımamı içeren bir anlaşmamız yok.” Sözcüklerin kulağa hırçın geldiğinin farkındaydı. Önemsemiyordu. “Gitmeye hazır değilim. Dans edeceğim.” “Altı erkekle dans ettin. Cross’u, Bourne’u ve Ralston markisini de sayarsan dokuz.”

Gülümsedi. “İzlemiştir.”

“Elbette izledim.” Bu bilgi hoşuna gitmişti. Özellikle de *elbette* kelimesi. “Ve Langley’le burada on beş dakika yalnız kalmana izin verdim.”

“İzin mi verdin?”

“Evet. Ve bir gece için dokuz dans yeterli.”

“Sadece altı. Evli erkekler sayılmaz.”

“Benim için sayılıyorlar.”

Georgiana ona yaklaştı. Öfkeyle dolu karanlık sözlere karşı koyamamıştı. “Dikkatli ol, bayım. Kıskandığımı düşünceğim.”

Gözleri kahverengi birer alevdi sanki. Bakışları şiddetliydi. “Unuttun mu? Sadece ben, başka kimse yok?” “Hayır, anlaşmamız şöyleydi; sen, Chase yok.” Alevler geri döndü. “O halde, yeni bir anlaşmamız

m

var.” Bu Duncan West, daha önce tanıdığı adama benzemiyordu; güç ve otorite doluydu. Ve arzu.

Georgiana izin verirse, arzu karşılıklı olabilirdi. West bu kadar sinir bozucu olmasaydı.

Ona yaklaşırken, yumuşak bir sesle konuştu. “Benimle dans etmeliydin.”

West, onunla yolun yarısında buluştu. Aralarındaki mesafeyi kapatırken fısıldadı: “Hayır, edemezdim.” “Güzel Tanrı!”

Georgiana döndü ve sözcüklerin sahibini birkaç metre ötede buldu. Temple’in kolunda karısı vardı.

Duncan, “Kahretsin Temple, zamanlaman berbat!” diye homurdandı, sonra reverans yaptı.

“Ekselansları.” Mara, Düşes Lamont gülümsedi. Georgiana, kadının bilmiş gülümsemesinden hiç hoşlanmadı. Sanki balkonda yaşanan her şeyi biliyormuş gibi. Belki de biliyordu. “Bay West, Leydi Georgiana, sizleri görmek ne güzel.” “İkinizin refakatçiye ihtiyacı var,” dedi Temple. Georgiana

çıkıştı. “Londra’nın yarısının görüş alanın-dayız.”

“Londra’nın yarısının görüş alanındaki karanlık bir balkondasınız,” dedi, yaklaştı. “Bu nedenle refakatçiye ihtiyacınız var. Ona bir baksana.”

Georgiana söyleneni yaptı. “Çok yakışıklı.”

West kaşlarını kaldırdı.

“Ben...” Temple duraksadı ve ona tuhaf bir bakışla baktı. “Peki. Şey... O konudan söz etmiyordum. Refakatçinin de yakışıklılığını önemseyeceğini sanmıyorum. Ben, seni kaçırmayı planlıyormuş gibi görünmesinden söz ediyorum.”

“Sen de öyle görünüyorsun,” diye belirtti.

“Evet. Çünkü *karımı* kaçırmayı planlıyorum. Evli olduğumuz için, karanlık balkonlarda yapılan şeyleri yapmaya iznimiz var.”

“William!” Düşes araya girdi. “Onları utandırıyorsun. Beni de.”

Temple karısına baktı. “Gidereceğim.” Sözleri karanlık birer vaat gibiydi. Georgiana gözlerini devirdi. “Söyle bana, onu kaçırmayı planlıyormuş gibi görünüyor mu, görünmüyor mu?”

Mara onları değerlendirirken, Georgiana eteklerini düzeltme isteğine karşı koydu. “Doğru, öyle görünüyor.” “Açıkça görülüyor ki...” dedi Georgiana. “Bunu yapmayı gerçekten de planlıyor.”

Temple, “Güzel Tanrı!” dedi.

Duncan da, “Bu kadar açık olmaya niyetim yoktu,” dedi.

Temple, “Artık hiçbir yere gitmiyor,” diye yanıtladı. Başını çevirip dans edenleri işaret etti. “Hadi gidelim.” Georgiana göz kırptı. “Nereye gidelim?”

“Seninle dans edeceğim.”

“Ben seninle dans etmek istemiyorum.” Sesinin huysuz çıktığının farkındaydı ama bunu değiştirecek gücü yoktu. Elini düğ ve düşese doğru salladı. “Hem, sizin başka planlarınız yok muydu?”

“Vardı ve planlarımı değiştirmek zorunda bıraktığın için ne kadar sinirlendiğimi sonra konuşacağız.”

“Benimle dans etmene gerek yok,” diye fısıldadı. “West benimle dans edebilir.”

Mara düşünceli bir ifadeyle, “Dansın seni kaçırmayı planlıyormuş gibi görünmesi sorununa yardımcı olacağını sanmıyorum,” dedi.

Duncan’ın yanıtı daha açıktı. “Hayır.”

“Hayır mı?” diye sordu, reddedişine şaşırmişti. “Unvanım yok,” dedi. “Benimle dans ederken görülmemelisin.”

Ne aptalca. “Ama sen benim ünümü onaran adamsın.” Temple, “Diğerleriyle birlikte,” diye araya girdi.

“Senin gibiler mi?”

Temple ve Duncan bir ağızdan, “Ekselansları,” diye eklediler.

Georgiana başını salladı, kafası karışmıştı. “Bana neden böyle diyorsunuz? Ben düşes değilim ki.”

Üçü ona delirmiş gibi baktılar. Ne olduğunu o zaman anladılar.

Duncan, “Kahretsin!” dedi.

Temple, “Sarhoş musun?” diye sordu.

Georgiana parmaklarını dudaklarına götürdü. “Bu olabilir.” Erkekler birbirine baktılar, sonra ona döndüler. “Hangi kahrolası nedenle sarhoş olabilirsin?”

Ukala bir şekilde, “Sanırım çok fazla alkol tüketince bu oluyor,” dedi.

Mara gülüşünü tutamadı.

Temple, “Neden?” diye sordu.

“Şampanyayı seviyorum.”

“Şampanyadan nefret edersin.”

Başını “evet” dercesine salladı. “Şampanya dağıtan Marie Antoinette miydi?” Bunu üçü bilirdi.

Temple, onu öldürmek istermiş gibi görünüyordu. Duncan ise sanki bir çeşit hayvana dönüşüverecekmiş gibi onu dikkatle izliyordu. “O, şampanya bardaklarından sorumluydu.”

“Evet! Bardak onun göğsü şeklinde!” Hepsi aklına geliyordu, biraz yüksek sesle olsa da.

“Tanrım,” dedi Temple.

Duncan alaycı bir sesle, “Belki de toplum içinde göğüs sözcüğünün kullanımını sınırlamalıyız,” dedi. “Neden bize bu kadar çok içmene neden olan şeyi söylemiyorsun?” Kendini savunmak için, “Gergindim!” dedi, sonra kabul ettiği şeyi fark etti. Duncan’a baktı. İfadesi şaşkınlıktan kendini beğenmişliğe dönmüştü. **Kahretsin.** “Neden sen değilsin.”

“Elbette değilimdir,” dese de tersini kastettiği belli oluyordu.

Temple çevresine bakındı. “Bununla ilgili hiçbir şey duymak istemiyorum. Konuşmayı kesin.”

“Endişelenmenize gerek yok, *ekselansları*.” Unvanı bilerek vurgulamıştı. Duncan’a döndü. “Burada beni geren pek çok kişi var.”

“Tanrım, Anna, konuşmayı kes.”

Duncan, “Ona böyle seslenme,” dedi, sesindeki uyarı tonu ikisinin de dikkatini çekmeye yetmişti.

“Bu, onun adı.”

“Burada değil. Ve gerçekte de değil.” Duncan ve Temple birbirlerine gözlerini diktiler, aralarında bir şeyler oluyordu. Sonunda Temple başıyla onayladı.

Mara usulca, “William,” dedi. “Biz durumu daha da kötüleştiriyoruz. Senin bu kadar şey olman gerekmiyordu. Şey...”

Georgiana, “Kaba,” dedi.

Mara başını bir yana eğdi. “Ben ‘içten’ diyecektim.”

Haksız değildi. Lamont dükünün onu balkonda azarlayacak kadar iyi tanımaması gerekiyordu.

Temple bir süre sessiz kaldı, sonra karısının söylediklerine razı oldu. Bu, Georgiana’yı her zaman etkilemeyi başaran bir şeydi. Minik karısına bağlı kocaman adam. Temple, Duncan’a baktı. “Onun ününü koruman gerekiyordu.”

“Tüm sosyete ona ilgi duyduğumu biliyor. Sohbet etmemiz hiçbirini şaşırtmayacaktır,” dedi. “Gelişen kabul-lenişindeki rolümden dolayı bana teşekkür ettiğini düşüneceklerdir.”

“Tam burada duruyorum,” dedi. Bunu unutmuş gibi görünmeleri, onu oldukça kızdırmıştı.

Temple uzun bir an düşündü, sonra onayladı. “Onun ününü tehlikeye atacak bir şey yapacak olursan...”

“Biliyorum, Chase’e hesap veririm.”

Temple’in bakışları Duncan’dan Georgiana’ya geçti. “Chase’i unut. Bana hesap vereceksin. Onu eve götüreceksin.”

Georgiana, Duncan’a sıırıttı. “Bu gece Chase’e mesaj yok. Sadece benimle ilgilenmek zorundasın.”

Duncan sözlerini görmezden geldi, kolunu uzattı. “Leydim?”

Sözcük onu ısıttı, tek sözüyle böyle zevk duymaktan nefret etti. Elini onun koluna koydu, birlikte birkaç basamak inmişlerdi ki durdu. “Bekle.” Geri döndü. “Ekselansları?” Temple, sorar gibi kaşlarını kaldırdı. Georgiana yeniden Duncan’ın koluna girdi, yumuşak bir sesle devam etti. “Wight kontunun kızı... Sophie.”

“Ne olmuş ona?”

“Langley’le dans ediyor ama daha etkili biriyle dansı hak ediyor.” Aklından baloya tek katılan erkekleri geçirdi. “Eversley markisi.” Eversley, *Melek* 'in müdavimlerin-dendi. Karun kadar zengin, günah kadar çekiciydi. Çapkınlığın kitabını yazan çapkındı. Temple ne derse yapardı. Ve Sophie’nin bu geceye ilişkin güzel bir anısı olurdu.

Temple onayladı. “Olmuş bil.” Mara ile uzaklaşıp baloya döndüler.

Bu gecelik iyilik kotasını doldurmuştu. Dikkatini, “Leydi Sophie mi?” diye soran Duncan’a yöneltti.

Hafifçe omuz silkti. “Georgiana’ya nazik davranmıştı.”

Adamın gözlerinde anlayış ışığı belirdi. “Anna da onu ödüllendirdi?”

Gülümsedi. “İki kişi olmanın yararlı olduğu zamanlar oluyor.”

“Bunun doğru olabileceğini görüyorum,” dedi.

“Bakıcıya ihtiyacım yok, biliyorsun,” dedi. Sözcükler, sadece onun duyabileceği kadar hafifti.

“Hayır ama belli ki içerken sana ne zaman durman gerektiğini söyleyecek birine ihtiyacın var.”

Ona kötü bir bakış attı. “Sen beni bu kadar germesey-din, o kadar çok içmezdim.”

“Ah, yani neden bendim?” Gülümsedi, kendini beğenmişti. Balkonda toplanan diğerleri için, sohbetleri normal görünüyordu.

“Elbette sensin. Sen ve senin ‘denetim bende’lerin. Çok sinir bozucu.”

Ciddileşti. “Öyle olmamalı.”

Derin bir soluk aldı. “Ama öyle.”

“Şimdi de sinirlerin bozuluyor mu?”

“Evet.”

Duncan gülümseyerek ellerine baktı. “Beni hayal kırıklığına uğrattın. Senin böyle durumlara çoktan hazır olduğunu düşünürdüm.”

Atma kimliği yüzünden! Duncan, onu bir fahişe sanıyordu. Her konuda deneyimli olduğunu düşünüyordu. Ama değildi. Ve anlaşmaları onu geriyorsa, Duncan’ın gerçeği keşfedeceği fikri tüm huzurunu kaçırıyordu. “Genellikle denetim bende olur,” dedi. Yalan değildi. Duncan, diğerlerinin onları duyamayacak kadar uzakta olduklarından emin olmak için Georgiana’nın omzunun üstünden baktı.

“Söyle bana, hoşuna gidiyor muydu, denetimin sende olması?”

Bunun üzerine bir hayat kurmuştu. “Gidiyor.”

“Sana zevk veriyor mu?” Soru kısık sesle sorulmuştu. “Veriyor.”

Dudakları bir gülümsemeye kıvrıldı. Gülümseme belirip hemen kaybolmuştu. “Hiç sanmıyorum.”

Adamın onu tanıyır gibi görünmesi hoşuna gitmemişti. Söylediklerine, içinde bir şey “doğru” diyordu. Daha önce kimsenin fark etmediği kadar doğru. Kabul etmek istemediği kadar doğru.

Adamın denetimi hemen ele geçirmesinden hoşlanmamıştı. Kolaylıkla, sezdirmeden. Georgiana’yı karanlık sesinin, geniş omuzlarının, kışkırtıcı bakışlarının tutsağı yapıvermişti. Adamı istiyordu ve burada, o anda ona sahip olmanın tek yolu vardı. “Benimle dans et,” diye fısıldadı.

Duncan hareket etmedi. “Sana söyledim, benimle dans etmenin ününe yararı olmaz.”

Adamın gözlerine baktı. “Umurumda değil. Bu dans için kavalitem yok.”

Duncan başını “olmaz” anlamında salladı. “Ben dans etmem.”

“Hiç mi?”

“Hiç.”

“Neden?”

“Dans etmesini bilmiyorum.”

Bu itiraf, Georgiana’nın beklediğinden de fazlasını gözler önüne seriyordu. Dans etmesini bilmiyordu. Bu da bir beyefendi olarak doğmadığı anlamına geliyordu. Başka bir şey olarak doğmuştu. Daha sert. Daha kaba.. Ele geçirilmesi için daha çok uğraş gereken. Unutulması kolay olmayan.

Çok daha fazla ilgi çekici.

“Sana öğretebilirim,” dedi.

Bir kaşını kaldırdı. “Bana başka şeyler öğretmeni yeğlerim.”

“Ne gibi?”

“Nereden öpülmekten hoşlandığın gibi.”

Gülümsedi. “Dikkatli ol, yoksa beni baştan çıkarmaya çalıştığımı düşüneceğim.”

“Seni çoktan baştan çıkardım.”

Doğruydı. Hafif bir üzüntü sardı içini. Adamın doğru söylediğini, kabul etmek istemediği kadar çok yönden mahvolduğunu hissediyordu. Düşüncelerini en cilveli tavrıyla kovdu. “Kendinden çok eminsin.”

/.◇/

Bir süre sessiz kaldı. Georgiana, ne düşündüğünü merak etti. Sonra, “Langley?” diye sordu.

Georgiana anlamazlıktan gelmedi. Vikontla işlerin nasıl gittiğini soruyordu. “Benden hoşlanıyor,” dedi. Keşke konu değişmeseydi, şimdiye dönmeseydik, diye düşünüyordu.

“Bu, işimi kolaylaştırır. Gazete yazıları, kur dönemini hızlandıracaktır.”

Keşke bunu isteseydi. Sessiz kaldı.

West devam etti: “Güvenilir bir unvan. Temiz. Ve güvenilir bir adam.”

“Öyle. Zeki ve çekici. Yoksul ama bunda utanılacak bir şey yok.”

“Bu konuda ona yardım edebilirsin.”

“Edeceğim.” Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benden çok daha iyi.”

“Neden böyle söylüyorsun?” Sözcükler katıydı.

Bir soluk aldı, verdi. “Sana gerçeği söyleyebilir miyim?” diye sordu. Ona gerçeği önerdiğine göre, gerçekten sarhoş olmalıydı. Çoğunlukla yalanlarla ilgilenirdi.

“Keşke söylesen,” dedi. Georgiana, onun sadece bu konuyu kastetmediğini anladı.

Suçluluk duygusu kabardı. Zaten bu gece hep yoldaşı olmuştu. “Tek dileğim onun mutlu olmasıydı.”

Caroline’den söz ettiğini biliyordu. “Ah! İyi bir evlilik yapmaktan daha zor bir şey.”

“Dürüst olmam gerekirse, bunun olanaklı olup olmadığını bilmiyorum ama saygınlık ona mutluluk için en geniş fırsatı sunacak... Ya da bu her ne demekse.”

Duncan onu izliyordu. Karanlık bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu. Paylaşmak istediğinden daha fazlasını soracağını biliyordu. Yine de soru onu şok etti. “Nasıl oldu? Sana Caroline’ı getiren olay?”

Sana Caroline ’ı getiren olay.

Bu ne sevimli bir soruş şekliydi? Yıllardır, Caroline’ın varlığını tanımlayan yüzlerce cümle duymuştu. Aşağılamalardan kirli imalara kadar pek çok şey. Ama kimse bu kadar hoş, bu kadar sade bir şekilde söylememişti. Ve de bu kadar uygun. Caroline ona verilmişti. Çok güzel ve masum. Annesine, ailesine ve dünyaya getirdiği zarardan habersiz.

Elbette bu adamın sözcüklerle arası iyi olacaktı. Bu kadar güzel bir anlatım da ondan beklenirdi.

Ve elbette burada, karanlıkta ona gerçeği anlatmak istemişti. Nasıl lekelendiğini. Kim tarafından lekelendiğini. Önemli olduğundan değil. “En eski hikâye,” dedi basitçe. “Kötü adam, isyankâr kıza onarılamayacak zarar verir.”

“Onu sevdin mi?”

Sözcükler onu öyle afallattı ki, sessizliğe gömüldü. Pek çok şey söyleyebilirdi. Söylenebilecek her şeyi bildiğini, hazırlıklı olduğunu düşünüyordu. Ama bu soru öyle basit, öyle dürüsttü ki, kimse sormamıştı.

Bu yüzden adama en dürüst, en basit yanıtı verdi. “İstedim. Çok istedim.”

... Sevimli bir kızı olsun ya da olmasın, Leydi G'nin ününün kusursuz olduğuna hiç kuşkumuz yok. Ne yani, geçmişte kalmış küçük bir suçtan ötürü onu yargılayacak mıyız? Hem de böyle hoş, çekici birini? Leydinin sayfalarımızda her zaman yeri olacaktır. Londra'nın kalplerinde de yeri var mıdır? ...

... Leydi M, bugünlerde sosyal toplantılarda oldukça yalnız görünüyor. Onunla ilgilenen üç lordu da yitirdi. Beyefendiler, başkalarına ilgi gösteriyorlar. Belki de leydi bazı beklentileri karşılayamıyordur? Biz bu satırları yazarken, Kont H kuşkusuz kızının çeyizine eklemeler yapmakla meşguldür...

Londra Haberleri nin dedikodu sayfalarından,

30 Nisan, 1833

Sorusuna çok farklı şekillerde yanıt alabileceğini biliyordu. Georgiana inkâr edebilir, yanıt vermemeyi seçebilir, alaycı bir tavır takınabilir, kaçınabilir ya da soruyla karşılık verebilirdi.

Ama onun gerçeği söyleyeceğini asla düşünmemişti. Ya da onu lekeleyen adamı sevebileceğini.

m

Yanıtın kendisini bu kadar rahatsız edeceğini de tahmin etmemişti. Kadının zihninden o adamın anısını silmeyi bu kadar isteyebileceğini bilmiyordu.

O adamın yerini doldurmak istiyordu.

Bu düşünceye karşı koydu. On yıldır —hatta daha da fazla— Duncan yoğunluk isteyen kadınlardan uzak durmuştu. İki taraf için de yalnızca zevk içeren bir anlaşmadan, kısa zamanlı bir ilişkiden daha fazla tutku içeren her şeye karşıydı.

Bağlılık Duncan West'e göre değildi.

Olamazdı. Asla.

Sırlarının yükünü başka birine asla yüklemeydi. Büyük, her zaman açığa çıkma tehlikesi bulunan bir sırrı vardı ve mahvolmanın hep bir adım gerisindeydi. Başka birini geçmişinin gölgesinde yaşamaya mahkûm edemez, kararması olası geleceğiyle cezalandıramazdı.

Bu, elinden gelen tek soylu davranıştı: Bağlılıklardan uzak durmak.

Aşktan uzak durmak.

Bu yüzden, Leydi Georgiana Pearson'un kızının babasını sevmesi umurunda olmamalıydı. Onu ilgilendirmeydi. Duncan'ı ilgilendiren tek kısım, adam ortaya çıkarsa bu haberin gazete satışlarını patlatacağıydı.

Hayır, umursamamalıydı. Umursamıyordu da.

Belki biraz.

“Ona ne oldu?”

Georgiana, anlamamış gibi davranmadı. “Hiçbir şey. Kalmaya hiç niyeti olmamıştı.”

“Yaşıyor mu?”

Tereddüt etti, yalan söylemeyi düşündüğü belli oluyordu. “Evet.”

“Onu seviyorsun?”

Derin bir soluk alıp bıraktı. Sanki sohbet umduğu sınırları aşmış da konuyu izlemekte zorlanıyormuş gibi.

“Neden dans etmeyi bilmiyorsun?” diye sordu, dikkatle karanlığa bakıyordu.

Soru ve sohbetin gidişatı Duncan'ı rahatsız etti. “Bunun bu konuyla ne ilgisi var?”

“Geçmiş, her konuyla ilgilidir,” dedi basitçe ve ona döndü. Çok sakindi. Sanki havadan sudan konuşuyorlarmış gibi. “Sana dans etmeyi öğretmek isterim.”

Sözcükler ağzından henüz çıkmıştı ki, gürültücü bir grup zevk düşkününü balkona döküldü. Hızla durumu değerlendirerek bu fırsatı oradan kaçmak için kullandı. Georgiana'yı dirseğinden kavrayarak hızla ve sessizce karanlık bir köşeye çekti. Buradan taş merdivenlerle bahçeye iniliyordu.

Saniyeler içinde, kimseye görünmeden baloyu terk etmişlerdi.

Büyük taş evin çevresini dolaştılar. Karanlıktaydılar. Onları burada biri görecekti olsa, kimseye bir şey söylemezdi; çünkü kendisi de burada yaptıklarını gizli tutmak isterdi.

Oraya varınca, Georgiana gölgelerin içinden, “Nasıl geri döneceğiz?” diye sordu.

“Dönmeyeceğiz,” diye yanıt verdi.

“Dönmeliyiz. Pelerinim içerde. Refakatçim de içerde. Korumam gereken bir ünüm var. Sen de koruyacağına söz vermiştin.”

“Seni eve götürüyorum.”

“Bu, düşündüğün kadar kolay değil.”

“Ağabeyinin evinin yerini biliyorum ve arabam var.” “Ben orada yaşamıyorum,” dedi. Evin duvanna yaslandı. Karanlıkta Duncan’ı izliyordu. “**Melek**’te yaşıyorum.” “Hayır,” dedi. “Anna **Melek**’te yaşıyor.”

“Orada yaşayan tek o değil.”

Sinirlenmişti. “Chase’i kastediyorsun.” Yanıt vermeyince ekledi. “**Melek**’te mi yaşıyor?”

m;

“Çoğu gece orada kalıyor.” Kadın öyle basit bir şekilde konuşmuştu ki, sert bir yanıt veremedi.

Belli ki Duncan’ın sinirlendiğini hissetmişti. “Neden bu kadar öfkelendin? Hayatım seni sinirlendiriyor mu?” “Çünkü senin hayatın böyle olmamalı. Gecelerin kumarhanede geçmemeli. Ömrün Chase’e mesaj taşıyarak geçmemeli.”

“Sana da mesaj getirip götürüyorum?” diye belirtti. Suçluluk duygusu alevlendi. Haklıydı. “Bu geceki mesaj için çok güzel bir nedenim var. Ve senden iletmeni istemeyeceğim.”

“Nedir?”

Ona, kız kardeşinin tehlikede olduğunu söyleyemezdi. Tremley’le önemsiz bir tanışıklıktan fazla bir ilişkisi olduğunu bilmesine izin veremezdi. Chase, Tremley’in dosyasının onun için değerini bilseydi, fideye isteyebilirdi. Cynthia tehlikede olurdu.

“Bunun konumuzla ilgisi yok. Benim söylemek istediğim..”

“Söylemek istediğin, seçilmeyen bir yolun sonunda beni çay partilerinin, kadrillerin beklediğini sanman. Chase’in beni kötü yola soktuğuna inanıyorsun.”

“Aslına bakarsan, evet, öyle.”

Georgiana güldü. “O halde, sosyetenin benim durumumdaki genç kadınlara yaptığını unutuyorsun.” “Üstesinden gelirdin,” dedi.

“Hayır. Gelemezdim.” Sözcükler öyle gerçekçiydi ki duyan, kader kurbanı olduğuna inanmazdı.

“Bunu uzun zaman önce yapabilirdin. Evlenebilirdin.” Bir kaşım kaldırdı. “Evlenebilirdim ama

isteyerek olmazdı.” Duraksadı. “Sana bunun benim seçimim olduğunu söylesem ne derdin? Bu hayatı istediğimi söylesem?” “Sana inanmazdım. Kimse dışlanmayı istemez. Kimse kötü yola düşmeyi istemez. Sen, seni uzun zamandır günaha tutsak eden güçlü bir adamın kurbanısın ve bu adam şimdi bile seni tamamen özgür bırakmıyor.”

“Yanlışın var. Bu hayatı ben seçtim.” Duncan neredeyse ona inanacaktı. “Chase beni kurtardı.”

Sözcüklerden nefret etti. Gerçeği göremeyecek kadar kör müydü?

Kahretsin. Onu seviyor olması olanaklı mıydı?

Bu düşüncenin ardından hemen bir başkası geldi. ***Chase’in Caroline’in babası olması olanaklı mıydı?*** Öfkesi şiddetli ve tahrip ediciydi. Ona sorabilirdi ama doğru olsa bile asla kabul etmezdi. Ve bu, pek çok şeyi açıklıyordu: Neden bu hayatı seçtiğini, neden ***Melek***’te yaşadığını, neden Chase’i her şeyiyle koruduğunu.

Chase, onun korumasını hak etmiyordu.

Ortaya çıkmalı ve yargılanmalıydı; diğer herkes gibi. Küfretti, sözler karanlıkta sert ve günahkârı. “İsterdim ki...” Cümleyi tamamlayamadan kendini durdurdu. Georgiana, yarım bırakmasına izin vermedi. “Ne isterdin?” Tamamlamasına neden olan, karanlık olabilirdi. Belki de neden bir başka adamdı. O gece önceki saatlerde konuştuğu, tıpkı Chase gibi gücünü ve insanları kullanmaktan çekinmeyen adam. Neden her neyse, cümlesini tamamladı. “Sana yaptıkları için onu parçalara ayırmak istiyorum.” Georgiana dondu. “Chase’i mi?”

“Ta kendisini!”

“Ama siz... Arkadaşsınız.”

Bu sözcüğe tüm benliği karşı çıktı. “O çeşit bir ilişkimiz yok. Basitçe istediklerimize ulaşmak için birbirimizi kullanıyoruz.”

Bir süre sessiz kaldı. “Peki sen ne istiyorsun?”

Seni istiyorum.

Bunu söylemedi. En ağır basan yanıt bu olsa da, Georgiana’nın aradığı yanıt değildi. “Gazete satmak. Chase ne istiyor?”

m

Tereddüt etti. Sonra, “Nereden bileyim?” dedi.

“Çünkü onu herkesten iyi tanıyorsun. Onun yerine konuşuyorsun. Mesajları iletiyorsun. Onu...” ***Onu seviyorsan.*** “Kahretsin, onunla yaşıyorsun!”

“Anna onunla yaşıyor,” diyerek önceki sözlerini yineledi.

West, kendi sözcüklerinden nefret etti. “O gerçek de-ğil.”

“En az senin benim kadar gerçek,” dedi. Keşke bu sözler için alkolü suçlayabilseydi. Ama suçlayamadı.

“Bunu nasıl söyleyebilirsin? Onu sen uydurdun. Onu yaşarken kendi hayatını kaçırıyorsun.”

Duncan’a baktı, bakışları ciddiye. “Onu yaşarken kendi hayatımı da yaşıyorum. Her şeyiyle. Tereddütler olmadan, zevkle.”

“Senin zevkin değil!” Sözleri Duncan’ı çileden çıkarıyordu. Chase’in zevkiydi. Bu oyuna başladıktan sonra birlikte olduğu her adamın zevkiydi.

O, bir leydiydi. Bir düğ kızıydı. Bir düğ kardeşiymiş. Duncan’dan çok daha fazlasıydı. Sahip olduklarından çok daha fazlasına sahipti. Yine de kendini ucuza satıyor, güçlü bir korkağın gölgesinde yaşamayı kabul ediyordu.

“Tamamen benim zevkim,” dedi ve aralarındaki hava değişti. Sözcükleriyle yoğunlaştı, vaatle doldu.

Georgiana’nın ona doğru çekilmesine izin verdi. Yaklaşınca, bedenini hissetmenin keyfini çıkardı. Kadınsı çekiciliğine karşı koymaya kararlı olsa bile, sıcaklığının tadını çıkardı. Sözleriyle öfkesi taşacak hale gelse bile, yakınlığının tadına vardı.

“Zevki bildiğini düşünmüyorum,” dedi, bu sözcüklerin onu kızdıracağını biliyordu. Sinirlenmesini umuyordu.

Georgiana’nın gözleri büyüdü ve Anna’ya dönüştü. Baştan çıkarmanın vücut bulmuş haliydi. “Zevkten anlamadığımı mı düşünüyorsun?”

Kadını kendine çekme isteğine karşı koydu. “Bence sen zevki vermeye alışıksın. Ve bence almanın nasıl bir şey olduğunu görme vaktin geldi. Denetim bende olunca, almaktan başka bir şey yapmayacaksın.”

Sözcüklerin Georgiana’ya ulaşmasını, gözlerinin büyümesini, dudaklarının şaşırması gibi aralanışını izledi. Kadının ifadesine tüm benliğiyle karşılık verdi. İfadesinin dürüstlüğü, arzusunu bağırarak istemesine neden oldu. Gücünü bağırarak istedi.

Ona, yanıt vermesi için zaman tanımadı. Bir elini kaldırarak parmaklarını yanağının ipeksi teninde dolaştırdı. “Bu hoşuna gider miydi?” diye fısıldadı. “Zevkinin denetimini elime alsam, hoşuna gider miydi? Seni zevkle sarsam? Tekrar ve tekrar dayanamayacak hale gelene dek sana zevk versem? Başka hiç kimsenin değil, benim dokunuşumu arzulanı kadar?”

Duncan onun boynunu okşarken, soluğu boğazında tıkanıp kaldı. Duncan yavaşça eğildi, dudaklarını kadının çenesinin altındaki yumuşak, solgun tene bastırdı. Bir kez, iki kez. Oradan, “Söyle bana,” diye fısıldadı. Georgiana’nın soluk alış verişini, denetimini sarsıyordu.

“Neyi?” Tereddüt etti. Alkol ve duyguları, düşünmesini zorlaştırıyordu. Duncan alkole lanet etti.

Cümleyi tamamlamasını bekledi. Georgiana, yutkununca bunu parmak uçlarında hissetti. Tekrar denedi. “Neyi söyleyeceğim?”

“Hoşuna gider miydi?”

“Giderdi,” diye yanıtladı. Sözcükleri sestem çok soluk gibi çıktı.

“Ne hoşuna giderdi?” Şimdi ona sataşıyordu. Doğru düzgün düşünemediğini biliyordu ve bunun kanıtı, kendini daha çok erkek hissetmesini sağlıyordu.

“Yapman hoşuma giderdi...” Duraksadı.

Dişlerini kadının boynunda gezdirdi, omzundaki yumuşak teni ısırıldı. “Neyi yapmam?”

İçini çekti. “Hepsi. Hepsi hoşuma giderdi.”

Karanlıkta Georgiana’nın gözlerinin rengini göremiyordu ama içlerindeki yoğunluğu seçebiliyordu. Elllerinden biri Duncan’ın boynuna gitti, parmakları kıvrıldı ve saçlarının arasına daldı. Bakışları uzun, soluksuz bir an boyunca takılı kaldı. Duncan, belki de denetimi kadına bırakması gerektiğini düşündü. Georgiana, “Yap,” diye fısıldadı. O görkemli pembe dudakları, sözcüğün çevresinde kıvrılmıştı. “Lütfen!”

“Neyi yapayım?” Şimdi çok yakındılar; neredeyse öpüşecek kadar. Hiçbir şeyi bu kadını istediği kadar çok istememişti.

“Hepsini yap.” Saçındaki parmakları daha da ilerledi ve Duncan’ı kendine çekti. “Bana her şeyi göster.” Georgiana yukarı uzandı, belki de Duncan aşağı eğilmişti. Önemli olan, artık öpüşüyor olmalarıydı. Georgiana onun kollarındaydı ve Duncan onun görkemli, kusursuz bedeninin her bir milimini keşfetmekten başka bir şey istemiyordu. Kolları Duncan’ın boynuna sarılmıştı. Duncan onu kaldırdı, döndürdü ve evin duvarına dayadı. İsteddiği her şeyi vermeye başladı.

Georgiana içini çekti. Duncan, bu güzel sesi dudaklarıyla yakalayıp kadını kendine çekti. Georgiana’nın dudakları; yumuşak, tatlı ve sıcak dudakları kusursuz bir şekilde aralanmıştı ve Duncan kendini tutamadı. Kadının ağızına diliyle ve dişleriyle sahip oldu. Dolgun alt dudağını ısırıldı; aynı yeri diliyle teselli etti, kadını beklentiyle inletene dek devam etti. Belki de inleyen kendisiydi.

Georgiana onu ateşe vermişti. Onu daha yakma çekip öpücüğü derinleştirdi, baskıyı değiştirdi. Daha derine daldı, daha sert okşadı.

Georgiana da her okşayışta onunla buluştu. Sonunda Duncan’ı kışkırtmak ve cezalandırmak için dişlerini kullanmaya başladı. Duncan inledi. Kadının uzun bacakla-

rından birini kavrayıp kaldırdı. Onu açarak en çok olmak istediği yere, yumuşak merkezine kendini bastırdı. Başka bir gece olsaydı sahip olabilecekleri zevke ilişkin ufak, dayanılmaz bir tadımlık sundu.

Başka bir gece olsaydı...

Bu düşünceyle ondan ayrıldı. Georgiana'nın bir anlığına kim olduğunu, nerede olduklarını ve neden hemen birbirlerine sahip olamayacaklarını unutmış gibi ona sarılması, acı çekmesine neden oldu.

O da aynı şekilde hissediyordu. Bir kez daha eğildi, kadının dudaklarını sertçe, tamamen ve tereddütsüz teslim aldı.

Dudaklarını ve bacağı aynı anda bıraktı. İkisi de soluklarını düzenlemeye çalışırken, alnını onun alnına yasladı. Sonunda konuştuğunda, sesi sadece Georgiana'nın duyabileceği bir fısıltıydı. "Sana her şeyi göstereceğim. Ama bu gece olmaz. Sana planladığın her şeyi veremeyeceğim kadar çok içki tükettin."

Yanıt anında geldi. "Çok fazla içmedim."

Georgiana onu istiyordu. Duncan bunu parmak uçlarının altında atan nabzından, boynuna vuran soluğundan ve paltosuna yapışan parmaklarından anlayabiliyordu. "Çok içtin."

"Önemi yok."

Yüzünü görebilmesi için onu çevirdi. Çok yakışıklı ve çok ciddiye. "Önemi var, hem de çok. Görüyorsun ya, coşku verici bir zevk planlıyorum. Daha önce asla hissetmediğin her şeyi vereceğim. Bir daha sahip olmak için çıldıracağın her şeyi." Ona doğru bir adım attı. Sözcükleri günah gibi çevrelerini sarıyordu. "Hepsini sana veren ben olacağım."

Georgiana, tartışacakmış gibi ağzını açtı.

Duncan onu konuşmadan durdurdu. "Sadece ben. Bu, tartışmaya açık değil, Georgiana."

Adını duyunca gözlerini kapattı. Duncan'ın eline sarıldı sıkıca. Sanki sağlam durmaya ihtiyacı varmış gibi. "Georgiana'yı istemiyorsun. Sen Anna'yı istiyorsun. Tutkuyu bilen o."

"Kimi istediğimi iyi biliyorum," dedi, öne eğildi. Başını kadının boynuyla omzunun birleştiği yere götürdü. Vanilya ve Georgiana kokan o yere. Koku sarhoş edici ve tehlikeliydi. Ona özeldi. Devam etmeden önce o noktayı yaladı. "Georgiana'yı istiyorum."

Georgiana, ona doğru dönerek onu öptü. Sanki Duncan beklenmedik ama çok istenen bir şeyler söylemiş gibi. Duncan onu kavrayıp bir düşünce aklında belirene kadar şiddetli bir öpücükle dudaklarını tutsak aldı. Geri çekildi, kadına baktı.

"Caroline'm babası..."

Georgiana bakışlarını kaçırdı. Birden, olağanüstü bir şekilde bir zamanlar olduğu o genç kız gibi göründü. "Bu konuyu konuşmak için uygun bir zaman değil, sen de öyle düşünmüyor musun?"

"Aslında oldukça uygun olduğunu düşünüyorum. Bu, onun bir aptal olduğunu söylemek için harika bir zaman." "Neden?" diye sordu.

Övgü için sormuyordu. Sorusunda hiç kurnazlık, ima yoktu. Duncan da buna uygun yanıt verdi.

“Çünkü her gece yatağında sana sahip olma şansım olsaydı, bu şansı kaçırmazdım. Kesinlikle değerlendirirdim.”

Anında pişmanlık duydu. Sözlerin anlamından. Kadına verdiği güçten. Ama sonra Georgiana ona yaklaştı, sanki sözcükler onu Duncan’a doğru çekiyoymuş gibi. Duncan kadını yakaladı, bedeninin verdiği duygu, karşı koyulmayacak kadar hoştu.

Konuştığında, tamamen baştan çıkarıcıydı. “Bu gece bu şansa sahipsindir ama değerlendirmiyorsun.”

Sözcüklerin arzu uyandırıcı bir etkisi vardı. “Çünkü ben bir beyefendiyim.”

Dudakları kusursuz bir şekilde büküldü. “Çok yazık. Bana kötü adam sözü verilmişti.”

Duncan onu hızlıca öptü. “Yarın gece, kötü adamını alacaksın.” Dudaklarına karşı kısık sesle konuşup geri çekildi. Biraz daha oyalansa geri çekilemeyecekti. Temp-le'a, onu evine götüreceğine söz vermişti. “Gitmeliyiz.” “Gitmek istemiyorum.” Sözlerindeki dürüstlük, Duncan'ın hayal edebileceğinden çok baştan çıkarıcıydı. “Burada kalmak istiyorum. Seninle.”

“Beaufetheringstone evinin bahçesinde mi?”

“Evet. Işığın ulaşamadığı herhangi bir yerde.”

Duncan duraksadı. “Işıkla bir sorunun mu var?” “Karanlıkta yapılmayan şeylerle sorunum var. Beni rahatsız ediyorlar.”

Ne demek istediğini ve arkasında yatan duyguyu anlamıştı, kabul etmek istediğinden daha çok hem de. Birden, onu hemen eve götürmek istedi. Kadının sarhoş dürüstlüğü kendisine esin vermeden önce. Elini tuttu. “Burada kalamayız. Yapacak işlerim var.” Georgiana onu önemsemedi, uzun süre birleşen ellerine baktı. Sonunda Duncan, “Georgiana,” dedi.

Başını kaldırdı. “Keşke eldiven giyiyor olmasaydık.” Tenlerinin dokunuşu fikri çok kışkırtıcıydı. “Eldiven giydiğimize seviniyorum, yoksa sana karşı koyamazdım.” Gülümsedi. “Bir kadına ne söyleyeceğini iyi biliyorsun. Gerçekten de kötü adam olabilirsin.”

Duncan da gülümsemeyle karşılık verdi. “Öyle olduğumu söylemiştim.”

“Ama kötü adamlar, adı çıkmış yalancılar olurlar. Bu yüzden sana inanıp inanmayacağımı bilemem.”

“Kusursuz bir mantık bilmecesi. Biri kötü adam olduğunu kabul ediyorsa, gerçekten de kötü adam mıdır?” “Belki de içinde bir beyefendi barındıran bir kötü adamdır?”

Eğildi ve fısıldadı. “Kimseye söyleme. Ünümü mahvedeceksin.”

Georgiana güldü. Bu ses, Duncan’a büyük bir zevk verdi. Bir rüzgâr sesi alıp karanlık bahçeden götürünce, üzüldü. Uzun bir sessizlikten sonra Georgiana, “Chase’e bir mesajın olduğunu söyledin,” dedi.

Chase.

Tremley'in dosyasını istemekten kaçınmasının basit bir nedeni vardı. Belki aptallıktı. Georgiana, Chase'e Duncan'ın anlayamadığı ve engelleyemeyeceği nedenlerle bağlıydı. Ama bu, durumu değiştirmiyordu. Kadını Düşmüş Melek'in kurucusunun yanına göndermek istemiyordu.

Georgiana'yı o adamın yanında istemiyordu.

Dosyayı başka yoldan alırdı. Kadını aracı etmeden. "Önemli değil."

"Sana inanmıyorum," dedi. "Beni bulduğunda yüzünü gördüm. Söyle bana. Ben..." Tereddüt etti. Duncan, ne söyleyeceğini merak etti. Soramadan, Georgiana tekrar konuştu. "Chase'e mesajını iletirim. Bana verebilirsin."

Başını olmaz dercesine salladı. "Bu işe karışmanı istemiyorum."

"Hangi işe?"

Duncan'ın pis işlerine.

Tremley'in tehditlerine.

Kız kardeşinin tehlikede olması yeterince kötüydü ama Cynthia'yı koruyabilirdi. Georgiana üzerinde daha az denetimi vardı. Ve ihtiyaç olursa Chase'in onu koruyacağından emin olamıyordu.

Bu işten uzak durmalıydı.

"Onunla arana mesafe koyma vakti geldi."

"Chase'le mi?" diye sordu. "Keşke söylediğin kadar kolay olsa."

Bu cümleden ve gülümseyişindeki hüzünden nefret etti.

"Ben yardım ederim." Onu Chase'den uzaklaştırmak ve üzerindeki sınırsız, anlamsız gücüne son vermek için her şeyi yapardı.

Georgiana onayladı. "Gazetelerin yardımcı olacak. Georgiana evlendiğinde, Anna kaybolacak."

Duncan yardım edecekti, gazetelerin canı cehenneme. Ama Georgiana bunu bilmese de olurdu.

Sonraki sabah, Georgiana **Düşmüş Melek'teki** kocaman masasında oturuyor, kumarhanenin işlerine odaklanmaya çalışıyordu. Cross, masaya bir paket bıraktı. "West'ten," dedi. "Bu sabah ofisinden geldi." Paketlenmiş mektuba baktı ve kısa bir an, West'in kendisi mi paketledi diye merak etti. Kendini durduramadan pakete uzandı, parmakları paketi bir arada tutan ve içindekileri meraklı gözlerden saklayan iple oynadı. Kendi paketlediyse, elinde eldiven olmadan bağlamış olmalıydı. Çizgi boyunca ipi okşadı. Tıpkı şimdi Georgiana'nın da eldivensiz olduğu gibi.

Tıpkı bu akşam olacakları gibi. Eldivensiz. West sözünde durursa, o da duracaktı.

Tam bir ahmak gibi davrandığını ve Cross'un başında dikilip ikinci bir kafası çıkmış gibi ona baktığını fark etti. Parmaklarını geri çekti. Başından savarcasına, "Teşekkür ederim," dedi.

Cross'un yüzündeki eğlenen ifadeyi görmezden geldi. "Bu not, paketle aynı anda geldi. Anna'ya."

Açık kahverengi kâğıdı paketin üzerine bıraktı. Georgiana, mektubu açmak için ölüyordu ama kendini tuttu. Tekrar işine döndü. Hem fazlasıyla meşgul görünmek, hem de yanan yanaklarını gizlemek için yaptığı hesaplı bir hareketti. Cross utancını fark ederse kuşkusuz diğerlerine de yetiştirirdi. "Teşekkür ederim."

Gitmedi.

Georgiana, kızarıklığın gitmesi için uğraştı.

İşe yaramadı.

"Başka bir şey var mıydı?"

Cross yanıt vermedi.

Başka şansı yoktu. Başını kaldırdı. Cross, onun haline gülmemeye çalışıyordu. Georgiana kaşlarını çattı. "Seni yere sermek üzereyim."

Dudakları seğirdi. "Ordun nerede?"

"Başka bir şey var mı? Yoksa can sıkılmaya devam etmeye mi niyetlisin?"

Cross sırıttı. "İkincisi. Paketin içindekini merak ediyorum. Temple, onun peşinde olduğunu söylüyor."

"Elbette Temple'm peşinde değilim. Adam evli." Güldü. "Kendini zeki sanıyorsun."

"Çok zekiyimdir."

"Temple, dün gece kendini aptal durumuna düşürdüğünü söyledi. En son ne zaman şampanya içtin?"

"Dün gece," dedi, pantolon kaplı bir bacağını diğerinin üzerine atıp pakete uzandı. Onu bekleyen geceyi düşünülüyormuş gibi davrandı. Hazırlanmak için bir şişe şampanya tüketmeyi düşünmüyormuş gibi davrandı.

Paketi açtı. Yapmasa, Cross'un onu rahat bırakmayacağını biliyordu.

Ona gazete yollamıştı. Duncan West'in dedikodu sayfalarına gazete denirse elbette.

Skandal Sayfası'nın o haftaki baskısı *Düşmüş Melek* e Londra'daki kahvaltılı sofralarını süslemeden iki gün önce ulaşmıştı. Georgiana için değildi. Chase adıyla bilinen adama armağandı.

Hayır, armağan değil. Ödeme. İstendiği gibi.

Ön sayfadaki başlıkta, “*Skandal Kurtuluşa Dönüşürken*” yazıyordu. Bir alt başlıkta da, “*Leydi G, sosyeteye fırtına gibi bir giriş yaptı. Aristokratik kalpleri kazanıyor*”

& "2, A o

Cross güldü, sayfayı okumak için başını uzattı. “Zekice. Söylemem gerek... O karikatürü sevmediğini biliyorum ama Leydi Godiva’ya gönderme yapması kusursuzdu.” Gazeteyi masadan aldı ve dikkatle okudu.

Önemsememeye çalıştı. Chase’in paketiyle birlikte gelen notu açtı. “Leydi Godiva aşırı vergilendirmeyi protesto ediyordu.”

Cross başını kaldırdı. “Kimse o kısmı hatırlamıyor. Herkesin aklında kalan kısım çıplaklık oldu.”

“Bunun koca bulmama nasıl bir yardımı olacak?” Ciddileşti. “Güven bana. Çıplaklık her zaman işe yarar.”

“Bir de sen en sevdiğim ortak olacaktın.”

“Hâlâ en sevdiğinim.” Öne eğildi. “Önemli olan, West yaptığı anlaşmaların hakkını verir. Hakkında kaleme aldığı övgülere bir bak.” Gazeteye geri dönüp okudu. “İnceliğini ve çekiciliğini övmüş.”

Övgülerin hiçbiri bedavaya değildi. Chase’e, gazeteyle birlikte bir not da göndermişti. Ödemesini bekliyordu: “*Kız övgülerini aldı.*”

Bana kontu borçlusun. ”

Mektup, kalın siyah yazıyla kaleme alınmıştı. Kalem darbeleri öyle kendinden emindi ki, Duncan’ın notu imzalamasına gerek kalmamıştı.

Bakışları masanın bir ucunda duran Tremley’in dosyasına kaydı. Teslim edilmeyi bekliyordu. Cross ise okumayı sürdürüyordu. “Okurları Leydi G’yi —burayı aynen aktarıyorum; kalplerine, düşüncelerine ve dünyalarına— kabul eden soylu erkeklerin ve kadınların sayısıyla mest ediyor.” Başını kaldırdı. “Bunların gerçek olmaması çok yazık.”

“Gerçek olmasına ihtiyacım yok. Ben sadece bir kişinin kabulüyle ilgileniyorum.”

Ve yaratıcısına şükürler olsun, Lord Langley onu en

azından bir seçenek olarak düşünmeye istekliydi. Davetiyelerin ve notların azlığı, Georgiana’nın Londra’daki erkekler için fazla skandal dolu olduğunun kanıtıydı. “Langley.” Cross, bu planı küçümsediğini gizlemedi. “Langley’in beni leydisi seçmesiyle ilgili bir sorunun mu var?”

“Hiç yok. Sadece, söz konusu beyefendi bir leydi seçmekle ilgilenmiyor.”

Cross'a baktı. "Onun dosyasını tartışmayacağız. Asla! Bu konuyla ilgili son kez konuşuyorum: Onun ilgi alanları bizi ilgilendirmiyor. Kur yapılmaya değil, evliliğe ihtiyacım var."

"Peki, bu senaryoda West'in rolü nedir?"

West'le ilgili umut besleyemezdi. Basit anlaşmalarından başka bir beklentisi olamazdı. Zevk. Gizlilik. West verdiği sözleri tutana ve Georgiana evlenene kadar. "West'in bana kur yapmasını istediğimi düşünüyor olamazsın."

"Ne düşüneceğimi bilemiyorum. Ama Temple'in düşüncesine göre..."

"Temple, ringde başına aldığı darbeler nedeniyle pek düzgün düşünemiyor."

Cross bir kaşını kaldırdı, yanıt vermedi.

Georgiana soluk aldı. Verdi.

"West..." Durdu, söyleyecek bir şeyler aradı. Mantıklı bir şeyler. Duncan West'in ortaya çıktığı her an, özenle inşa edilmiş dünyası yerle bir oluyordu sanki. Yine de dünyasını bu kadar etkilemesine karşın, onun hayatından uzak durmasını dilemiyordu.

Tem tersi, adamı daha da yakınında istiyordu.

Sırlarını bilmemesine karşın ona karşı centilmence davranışı ironikti. Önceki gece skandallarla dolu olabilirdi. Çok, çok daha fazlasıyla dolu olabilirdi.

Ama o Georgiana'ya karşı koymuştu.

Sanki bu dünyadaki en kolay şeymiş gibi.

Sanki paylaştıkları öpücüklerden hiç etkilenmemiş gibi.

Sanki birlikte dünyayı yerinden oynatmamışlar gibi.

Yine yanakları kızarıyordu.

"West karmaşık biri," dedi.

"O halde hiç sana uygun değilmiş, sen çok basit birisin çünkü." Georgiana, sözlerdeki alaya gülümsedi. Cross'un üstelememesine minnettar olmuştu. Cross pantolonundaki bir ipliği aldı ve, "Adamlar onunla ilgili hiçbir şey bulamadılar," dedi.

Duncan hakkında bilgi istediğini hatırlaması, suçluluk duymasına neden oldu. Bu isteği geride kalmıştı. Kız kardeşiyle tanışmadan önce istemişti. Ona anlaşma önermeden önce. Onu bu kadar çok istemedi önce. Tatsız duyguları bir yana kaldırdı. Uzun zaman önce, başka birine güvenme hatasına düşmüş, lekelenmiş, terk edilmişti. Bu hataya bir daha düşmeyecekti.

Huzursuzluğunu görmezden geldi. “Araştırmaya devam etmelerini söyle.”

Başıyla onayladı, öne eğilmeden önce bir süre sessiz kaldı. “Beni nasıl bulduğunu hatırlıyor musun?”

“Elbette.” Karşılaştıkları zamanı ikisinin de unutması olanaksızdı. Cross başka bir kumarhaneden atılmış, kartlan sayıp masaları dolandırdığı için fena dövülmüştü. Georgiana, onun hikâyesini duyduğu an, Cross’un aradığı dördüncü kişi olduğunu anlamıştı. Onu sarhoş ve kendi hayatına son vermek üzereyken bulmuşlardı.

“O gece beni kurtardın.”

“Kendini kurtarabilirdin.”

“Hayır.” Cross başını salladı. “Sen olmasan, ölmüş olurum. Daha kötüsü de olabilirdi. Bourne ve Temple da Londra’nın doğusunda bir sokakta, ölü olarak bulunurdu. Her birimizi şu veya bu şekilde kurtardın.” Duraksadı.

JHJ

“Sadece bizleri değil, *Düşmüş Melek*’te ve evlerimizde iş bulan herkesi kurtardın... Hepsi senin eserin.”

“Beni bir kurtarıcı gibi resmetme,” dedi. “Ten rengime uymuyor.”

“Yine de bu sensin.” Georgiana yanıt vermedi, Cross devam etti. “Peki, ihtiyacı olduğunda Chase’i kim kurtaracak?”

Georgiana’nın bakışları onu buldu, sözcükler dudaklarından hızla döküldü. “Kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Cross geri çekildi, bir süre bekledi. Georgiana başka bir şey söylemeyince konuştu. “Belki de yok. Ama olursa, öyle bir kıyıda durup izleyeceğimizi sanma.”

Ellerini pantolonuna dürttü. “Pippa gelecek hafta yemeğe bekliyor.” Duraksadı. “Caroline’ı ve seni.”

Georgiana bir kaşını kaldırdı. Cross’un eşi, Londra’da birilerini yemeğe çağırabilecek son kişiydi. Cross gülümsedi, şaşkınlığını anlamışa benziyordu. Eşine duyduğu sevgi, âdeta yüzünü aydınlatıyordu. Bu ifade, Georgiana’nın içinde bir şeylere dokundu. “Bu bir yemekli toplantı değil. Sadece yemek. Ve büyük olasılıkla, her birimizin çamurla kaplanmasıyla sona erecek.”

Şaka yapmıyordu. Harlow kontesi, ünlü bir bahçe uzmanıydı. Harlow evine yapılan ziyaretler, bir şekilde bahçede biterdi. Konuklar kendilerini bahçıvanlık yaparken bulabilirdi. Caroline buna bayılıyordu.

Georgiana onayladı. “Zevkle kabul ederiz.”

Dikkatini tekrar masasına yöneltti. Bakışları ikinci notu, Anna için olanı buldu. Masanın kıyısından

beni aç diye bağıırıyordu sanki. Georgiana, notu açmayı çok istese de Cross yanındayken açmaması gerektiğini biliyordu.

Cross durumu anlamıştı. “Ben sana engel olmayayım, çekinme,” derken, eğlendiği sesinden anlaşılıyordu. Georgiana kaşlarını çattı. “Neden bu kadar ilgilisin?” “Kaçamak buluşmalarla biten gizli mesajlaşmaları özledim.”

Sinirlenmişti. “Sabahın on birinde gönderildiğinde pek de gizli olmuyor.”

Cross gülümsedi. Georgiana, onun ifadesindeki içtenliğe çok şaşırđı. Eski, huzursuz Cross böyle gülmezdi. “Mesaj, gecenin 011 birinde yapılacak aktivitelerle ilgiliyse gizli denilebilir.”

“Onunla ilgili değil,” dedi, onun yanıldığını kanıtlamak için mektubu açtı.

Chase’e yazılan nottaki siyah yazının aynısıydı, bu kez üç satırdı ve yine imzalanmamıştı.

“Şehir evimde. 11.00’de.

Dinlenmiş olarak gel.

Ve ayk. ”

Öç hırsıyla dolarken, kızarıklığı geri döndü.

Cross kapının yanında güldü. “Tam tahmin ettiğim gibi, değil mi?”

Georgiana küfredince kapıyı kapadı.

Yalnız kalınca, mektuptaki sözleri düşündü. Böyle bir mesaj için pahalı kâğıt lüks kaçıyor gibi göründü. Belki de böyle mesajlara pahalı kâğıtlar uygundu.

West, hiçbir lüksten kaçınmayacak bir adam gibi görünüyordu.

Kâğıdı burnuna götürdü, adamın kokusunu alabildiğini hayal etti. Sandal ağacı ve sabun. Aptalca davrandığını biliyordu.

Kâğıdı ağzına hafifçe dokundurdu, dudaklarını okşamasından keyif aldı. Yumuşak ve günahkârdı; tıpkı bir öpücük gibi.

Onun öpücüğü gibi.

Notu, sanki parmakları alev almış gibi bıraktı. Duncan’ın onu böyle tüketmesine izin veremezdi. Anlaşma önerisini adam onu titreyen, saçmalayan bir yığın haline getirsin diye yapmamıştı. Adamın denetiminde bir kuklaya dönüşecek değildi.

Öneriyi yıllardır yaşıyor gibi görüdüğü, yaşamakla suçlandığı hayatın tadını çıkarmak için yapmıştı. Tutku-suz bir evliliğe adım atmadan önce, Anna olmanın tadını çıkaracaktı.

Tutku.

West'le bu konuda hiç sıkıntıları yoktu.

Yine de tüm yönetimi adama bırakacak değildi.

Kalemine uzandı.

“Geç kalabilirim.”

Yanıt bir saat içinde geldi:

“Geç kalmayacaksın.”

... Dönüşünü haber veren o rezil karikatürle gerçek karşılaştırıldığında, Leydi G'nin karikatürden farklı olarak gururlu bir inceliğe, zahmetsiz bir çekiciliğe büründüğü görülüyor. Bunu fark eden tek biz değiliz. Lord L, katıldıkları her davette leydiyle daha da yakınlaşıyor...

... Başka bir haber de, Kont ve Kontes H'in onları bir araya getiren skandalıdan kurtulamadıkları yönünde. Dedikodulara göre, Kraliyet Bahçe Uzmanları Topluluğu'nun sergisinde kilitli bir kapının ardında kaldıkları söyleniyor...

Inciler&Kürkler Leydilerin Dergisi, Mayıs başları, 1833

Erken gelmişti.

Georgiana'yı şehir evine beklediği saatten iki saat önce Duncan ofisinden çıkmış, soğuk havadan korunmak için basamaklarda duraksayarak paltosunun yakasını kaldırmıştı. Keskin bir rüzgâr Fleet Sokağı'nda esiyor, Londra'daki herkese takvimler baharın gelişini işaret etse de İngiliz havasının hiçbir takvime bağlı kalmadığını hatırlatıyordu.

Soğuk onu rahatsız etmiyordu. Şömineyi yakması ve gece yatağının çevresindeki perdeleri kapaması için bir neden olurdu. Georgiana Pearson'u kürklerin üzerine yatırır ve ona canının istediğini yaparken gözlerden uzak olur, tüm dünyayı dışarıda bırakırlardı.

Onu düşününce bile sertleşiyordu. Düşlerinde çırılçıplaktı, teklifsizce açtı ve sıcacık bir karşılama sunuyordu. Son günlerini buna benzer geçirmişti. Onu ister bir halde.

Onu sahiplenmeye hazır halde.

Derin bir soluk aldı, ağır sızının geçmesini umdu. Kadının ona katılmasına daha iki saat vardı. Notuna aldığı kurnaz yanıt göz önüne alınırsa, daha uzun sürebilirdi. İlkelere bağlı kalıp geç gelecekti. Ve böyle yaparsa, iki tarafı da cezalandırmış olacaktı.

Karşılığında Duncan da onu cezalandırabilirdi. Yüzünde günahkâr bir sırıtmış belirdi. Kadını zevkin kıyısına getirebilirdi; böylece Duncan'dan ve onu nasıl istediğinden başka hiçbir şeyi hatırlayamaz olurdu.

Sonra ona istediğini verirdi. Karşılıklı sabırlarından dolayı ikisini de ödüllendirirdi.

Bu düşüncenin neden olduğu inlemeyi bastırdı, eve yürüme kararına sevindi. Bu soğukta yarım saat yürürse, elbette bu halinden eser kalmazdı. Yine de bedeni onu haksız çıkarmak için elinden geleni yapıyordu.

Merdivenlerin sonunda arabayı fark etti.

Tamamen zararsızdı. Son derece sıradandı, fark edilmesi zordu. Siyahtı, anna ya da herhangi bir işaret taşımıyordu. Akşam dokuz buçuk olmasına karşın hiç ışığı yoktu. Arabaya eşlik eden bir atlı uşak yoktu. İki siyah atı, tepede oturan bir sürücüsü vardı.

Bunların birleşimi, Duncan'ın yürüyüp gitmek yerine araca yaklaşmasını sağladı. Pencerele siyahtı. İçeride ışık yanmadığından değil, öyle boyanmış olduklarından.

Bu, sıradan bir araba değildi.

Beklenti yükseldi. Aracın kapısı açılarak koyu kırmızı kadife, altın renkli mum ışığı ve kışkırtıcı gölgelerle kaplı içini gözler önüne serdi. Bakışları kapıyı açan siyah saten kaplı ele kaydı ve dondu. Ele büyülenmiş gibi baktı. O eli üzerinde hissetmek istiyordu. Çok çeşitli şekillerde.

Elin sahibi konuştu, yumuşak ve vaat dolu sözcükler görüş alanının dışından geliyordu.

“İçeriye soğutuyorsun.”

Duncan arabaya bindi ve kapı arkasından kapanırken onun karşısında oturdu. Sessiz bir kusursuzluğa gömülmüşlerdi. Anna gibi giyinmişti. Harika siyah bir giysi giymişti. Etekleri genişti, oturduğu koltuğa yayılmıştı. Giysinin üst kısmı dardı, yakası düşük kesimliydi. Hoş, solgun tenini cömertçe gözler önüne seriyordu. Bir gölge boynuyla bir omzunu örtüyor, yüzünü saklıyordu.

Önceki gece karanlığı yeğlediğini söylemişti ve Duncan nedenini görebiliyordu. Karanlıkta egemenlik sürüyordu. Ve kahretsin, Duncan'ın bir dizinin üstüne çöküp bağlılığını sunmak istemesini sağlıyordu.

“Geç kalmamam söylendi.”

Sözcükler onu ısıttı. İçindeki meydan okuyuşla ısındı. Geç kalmasını bekliyordu. Aldığı ters not onu buna hazırlamıştı. Mektubunda, yönetilmekten hoşlanmadığını belli etmişti. Birlikte geçirecekleri zamanda ya eşit olacaklardı ya da öyle bir zaman olmayacaktı.

Kahrolası kâğıdı pek çok kez okumuş, yıllardır ona bu kadar denk biriyle daha karşılaşmadığını hissetmişti. Belki de hiç. Altında arabanın sarsıntısını hissederken, karanlığın içine bakarken bunu bir kez daha hissetti.

Yanıt verirken nedendir bilinmez, kazanmayı hem istiyor hem de istemiyordu.

Onun geç gelmesini bekliyordu.

Geç kalmamıştı ama yine de Duncan kazanmamıştı.

Erken gelmişti. Öyle erken ki, Duncan'ı ofisinden almaya gelmişti. Evet, onunla denk olmaya alışabilirdi. "Her zamanki gibi meydan okuyucusunuz, leydim."

Bir dakika geçti, yer değiştirdi. Karanlık arabada ipeğin hışırtısı bombardıman gibi geldi. Etekleri bacağına sürtündü ve Duncan'ın gözünün önüne, dans ederken eteklerinin Langley'in bacaklarını sarıştı geldi.

Bu eteklerin kendi bacaklarına sarılacağı çeşitli yolları düşündü.

Bu gece.

Sonsuza dek.

Bu sinsi düşünce afyon dumanı gibi yayıldı. İstenmemesine karşın zihninin bir köşesinde kıvrılıp kaldı. Georgiana yanıt verirken o, bu düşünceyi bir yana itmeye çalışıyordu. "Sizi sıkmak istemem, Bay West."

Bu kadında onu sıkacak herhangi bir şey yoktu. Bu arabada, gölgelerin arasında yüzünü bile görmeden bir ömür geçirebilirdi, yine de onu büyüleyici bulmaya devam ederdi.

Ona dokunmak için can atıyordu ve bunu yapabileceğini fark etti. Georgiana bu senaryoyu, dokunuşlar ve daha fazlası için ayarlamıştı. Burada Duncan'ı durduracak hiçbir şey yoktu. Kadının kendisinin bile durdurmayacağına bahse girerdi.

Ama dokunmak oynadıkları oyunu bitirecekti ve buna hazır değildi. Kadife koltuğa yaslanıp temel dürtülerine karşı koydu. "Söylesene," dedi. "Şimdi beni arabana aldığına göre, benimle ne yapmayı düşünüyorsun?"

Yanıdaki koltuktan düz, sarılı bir paket aldı. "Senin için bir teslimatım var."

Dondu. Chase'in aralarına sızması onu sinirlendirmişti. Bu gecede, burada ona yer yoktu. "Chase'in teslimatlarına karışmanı istemediğimi söylemişim."

Paketi kucağına koydu. "Yani teslimatını almak istemiyor musun?"

"Elbette almak istiyorum. Ama senden almak istemiyorum."

Parmakları paketin iplerinde gezindi. "Seçim şansın yok."

"Ama senin var." Sesindeki suçlamayı duyabiliyordu. Bundan hoşlanmadı.

Tremley'in dosyasını kaldırıp Duncan'a uzattı. "Al," dedi. Söyleyiş şekli katıydı; sesinle daha fazlası da vardı. Üzüntü gibi bir şey.

Duncan'ın gözleri kısıldı. "Işığa gel."

Vikontun dans edişinden de nefret etti. Tüm o akıcı ^ Tevrat'ta ve İncil'de günahkâr ve ahlaksız kadın olarak adı geçer. Jehu'nun tahtı ele geçirmeye geldiğini haber alınca, ölümü boyanıp en güzel giysisiyle beklediği söylenir. Bazı kaynaklar, kendini boyamasını Jehu'yu baştan çıkararak metresi olmak istemesine yorar. Bu nedenledir ki yirminci yüzyıla kadar yüzü ve saçı boyamak, parlak giysiler giymek ahlaksız kadınlara yakıştırılıyor ve onaylanmıyordu. Günümüzde de halen bu inancı destekleyenler olduğu gibi, Jezebel'in adı sözlüğe kötü kadın, ahlaksız kadın olarak girmiştir. Söylentiye göre, kadınlar hâlâ Jezebel'in günahlarının bedelini ödemektedirler. (ç.n.)

*t ti***

os

Derin bir soluk aldı. Duncan, bir an onun yapmayacağını sandı. Bir an, tüm gecenin burada biteceğini sandı. Georgiana'nın arabayı durdurup onu dışarı atacağını sandı. Zararsız ilişki önerisini geri çekeceğini sandı.

Çünkü birden, hiç de zararsız görünmemeye başlamıştı.

Georgiana öne eğildi, güzel yüzü görüş alanına girdi.

Boya sürmemişti.

Anna'nın giysisini giyip peruğunu takıyor olabilirdi ama bu gece Georgiana'ydı. Ona özgürce gelmişti. Bir gecelik zevk için. Bir haftalık. İki haftalık. Bir kocayı ve geleceğini güvence altına alması ne kadar sürerse.

Kendine farklı bir hayat kurana dek. İki güçlü adam arasında mesaj taşımadığı bir hayat.

Dosyayı uzattı. “Bunu al ve geceyi işten daha fazlasına dönüştür.”

Duncan pakete baktı. Tremley'in sırları. Kardeşini korumak için, dosyaya ihtiyacı vardı. Sahip olduğu her şeyden daha değerliydi; çünkü geleceğinin anahtarıydı.

Yine de bir parçası, kahrolası dosyayı pencereden dışarı fırlatarak sürücüye devam etmesini söylemek istiyordu. Georgiana'yı Chase'len uzaklaştırmak istiyordu. Kendini ona her gün biraz daha dert olan gerçeklerden uzaklaştırmak istiyordu.

Kız kardeşi olmasaydı, yapar mıydı?

Paketi aldı. Georgiana geri çekilip gölgelerin içine dönerken, kucağına bıraktı. “Bu —senin bunun bir parçası olman— istesek de istemesek de gecenin işten ibaret olmasına neden oluyor.”

Ve bundan nefret ediyordu. İçindeki görmek için paketi sabırsızlıkla açarken bile. Bir yığın kâğıt çıkardı. Üstteki kâğıdı arabanın duvarında, cam ve çelikten kabının içinde duran muma doğru tuttu.

Hâzineden çalınan tahviller.

Sayfayı çevirdi.

Osmanlı İmparatorluğu'ndaki üst rütbelilerle yapılan yazışmalar.

Gizli görüşmeler.

Vatana ihanet!

Dosyayı kapattı. Kalbi hızla çarpıyordu. Bunlar kanıttı. İnkâr edilemez, harika kanıtlardı. Sayfaları dosyanın içine, ona geldiği şekilde yerleştirdi. İçeriğinin ne anlama geldiğini düşündü. Bu bilginin değerinin haddi hesabı yoktu. Tremley'i mahvederdi. Onu dünya üzerinden silmeye yeterdi.

Ve West'i korurdu.

Paketin içinden çıkan küçük kâğıdı kaldırdı. Cesur, tanıdık yazıyla kaleme alınanları okudu.

“İstediğin bilgiye gazetecilik yeteneğinle ulaştığına bir an bile inanmadım. Bizimle paylaşmadığın bir şeyler biliyorsun.

Kendine saklaman hiç hoşuma gitmedi. ”

Çok kötüydü.

Chase'le hiçbir şey paylaşmayı düşünmüyordu. Ne Tremley'le ilişkisi hakkında ne de Georgiana'yla ilişkisi hakkında.

Bakışları Georgiana'ya kaydı. Hayır, onunla da paylaşamazdı. “Sana düşeni yapmışsın.”

“Öyle umarım,” dedi.

“Çok iyi,” diye kabul etti. “Bu, düşündüğümünden de fazlası.”

Georgiana gülümsedi. “Zahmetlerine değmesine sevindim.”

İşte yine aynı şey. Yardımının satın alındığı iması. Doğruydü. Duncan dirense de gerçek buydu. Bu düşünceleri bir yana itti. “Ve buradayız. Yalnız.”

Georgiana konuştuğunda, sesinde gülümseme vardı. “Burada bana eşlik etmeniz için ödeme yaptığımı mı ima ediyorsunuz?”

Kulağa saçma geliyordu. Yine de, bir şekilde saçma değildi. Her nasılsa, hepsini dikkatle planlamasına karşın, kendini oyuna gelmiş gibi hissediyordu.

Önceki sohbetlerine gönderme yaparak, “Kısasa kısas,” dedi.

Kadının yüzünü göremiyordu ama onun kendi yüzünü görebildiğinin fazlasıyla farkındaydı. Arabanın aydınlatması, dengeleri bozmak için tasarlanmıştı. Gücü sadece bir tarafa —karanlık tarafa— veriyordu. Konuştuğunda, sesine yansıyan duyguyu duyabildi. “Bu gece öyle değil.” “Peki diğer geceler?” Bu anın diğerlerinin tekrarı olması fikrinden nefret etti.

Elleri giysisinin eteklerine yayılmıştı, sinirlerin gerilmesi gibi ipeğin hışırtısı duyuluyordu. “Bilginin anlaşma karşılığında paylaşıldığı geceler var. Bir de bedavaya verildiği diğer geceler.”

“Bu gece de ödemeydi,” dedi. “Gazetelerimdeki yazıların karşılığı. Langley'le ettiğin dansların karşılığı. Diğerleriyle ettiğin dansların karşılığı.”

“Servet avcılarıyla...”

“Her biri,” diye katıldı. “Hiç başka türlüsüne söz vermedim.”

“Kabul sözü verdin.”

“Ve sosyal kabulü alacaksın. Ama servet avcısı olmayan bir koca? Bulman pek olası görünmüyor. Elbette...” Durdu.

“Devam et.”

İç geçirdi, aralarındaki anlaşmadan nefret etti. Anlaşmanın onu baştan çıkarmasından nefret etti. Karanlıkta fısıldadığı tatlı olasılıklardan nefret etti. “Onlara gerçeği göstermeye niyetin yoksa, olmaz.”

“Hangi gerçeği?” diye sordu. “Bekâr bir anneyim. Bir düğ kızımı. Bir düğ kardeşiyim. Aristokrat olarak yetiştirildim. Şampiyon bir yarış atı gibi bu dünya için doğdum. Benim gerçeklerimi herkes biliyor.”

“Hayır. Kimse bilmenin yakınında bile değil.”

Neşesiz bir gülüş çıkardı. “Anna’yı mı kastediyorsun? Gecelerimi kumarhanede geçirdiğimi bilirlerse beni daha çok isteyeceklerini mi düşünüyorsun?”

“Sen bunlardan daha fazlasısın. Daha karmaşık.” Nedenini nasılını bilmiyordu ama doğru olduğunu biliyordu. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.” Duncan ona uzanmak istedi. Onu ışığa çekmek istedi. Ama mesafeyi korudu. “Neden karanlığı sevdiğini söylediğini biliyorum.”

“Neden?” diye sordu, sesi artık kendinden emin değilmiş gibi çıkmıştı.

“Karanlıkta saklanmak kolay,” diye yanıtladı.

“Ben saklanmıyorum,” diye ısrar etti. Bunun yalan olduğunu kendi biliyor muydu?

“Her birimiz gibi sen de saklanıyorsun.”

“Peki, sen neden saklanıyorsun? Senin gerçeklerin neler?” Sözcükler, alay olduğu kadar itiraf niteliği de taşıyordu. Keşke gözlerini görebilseydim, diye düşündü. Gözleri hiçbir şey saklamıyordu.

Göründüğü gibi değildi. Tamamıyla günahın ve gecelerin kraliçesi değildi. Oynadığı kadar kendinden emin değildi. Duruşundaki güçten ibaret değildi. Onu insan yapan başka bir şey vardı. Onu gerçek yapan.

Onu Georgiana yapan.

Ama bu oyunu oynamayı sürdürüyorlardı ve oynamayı sevmediğini söylese yalan olurdu.

Sadece gerçek Georgiana’dan gördüğü parçaları daha çok sevmişti.

Dosyayı bir yana koydu. Öne, sonra da yere eğildi. Kadının ayağını arabanın zemininden aldı, kucağına yerleştirdi. Parmaklarını ayak bileğinde gezdirdi. Dokunuşunun altında gerilen kasları

hissetmek hoşuna gitti. Gülümsedi. İsteddiği kadar hareketsiz ve sakin kalsın, vücudu yalan söylemiyordu.

Elini bileğine sarıp ayakkabısını çıkardı. Hoş siyah çoraplarını açığa çıkardı. Parmaklarını ayak tabanında gezdirdi, dokunuşunun altında bükülmesinden zevk aldı. “Gıdıklanıyor musun?”

Duncan’ı her şeyden çok baştan çıkararak soluk soluğa bir sesle, “Evet,” dedi.

Duncan keşfe devam etti, parmak uçlarının ipek çorap boyunca kaymasına izin verdi. Ayakucundan bileğine kadar. Hafifçe bacağına çıktı, sonra aynı yolu geri döndü. “İşte sana gerçek; ayakkabılarını gördüğüm ilk an — Worthington balosunun dışında— bunu yapmak istedim.” “Öyle mi?”

Sesinde şaşkınlık vardı. Ve arzu.

“Evet,” diye itiraf etti. “Masumiyet ve güzelliğin karışımı tatlı gümüş rengi ayakkabına vurulmuşum.” Ayağını başparmağıyla okşayınca Georgiana iç çekti. “Sonra bambaşka bir şeye vuruldum. Günahın ve seksin karşımı olan baş döndürücü topuklu ayakkabılarına.”

“Beni izledin mi?”

“Evet.”

“Kızmalıyım.”

“Ama kızmadın.”

Elini tekrar bileğine götürdü ve bacağına doğru devam etti. Elinin altındaki yumuşak ipekten hoşlandı. Parmakları çorabın üstündeki beyaz dikişlerle oynadı. Eteklerini kaldırmak, siyah çorapla kaplı uzun bacaklarını görmek istedi. Bacaklarının açılmasını istedi. Kalçalarına, beline dolanmasını.

Onu istedi.

“Kızdın mı?” diye üzerine gitti.

İç geçirdi. “Hayır. Kızgın değilim.”

“Seni tanımam hoşuna gidiyor. Her yanını. İki yüzünü de.” Dokunuşu dizinin arkasına kadar ulaştı ve orayı okşaması Georgiana’yı çözdü.

Yer değiştirdi, diğer bacağını kaldırdı. Diğer ayağını onun göğsüne bastırdı, Duncan’ı koltuğuna itti. Kendini dokunuşlara bıraktı. “Başka bir tane söyle.”

“Başka mı?” diye sordu.

“Başka bir gerçek.”

Göğsüne dayanan ayağı yakaladı, kaldırdı ve bileğinin içine öpücük kondurdu. Georgiana iç çekene

dek yumuşak kumaşı diliyle ıslattı. “Bu orapları çıkarmak istiyorum. İpekten yumuşak tenini istiyorum.”

Bileğini ısırdı, soluğunun kesilmesi hoşuna gitti. Arabanın ii birden guneş kadar sıcak olmuştu. “Sıra sende.” Georgiana dondu. “Ne sırası?”

“Bana sırlarını anlat.”

Tereddüt etti. “Nereden başlayacağımı bilemiyorum.” Duncan biliyordu. Georgiana gölgelerle doluydu, her bir gölge bir parçasını koruyordu. Her birinin ışığa ihtiyaı vardı. “Bununla başla,” dedi, parmak uçlarını döndürerek elini dizine kaydırđı. “Nasıl hissettirdiğini söyle. Sahtelik olmadan.”

Duncan gıdıklayınca güldü. “Hissettirdikleri...” O durunca Duncan da durdu. Elini ekti. Georgiana, onu yakalayabilecekmiş gibi bacağını uzattı. Geri döndürebilecek-miş gibi. “Genç hissettiriyor.”

Duncan ona döndü, şaşkındı. “Bu ne anlama geliyor?”

Karanlıkların içinde i geçirdi. “Durma.”

Duncan durmadı, tekrar okşadı. Tekrar ve tekrar. “Ne demek istedin, Georgiana?”

“Sadece...” Durdu. Göğsündeki ayağı büküldü. Keşke evinde olsaydılar. Daha fazla yere ihtiyaı vardı. Onu görmeliydi, ona dokunmalıydı. Dilediği gibi. Dilediği kadar. Georgiana, derin bir soluk aldı. “Uzun zaman oldu... şeyden beri...”

Cümlenin nasıl süreceğini biliyordu. Başka bir adamla olmayalı uzun zaman olmuştu. Chase’den başka biriyle. Cümlenin devamı gelsin istemedi. Burada, karanlıkta, ikisi baş başayken başka adamların adı geçsin istemedi.

Georgiana yine de devam etti. “Böyle hissetmeyeli uzun zaman oldu.”

Bu söz, Duncan’ın çözülmesine yetti. Bu kadında bir şey vardı. Konuşmasında bir şey vardı; basit, sıradan sözcüklerle vaat ettikleri, onu vahşi bir istekle arzulasına neden oluyordu. Hissettiklerini dürüstçe, şaşkınlıkla,

o güzel sesindeki merakla itiraf ettiğinde ona nasıl karşı koyabilirdi ki?

Tadını bir kez aldıktan sonra, onu nasıl bırakabilecekti?

Sonunda nasıl yürüyüp gidebilecekti?

Kahretsin!

Kendini nasıl bir karmaşaya sokmuştu böyle?

Kadını bıraktı, ayağını zemine indirdi. Georgiana bu kayba karşı çıktı, tıpkı Duncan’m bedeninin

karşı çıktığı gibi.

“Bekle,” dedi, öne eğildi. Güzel yüzü ışığa çıktı. “Durma.”

“Durmaya hiç niyetim yok,” diye söz verdi. Ona. Kendine. “Sadece bazı şeyleri açığa kavuşturmak istiyorum.”

Kaşları çatıldı. “Daha ne kadar açık olabilirim? Sana Hyde Park’ın ortasında önerdim. Ofisinin kapısında se-

m ninle görüşüm, böyle giyinerek...” Duraksadı. “Böyle şeyler yapan bir kadın gibi giyinerek.”

Duncan, onun sıkça böyle giyindiğini fark etti. “Ne giydiğin umurunda değil.”

Georgiana konuştuğunda sesi alaycıydı. “Çorapları sevmiş gibi görünüyordun?”

Siyah ipeğin ve gümüş şeritlerin anısı beliriverdi. Gülüşü inleyiş gibi çıktı. “Çorapları çok sevdim.”

Georgiana kızardı. Duncan, bu rengi olağanüstü buldu. Kadının yüzüyle arasında az bir mesafe kalana dek eğildi. Dudakları çok yakınındaydı. “Merak ediyorum,” diye fısıldadı. “Utandığında diğer yerlerin de kızarıyor mu?” Daha da kızardı. “Bilmiyorum. Hiç bakmadım.”

“Ben kesinlikle bakmayı planlıyorum.”

“Araştırmacı gazetecilik adına, kuşkusuz.”

Duncan sırtıttı. “Londra’nın en iyi gazetecisiyim, aşkım. İşi ofiste bırakamıyorum, ne yazık ki.”

Georgiana’nın gülümseyişi onunkine benzedi. Bir süre öylece kalıp birbirlerine baktılar, sonra ciddileşti. Aşağı, birleştirdiği ellerine baktı. “Senden hoşlanmamı sağlıyorsun,” dedi.

Duncan onu dikkatle izledi. “Benden hoşlanmıyor muydun?”

Yumuşak bir sesle konuştu. “Elbette senden hoşlanıyordum. Ama şimdi... Sahip olamayacağım şeyleri istememi sağlıyorsun.”

Ne demek istediğini hemen anladı. Sözcükler bir hüznün dalgası göndermişti. Onun için doğru adam değildi. Ona unvan veremezdi. Caroline’a güvence sağlayamazdı. En önemlisi de, sırların içinde doğmuştu. Alt tabakadandı.

Ve Georgiana henüz gerçekleri bilmiyordu.

Duncan’ın görüldüğü gibi olmadığını bilmiyordu. Öne sürdüğü şeylerin hiçbiri değildi. Üstelik kadını Treni-

ley’in sırlarına ulaşmak için kullanmıştı. Georgiana, onun bir suçlu olduğunu bilmiyordu. Bir hırsız olduğunu...

Ortaya çıkarsa ya hapse gidecekti ya da daha kötüsü olacaktı.

Ortaya çıktığında.

Çünkü ne kadar dikkatli olursa olsun, elinde ne olursa olsun, kont soluk aldıkça tehlikedeydi.

Onunla birlikte, sevdiği herkes de tehlikedeydi.

Yani, Georgiana unvan arayışında olmasa bile, Duncan onun istediği adam olamazdı. Ve kesinlikle ihtiyacı olan adam olamazdı.

Ama sahip olduğu adam olabilirdi. Şimdilik. Gerçeğe dönecekleri ana kadar, kısa süre için olsa da birbirlerine sahip olabiliyorlardı.

Ona uzandı, koltuğundan kaldırdı, onu kucağına ata biner gibi oturturken çıkardığı ciyaklama hoşuna gitti. İpekli etekleri, iç etekleri çevrelerinden çağlayan gibi dökülüyordu. Pozisyondan dolayı başı Duncan'ın birkaç santim üstündeydi ve Georgiana'nın başını eğerek ona bakması, güzel kahverengi gözlerinde vaat dolu bakışların olması çok hoşuna gitti.

“Bu gece hepsine sahip olabilirsiniz,” dedi. Çıkan ses haşin ve pürüzlüydü, hiç kendi sesine benzemiyordu. “Her parçama. İstediklerin her şeye.”

Georgiana arkasına yaslandı. Kalçasının kıvrımı bacaklarına baskı yapıyor, ahlaksız zihnine günahkâr, olağanüstü fikirler gönderiyordu.

Eldivenlerini kollarından aşağı indirmeye başladı. “Seni hissetmek istiyorum.”

Fikirler değil. Planlar.

“Sana dokunmak istiyorum,” diye ekledi. Uzun, siyah ipekli bir eldiven arabanın diğer ucunda, karanlığın içinde kayboldu. Georgiana'nın eli yüzündeydi. Parmakları yanaklarında, çenesinde dolaşüyor, kendisi aşağı eğilir-

?Aii,

ken Duncan'ın yüzünü yukarı kaldırıyor. Dudakları da parmaklarının gezdiği yerleri dolaşıyor. “Seni öpmek istiyorum.”

Onu hemen öpmezse aklını kaçıracaktı.

Georgiana onu sözcükleriyle, dokunuşlarıyla, kokusuyla baştan çıkarıyordu ve Duncan ona ait her kahrolası şeyi seviyordu. Duncan onu kendine çekmek, dudaklarını teslim almak, kahrolası peruğu çıkarıp atmak, eteklerini kaldırmak ve ikisi de bırakın saçma anlaşmalarını, adlarını bile hatırlayamayacak hale gelene dek onunla sevişmek istiyordu.

Ama hareket etmedi. Edemedi. Arzuyla, günahla ve seksle meşgul olan bu kadında bir şey vardı. Bakışında, konuşmasında, dokunuşunda bir şey vardı. Duncan onun, hayatında daha önce hiç kendi

zevkinin peşine düşmediğini düşünüyordu.

Bu nedenle ona bu olanağı veriyordu. O gece ya Georgiana onu öpecekti ya da hiç öpüşmeyeceklerdi. Bu onun anıydı. Onun zevki. Onun arzusu.

Onu evine soktuğunda, zevk verme sırası Duncan'a geçecekti.

Ama şimdi kozlar Georgiana'nın elindeydi.

Eğilince Duncan öpeceğini sandı ama son anda geri çekildi. Duncan, onun yepyeni bir işkence yöntemi bulduğuna inandı. Kadının adı, karanlıkta dudaklarından bir küfür gibi çıktı.

“İki hafta,” dedi.

“Ne?”

Gülümsedi. “Sanırım kafanız karışmış, bayım.”

“Bir adama sataşırırsan böyle olur işte.”

Georgiana, parmaklarını boynundan saçlarına kaydırды. Bu tatlı duyguya tüm bedeni yanıt verdi. “İki hafta. O kadar. Başımıza dert açmayacak. İki hafta ve bitireceğiz.”

Dakikalar önce kendisinin de aynı şeyi düşünmesi.

Georgiana'ya anlaşmalarının koşullarını düşündüğü için kızmasına engel değildi.

Yine de kabul etti. “İki hafta. Şimdi öp beni, kahretsin.”

Tanrıya şükür, öptü.

Hiçbir adamı öpmemişti.

Ah, öpülmüştü elbette. Hem de birçok kez. Bazılarını istemiş, bazılarını istemişti. Bu adam tarafından da öpülmüştü ve öpüşmeleri olağanüstüydü. Ama daha önce böyle yönetmemiş ve bir adamı öpmemişti. Jonahtan'layken bile, genç ve aptalken bile böyle cesurca bir şey yapmamıştı.

Bu deneyimin verdiği sersemletici zevki asla unutamayacaktı. Bayılmıştı. Duncan'm arkasına yaslanarak yönetimi ona bırakması olağanüstü bir şeydi. Sadece araba ani bir hareket yaparsa diye ellerini kalçalarında tutuyordu. Önce elleriyle, sonra dudaklarıyla dokunuşlara Georgiana'nın yön vermesine izin vermesi olağanüstüydü.

Duncan'm bedeninin hissettirdiklerine de bayılmıştı. Sert, boyun eğmez ve sıcacık. Georgiana'ya dokunmuyordu. Georgiana bundan hem nefret etti, hem de egemenliği sevdi. Keşfetmek istiyordu. Adamı kışkırtmak istiyordu. Ve dokunmak istiyordu. Onu baştan çıkarmak için elinden geleni yapacaktı. Anna rolünü oynadığı yıllar boyunca, bir kez olsun baştan çıkarmayı denememişti.

Duncan, hiçbir çaba harcamadan onu baştan çıkarıyordu. Georgiana'ya dokunmuyordu bile.

Bir süre dudaklarının adamınkilerin üzerinde gezmesine izin verdi. Cesaretini topladı ve ellerini onun omuzlarına koyarak dilini kullanmaya başladı. Duncan, bu duygu karşısında boğazının derinliklerinden gelen bir sesle hırladı. Georgiana, sesi duyduğu kadar gümbürtüsünü de hissetti. Dudakları aralanmıştı, Georgiana eğildi. Gücü tattı.

Duncan'ın kalçalarını tutan elleri sıkılaştı ve öpücük daha derin, daha yoğun bir hal aldı. Başını çevirdi, kendini Duncan'a uydurdu. Hırlama inleyişe dönüştü ve sonunda adamın ellerinden biri hareket etti. Georgiana'nın boynunun yanma yükseldi, çenesini kavradı ve öpüşürken yüzünü tuttu. Dilleri buluştu. Georgiana, bu tatlı duygu karşısında geri çekildi. Duncan bir anlığına kaybolmuş gibi göründü; sonra bakışları buluştu ve yönetimi ele alarak uzandı, Georgiana'yı geri çekti. Öpüşmeyi devraldı.

Elleri her yerdeydi. İpek ve ten üzerinden kayarak saçına çıktı. Georgiana, dokunuşundan uzaklaştı. "Bekle," diye soludu. Ellerini tutarak kendinden uzaklaştırdı. "Peruk olmaz. Henüz değil."

"Çıkarmanı istiyorum. Seni istiyorum," diye itiraf etti.

"Bunu bende istiyorum. Ama biri görececek olursa..."

Gecenin bir vakti Duncan'm evine giren Anna olmalıydı. Siyah ipek giyerek günaha giden Anna olmalıydı.

Duncan, onaylar gibi inledi, elleri tekrar kalçalarına indi. İpeği çekiştirdi, Georgiana'yı hareket ettirdi. "Bu giyside çok fazla kumaş var," diye homurdandı. Georgia-na'yı aşağı çekerken kendisi yükseldi, birbirlerine uydular. Sert ve yumuşak, ona bastırdı. Bir kez, iki kez, sonra alt dudağını ısırırdı. Diliyle ve dudaklarıyla kadının dudaklarını teslim aldı.

Öpücüğünün saldırısıyla inleme sırası Georgiana'daydı ve bu, tam anlamıyla bir saldırıydı. Uzun, yavaş, bağımlılık yapan öpücüklerin özenle sürdürüldüğü bir savaştı. Hareketlerle ve dillendirilmemiş vaatlerle destekleniyordu. Georgiana ateşler içindeydi; onu çaresizce ister bir hale gelmişti.

Başını kaldırdı, Duncan'ı görmek istedi. Bu anın tadını çıkarmak istedi; dünyada sadece ikisi kalmış gibiydi. Duncan'ın gözleri, onun dağılmış görüntüsüne açıldı. Georgiana, "Bunu planlamamıştım," diye fısıldadı. Parmakları adamın yüzünün girinti ve çıkıntılarını okşuyordu.

"Arabayı mı?" diye sordu.

"Zevki."

Duncan duraksadı. Onu dikkatle izliyordu. Georgiana neredeyse gözlerini kapayacaktı, adamın görebileceklerinden endişe ediyordu. "İlginç, çünkü benim tek planladığım senin zevkindi."

Georgiana'nın vücudunun yanlarını okşadı, söz verdiği zevkin bedenine yayılmasını sağladı. Omuzlarından kalçalarına kadar iniyor, sonra geri çıkıyordu. Georgiana'nın korsesi dar gelmeye

başladı, çaresizce gevşemesini istiyordu.

Çaresizce adamın dokunuşlarını bekliyordu.

Duncan ona istediğini verdi, başparmağını ipeğin altında sertleşen göğüs uçlarında götürdü. Georgiana, bu duygu karşısında başını geriye attı. Duncan uzandı, dişlerini onun çıplak köprücük kemiğinde gezdirdi. Sonra sıcak diliyle izledi. Georgiana, “Dur,” diye fısıldadı.

Durdu, anında geri çekildi. Şaşırılmıştı. Durmaya bu kadar istekli oluşu beklenmedikti. Duncan ona bakıyordu. “Yanlış bir şey mi var?”

Evet

Ama Duncan’ın düşündüğü şey değildi.

Hepsi yanlıştı. Her biri. Çünkü çok doğru hissettiriyordu. Çünkü yıllardır neyi kaçırdığını merak etmesine neden oluyordu. *Kimi* kaçırdığını.

Çok fazla soruya neden oluyordu. Her şeyi sorgulamasını sağlıyordu. Başını sallayarak inkâr etti. “Hayır,” diye yalan söyledi. “Beni tekrar öp.”

Ama öpemedi. Çünkü sözcükler ağzından çıktığı an, araba yavaşlamıştı. Duncan ona yaklaştı; giysisinin kenarına, soluk almakta zorlandığı yere uzun, kalıcı bir öpücük kondurdu. “Bana, evime vardığımızı söyle.”

Adamın sesindeki çaresizliğe güldü. Kendi çaresizliğini yansıttığı için. Hep orada kalmayı dilemesine karşın, kucağından indi. Keşke sonsuza dek burada kalabilseydi-ler. “Geldik. Kulüp yerine, burası daha uygun olur diye düşündüm.”

Duncan eğilip eteklerini düzeltmesine yardımcı oldu. Parmaklarının dizinin kıvrımında, bacaklarında oyalanması hoşuna gitti. “İyi düşünmüşsün. Kulüpte görülmemizi istemiyorum.”

Duncan bir ayağını kaldırıp ayakkabısını giydirirken Georgiana, “Neden?” diye sordu.

“Orada seninle görülemem.”

Sözcükler acıttı. “Ama benimle yatabiliyorsun?” Duncan dondu, ateşli ve vaat dolu bakışları onu buldu. “Birincisi, beni yanlış anladın. Seni orada istemiyorum. Oradan olabildiğince uzak durmanı istiyorum. Skandal-dan, günah-tan ve ahlaksızlıktan uzak durmalısın. Sana yakın olan tek kötü adam ben olmalıyım. Ve ikincisi...” Diğer ayağını kaldırdı, ayakkabısını giydirmeden önce, kavisini okşadı. “Seni temin ederim..”

Sözcükler, merkezine zevk titreşimi gönderdi. Onu çırılçıplak yatırsa ve sözcükleri tenine karşı fısıldasa ancak bu kadar etkili olabilirdi.

Ayağını nazikçe arabanın zeminine bıraktı. Georgiana, “Beni içeri götür,” dedi.

Bembeyaz dişleri göründü. “Zevkle.”

... Bu sezonun Samanyolu’nda beyaz tenli güzel Leydi G’nin yarısı kadar parlak bir yıldız bile bulunmuyor. Sosyal toplantılarda giderek daha çok aranır oldu. Cemiyetimizdeki nitelikli bekâr beylerin leydiyi özellikle kilisedeki bir törende görmek istediklerine hiç kuşumuz yok. Örneğin Lord L... İkilinin arasından su sızıyor...

... Geçenlerde balo salonunun hüzünlü köşelerinde zavallı, kayıp küçük bir kuzuya rastladık. Leydi S, bir zamanlar cemiyetin Acımasız Güzelleri’nin bir üyesiydi. Görünen o ki, tasavvur edemediğimiz bir nedenle dışlanmış. Kendisinin yakın zamanda toparlanacağına inanıyoruz. Nasıl olduysa Marki E ile dans ederken görüldüğünden...

Haftanın Haberleri’nin dedikodu sayfalarından,

1 Mayıs, 1833

Evi büyük, süslü ve görkemliydi. Her bir parçası son modayı yansıtıyordu. Georgiana ana mermer girişte durdu; yavaşça dönerek yüksek tavana ve yukarı katlara çıkan geniş kıvrımlı merdivene baktı.

Duncaıı’a dönerek, “Çok güzel,” dedi. “Hiç böyle kusursuz tasarlanan bir ev görmemiştim.”

Duncan yakınlardaki mermer bir sütuna yaslanmış, kollarını göğsünde birleştirmiş, onu izliyordu. “Başımızı sokabileceğimiz bir yer.”

Georgiana güldü. “Bundan çok daha fazlası.”

“Ev işte.”

“Beni gezdir.”

Girişin en uzak köşesine doğru elini salladı. “Kabul salonu, oturma salonu, kahvaltı salonu.” Sonra Georgiana’nın arkasını işaret etti. “Cynthia’nın sabah odası, başka bir kabul salonu.” Duraksadı. “Neden bu kadar kabul salonuna ihtiyacımız var, bilmiyorum.” Evin arkasına uzanan uzun koridoru işaret etti. “O yanda mutfaklar ve yüzme havuzu var. Yemek odası ve balo salonu, bir üst katta.” Georgiana’ya döndü. “Özellikle yatak odaları çok güzeldir. Kişisel denetimi hak ediyorlar.”

Sabırsızlığı Georgiana’yı güldürdü. “Yüzme havuzu mu?”

“Evet.”

“Yüzme havuzunun Londra şehir evlerinde yaygın olmadığına farkındasındır.”

“Londra’nın hiçbir yerinde yaygın değil,” dedi. Omuz silkti. “Ama temiz olmayı seviyorum, bu nedenle havuz harika iş görüyor.”

“Pek çok kişi temiz olmayı sever. Banyo yapıyorlar.” Bir kaşını kaldırdı. “Ben de banyo yaparım.”

“Görmek isterim.”

“Banyo yaptığımı mı görmek istersin?” Bu fikir onu heyecanlandırmışa benziyordu.

Güldü. “Hayır. Yüzme havuzunu görmek isterim.” Reddetmeyi düşünüyordu, Georgiana bunu bakışlarından anlayabiliyordu. Ne de olsa, evini gezdirmesi bu gecenin planlarında yoktu. Ama Duncan onun eline uzanana

W

dek pes etmedi. Sıcak, büyük ve yıllardır çalışan bir adamın sert ellerine sahipti. Georgiana’yı evin içine yöneltti. Karanlık koridordan ve mutfaktan geçtiler.

Kapalı bir kapıya vardılar. Duncan elini kapının koluna koydu ve arkasını dönüp Georgiana’ya baktı. Kapıyı açarak Georgiana’nın loş odaya girebilmesi için yana çekildi.

Georgiana içeri adım attı. İlk fark ettiği, ışığın odanın karşısındaki yarım düzine şömineden geldiği oldu, sonra çok sıcak olduğunu hissetti.

Duncan kulağına hafif bir sesle, “Burada bekle,” dedi ve onu geçti. “Lambaları yakayım.”

Sıcak karanlıkta durdu, Duncan’ın kibritle yakındaki bir lambayı yakmasını izledi. Lambadan yayılan altın renkli ışık geniş alanı aydınlattı. Lamba durgun, karanlık ve ilgi çekici havuzun kıyısındaydı. Fark etmeden ilerledi, Duncan havuzun kıyısındaki diğer lambaları yakarken, o da gizemli sulara ilerledi. Oda tamamen aydınlana kadar.

Olağanüstüydü.

Duvarlar ve zemin, beyaz ve mavinin en güzel tonundan mozaiklerle kaplanmıştı. Gökyüzünün ve dalgaların bir araya gelişi gibiydi. Lambalar hoşça işlenmiş mermer kolonların üzerine konumlandırılmıştı. Yukarı baktı, tavanda yüzlerce cam levha varmış gibi duruyordu, siyah ve yıldızlarla dolu gökyüzü görünüyordu.

Bu tavana sonsuza dek bakabilirdi.

Ve bir de havuz vardı. Suda yıldızların ve lambaların yansımalarını görebiliyordu. Odysseus’un denizleri gibi. Birkaç metre ötede, bir lambanın parlaklığını ayarlayan Duncan’la göz göze geldiler. Hayır, Odysseus değildi. Poseidon’du. Buranın tanrısı, suya dilediği gibi hükmediyordu.

“Bu...” Duraksadı, odayı tanımlayacak bir söz bulmakta zorlandı. “Soluk kesici.”

Duncan ona doğru geldi. “Bu benim zaafım.”

“Zaafının kumar masaları olduğunu sanıyordum.” Duncan, başını “hayır” dercesine salladı, uzandı, yüzünden bir bukleyi çekti. “O, iş. Bu, eğlence.”

Eğlence.

Sözcük asılı kaldı, karanlığın içinde bir vaat gibiydi. Georgiana merak etti; eğlenmeyi düşünmeyeli ne kadar zaman olmuştu? Eğlenmeyeli?

Duncan bunu ona verebilir miydi? Gülümsedi. “Olağanüstü bir eğlence gibi görünüyor.”

“Olağanüstü bir eğlence,” diyerek sözlerini tekrar etti, bakışlarını kaçırmamasına izin vermiyordu. “Gerçekten de öyle görünüyor.”

Georgiana odanın daha da ısınabileceğim düşünemezdi. “Çok fazla şömine var.”

Duncan, omzunun üzerinden şöminelerin olduğu duvara baktı. “Her mevsimde yüzmeyi severim. Şömineler olmasa su soğurdu.”

Bu oda, bu deneyim ona bir servete mal olmuş olmalıydı. Isıtma, lambalar, tüm masraflar. **Düşmüş Melek** tamamen üyelerin zevkine göre hazırlanmış çok sayıda odası olmasıyla övünürdü ama kulüpte bile böyle bir şey yoktu.

Londra’nın hiçbir yerinde böyle bir şey yoktu. Georgiana ona baktı. “Neden?”

Bakışlarını kaçırdı, siyah ve kıskırtıcı görünen suya baktı. “Sana söyledim. Yüzmeyi seviyorum.”

Böyle söylememişti. Temiz olmayı seviyorum, demişti. “Yüzmenin başka yolları da var.”

“Geceleri en iyisi,” dedi, Georgiana’nın sözlerini görmezden gelmişti. “Sadece su ve yıldızlardan başka bir şey olmadığında. Çoğu zaman, lambaları yakmıyorum.” “Yön duygun var demek ki.”

Elini Georgiana’nın kolunda kaydırdı, elini tuttu.

“Duygular küçümseniyor.” Georgiana’yı kendine çekip bir kolunu beline doladı. Öpüşü derin ve cömertti. Düşünce yeteneğini elinden alan odanın sıcaklığı mıydı, yoksa adamın öpüşü mü bilmiyordu.

Hayır, biliyordu. Öpücüktü.

Duncan geri çekildi. “Biliyor musun?”

Ne sorduğunu anlaması bir dakikasını aldı. “Biliyorum.”

Bir süre onu izledi; sanki yanıtı düşünüyormuş gibiydi. “Hayır” demesini bekliyor gibiydi.

Ona “hayır” diyebilirmiş gibi.

“Yüzmek ister misiniz, leydim?”

Kullandığı unvan, bir girdap gibi çevresini sardı; sözcükler yumuşak ve vaat doluydu. Onu nasıl da kıskırtıyordu. Bir anlığına da olsa, bu gecelik de olsa onun ley-disi olmak istiyordu.

Hem de çok.

“Bu gece umduğumdan daha farklı ilerliyor,” dedi.

“Benim de öyle.” Georgiana’ya hızlı ve sert bir öpücük verdi. “Kahrolası peruğu çıkar.”

O uzaklaşırken, Georgiana emri yerine getirdi. Duncan şöminelerin olduğu duvara gitti, önce ilk şöminenin önüne diz çökerek alevleri besledi. Sonra sırayla diğerlerine geçti. Adamın hareketlerini izleyerek altı şöminenin alevlerini parlatmasının birkaç dakika alacağını hesapladı. Bu nedenle oturdu; ayakkabılarını, çoraplarını, iç çamaşırını çıkardı. Üzerinde sadece giysi kalana dek, çıkardığı parçaları yanma bıraktı.

Giydiği giysi Anna için tasarlanmıştı, Georgiana için değil. Çıkarması için bir hizmetçinin yardımı gerekmiyordu. Gizli kopça ve bağlarla açılıyordu ve içinde korsesi vardı. Hepsi giyinip soyunmayı kolaylaştırmak içindi.

Yine de bu şık ve kullanışlı giysinin yaratıcısı başarılı kadın terzisinin bu anı düşünerek tasarım yaptığını hiç sanmıyordu. Çünkü giysi birazdan havuzun yanında yerini alacaktı.

Her şey yolunda giderse.

Son şömineyi de yakıp doğruldu; geniş odanın diğer ucundan Georgiana’ya baktı. Georgiana olduğu yerde bekledi, adamın ona gelişini izledi. Adamın çıplak ayaklarını fark etti, ateşi yaktığı sırada botlarını çıkarmış olmalıydı. Duncan’ın tüm dikkati onun üzerindeydi. Yolda ceketini çıkardı, yan tarafa attı. Sonra kravatı üzerinde çalışmaya başladı. Uzun keteni çözerek düşmesine izin verdi. Gözlerini üzerinden hiç ayırmamıştı. Georgiana, kendini bir av gibi hissetti.

Hiçbir av yakalanmayı bu kadar istememişti.

Gömlek eteğini pantolonundan kurtardığı sırada ona ulaştı. Duncan’ın tüm bu süreç boyunca çok rahat görüldüğünü düşündü. “Daha önce burada konuk ağırladın mı?” Kendini durduramadan soru ağzından çıkmıştı. Keşke durdurabilseydi.

Bu gecenin bir anlamı yoktu. Sonsuza dek değildi. Şimdilikti.

Bu yüzden, burada başka bir kadını ağırladıysa bile onu ilgilendirmezdi. Bu olağanüstü, savurgan, saçma odada.

“Hayır,” dedi ve bu sözcüklerle gelen zevk —onun gerçeği söylediğinin de bilinciyle— çok fazlaydı.

Duncan gömleğini kafasının üzerinden çıkardı; uzun, güçlü gövdesi kas ve kıvrımlarla doluydu. Ağzı kurudu. Klasik heykellerin dışında hiçbir adam böyle görünme-meliydi. Klasik heykellerin dışında hiçbir adam böyle görünmüyordu.

Aklına yine Poseidon geldi ve bu aptalca düşünceyi kovdu.

Ama bakmaya devam etti.

Pantolonuna uzanana dek. Elleri düğmeleri çözüyordu. Georgiana, daha fazla bakamadı. Duncan'ın gözleri onunkileri buldu. Bakışları, her şeyden haberdar olduğunu gösteriyordu. Sanki Georgiana'nın kafasının içindeymiş gibi. Sanki düşüncelerinde onu Poseidon'la karşılaştırdığını biliyormuş gibi.

Katlanılmaz derecede kendini beğenmişti.

“Üzerinde çok fazla giysi var.”

Utancını yenmeye çalıştı. Bu anlaşmayı o önermişti, değil mi? Bu geceyi o kararlaştırmıştı. Hem o Anna'ydı, değil mi? Her konuda deneyimliydi.

Bunların sahte olması Önemli değildi.

Bu fikri desteklemek için böyle giyinmemiş miydi? Hem, bir adamı olduğu kişi yapan üzerindeki giysiydi. Gerçi Duncan West'e bakınca giysiler ona haksızlık ediyordu ama konu bu değildi.

Derin bir soluk aldı. Cesaretini topladı.

Ve giysiyi düşürdü. Her şeyini gözler önüne serdi.

Başka bir zaman olsa, bu kadar utanmasa, Duncan'm şaşkınlığına gülebilirdi. Onun yardım almadan soyunabilmesi, Duncan'ı derinden sarsmış gibi görünüyordu.

Ama o anda gülmek akimdaki son şeydi. Zihni utanmakla meşguldü. Ve gerilmekle. Hoş ipek giysilerin içine sakladığı her tuhaf biçimli, gergin kısımlarının farkındaydı. Arzu ve dehşetin huzur bozucu bir birleşimini yaşıyordu.

Bu yüzden, aynı durumda kendine saygısı olan her çıplak kadının yapacağını yaptı. Döndü ve karanlık havuza daldı.

Kıyıda birkaç metre uzaklaştı, suyun sıcaklığı onu şaşırtmıştı. Serin yaz banyosu gibiydi. Yüzleşmek için suya girdiği yere döndü, Duncan'ı orada kendini izlerken buldu. Elleri kalçalarındaydı.

Çıplaktı.

Bakmamaya çalıştı. Gerçekten denedi.

Ama kaçırılması olanaksızdı.

Sırtüstü yüzdü, loş ışığa minnettardı. Bu ışıkta, ona gözlerini dikip baktığından emin olamazdı. Uzun, sert ve heyecan vericiydi. Biraz da endişelendirici.

“Rahat mı?”

Georgiana yutkundu. Aralarındaki mesafeyi açmaya çalışırken bile etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyordu. “Oldukça.”

“Yüzmek istiyorsan...” dedi. “Bunu şimdi yapmalısın.”

Bunu söylemesi tuhaftı; çünkü orası bir yüzme havuzuydu ve Georgiana da zaten yüzüyordu. “Neden?”

“Çünkü sana ulaştığımda, yüzmek aklındaki en son şey olacak.”

Sözcükler bir yıldırım gibi tenine çarptı. Çıplak tenine değen suyla birleşerek inanılmaz bir duygu yarattı. Bir süre bekledi, Duncan’ı izledi. Kemik ve kaslarla kaplı bedeninin güzelliğinin tadını çıkardı. Kusursuzdu.

Ve ona sahip olabilirdi. Burada, en az kendisi kadar kusursuz olan havuzunda.

Bu düşünce onu cesaretlendirdi, geri yüzmeyi bıraktı. “Birden yüzmeye olan ilgimi yitirdim.”

Daha cümleyi bitirmeden Duncan suya girmişti. Onun yüzeye çıkmasını beklerken kalbi küt küt atıyordu. Adamın dalışından sonra gelen sessizlik, beklentiyle titremesine yol açtı. Mürekkep karası kadar siyah olan su yüzeyine bakıyor, nerede yüzeye çıkacağını merak ediyordu.

Sonra onu hissetti. Parmakları Georgiana’nın karnına değdi, bunu avuçları izledi. Yanlarından yukarı kaydı. Yüzeye çıkarken, Georgiana dokunuşlarının da etkisiyle soluğunu tutmuştu. Poseidon denizden yükseliyor.

Ellerini onun omuzlarına yerleştirdi ve Duncan da bu fırsatı onu sımsıkı kendi bedenine yaslayarak kullandı. Beline dolanan kolları çelik gibiydi, bacakları da birbirine dolanmıştı. Onu karnında hissedebiliyordu; sıcak ve sert. “Minnettarım,” dedi kulağına. Sözcükleri soluktan farksızdı, beklentinin etkisiyle titredi. “Yüzmeyi sana lıer kim öğrettiyse ona minnettarım.”

Uygun bir yanıt düşünmesine gerek kalmadı; çünkü Oımcım onu öpmeye başlamıştı. Goorgiana’yı sıda kolaylıkla kaldırdı, elleri kalçalarını kavradı, kendine çekti. Hu karanlık ve gizli yerde birbirlerine tam uydular.

Duncan bu duyguyla inledi. Onu güçlü kollarıyla havuzun kıyısına taşıırken, Georgiana da yanıt olarak iç çekti. Olacak, diye düşündü. Olmasını çok istiyordu ve Duncan ona istediği şeyi verecekti. Bir başkasına, bir erkeğe bu kadar yakın olmayalı yıllar olmuştu. Sanki bir ömür bu anı beklemişti.

Havuzun kıyısına vardıklarında Georgiana’nın kollarını genişçe açtı, açık avuçlarını hoş mozaik kaplamaya bastırdı. suyun içinde bedenini kaldırdı. Georgiana’nın arkasında kalan ateşin turuncu ışıkları Duncan’ın yüzüne vuruyordu. Duncan ellerini kollarından aşağı kaydırıp parmaklarını kenetlediğinde; boynunu, çıplak omuzlarını ve göğsünü öptüğünde, güneş kadar sıcak alevler tenini yaktı.

“Bakma şansını vermedin,” diye fısıldadı. Dudakları suyun tenini yaladığı yerin, sert ve onun dokunuşu için sızlayan göğüs uçlarının hemen üstündeydi. “Beni şoka soktun, sonra da kaçtın.”

Duncan, ellerinden birini bırakıp çıplak göğsünü kavrarken, “Pek kaçmış gibi görünmüyorum,” dedi. Göğsünü suyun üzerine çıkardı, başparmağını taş gibi sertleşen ucunda gezdirdi.

“Doğru,” dedi. “Ama iŖte yine buradayız, karanlıklar içinde. Ve bir kez daha seni goremiyorum. Bunları goremiyorum.”

“Lutfen!” BaŖparmađı ggs ucuyla oynarken i çekti. lyordu.

“Lutfen ne?” diye sordu. Gsnn çevresine hafit öpücükler kondurdu.

“Ne olduğunu biliyorsun,” deyince Duncan güldü.

“Biliyorum. Ve itiraf etmeliyim burada, yalnız olmamıza seviniyorum. Çünkü sonunda seni tadabileceğim ve kimse beni durduramayacak.”

BaŖını eğip onu ağzına aldı. Bu duygu onu neredeyse kendinden geçirecekti. Dil darbeleri, emmesi her bir yanına zevk dalgaları gönderiyordu. Varlığını bile unuttuğu yerlerinde zevk birikiyordu. Adamın baŖını kavramak için hareket edince, suda dengesini kaybetti. Duncan onu kolayca yakaladı, o da elini tekrar havuzun kıyısına koydu, baŖka ne yapacağını bilememiŖti. Tek yapabildiği, “Güzel Tanrı, sakın durma!” demek oldu.

Durmadı. nce bir gsne taptı, sonra diğerine geçti. Georgiana orada ölebileceğini, bu olağanüstü yerde onunla boğulabileceğini dŖnmeye baŖlayana kadar. Sonsuzluk gibi gelen bir sreden sonra baŖım kaldırdığında adamın adını sayıklıyor, onun vereceği her Ŗey için sabırsızlanıyordu.

Duncan dudaklarını kavradı, inlemelerini yuttu ve onu bir kez daha kendine çekti. Tüm bedenini bastırıyordu, aralarına su bile giremezdi. Suyun içinde kıvranmaya baŖlamıŖtı. Duncan pcğe son verince, ellerini adamın omuzlarına bastırdı, gücünü tekrar kazanmasına yardımcı olacak herhangi bir Ŗey aradı. Kendini toplamasını sağlayacak herhangi bir Ŗey.

Duncan, ne istediğini biliyormuŖ gibi ona kkk bir alan sağladı. Sonra aralarındaki o kckk mesafeden bile nefret etti. Onu tekrar daha yakınında istedi.

Bir soluk aldı. Bir daha aldı.

Söyleyecek bir Ŗeyler aradı, onu hem yakınında hem de belli bir mesafede tutacak bir Ŗeyler. “Neden yüzme havuzu?”

Duncan dondu, ŖaŖkınlıđını hızla üzerinden attı. “Bunu bilmek istemezsin,” dedi. Sesi sertti, boğuktu ve Georgi-ana’nın aklına ahlaksız Ŗeyler getiriyordu.

“İstiyorum.”

Duncan, omzundan ıslak bir tutam saçı aldı ve baŖparmađıyla iŖaret parmağı arasında yuvarladı. “Temiz bir ocuk değildim.”

Georgiana gülümsedi, onun çocukluğunu hayal etti. Gözünün önünde yaramaz bakıŖlı, okbilmiŖ sarıŖın bir ocuk canlandı. “Bazı ocuklar öyledir.”

Gülümsemesine karŖılılık vermedi. BakıŖlarını kaçırdı. “Oynarken kirlenen çocuktan değildim.”

Saçma doğru konuşuyordu, sesi duygudan yoksundu. “Pek çok iş yaptım. Duvarcılık. Yolları katranlamak. Baca temizlemek.” Georgiana buz gibi oldu. Saydığı işlerin hiçbiri bir çocuğa göre değildi ama baca temizlemek... Tehlikeliydi, zalimceydi. Küçük çocuklar bacaya çıkarılıyordu, ne kadar küçük o kadar iyi. Bu işkencenin baş adayı olduğunda üç ya da dört yaşından daha büyük olamazdı. “Duncan,” diye fısıldadı ama sesi ona ulaşmadı.

“O kadar da kötü değildi. Sadece sıcak olunca zor oluyordu. Bir de bacalar çok dardı. Başka bir çocuk vardı, arkadaşımı...” Devamını getiremedi. Anıları göndermek istercesine başını salladı. Her biri birbirinden korkunç pek çok anısı olmalıydı. “Ben şanslıyım.”

O hayatı yaşayan hiçbir çocuk şanslı olamaz. “Londra’da miydin?” Öyle olmalıydı. Kuşkusuz bir düşkünler evindeydi ve bu büyük, gelişen şehrin elinden çok çekmişti.

Yanıt vermedi. “İşten sonra banyo yapmama izin verilmiyordu. Ne de olsa ertesi gün yine kirlenecektim. Banyoya izin verildiği birkaç seferde de hep sona kalıyordum. Su soğuk oluyordu. Asla temiz olmuyordu.”

Gözyaşlarını bastırdı, sıcak ve davetsiz yaşlar süzölmeye başladı. Ateşi arkasına aldığına memnundu, böyle-ce yüzünü Duncan’dan saklayabiliyordu.

Ona uzandı, bir kolunu boynuna doladı. Parmakları parlak, yumuşak ve tertemiz görünen güzel sarı saçlarına geçirdi. Kulağına, “O günler geride kaldı,” diye fısıldadı. “Geçti,” dedi. Kendini adamın çevresine dolamak, acılarını almak istedi.

Onu korumak istedi. Baca temizlemeye giden o küçük çocuğu. Şimdi dönüştüğü adamı.

Güzel Tanrı!

Hissettikleri...

Hayır. Düşünmeyi reddetti.

Kesinlikle kabul etmeyecekti.

Duncan onu kavradı, yüzünden şaşkınlık okunuyordu. Sanki Georgiana’nm orada olduğunu yeni hatırlamış gibi. “Geçti,” diye tekrar etti. “Şimdi yüzlerce metrekare temiz suya sahibim. Sıcak, ıslak ve olağanüstü.”

Georgiana sormak, daha fazlasını öğrenmek istiyordu. Onu zorlamak istiyordu.

Ama Duncan West’in bir konuşmayı bitirdiğinde bir daha konuşmayacağını en iyi o biliyordu. Bu nedenle başka bir seçenek denedi. Onu öptü. Parmakları omuzlarından aşağı indi, Georgiana’yı kendine bastıran o güçlü kollar okşadı. Ona dokunmak istedi. Her bir santiminde ellerini dolaştırmak istedi. Özellikle de belli kısımlara dokunmak istedi. Tam bunu yapmak için gerekli cesareti toplamıştı ki Duncan onu kaldırdı, sudan çıkardı ve havuzun kıyısına oturttu.

Bedeninden sular akıyordu. Her şeyi adamın gözleri önündeydi. “Bekle,” diye başladı ama Duncan

onu durdurdu, dizlerinden birine günahkâr bir öpücük kondurdu.

Oradaki tenine doğru, “Ama bu gece ilgilendiğim yüzme havuzu değil,” diye fısıldadı. Elini dizlerinin arasına kaydırdı. Bacaklarını, dizinin içine bir öpücük kondurabi-lecek kadar açtı. “İlgilendiğim başka bir şey.”

Sesinde bir ivedilik, bir zorunluluk seziliyordu. Sanki Georgiana’ya dokunmak, onu öpmek, onunla sevişmek geçmiş silebilirmiş gibi.

Belki de silerdi. ***Bu gecelik...***

Parmakları tekrar harekete geçti, biraz daha açılana dek onunla oynadı. Bacakları aralarına girebileceği kadar açılınca, dilini de kullanmaya başladı. Deneyimli dokunuşları teninde ateş yakıyordu. “Bambaşka bir şey,” diye tekrar etti. Bacaklarından yukarı doğru çıkıyor, bu günahkâr yol üzerine öpücükler konduruyordu. “Havuz kadar sıcak.”

Sözleri Georgiana’yı titretti, bacaklarının arasındaki günahkâr ve tatlı adamın görüntüsü fazla gelince gözlerini kapattı. “En az onun kadar olağanüstü.”

Georgiana dengesini kaybediyordu; ellerini yere dayadı, arkasına yaslandı. Ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Bir yandan, bunu istediğinden emin olamıyordu. Diğer yandan, çok istediğinden emindi. O ahlaksız parmaklar yeniden harekete geçti ama bu kez çaba harcamaları gerekmedi. Georgiana kendini açtı, sonunun yıkım olacağını bilse de ona izin verdi.

Duncan, yönetim bende olacak, demişti, Georgiana da yönetimi ona bırakıyordu.

Artık karşısında tamamen açıktı. Duncan’ın parmakları, en gizli yerini örten tüylerle oynuyordu. Başını kaldırdı. “Peki, onun kadar ıslak mısın?”

Sözcükler tüm bedenini sardı, dokunuşlardan daha yıkıcıydı. En özel yerinin duyarlı katlarını sonsuz bir sevecenlikle aralayıp bir parmağını içeri kaydırdı. “Daha ıslaksın,” dedi, bu karanlık ve olağanüstü ortamda Georgi-ana’yı okşarken, sesinden şaşırılmış ama sevinmiş olduğu anlaşılıyordu. “Seni buradan tadacağım,” diye devam etti. “Seni tadacağım ve sana dokunacağım. Sen gelene kadar. Çılgınlıkların bu odayı doldurana kadar. Zevkine tanıklık eden sadece su ve gökyüzü olacak.”

Sözcükler onu hem zayıflatıyor hem de güçlendiriyordu. Bir elini bedeninden yukarı kaydırarak göğsüne çıkardı ve onu sıcak zemine yatırana dek bastırdı. Şimdi yerde sırtüstü yatıyor, bacakları havuzun kıyısından sarkıyordu.

“Benimsin,” dedi. Sözcük karanlık ve günah dolu bir vaatti. “Leydim.”

Unvanını sahiplenircesine söylemesi, Georgiana’yı tutuşturdu. “Şeninim,” diye fısıldadı. Tanrı biliyor ya, öyleydi. Duncan’ın onu istediği her şekilde onundu.

Sonrasında Duncan katmanlarını ayırıyor, dudaklarını merkezine bastırıyordu. Hissettiği kocaman, neredeyse dayanılmaz zevkle inledi. Dili okşuyor, dönüyor, olağanüstü şeyler yapıyordu. Georgiana daha birkaç dakika önce, elleriyle ne yapacağını bilemiyordu. Şimdiyse adamın dudakları en gizli

yerinde çalışırken, ıslak sıcaklığını tadarken ve aklını başından alıp soluğunu keserken ellerini onun sarı saçlarına geçirmişti.

Duncan'm verdiği zevkin büyüklüğüyle inledi. Kalçaları yükseliyor, cesurca daha fazlasını istiyordu. Onun ağzına doğru sallandı. Verdiği duyguyu, sesini, "Leydim," diye hırlamasını, güçlü kollarıyla bacaklarını genişçe açmasını seviyordu. Tekrar unvanını kullanması, aldığı zevki artırdı.

Onun leydisi.

Onun.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemişti. Hiç kendini birine böyle vermemişti.

Duncan oradaydı. Şişen, sızlayan yerdeydi. Georgiana'nm onu en çok istediği yerde. Daireler çiziyor, yalıyor, emiyor, zevk içinde kıvrınmasına neden oluyordu. Sonunda, daha fazla dayanamadı. Parmakları Duncan'm saçlarına kenetlendi, ağzına sürtünmeye başladı. Duncan, yanıt olarak kalçalarını kavradı, Georgiana zevkle kendinden geçerken sıkıca tuttu. Karanlığa doğru defalarca Duncan'm adını haykırdı. Adı sadece bir ad olmaktan çıkmış, dilinde bir duaya dönüşmüştü.

Sonra çığlık attı. Tam da Duncan'ın söz verdiği gibi.

çığlıklarına tek tanıklık eden cam tavanın ardındaki yıldızlardı. Çığlığı cama çarpıp geri dönmüş, odada yankı-lanmıştı. Londra'da sadece iki kişinin duyabileceği şekilde. Dünyada sadece ikisinin çevresinde yankılanmıştı.

Georgiana o ana geri dönerken, Duncan yanında kaldı. Dudaklarını bacağının iç tarafında hissedebiliyordu; yumuşak ve dolgun. Dili teninde daireler çiziyor, yavaşça ve tembelce dolanıyordu. Şaha kalkan nabzını sakinleşti-rebilecekmiş gibi.

Gözlerini soluk kesici odaya açtı. Arkasında yanan ateşler çevreye turuncu ışık yayıyordu. O an, buranın hiç de saçma olmadığını farkına vardı. Duncan'a uyuyordu. Zevki bir güç gibi kullanabilen bu adama yakışır bir tapınaktı.

Bu adam, daha önce karşılaştığı her şeyden daha tehlikeliydi. Hem çok fazlaydı, hem de yeterli değildi. Ona asla sahip olamayacaktı ama onu istemekten asla vazgeçemeyeceğini anlamıştı.

Georgiana'yı mahvedebilirdi. Tıpkı bir adamın bedenine dokunmasına izin verdiği o ilk ve son seferde mahvolduğu gibi.

Bu düşünceyle kasıldı. Duncan, ondaki değişimi hissetmişti. Dudaklarını çekti. "Ve işte orada," dedi. Sesi beklenmedik bir şekilde buz gibiydi. "Anılar geri geldi." Adamın onu bu kadar kolay okumasından nefret etti. Oturur konuma geçti. Bacaklarını sudan çıkararak dizlerini göğsüne dayadı. Kollarını bacaklarına sardı. "Ne demek istediğini anlamadım?"

Bir kaşını kaldırdı. "Bal gibi de anladın. Anlamasay-dın, kendini çekmek yerine havuza geri girerdin." Gülümsedi. "Yatağı yeğlemezs misin?"

“Yapma,” dedi. “Onu buraya getirme. Şimdi olmaz.” “Kimi?”

“Anna’yı. Bana onun sahte gülümsemesini, daha da sahte sözlerini sunma. Ben o değilim.”

Açıklamayınca sordu. “Kim değilsin?”

Duncan küfretti. Sesi her nasılsa hem yumuşak hem öfkeliydi. Geriye doğru yürüdü, Georgiana ile arasına mesafe koydu. Yaşadıkları anla arasına mesafe koydu. “Ben Chase değilim. Ben Anna’yı istemiyorum. Ben seni istiyorum.”

“Biz tek ve aynı kişiyiz,” dedi.

“Beni küçümseme. Yalan söyleme. Yalanlarını sahibine sakla.” ‘Sahibin’ sözcüğünü tükürür gibi söylemişti. Georgiana, sesindeki öfkeyi ve incinmeyi duymuştu.

Yıllar önce Chase’i uydurduğunda, hiç böyle duyarlı, zor bir oyunu oynamak zorunda kalacağını düşünmemişti. Ayağa kalktı, havuzda ilerleyen Duncan’ı izledi. Havuza girdikleri noktaya geldiler. Bu geceye orada başlamışlardı. Keşke o ana geri dönebilselerdi. Duncan sudan çıktı, yakındaki bir dolabı açtı. Ona Mısır pamuğundan dokunma kalın bir havlu uzattı. Georgiana, havluyu çevresine dolarken doğru sözcükleri aradı.

Sonunda, “Duncan, o bana sahip değil,” demekte karar kıldı.

Artık yüzünü göremiyordu. Bu kez ateşi arkasına alan Duncan olmuştu. Sözcükler büyük, güzel gölgesinden geliyor; sesindeki hüsrana apaçık hissediliyordu. “Elbette sana sahip. Onun emrine amadesin. Sana bir paket veriyor, iletiyorsun. Evlenmeni söylüyor, yapıyorsun.”

“Öyle bir şey değil.”

“Aynen öyle. Seninle kendisi evlenebilirdi. Caroline’ı korumasına alabilirdi. Londra’daki en güçlü adam. Bunların hepsini yapabiliirdi. Ama o, bunun yerine, seni Lang-ley’e yamamak istiyor.”

Ona gerçeği anlatmalıydı.

“İşte.” Georgiana’nın kollarını kavradı. Elleri sıcak ve harikaydı. Onu ışığa çevirdi. “Hemen şimdi. Söyle bana. Bana şimdi ne düşündüğünü söyle.”

Sözcüklerin aptalca olduğunu biliyordu. İkisini de yı-

m

kacaktı. Yine de söyledi. “Sana gerçeği anlatmanı gerektiğini düşünüyordum.”

Duncan sakinleşti. “Anlatmalısın. Her neyse, sana yardım edebilirim.”

Ona tüm gerçeği anlatmak çok kolay görünüyordu. Chase olduğunu söylemek. Yıllardır bu kimliği Caroli-ne’in iyiliği için koruduğunu söylemek. Çünkü Caroli-ne’in bir gün istediği hayatı yaşamak

için kusursuz, temiz bir ada ihtiyacı olacaktı. Hak ettiği hayatı yaşamak için.

Anlatmak kolay olurdu. Duncan da onun gibi gücü kullanıyordu. Kimliğinin hayatını tehlikeye attığını anlardı. Caroline'ın hayatını. Kulübü. Her şeyi. Ama Duncan çok tehlikeliydi. Aldığı her soluk bile Georgiana için bir tehditti. Hayatını sırları yayınlamakla kazandığı için değil, bir kez öğrenirse Georgiana'nın sahibi olacağı için. Sırlarına, adına, hayatına, kalbine, her şeyine sahip olurdu.

İstese de ona güvenemezdi.

İstese de onu sevemezdi.

Aşk ona ihanet etmişti. Kısa süren kusursuzluğuyla başını döndürmüştü, sonra kalıcı zarar vermişti.

Aşk güvenilir değildi.

Duncan'a âşık olma tehlikesi olduğuna göre, ona da güvenemezdi.

Terazinin kollarında çok fazla ağırlık vardı. Duncan West'e sırlarını vermesi bu dengeyi bozardı. Duncan'ın da kendi sırları vardı ve Georgiana ile paylaşmıyordu.

Bu, onların dansıydı. Sırlara karşılık sırlar.

Kısasa kısas.

Bu yüzden ona gerçeği anlatmadı. Kendine güvenlikten, onurdan ve saygıdan çok sırlarını araştırmayacak birine ihtiyacı olduğunu hatırlattı. Asla güvenemeyeceği birine ihtiyacı vardı.

Asla sevmeyeceği birine.

Bu gece, ona hiçbir şey öğretmediyse bile, Duncan West'e âşık olabileceğini öğretmişti. Ve aşk sadece yıkım getirirdi.

m

%»& **/M&y,

“Lanet olsun, Georgiana, senin onun elinin altında olmanı istemiyorum.”

Yalanlar üzerine bir imparatorluk kurmuş olan Georgiana, tahtını korumak için yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret etti. Kendini korumak için. Kulübü korumak için.

Caroline'ı korumak için.

Başını olumsuz anlamda salladı. “Sana söyledim, Cha-se'le anlaşmam... Artık farklı.”

“Peki, ya bizim anlaşmamız?”

Bakışları havuza kaydı. “Bizim anlaşmamız da farklı.” “Nasıl farklı?”

Beklediğinden farklıydı. Adamı bu kadar isteyeceğini düşünmemişti. Onu önemseyeceğini düşünmemişti. “Daha karmaşık.”

Güldü, sesinde neşeden eser yoktu. “Karmaşık, doğru bir sözcük oldu.” Ondan uzaklaştı. Georgiana da onu izledi. Bakışlarını adamın güzelliğinden alamıyordu. Şömine ışıkları vururken, altından yapılmış gibi görünüyordu. Kalçalarına bir havlu dolamıştı.

Sonunda arkasını döndü, parmaklarını güzel saçının arasından geçirdi. “Ya sana bir fırsat sunsam? Şehirde bir ev tutsam? Hayatını sürdürebilmen için gereken parayı sağlasam? Kahretsin, Chase’in elinde sana karşı kullanabileceği ne var? Düzeltebilirim. Caroline’ı sosyetenin gözdesi yapabilirim. Sana istediğin hayatı verebilirim.” Bu, duyduğu en baştan çıkarıcı öneriydi. Rulet masasında öne sürülen on binlerce pounddan daha iyiydi. Temple’a karşı yatırılan yüz binlerce pounddan daha iyiydi. Kusursuzdu. Ve Georgiana,- hayattnda hiçbir şeyi bu öneriyi kabul etmek istediği kadar istememişti.

“İzin ver, yeni bir hayata başlamana yardım edeyim. Onsuz.”

Başka bir kadın olsaydı, daha basit bir kadın, bunu yapmasına izin verirdi.

Sadece Leydi Georgiana Pearson olsaydı, kendini adamın kollarına atar, bakımını üstlenmesine izin verirdi; Neden olduğu tüm zararı onarmasına izin verirdi. Söz verdiği yardımı kabul eder ve yeni bir hayat kurardı. Yeni biri olurdu.

Kahretsin, adama kendisiyle evlenmesi için yalvara-bilirdi de. Birlikte geri kalan günlerini ona uzun zaman önce söz verilen mutlulukla geçireceklerini umut ederdi.

Ama sözler düşlerden ibaretti. Ve o, öyle bir kadın değildi.

O Chase’ti.

Kendisi için kurduğu hayat, yaptığı seçimler, girdiği yollar... Duncan’a çıkmıyordu. Bu yüzden olmayacak hayallere kapılmamalı, iki tarafın da gözünü bu gerçeğe açmalıydı.

Duncan’a baktı. “Bana unvan veremezsin.” Yanıt vermek için ağzını açınca onu durdurdu. “Unvan, Duncan. Önemli olan tek şey o.”

Bir anlığına adamın bakışlarında hepsini gördü. Tüm gerçek, hüznü, hayal kırıklığı... Georgiana’nın da hissettiği tüm duygular oradaydı. Sonra kayboldu. Yerini sakın, ihtiyatlı bir ifadeye bıraktı.

“O halde şanslısınız leydim, Chase ücreti ödedi. Gazetelerim emrinize amadedir. Unvanınıza kavuşacaksınız.”

Georgiana ona uzanmak istedi. Sözüne yerine getirmesi için yalvarmak istedi. Anlaşmalarının sürmesini istiyordu. İki haftasını istiyordu. Belki de onunla geçireceği iki hafta, onsuz geçireceği ömre yeterdi.

Kendini tutamayıp sordu. “Peki, ya bu gece?”

Ya dokunuşları? Vaatleri?

Yönetim bende, sözleri ne olacaktı?

Yönetimin gerçekten de onda olduğu açıktı.

“Giyin,” diyerek geceyi bitirdi. Kovulmuştu. Duncan çoktan dönmüş, kapıya yönelmişti. “Giyin ve git.”

... Bu sezonun gözdesi, içten çekiciliği ve kusursuz güzelliğiyle gönülleri kazanmaya devam ediyor. Leydi, Madam H’in kadın giyim mağazasında soluk renkli ipekten, yüksek yakalı, uygun giysiler satın alırken görüldü. Leydimiz, namusun ete kemiğe bürünmüş hali...

... Lord ve Leydi N’nin sezon için şehre indiğini sevinçle bildiririz. Bu, taşradaki evlerini nadiren terk eden çift için beklenmedik bir gelişme. Leydi, Bond Caddesindeki dükkânlara bakarken ve iddialara göre bebek giysileri satın alırken görüldü. Kim bilir, belki de kış kız çocuk yönünden zengin Lord N’ye uzun süredir beklenen varisi getirir?

Londra Haberleri, 2 Mayıs, 1833

Sonraki sabah saat dokuz buçukta Duncan, Tremley’in kâhyasına kartını uzattı. Tek elde edebildiği, kontun evde olmadığını bildirilmesi oldu.

Ne yazık ki Tremley’in kâhyası durumdan habersizdi. Aristokratlarca sürekli geri çevrilmek, Duncan West’in canına tak etmişti.

“Kontun içeride olduğunu biliyorum,” dedi.

Kâhya, “Üzgünüm efendim,” dedi ve kapıyı kapatmaya çalıştı.

Duncan, botunu kapı aralığına koyup kapının yüzüne kapatılmasını engelledi. “Tuhaf, hiç de üzgün görünmüyorsun.” Elini kapıya dayadı, sertçe bastırdı. “Tüm gün burada böyle bekleyebilirim. Görüyorsun, benim korumam gereken bir ünüm yok.”

Kâhya, Duncan’la içeride uğraşmanın Mayfair’de yürüyüşe çıkan herhangi birinin görebileceği kapı önünde uğraşmaktan daha iyi olacağına karar vermiş olacak ki kapıyı açtı.

Duncan bir kaşını kaldırdı. “Akıllı adam.” Kâhya ağzını açtı. Kuşkusuz kontun evde olmadığına ilişkin bir şeyler söylemek üzereydi. “Evde ve beni göreceksin.” Paltosunu ve şapkasını çıkarıp kâhyanın kollarına bıraktı. “Onu çağıracak mısın, yoksa ben mi bulayım?”

Kâhya kayboldu ve Duncan, Tremley’in evinin büyük girişinde beklemeye başladı. Olması gerektiği gibi hoşnut değildi.

Mutlu olmalıydı. Sonunda, sonunda onu Tremley’in şantaj ve tehditlerinden kurtaracak kanıtı vardı.

Sonunda elini gösterecek ve kazanacaktı.

On sekiz yıldan sonra kaçmayı bırakacaktı. Saklanmayı bırakacaktı.

Yaşamaya başlayabilecekti.

Zaferini kutluyor olmalıydı.

Bunun yerine, önceki geceki yenilgisini düşünüyordu. Georgiana'yı düşünüyordu. Onun için soyunmasını, şöminenin altın ışığı altındaki halini, en değer verdiği malının yanında, en sevdiği yerde asla tahmin edemeyeceği bir zevkin eşliğinde düşünüyordu. Dokunuşu için yalvarsa da kendini' kapamasını, verdiği sözlere ve yardımına direnmesini düşünüyordu.

Reddedişini düşünüyordu.

Georgiana'ya o karanlık odada önerdiklerini, daha önce kimseye sunmamıştı. Kimseye korumasını sunma-mıştı. Parasını. Desteğini. Kendini.

Döndü, girişin en uzak ucuna kadar gitti. Kahretsin! Ona sırlarını anlatmıştı. Hiç kimseye çocukluğundan söz etmemişti. Temizliğe olan takıntısını kimseye anlatmamıştı. Geçmişini kimseye açmamıştı.

Çocukken nerede olduğunu sorduğunda, neredeyse anlatıyordu. Neredeyse her şeyi ortaya dökenecekti... Dürüstlüğünün onu da çözmesini umarak. Güvenini kazanmak için. Georgiana'nın ona kendi gerçeklerini anlatması için. Geçmişini, hatalarını anlatması için.

Chase'i anlatması için.

Ama Duncan ona her şeyi anlatmamıştı. Tanrıya şükür.

Georgiana, onun gerçeklerini istemiyordu. Onu istemiyordu.

Sana gerçeği anlatmam gerektiğini düşünüyordum.

Önceki gece söylediği sözler kulaklarında yankılandı. Sanki yanında duruyormuş gibi. Georgiana, gerçeği anlatmalıydı. Duncan ona yardım ederdi. Ama anlatmamıştı. Duncan'm desteğini reddetmişti.

Onu reddetmişti.

Bunların yerine başka bir şey istemişti. Gazetelerini. Dedikodu sayfalarını. Ününün onarılmasını ve bunun getireceği unvanı istiyordu.

Sözleri düşündüğü anda bile onun haklı olduğunu biliyordu. Çünkü Duncan'm gerçekleri hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Şimdi bile, onu yıllardır yöneten adamla yüzleşip özgürlüğünü kazanmaya hazırlanırken bile gerçeği biliyordu. West evlenemezdi.

Şimdi bile, güç ve zenginlik elinin altında olmasına karşın, o hâlâ hiçliğin içinde büyümüş bir hiçti.

Sahip olduklarının hiçbirini Georgiana'yı skandalından korumaya yetmezdi. Ona verecek hiçbir şeyi yoktu. Ne unvan. Ne ad. Ne geçmiş.

Ne de gelecek.

Onun sonu olurdu.

O halde neden onun sunduklarıyla yetinmiyordu? Georgiana evlenene kadar sürecektir anlamaya uymuyordu? Neden onu çırılçıplak yatırıp pek çok yerde, pek çok şekilde sevişmiyordu? Georgiana onun kurtarıcısı olmasını istemiyordu, peki. Gerçekleri paylaşmak istemiyordu, tamam. Ama kendini sunmuştu. Zevki sunmuştu.

Neden sadece zevki alıp diğerlerini boş vermiyordu?

Çünkü Duncan, boş verme konusunda hiç iyi olmamıştı.

Tremley merdivenleri inerken, "Kahrolası çok erken," diyerek Duncan'ın dikkatini çekti. Saçı sabah banyosundan hâlâ ıslaktı. "Umarım istediğimi getirmişsindir."

"Getirmedim," dedi. Georgiana'yı aklından çıkarmaya çalıştı. Onu burada, bu adamın ve günahlarının kirlettiği evde istemiyordu. "Çok daha iyi bir şey getirdim."

"Değerlendirmekten sevinç duyacağım." Tremley merdivenin sonunda durdu, gömleğinin kollarını düzeltti ve bir anı canlandı.

West, kontun parmaklarının özenli hareketlerini izledi ve "Baban da böyle yapardı," dedi.

Tremley düzeltmeyi bıraktı.

West, bakışlarını kaldırdı. "Önemli biriyle görüşmeden önce gömleğinin kollarını eşitlerdi."

Tremley bir kaşını kaldırdı. "Babamın tuhaflıklarını mı hatırlıyorsun?"

Bundan çok daha fazlasını hatırlıyordu. "Her şeyi hatırlıyorum."

Kontun ağzının bir kenarı yukarı kalktı. "Ne kadar sarsıldım, anlatamam." İç geçirdi. "Hadi, West. Ne var? Çok erken ve daha kahvaltı bile etmedim."

"Beni de kahvaltıya davet edebilirsin."

"Edebilirdim," dedi. "Ama ailemin seni yeterince beslediğini düşünüyorum. Sen de öyle düşünmüyor musun?" West'in yumrukları sıkıldı ama öfkesini dizginlemeye çalıştı. Bu, onun oyunuydu. O kazanacaktı. Derin bir soluk aldı, topukları üzerinde sallandı. Güçle birlikte gelen o sahte sıkılmışlık ifadesini takındı. Kont Tremley de hep böyle hissettirirdi. "Ne öğrendiğimi duymak ister misin?" "Sana söyledim. Chase'in kimliğini istiyorum. Bu onunla ilgili değilse, duymak istemiyorum. Hele de şu saatte." Koridorun uzak ucunda bekleyen uşağa dönüp parmaklarını şıklattı. "Çay. Hemen."

Uşak anında harekete geçti. West, Tremley'in kaba emrinden ve bu emre uyulmasından nefret etti. Tıpkı babasının yaptığı gibi. Kuşku duymadan. Karşısındakinin öç alabileceğinden korkmadan. Zalimlik ailenin kanında vardı. Genç hizmetçiler, Kont Tremley'in gözüne batmadan hızla kaçmayı çabucak öğreniyorlardı.

Genç uşağın hızla koşturmasını izleyip Tremley'e döndü. "Aslına bakarsan, söyleyeceklerim Chase Te de ilgili."

Tremley, onun konuşmasını bekledi. Konuşmayınca da, "Kahretsin, West. Tüm gün seni bekleyemem." "Çalışma odan, konuşmak için daha uygun olacak." Bir an, kabul etmeyecek sandı. Dürüst olması gerekirse o da burada, herkesin kulak misafiri olabileceği bir yerde konuşmak isterdi. Hainlik paralarıyla aldığı bu kocaman evde yerin kulağı vardı ve West bilgisini, Chase'den aldığı dosyanın içeriğini bu kulaklarla paylaşmaktan hoşnut olurdu. Kuşkusuz bu kulakların sahibi bir düzine hizmetçi, nahoş efendilerinin mahvoluşunu izlemekten mutluluk duyarlardı.

Ama Duncan'ın hedefi ifşa etmek değildi.

Hedefi, bir anlaşma yapmaktı. Tremley'in sırlarına

karşılık West'in sırları. İki taraf için de özgürlük. İki tarafın da sırlarının korunması.

Bir kalp atımı kadar bekledi. İki. Beş.

Çok uzun zamandır bekliyordu.

Kont, topuklarının üzerinde dönüp ofisine ilerledi. Ofisi kasvetli ve kocamandı. Kullanılmayan pencerelerle doluydu. Ağır kadifeden perdeler ışığı ve meraklı gözleri engelliyordu.

Duncan, ayakkabısındaki tabancanın fazlasıyla farkındaydı. İhtiyaç duyacağını sanmıyordu ama karanlık odada, onun varlığıyla rahatlık buluyordu. Şöminenin önündeki geniş deri koltuğa yerleşti, bacaklarını uzattı, bir ayağını diğerinin üzerine attı, dirseklerini koltuğun kollarına dayadı ve ellerini göğsünün üzerinde birleştirdi.

"Oturabileceğini söylemedim," dedi Tremley.

Duncan duruşunu bozmadı.

Tremley, onu uzun süre izledi. "Tek sözümle hapsi boylayabilecek bir adam için fazlasıyla kendinden eminsin?"

Duncan, odanın karşısında duran geniş abanoz masayı inceledi. "Bu, babanıydı."

"Ne olmuş?"

Omuz silkti. "Bu masayı hatırlıyorum. Çok büyük olduğuna düşünmüştüm. Bundan daha büyük bir masa görmediğimi düşünmüştüm. Böyle kocaman bir mobilyaya sahip olduğuna göre çok güçlü olmalı, demiştim."

Başka şeyler de hatırlıyordu. Anahtar deliğinden içeriyi gözetlediği zamanları hatırlıyordu. Bakmaması gerektiğini bildiğini ama yine de izlediğini hatırlıyordu. Annesini bu masanın üzerinde hatırlıyordu. Eski kontun istediğini aldığı ama karşılığında hiçbir şey vermediğini görmüştü.

Ne aşk. Ne para.

Ne de en çok ihtiyaç duyulan zamanda bir yardım.

Tremley masaya dayandı, kollarını önünde birleştirdi ve anılarını engelledi. “Ve?”

“Sadece artık o kadar da büyük görünmüyor.” West, tek omzunu silkti. Bu hareketin Tremley’i kızdıracağını biliyordu.

Karşındakinin söyleyeceği şeyle pek ilgilenmediğini düşünmesini istediğin zaman bu hareketi yapıyorsun.

Georgiana’nın röportaj taktiğini hemen anlaması, Duncan’ı rahatsız etmişti. Başka kimse fark etmemişti.

Belli ki Tremley de farkında değildi. Gözlerini kısmıştı. “Ona karşı elinde ne var?”

“Chase’e karşı mı?” diye sordu, bacağından bir tüyü silkeletmiş gibi yaptı. “Hiçbir şey.”

Tremley doğruldu. “O halde zamanımı boşa harcıyorsun. Defol! Elinde bir şey olunca gel. Ama çabuk ol. Yoksa Cynthia’mızı ziyaret edebilirim.”

Sözcükler ağzından çıktığı an, kontun üzerine atılmak istedi. Sahiplik eki havada bir küfür gibi asılı kaldı. Öfkesini tuttu, ilk kartını öne sürdü. “Chase’e karşı elimde bir şey yok ama sana karşı var.”

Tremley gülümsedi, küstah ve soğukkanlıydı. “Elbette vardır.”

West’in ifadesi de onunkine benzedi. “Söylesene, majesteleri en yakın danışmanının hâzineyi boşalttığını duymakla ilgilenir mi?”

Tremley’in bakışlarından bir şeyler geçti. West’in zimmete para geçirme tahmininde haklı olduğunu kanıtlamaya yeterdi. Peki, ya dosyadaki diğer bilgiler? Leydi Tremley’in suçlamaları? Kanıtı? *Melek’e* üyeliğe layık bir ödeme mi yapmıştı? “Elinde bununla ilgili kanıt yok.” West, gülümsemeyi sürdürdü. “Henüz yok. Ama parayı Türkiye’yi silahlandırmak için kullandığına kanıtım var.” Tremley dondu, West devam etti. “Ve verdiğin bilgiler karşılığında Osmanlı İmparatorluğu’nun sana ödeme yaptığına kanıtım var.”

Tremley, başını olumsuz anlamda salladı. “Öyle bir kanıt yok.”

“Yok mu?”

Kont, onun bakışlarıyla buluştu. Yalan söyledi. “Kanıt yok, çünkü bunlar yalan suçlamalar. Ve iftira ettiğin için seni dava etmem gerekir.”

“Biz gazeteciler, buna iftiralı yayın diyoruz.”

“Beni karşına almaya cesaret edemezsin.” Kontun sesindeki gerginliği duyabiliyordu. Yıllardır ilk kez tereddütle konuştuğunu duyuyordu. “Kanıtın yok.”

West iç geçirdi. “Ah, Charles!” dedi. Güçlerinin daha dengesiz olduğu çocukluklarından beri kullanmadığı adı dile getirirken, küçümsemesini dışa vurmaktan çekinmedi. Charles’ın adının önüne “Lord” unvanı eklenince tükürdüğünü yalamaktan başka çaresi kalmamıştı. “İşimde fazlasıyla iyi olduğumu öğrenemedin mi hâlâ? Elbette kanıt var. Ve elbette o kanıt elimde.”

“Göster bana.” Tremley gergindi.

West, gittikçe daha çok heyecanlanıyordu. Doğruydı. Buraya kadar. Özgürlüğünü kazanacaktı. Bir kaşını kaldırdı. “Bunların üzerine bir kahvaltı davetini hak ettim diye düşünüyorum, yanılıyor muyum?”

Tremley öfkeliydi. Karanlık bir ifade belirmiş, yüzü gölgelenmişti. Ellerini masanın kenarına koydu. “Kanıtını göster.”

“Konstantinopol’den mektuplar... Sofya’dan, Atina’dan mektuplar.”

Kont hareketsiz kaldı. “Seni öldürmeliyim!”

“Ve bir ölüm tehdidiyle her şey halloldu.” West güldü. “Sen, erkeklerin arasında bir prensisin. Majestelerinin sana bu kadar değer vermesine şaşmamalı... Ama artık değer vermeyecek, öyle değil mi? Bunlar ortaya çıkarsa, verilecek tek şey idam kararın olur.” Duraksadı. “Merak ediyorum, kamu önünde mi asarlar?”

Tremley gözlerini öyle bir kısmıştı ki, yüzünde iki yarık gibi görünüyorlardı. “Ben asılırsam, sen de hemen yanımda asılırsın.”

“Bundan kuşkuluyum. Ne de olsa, ben vatana ihanet etmedim. Ah, gizli, neredeyse keşfedilmemiş bir suç ama vatan hainliği sonuçta.” West duraksadı, Tremley’in yüzündeki öfkeyle karışık korku ifadesi hoşuna gitmişti. “Yine de endişelenme. Sen asılırken orada olacağım. İşini bitirirlerken gözlerime bakabilirsin. En azından, bu kadarını yapabilirim.”

Tremley kendine güvenini geri kazandı, anlaşılan yıl-mamaya karar vermişti. “Bu konuda tek bir fisıltı bile çıkarırsan, seni mahvederim. Dinleyen herkese geçişini anlatırım. Korkaklığını. Kaçak olduğunu. Hırsızlığımı.” “Yapacağına kuşum yok. Ama ben buraya seni gömmek için gelmedim, bunu yapmayı ne kadar çok istesem de.”

Tremley’in ifadesi meraklı bir hal aldı. “O halde, neden geldin?”

“Sana bir anlaşma sunmak için buradayım.”

Kont hemen anladı. “Benim sırlarıma karşılık senin-kiler.”

“Kesinlikle.” Kazanmanın heyecanı her yanını sardı. “Kısasa kısas.”

Bu sözü, en son Georgiana’nm ağzından duymuştu. Tremley’in aynı sözleri seçmesinden nefret etti. Başını eğdi. “Nasıl istersen öyle adlandır. Ben, üzerimdeki egemenliğinin sonu demeyi seçiyorum.”

Tremley ona öfkeyle baktı. “Seni hemen öldürebilirim.”

“Beni yıllar önce öldürebilirdin. Sorun, beni kullanmaktan zevk alıyor olman.”

“Seni öldürsem, kimse masumiyetimden kuşku duymaz.”

“Beni öldürmen, keşfedilme korkunun sonu olmaz. Anlayacağın, suçunun kanıtına sahip tek ben değilim.” Kont West’in işbirlikçisinin kim olabileceğini düşünürken, uzun bir sessizlik oldu. Sonra gerçeği anlayınca, ifadesinde şok belirdi. “Chase mi?”

West yanıt vermedi.

Tremley kaba bir küfür savurdu, sonra güldü. Çıkan ses tiz, neşesiz ve huzursuzluk vericiydi. Duncan, sakın kalmak için elinden geleni yaptı. “Kazandığını sanıyorsun,” dedi Tremley. “Ve kazanabilirdin de. Bu oyunda sadece sen ve ben olsaydık.” Duraksadı. “Ama sen üçüncü bir oyuncu devreye soktun ve böylece her şeyini ona kaybettin.”

Sözleri Duncan’ı ürpertti ama, “Bundan kuşkuluyum,” dedi.

Tremley tekrar güldü. Sesi buz gibiydi. “Chase*le anlaşarak büyük bir hata yaptın. Onunla bilgi paylaşarak. İstese beni mahvedemeyeceğini mi sanıyorsun? Kahretsin, elinde kanıt varken hem de? Chase ne zaman bir adamı bitirirken tereddüt etti?” Duncan, sözlerin gerçekliğini kabul etmek zorundaydı. Neyin geleceğini anladı, daha önce neden görememişti, bilmiyordu. “Senin sayende, kaderlerimiz birbirine bağlandı. Chase beni mahvederse, ben de seni mahvederim.”

Kahretsin!

“Görüyorsun, artık benden yana endişelenmen gerekmiyor,” diye devam etti. “Seni endişelendiren Chase olmalı.” Bakışlarını yere çevirdi, birden sabahın beklenmedik gelişmeleri karşısında daha rahat bir tutum takınmaya başlamıştı. “Ve o, kolayca kafese konulabilecek bir hayvan değil.”

Bakışlarını Duncan’a çevirdiğinde karanlık, soğuk emrini dile getirdi. “Artık düşman o, Jamie. Susturulması gereken kişi o.”

Nasıl görememişti?

Tremley’in kâhyasından paltosunu ve şapkasını aldı. Kapıya doğru ilerledi. Ofisine gidip günü Chase’i araştırarak geçirmeyi planlıyordu.

Nasıl görememişti?

Nasıl kendi oyununun dışında kalmıştı? Chase’in sağladığı bilginin, Duncan kullanmasa bile

mahvetme gücü olduğunu nasıl fark edememişti? Güç gözünü kör mü etmişti? Özgürlük vaadiyle kendinden mi geçmişti?

Evet, demek isterdi. Her an, planın her basamağında Duncan ve Cynthia'nın Tremley'in zalimliğinden kurtulmasından başka bir şey istemeyen bir tanrının hizmetinde olduğunu, onun gözünü kör ettiğini söylemeyi çok isterdi. Bir yıl önce olsa, neden bu olabilirdi. Bir ay önce olsa. Ya da bir hafta önce.

Ama yalanların içinde yaşayan bir adam olarak kendine yalan söylemeyi sevmezdi. Tremley'in kapısından çıkarken hatasını kabul etti. Mantığını yitirmesinin nedeni, bilgiyi ona getirmekle görevlendirilen kadındı.

Aynı şekilde bu kadın, Chase'i korumayı da kendine görev edinmişti.

Chase, kukla oynatıcısı herkesi kendi isteğine göre oynatıyordu.

Kendine saklaman hiç hoşuma gitmedi.

Ortaklıklarında kimin patron olduğunu belirten sözler, dosyayla birlikte gelen kâğıtta yazıyordu. West araya girmese o dosya hiç açılmayacak, Chase'in bu bilgiden haberi bile olmayacaktı. Şimdi Chase, Tremley'in dosyasına sahipti ve dosyanın içindeki bilgileri kullanmaya karar vermesi ya da West'in neden kullanmadığını merak etmesi an meselesiydi.

Sonra karanlığa ve gizeme bürünmüş, eşit derecede hem

nefret edilen hem de hayranlık duyulan bu adama her şeyi anlatmak zorunda kalacaktı. Tekrar Georgiana'yı düşündü. En başından beri kadının davranışlarını yönlendiren Chase'in tehditleri ve gücü olmuştu.

West çıktıktan sonra, kapı arkasından sertçe kapandı. Çarpma sesi anlamını çıkarabileceği kadar yüksekti: ***Geri gelme.***

Georgiana, Chase'den nefret ediyor olmalıydı. Hayranlık duyuyor olamazdı.

Öyle değil mi?

Annesini düşündü. Annesi, duygularım belli edecek cesareti hiç bulamamıştı. Güzel Tanrı! Georgiana da aynı durumda olabilir miydi?

Zihnindeki çarklar dönmeye başladı. Artık Tremley'in sırları ortaya çıktığına ve bu sırların ortaya çıkması Duncan'ı da etkileyeceğine göre, Chase'in peşine düşmekten başka şansı yoktu. Ve Chase'in peşine düşerse, bu işin sonu ne olur, bilinmezdi. Kazanmak zorundaydı. Başka seçeneği yoktu.

Ve kazanmak için, Chase'in değer verdiği tek şeyin peşine düşmeliydi.

Kimliği.

Kısasa kısas. Kendini korumak için Chase'in adına ihtiyacı vardı.

Cynthia'yı korumak için.

Georgiana'yı korumak için.

Peki, ya sonra? Georgiana yine de onun olmayacaktı. Olamazdı. Duncan onunla evlenemezdi. Ona hak ettiği hayatı veremezdi. İstedığı yaşamı veremezdi.

Tremley'in evinin dışında, Mayfair'in ortasında şunu fark etti: Önemi yoktu. Onun için asla yeterli olmayacaktı.

Bana unvan veremezsin.

Ona unvan veremezdi. Ama onu Chase'in elinden kur-

tarabilirdi. Ve böyle yaparak kendi özgürlüğünü de kazanacaktı.

Sokağın karşısında bir hareket dikkatini çekti. Bir adam, bir ağaca dayanmış duruyordu. Elleri ceplerindeydi. Dikkat çekmeyecek türde bir adamdı, West yine de fark etmişti.

Uzun zamandır gazetecilik yapmanın verdiği beceriyle West bakmazdı ama her şeyi görürdü. Adamın sanki uzun zamandır soğukta bekliyormuş gibi yakasının kalkık olduğunu görmüştü. İyi giysilerin altındaki geniş omuzlarını görmüştü. Ancak bir kasap dükkânında ya da boks ringinde büyütülebilecek türde bir yapısı vardı. Sıradan bir vücut değildi bu. Bu hale gelebilmek için bol alıştırma yapmış canavar gibi bir vücuttu.

Duncan arabasına yöneldi, canavarı görmemiş gibi yaptı. Herhangi bir nedenle orada olabilirdi. Tremley'in gözetlenmek için casuslara yeterli neden verdiğine kuşku yoktu.

Ama casuslar siyah camlı arabalarda yolculuk etmezlerdi. Hem araba, dün gece bindiği arabaya çok benziyordu.

Önce Georgiana sandı. İzlediğini düşündü. Kızsa mı, sevinse mi bilemedi. Arabaya yaklaşınca, koruma dayandığı duvardan doğruldu, Duncan'ın savaşımadan arabanın yanına yaklaşamayacağını belli etti. Dün gece yaptıklarını ve Georgiana'mın bunları yapmaya devam etmekteki istekliliğini düşününce, arabada onun olmadığını anladı.

Arabayı fark etmemesi gerektiğini de anlamıştı.

Gizlice izlenmişti.

Sanki dünkü çocukmuş gibi.

Hızlandı, yöneldiği hedef anlaşılınca, koruma önüne çıkarak yolunu kesti. Korumaya baktı ve tereddüt etmeden konuştu. Sabahın bütün öfkesi ve hüsrani içinde kayınıyordu.

“Eminini bana el sürmemen tembih edilmiştir.”

“Kim olduğunuzu bilmiyorum, bayım.” Kısıık sesle, sözcükleri uzatarak konuşuyordu.

West, çenesini kaldırdı. “Belleğini geri getirmek için ne yapmalı, merak ettim.”

Haydut kılıklı herif gülümsedi, ön dişlerinden birinin olması gerektiği yerde boşluk vardı. “Denediğini görmek isterim, kibar çocuk.”

West yumruğunu salladı ama son anda —korumanın bedeni darbeden sakınmak için gerilerken— elini indirdi ve hızla arabaya gitti, kapıyı açtı ve içeri baktı.

Anında tanımişti.

.Arabanın içindeki, Bourne markisiydi.

Düşmüş Melek tarafından izlenmişti.

Lanet olsun! Arabaya binmek için hamle yaptı ama Boume’u görmenin şaşkınlığı, korumaya toparlanacak zamanı tanımişti ve adam ona yetişmiş, paltosundan çekiyordu.

Korumaya döndü, bu kez yumruğu hedefi buldu. *Me-lek’in* güvenlik personeli, amatörlerden oluşmuyordu. Koruma, yumruğunun karşılığını vermekte gecikmedi. Hızlı ve hesaplı vuruşu acıtacak kadar sertti. West tekrar adama saldıramadan Boume araya girdi.

“Yeter! Güpegündüz Mayfair’deyiz.” West’i omzundan kavrayıp yumruğunu durdurdu. “Kahrolası arabaya bin. Leydileri şoka uğratiyorsunuz.”

Gerçekten de yolun karşısında iki genç kadın duruyordu. Şık gezinti giysilerini giymişlerdi. Gözleri kocaman olmuş, ağızları açık, daha önce bir eşini daha görmedikleri olayı izliyorlardı. West mendilini çıkardı, burnuna bastırınca kanadığını fark etti. Canavar hedefi tutturmuştu. Diğer adamın gözü şişmişti. West, birazcık da olsa kendiyle gurur duydu. Şapkasını çıkararak adamın sırtına vurdu, onu leydilere çevirdi. “Günaydın, hanımlar.”

Kadınların gözleri yuvalarından fırlayacaktı neredeyse. Özellikle yanındaki adam eğilip “İyi sabahlar,” dediğinde.

Bourne arabanın içinden, “Kahretsin!” dedi ve West dikkatini tekrar ona yöneltti. Rakibini bıraktı, arabaya bindi, markinin karşısına oturdu.

Marki ağzını açmıştı ki, onu durdurdu. “Hayır,” dedi. Öyle öfkeliydi ki. “Hangi lanet nedenden dolayı buradasın, umursamıyorum. Ne istediğine, ne düşündüğüne ya da söyleyeceklerine zerre önem vermiyorum. Senin gibilerden bıktım. Yönetiyor, gizlice izliyor, pazarlık ediyorsunuz. Kahrolasıcalar, benimle oyun oynuyorsunuz!” Boume’un sakin bakışlarını gördü, sanki söylediklerine hiç şaşırılmamıştı. “İzlendiğini bilmeni istemeseydim, seni temin ederim anlamazdın bile.”

Duncan, onu bakışlarıyla biçti. “Buna inandığına kuşku yok.”

“Tremley bir canavar,” dedi Bourne. “Elindeki bilgiyle ne yapmayı planlıyorsun bilmiyorum, ona ne

söyledin bilmiyorum ama onun bir canavar olduğunu biliyorum. Arkadaşın olarak...”

West, bir elini havaya kaldırdı. “Sakın! Sakın kendini benim arkadaşım olarak adlandırma. Sen, Temple, Cross ve o kahrolası sahibiniz, pek çok kez arkadaşım olduğunuzu söylediniz ama hep sözde kaldı.”

Bourne’un bir kaşığı havaya kaldı. “Sahibimiz mi? Kulağa geliş şeklinden hoşlanmadım.”

“O halde, belki de Chase’in dizinin dibinden ayrılmalı ve kendi adını konuşurmalıyım.”

Bourne ıslık çaldı. “Çok kızmışsın, değil mi?”

“Sizin gibi insanlar, bende sadece tiksinti uyandırabilir.”

“Bizim gibi insanlar?”

Bourne, Duncan’ın kimi kastettiğini çok iyi biliyordu.

“Dünyanın onların isteklerine göre döndüğünü düşünen aristokratlar.”

“Bizim gibi paraya ve güce sahip olunca, dünya gerçekten de isteklerimize göre dönüyor,” dedi Bourne. “Ama bu bizimle ilgili değil, değil mi?”

West’in gözleri kısıldı. “Bunun neyle ilgili olduğuna ilişkin en ufak bir fikrin yok.”

“Var, aslına bakarsan. Bence bir kadın meselesi.”

Bir görüntü belleğinde canlandı. Bourne’un sözünü ettiği kadın. Yarı günah, yarı kurtuluş, **Düşmüş Melek**’in üyelerine prangalı. Liderlerine tutsak. Ona öyle derinden bağlı ki, o derinliklerde West’e yer yok.

Önemli olduğundan değil.

Markinin bakışlarına karşılık verdi. “Sağlam bir dayağı hak ediyorsun.”

“Ve bunu yapabilecek adam sen misin?”

Oydu. Londra’da onu dövebilecek tek adamdı. Yönetilmekten, önemsenmeden kullanılmaktan bıkmıştı.

“Hepinizi bitirecek adamım,” dedi. Sesi soğuk, karanlık ve huzur bozucu bir şekilde sakindi.

Hepsini bitirecek, Georgiana’yı kurtaracaktı.

Bourne dondu. “Bu, kulağıma tehdit gibi geldi.”

“Ben tehdit etmem.” Duncan kapı kolunu tuttu ve kapıyı açtı.

“İşte şimdi Anna’yla ilgili olduğu anlaşıldı.”

Duncan arkasını döndü. Öfkesini markiden çıkarma isteğine direndi. Ona gizemli Chase’e yapmak istediklerini yapma isteğine karşı koydu.

Yapmak istediklerinin yerine, “Tehdit değildi. Bunu Chase’e ilet,” dedi.

... Favori leydimiz, hafta başında Bayan P ile *Merk-son ’un Tatlıları* dükkânında limonlu dondurma yerken görüldü. Lepiska saçlı güzeller, havanın limonlu dondurma için fazla soğuk oluşuna aldırıyor gibi görünüyordular. Ayrıca Merkson’un kayıtlarına ulaşabilen bir kaynaktan aldığımız habere göre, malûm Barones gelecek balosu için limonlu dondurma ayırtmış...

... Görünüşe göre Londra’nın en iyi kumarhanesi sağduyusu kıt, parası deseniz daha da kıt beyefendileri borçlandırmayı sürdürüyor. Emin bir kaynaktan aldığımız habere göre, bu bahar birçok aristokrat, borçları için arazilerini önermeye hazırlanıyor. Bu beylerin zavallı eşlerine acıyoruz...

Londra Haberleri, 4 Mayıs, 1833

“Cross, bir koca seçtiğini söyledi.”

Georgiana, yanıt verirken başını kaldırmadı. Sahiplerin ofisinde şöminenin yanında oturuyor, önündeki evrak yığıyla ilgileniyormuş gibi davranıyordu. “Seçtim.”

"Kim olduğunu bize söylemeyi düşünüyor musun?"

Düşmüş Melek’e ve kulübe ödeyemeyeceği kadar borcu olan üye vardı. Georgiana ve diğer ortakların, para yerine ne kabul edeceklerine karar vermeleri gerekiyordu. Bu ne küçük bir işti ne de hafife alınmalıydı. Ama iş ortaklarının eşleri onun için toplanmıştı ve bu şekilde çalışmasına olanak yoktu.

Başını kaldırıncaya, üç kadını yakındaki sandalyelere yerleşmiş olarak buldu.

Bu sandalyelere genellikle kocaları otururdu. Her biri evlenip uysallaşmadan önce. Şimdiyse sandalyeleri bir kontes, bir markiz, bir düşes ve bir de henüz dört aylık dük varisi dolduruyordu.

Tanrı onu ortaklarının eşlerinden korusun.

“Georgiana?”

Kontes Harlow’un ciddi bakışlarıyla buluştu. Gözlüklerin ardından, gözünü bile kırpmadan Georgiana’ya bakıyordu. “Sorunun yanıtını bildiğine eminim, leydim.”

Pippa, “Bilmiyorum,” diye yanıt verdi. “İki olası ad duydum.”

Penelope, Leydi Boume araya girdi. “Ben, Langley diye duydum.” Bebeği annesinin kollarından almak için uzandı. “Şu tatlı oğlanı bana ver.”

Mara, Lamont düşesi, oğlunu tereddütsüz bıraktı. “Ben de ilk Langley’i duydum ama Temple başka, daha uygun bir aday olduğunu söyledi.”

Hiç de uygun değildi.

“Öyle bir şey yok.”

“İşte bu ilginç.” Pippa gözlüklerini yukarı itti. “Pantolon giyen bir kadının kızardığını daha önce hiç görmemiştim.”

Markiz de kucağındaki bebeğe uygun bir sesle, “Senin kadar deneyimli birinin utanabileceğini hiç düşünmezdim,” diye ekledi.

Georgiana, Temple’ın oğlundan çıkan seslerin kahkaha olduğuna emindi. Hepsini odadan dışarı atmayı düşündü. “Siz ortaya çıkmadan önce, burası patron sütiydi.” Penelope, “Biz de patron sayılırız,” diye belirtti. “Hayır, siz patronların eşlerisiniz. Aynı şey değil.” Mara bir kaşını kaldırdı. “Evlilik planları yaptığına göre, sen de eşleri küçümseyecek durumda değilsin.” Ortaklarının eşleri, Londra’daki en kötü kadınlardı. Aşırı zordular. Bourne, Cross ve Temple hak ediyordu, kuşkusuz. Peki, Georgiana onları hak edecek ne yapmıştı? Önceki günün olaylarını atlatmaya çalışırken hem de? Sessizce oturup kafasını dinlemek, hayatındaki en önemli şeylerin işi ve kızı olduğunu kendine hatırlatmaktan başka bir şey istemiyordu. Bunlardan başka her şey —herkes— cehenneme gidebilirdi.

Pippa, “West’in adaylar arasında olduğunu duydum,” dedi.

Cehenneme gidecekler arasında ilk sırada dedikoducu ortakları ve onların geveze eşleri vardı.

Penelope, “Duncan West mi?” diye sordu.

Mara, “Ta kendisi,” dedi.

“Ah!” Penelope, mutlulukla kucağındaki bebekle konuştu. “Onu severiz.”

Bebek, onaylar gibi mırıldandı.

Pippa, “İyi bir adama benziyor,” dedi.

Mara katıldı. “Ona karşı hep bir zaafım olmuştur. Onun da sorunlu kadınlara karşı zaafi var gibi görünüyor.”

Bu söz, içinde hiç de hoş olmayan bir şeyler uyandırdı. Duncan West’in hiçbir kadına zaafi olsun istemiyordu. Özellikle de sonsuza dek koruma arayan zayıf kadının tekine. “Hangi kadınlar?” Ancak konuştuktan ve kafasını kaldırdıktan sonra aslında çalışıyor gibi görünmesi gerektiğini hatırladı. Boğazını temizledi. Dikkatini elindeki dosyaya verdi. “İlgilendiğimden değil.”

Bu sözlerinin ardından, sessizlik çöktü. Georgiana, başını kaldırmaya karşı koyamadı. Penelope, Pippa ve Mara bir komedi oyunundaymış gibi birbirlerine bakıyorlardı. Tanrıya şükür, Temple’ın oğlu uykuya dalmıştı. Yoksa kuşkusuz o da Georgiana’yı izliyor olurdu.

Georgiana, “Ne var?” diye sordu. “İlgilenmiyorum.” Sessizliği ilk bölen Pippa oldu. “İlgilenmiyorsan, neden soruyorsun?”

“Nazik olmaya çalışıyordum.” Georgiana aceleyle hatasını örtmeye çalıştı. “Ne de olsa, üçünüz ofisimde papağanlar gibi gevezelik ediyorsunuz. Ev sahipliğini üstlenip konuklarımla ilgileneyim dedim.”

Penelope konuştu. “Çalıştığını sanıyorduk?”

Elindeki dosyayı kaldırdı. “Çalışıyorum.”

Sanki bunu sorması normalmiş gibi Mara, “Kimin dosyası o?” diye sordu.

Kahrolası! Georgiana bir hatırlayabilseydi.

Pippa, “Yine kızarıyor,” dedi ve Georgiana kızgın bakışlarını Kontes Harlow’a çevirdiğinde, mikroskobun altındaki bir böcek gibi incelendiğini hissetti.

Penelope, “Utanacak bir şey yok, biliyorsun,” dedi. “Hepimiz kendimizi, bizim için yanlış adamlara çekilirken bulduk.”

Pippa, “Cross benim için yanlış değildi,” dedi. Penelope bir kaşını kaldırdı. “Ya? Başka bir adamla nişanlı olduğun kısmı unuttun mu?”

Mara da ekledi. “Ve onun da başka bir kadınla nişanlı olduğu kısmı?”

Pippa gülümsedi. “Onlar sadece hikâyenin tuzu biberi.”

“Demek istediğimiz...” Bu kez konuşan Mara’ydı. “West’i istemekten utanmamalısın.”

“Ben West’i istemiyorum,” dedi. Dosyayı bırakarak ayağa kalktı. Bu kadınlardan, kurnaz bakışlarından, konuşmalarından bunalmıştı. Onlardan uzaklaşarak büyük vitrayın önünde durdu, kumarhaneye baktı.

Mara düz bir ses tonuyla, “West’i istemiyorsun?” diye tekrar etti.

“Evet,” dedi. Elbette istiyordu. Öyle çok istiyordu ki. Ama onların ima ettiği şekilde değil. Sonsuza dek değil. Onu sadece *şimdilik* istiyordu.

Penelope, “Hangi nedenle?” diye sordu ve diğerleri gülüştüler.

West’in onu istemediğini itiraf edemiyordu. Önceki gece kendini açıkça adama sunmuş ve reddedilmişti. West, hoş kalçalarına bir havlu sararak yüzme havuzunun olduğu odadan çıkmış, ardına bile bakmamıştı.

Sanki aralarında geçenler hiç anlam taşıymıyormuş gibi.

Georgiana pencereye yaslandı, parmaklarını açtı ve alnını Lucifer'in kırık kanatlarından birinin üstüne, soğuk cama bastırdı. Konumu, uçuyormuş gibi bir duygu veriyordu. Karanlık kumarhane salonuna tepeden bakıyordu. Masalar boştu, mekân sessizdi. Öğleden sonra dolmaya başladılar. Hizmetçiler avizeleri indirip kumarhaneyi gece karanlığında bile aydınlık yapan büyük şamdanları yakarlardı. Bakışları masalarda gezindi; iskambil, yirmi bir, rulet, zar... Her masa onundu, dikkatle yerleştirilmişti. Ustalıkla yönetiliyordu.

Londra'nın yeraltı dünyasının imparatoruydu. Ahlaksızlık, güç ve günah onun egemenliği altındaydı. Yine de adamın biri, güzel öneriler ve asla yerine getirmeyeceği tatlı sözlerle onu baştan çıkaran adamın teki onu altüst edebiliyordu.

Uzun bir sessizlikten sonra Mara, "Biliyor musun, ben de aşkı bulacağımı hiç düşünmezdim."

"Ben de düşünmezdim, çok istememe karşın." Penelope, ayağa kalkarken konuşmuştu. Kucağındaki bebeği köşeye taşıdı, geleceğin dükünü battaniyelere sardı.

Pippa, "Ben gerçek olduğunu bile sanmazdım," dedi. "Göremiyorum, öyleyse yoktur, diyordum."

Georgiana, itiraflar karşısında gözlerini kapadı. Üç kadının kaybolmasını diledi. Sonra konuştu. "Bazı günler kendimi MaeBeth gibi hissediyorum."

"MacBeth mi?" Pippa, kafası karışmış gibi görünüyordu.

Penelope yerine dönerken alaycı bir sesle, "Sanırım Georgiana bizim cadılara benzediğimizi söylemeye çalışıyor," dedi.

Pippa, "Gizemli, karalar içinde gece yarısı cadıları mı?" diye sordu.

"Ta kendileri."

"Şey, bu çok kırıcı oldu."

Georgiana dönüp sordu. "Sizin gitmeniz gereken yerler yok mu?"

Mara, "Bizler tembel aristokratlarız," dedi. "Yani yok."

Bu doğru değildi elbette. Mara, erkek çocuklar için bir yuva yönetiyordu. Yuvayı genişletmek ve çocukları üniversiteye gönderebilmek için bir yılda otuz bin pounda yakın para toplamıştı. Pippa, ünlü bir bahçe uzmanıydı. Hep yaşlı adamlarla melez güllerle ilgili çalışmasını konuşuyordu. Penelope ise bir yandan küçük tatlı bir kız yetiştiriyor ve yeni çocuğa —Boume bu kez erkek olduğuna emindi— hazırlık yaparken, diğer yandan kulübün leydiler bölümünün en aktif üyesiydi.

Karşısındakiler boş kadınlar değildi.

Peki, neden Georgiana'nın yakasından düşmüyorlardı?

"Ana fikir şu ki..."

“Ah, ana fikir mi vardı?”

“Ana fikir var. Şöyle ki, bir şekilde tüm diğer kadınlardan farklı olduğunu düşünüyorsun.”

Farklıydı.

“Bunu şimdi bile düşünüyorsun. Çünkü sürdürdüğün bu hayat, kumarhane sahibi olman, gizli kimliğin ve eşlik ettiğin kişiler...”

Penelope araya girdi. “Şu anda eşlik ettiklerin dışında.”

“Elbette.” Mara, Georgiana’ya geri döndü. “Çünkü bizim dışımızda eşlik ettiğin kişiler ve giydiğin şu kahrolası pantolon yüzünden farklı olduğunu sanıyorsun. Başka kadınların layık olduklarını hak etmediğini düşünüyorsun. Başka kadınların sahip olduklarını hak etmediğini sanıyorsun. Daha da kötüsü, hak ettiğini düşünsen bile, elde etme şansının olmadığını düşünüyorsun. Hatta istemediğini bile düşünüyor olabilirsin.”

“İstemiyorum.” Sözleri odadaki herkesi şaşırtmıştı. En çok da Georgiana şaşırmıştı.

“Georgiana...” Mara sandalyesinden kalkmış ona doğru geliyordu ki Georgiana elini kaldırarak onu durdurdu.

“Hayır.” Mara durdu. Georgiana minnattardı. “Sahip olsam bile. Bana bunları verecek birini bulsam bile. Geçmişimdeki skandal, evlenmemiş bir anne oluşum, üç erkekle ortak bir kumarhane yönetmem, fahişelerin arasında dolaşmam... Bunlara karşın beni kabul edecek birini bulsam bile... İstemiyorum.”

“Aşk istemiyor musun?” Penelope şok olmuş gibi görünüyordu.

Aşk. Kahrolası şey, hayatı boyunca yakasını bırakmamıştı. On yıl önce, onu mahvetmişti. Caroline doğduğunda ise daha güçlü ve kararlı hale getirmişti. Ve sonra geçen gece, yine tuzağına düşürmüştü. “İstemiyorum. Tatlı sözler ve daha tatlı dokunuşlarla aklımı başımdan alsa da aşk bana hiç yaramadı. Beni, geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvetti.”

Bir duraksamanın ardından, Mara sordu. “Ama ya o seni isterse? Ya sana kaçırdığın her şeyi verirse?”

O... Duncan West.

Penelope, “Seni mahvedecek bir adama benzemiyor,” dedi.

“Asla mahvedecekmiş gibi görünmezler,” diye yanıtladı.

Birbirlerine çok fazla yalan söylemişlerdi. Aralarındaki gerçeği görmek zordu. Başını “olmaz” dercesine salladı. Ne zaman yanında olsa, dokunuşuna özlem duyuyordu. Bir geceden fazlasını istiyordu. Bir haftadan da fazlasını. “Çok tehlikeli.”

“Kimin için?”

Çok güzel bir soru. “İkimiz için de.”

Kapı açıldı, Boume görüldü. Ortağı, Georgiana’ya bir kez bile bakmadı; tüm dikkati karısının üzerindeydi. Bebeğin yanında olan Penelope de kocasına gülen gözlerle bakıyordu. Boume gülümsedi, karısını kollarına çekti. “Merhaba, altıpeni. Daha çabuk gelirdim ama burada olduğundan yeni haberim oldu.”

Penelope gülümsedi. “Stephen’ı görmeye geldim.” Bebeği işaret etti. “Tıpkı Temple’a benzemiyor mu?” Boume, uyuyan çocuğun üzerine eğildi. “Gerçekten de benziyor. Zavallı şey.”

Mara güldü. “Bu dediğini kendisine iletceğim.” Boume gülümsedi. “Ben daha önce söylerim.” Georgiana’ya bakınca gülümsemesi soldu. “Ama önce, sana söylemem gereken bir şey var.” Geniş sandalyelerden birine ilerleyerek oturdu, Penelope’yi kucağına çekti ve bir elini ikinci çocuğunun büyüdüğü yere koydu. “West bugün Tremley’e gitti.”

Şaşkınlığını gizlemedi. “Neden?”

Boume, başını olumsuz anlamda salladı. “Belirsiz. Ama erken bir saatti ve hoş karşılanmadı.” Duraksadı. “Ve sonra izlenmesine öfkeleni.”

Georgiana’nın gözleri büyüdü. “Fark edildiniz mi?”

“Sabahın dokuzunda, Mayfair’deydik. Saklanmak öyle kolay değildi.”

İç geçirdi. “Ne oldu?”

“Bruno’ya vurdu.” Bourne omuz silkti. “Bruno da karşılık verdi, teselli olacaksa.”

Olmamıştı.

“Önemli olan şu ki, ortada bir şeyler var. Tremley’i sadece kâğıtlar için istemiyor. Daha fazlası var. Ve bize kızgın olduğunu bilmen gerek.”

“Kime?”

“**Melek’z.** Ve bence, onunla konuşması gereken kişi sensin...”

Kapıya sertçe vuruldu, Boume’un konuşması kesildi. Patron süitinden haberi olan birkaç kişi vardı, onlardan biri gelmiş olmalıydı. Pippa kapıya gitti, hafifçe araladı. Arkasını döndü. “Sanırım burada repliğim, **öfkeli bir şey bu yana doğru geliyor**, olmalı.”

Kapıyı genişçe açarak Duncan West’i ortaya çıkardı. Bu adam burada ne halt ediyordu?

Bourne, anında sandalyeden kalktı. Georgiana, West’e doğru ilerlerken Penelope’yi ayaklarının üstüne bıraktı. West eşiği geçmiş, vitraydan aristokrat arkadaşlarına kadar odadaki her şey inceliyordu. Sonunda bakışları Georgiana’nın üzerinde durdu. Bakışlarında öfke vardı, sanki onu görmeyi beklemiyormuş gibi.

Sanki başka birini bekliyormuş gibi.

Ama öfkenin altında, o güzel kahverengi gözlerin derinliklerinde başka bir şey daha gördü. Heyecana benzer bir şey. Ne olduğunu hemen anlamıştı, çünkü kendisi de hissediyordu. Hissediyor ve korkuyordu.

Birden durdu. “Seni kim içeri aldı?”

Georgiana’nın gözlerinin içine bakarak konuştu. “Ben bu kulübün üyesiyim.”

“Üyeler bu odaya giremez. Üyelerin bu kata çıkmalarına izin verilmez.”

“Belki de bunları Bourne’a söylemelisin.”

Bourne, Georgiana’nın bakışlarını görmezden gelerek, “Tam da sana söyleyecektim,” dedi. “Onu yukarı davet ettim.”

Öfkesi alevlendi. Ortağına döndü. “Buna hakkın yoktu!”

Bourne, kibirli bir ifadeyle bir kaşını kaldırdı. “Ben de ortağım. Değil miyim?”

Georgiana’nın gözleri kısıldı. “Kurallarımızı çiğniyorsun!”

“Chase’in kurallarını mı?” diye sordu. Georgiana, alaycılığı için yüzüne bir tokat indirmek istedi. “Ben olsam, endişelenmezdim. Chase de bazı durumlarda kuralları boş veriyor.”

Sözleri anlamazlıktan gelmedi. Odadaki üç kadın da kocalarının izni olmadan, Chase tarafından Düşmüş Me-lek’e davet edilmişti. Bourne’un West’i davet etmesini bir çeşit öç olarak göstermesi umurunda değildi. Georgiana o sırada, kuralları görmezden geldiği için Bourne’a kızmakla meşguldü. Ortaklıklarını böyle kendini beğenmişçe hiçe saymasına kızgındı.

Burada —güçlü olduğu tek yerde— onu gücünden etmesine kızgındı.

Onunla tartışmadan West konuştu. “Nerede o?” Sözcükleri loş odada açık ve kararlıydı. Buraya ait olmamasına karşın dikkate alınmayı ve yanıt verilmesini bekliyordu.

Georgiana’nın onu burada istememesine karşın.

“Kim nerede?” diye sordu.

“Chase.”

Georgiana için gelmemiştir. Elbette, bilmeliydi. Şaşırmamalıydı. Yine de, ne de olsa geçen geceyi birlikte geçirmişlerdi ve... Onu görmek istemesi gerekmiyor muydu? Yoksa adamın onu görmek istemesini dilemek delice miydi?

Bu düşünce beyinde yankılandı ve toy kızlar gibi aptalca dileklere kapıldığı için kendine kızdı.

Sonra ‘toy kızlar’ dan başka benzetme bulamadığı için kızdı.

Adamın onu istemesini istemiyordu. Her şey böyle daha kolaydı.

Ama ona bakışında bir şey vardı. Tamamen ciddi ve ilgisiz. Sanki Georgiana girmek istediği odanın kapıcısından başka bir şey değilmiş gibi. Bu da adamın buraya onu görmeye gelmemesinden nefret etmesine neden oldu. Ama aslında onu görmeye gelmişti.

Sadece bunu bilmiyordu.

“Burada değil.” Hem yalandı hem de bir şekilde yalan değildi.

West, ona doğru bir adım attı. “Onu korumandan bıktım usandım! Benimle yüzleşme zamanı geldi. Sahibin nerede?”

Öfke dolu soru, havada asılı kaldı. Georgiana ağzını açıyordu ki, Lamont düşesi araya girdi. “Şey, sanırım Stephen ile Temple’ı bulma zamanımız geldi.”

Bu söz, odanın geri kalanını da çözdü. Mara bebek arabasını tarihteki tüm genç annelerden daha hızlı kapıya iterken, Penelope de konuştu. “Evet. Bizim de eve gitmemiz gerekiyor.”

Önlerinde oynanan dramı kaçırmak istemeyen Bourne, “Öyle mi?” diye sordu.

“Evet.” Penelope’nin sesi sertti. “Gitmeliyiz. Yapacak işlerimiz var.”

Bourne sırtıttı. “Ne tür işler?”

Markizin gözleri kısıldı. “Her türden işler.”

Sırtışı ahlaksız bir gülümsemeye dönüştü. “İlk önce yapılacak işleri ben seçebilir miyim?”

Penelope, kapıyı işaret etti. “Dışarı!”

Bourne, karısının sözünü dinledi; odada sadece Pippa kaldı. Harlow kontesi, sosyal işaretleri okumada hiç

iyi olmamıştı. Georgiana onun kalmasını, kendisini bu adamla yalnız bırakmamasını umdu. Yalnız kalırlarsa ondan korunamazdı. Somlarından. Hissettiği aptalca duygulardan.

Umut kısa süren, korkunç bir şeydi.

Pippa’nın durumu fark etmesi, bir kalp atımı süre aldı. “Ah,” dedi. “Evet. Ben de... Gitmeliyim... Benim... Şey...” Gözlüklerini yukarı itti. “Çocuğum var... Ve... Cross.” Başıyla selam verdi ve odayı terk etti.

West onun gidişini izledi, Georgiana’ya dönmeden önce, bir süre gözü kapıda takılı kaldı. “Ve işte ikimiz kaldık.”

Sözcükler, kamında karıncalanmalara yol açtı. “Öyle görünüyor.”

West, bakışlarını kaçırmasına izin vermedi. Adamın her şeyi bir bakışta görmesine, sormasına ve anlamasına hayran kaldı. Sonra adım onun dudaklarından duydu, yumuşak ve baştan çıkarıcı bir sesle. “Georgiana.” Duraksadı ve Georgiana ona gitmek istedi. Onun kucağına kıvrılmak, her şeyi anlatmak istedi. Adımı öyle halden anlar bir şekilde söylemişti ki, itirafın kolay olacağını anlamıştı.

Ama bundan daha iyisini biliyordu.

West ona yanıt veremeyeceği tek soruyu sordu. “Nerede o?”

Pantolon giyiyordu.

Odaya girdiğinden beri ilk ve tek düşüncesi bu olmuştu. Uçarak uzaklaşan Kontes Harlow’dan ayrılan bakışlarını, her zaman düşüncelerini işgal eden kadına yönlendirdi. Odanın tam karşısındaki kocaman vitraya dayanmıştı. West, bu vitrayı iyi biliyordu. Tersini binlerce kez görmüştü. Diğer yandan.

Burada bir oda olduğundan hep kuşkulandı. Luci-fer’in düşüşünün ardında bir oda olduğunu düşünüyordu ama odayı böyle bulacağını hiç hayal etmemişti. Güzeller güzeli Georgiana, karanlık meleğin önünde duruyor. Pantolon giyiyor.

Bu gördüğü en günahkâr, en olağanüstü şeydi. Ve üzerine bir öç meleği gibi geldiğinde, buraya giriş izni olmadığını söylediğinde onu kollarına almak, şu görkemli cama dayamak ve giriş izni neymiş göstermek istemişti.

Sonra öfkesi üstün gelmişti. **Düşmüş Melek**’in ortaklarının eşlerince ele geçirilmiş olmasına karşın, Bourne markisinin izniyle gelmiş olmasına karşın bu odayı koruyordu.

Koruduğunun bu oda olmadığını anladı.

O adamı koruyordu, önceki gece yaptığı gibi.

Bana sahip değil.

O sözleri yeniden duydu. Sözlerdeki yalanı duydu.

Çünkü Chase’in ona sahip olduğu açıkça görülüyordu. Tıpkı bu kulübe ve erkek, kadın tüm üyelerine sahip olduğu gibi. Düşmüş Melek’te özgürlük yoktu. Her şey —herkes— Chase’e aitti.

Şimdi bile, bu karanlık odada onları Lucifer’den başka duyacak kimse yokken, Georgiana hayatını mahveden adamı koruyordu. Hayatını mahvetmeyi sürdüren adamı. Ve West’in canına tak etmişti. Georgiana’yı o adamın tutsaklığından kurtarmak istiyordu. Kadını buradan; buranın günahlarından, ahlaksızlıklarından ve eğlence olsun diye insanların hayatlarıyla oynanan geçmişinden kurtarmak istiyordu.

Güvende olmasını istiyordu, Tanrı aşkına! Onun ve Caroline’m...

Onu evlendirecekti. Chase istediği için değil.

Georgiana mutluluk şansını hak ettiği için. Tanıdığı herkesten çok hak ediyordu.

Tek dileği, bunu ona verebilen kişi olmaktı. Ama ve

remezdi, sırları çoktu, tehlikeliydi. Ona başka bir şekilde yardımcı olacaktı. Chase'le yüzleşerek. Önce Georgiana'yı kurtar. Sonra kendini koru.

Çünkü bir şekilde, bu tuhaf oyunda Georgiana önceliği haline gelmişti.

Sorusu havada asılı kaldı. "Nerede o?" Söylemesini istedi. Bir kapı açıp o gizemli adamı işaret etmesini diledi. Bu sırla birlikte kendini de özgür bırakmasını diledi.

Georgiana yapmadı.

"Burada değil," dedi.

Hayal kırıklığını bir kenara itti. "Boume, onu burada bulabileceğimi söyledi."

"Boume her şeyi bilmiyor. Burada sadece ben varım."

"Ve bir kez daha seni buldum, korunmayı hak etmeyen bir adamı korurken."

"O..." diye başladı ama Duncan, daha fazlasını duymaya dayanamayacaktı.

"Dur!"

Tanrıya şükür, durdu.

Kadına doğru gitti, arayı istemediği kadar hızlı kapattı. Hız, artık kadına belli etmeyeceğine ant içtiği duygularını açığa çıkarıyordu. Önceki geceden sonra, duygularını ortaya koyamazdı. Georgiana onu tamamen reddettikten sonra, olmazdı.

Zaten ona hak ettiğini veremezdi.

Bakışları buluştu. Kadının bakışlarında gerçeği görmek için her şeyini verebilirdi. "Dur," diye tekrar etti; bu kez ona mı, kendisine mi söylediğinden emin değildi. "Onu savunmayı bırak. Onun için yalan söylemeyi bırak. Tanrım, Georgiana, elinde ne var? Sana karşı ne kozu var bu adamın?"

Başını iki yana salladı. "Öyle bir şey değil."

"Ama öyle. Bu yaşıma kadar gelip de bir adamın tutsaklığında olan kadını tanımayı öğrenmediğimi mi sanıyorsun?" Ağzından çıkan sözden nefret etti. Gerçek duygularını dışarı vurmaktan nefret etti. Ellerini kaldırdı, Georgiana'nın yüzünü kavradı. Teninin parmaklarında bıraktığı duyguya bayılıyordu. Yumuşak ve kışkırtıcı. "Söyle bana. Bu, o mu? Yıllar önce seni mahveden adam o mu? Seni reddedemeyeceğin tatlı sözlerle kandırıp sonra o sözleri tutmadı mı?"

Kaşları çatıldı. “Ne?”

“Caroline’ın babası o mu?”

Çatılan kaşları havaya kalktı ve gözleri kocaman açıldı. “Caroline’ın babası Chase mi?”

“Söyle,” dedi. “Bana gerçeği söyle, ben de onu yok ederken zevk duyayım. İkinizin adına öç alayım.”

Georgiana’nın dudaklarında küçük, şaşkın bir gülümseme belirdi. “Bunu yapar mıydın?”

Elbette yapardı. Bu kusursuz, eşsiz kadın için her şeyi yapardı. Bunu nasıl anlayamazdı? “Hem de büyük bir zevkle!”

Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. “Caroline’ın babası o değil.”

Gerçeği söylediğini görebilerek bundan nefret etti. Adamdan nefret etmek için başka bir nedeni olmamasından nefret etti. Önemseydiği kadına hükmettiğinden soluk aldığı kadar emin olduğu o adamdan. “O halde neden?” Georgiana omuz silkti. “Biz, aynı paranın iki yüzü gibiyiz.”

Bu basit ve dürüst sözcükler, Duncan’ı parçalara ayırmaya yetti. **Aynı paranın iki yüzü.** Bir anlığına, bu sözün ima ettiklerini düşündü. Ne anlama geldiğini. Georgiana’nın ihtiyaç duyduğu, önem verdiği adam olmanın, onunla aynı paranın iki yüzü olmanın nasıl bir şey olacağını merak etti.

Bu düşünceyi kafasından attı, fazla güzeldi.

Onu bıraktı, kadına uzanamayacak kadar uzağa geriledi. Şu noktada, ona dokunmayı kaldıramazdı.

“Buraya onunla konuşmaya geldim,” dedi. “Altı yıl oldu ve bir kez bile görüşme istemedim. Zamanı geldi.”

Georgiana tereddüt etti ve Duncan, kendini bir uçurumun kıyısındaymiş gibi hissetti. Hangi yönde olursa olsun, kadının kararı her şeyi değiştirecekti.

Chase ona istediğini verirse, değiştirecekti de.

Chase’in kimliğine karşılık Georgiana’nın özgürlüğü. Duncan’ın özgürlüğü.

“Neden?” diye sordu. “Neden şimdi?” Duncan yanıt vermeyince tekrar bastırdı. “Altı yıl geçti ve onunla hiç görüşmek istemedim. Şimdiyse...”

Georgiana devam etmedi. Sessizliği Duncan böldü. “Durum değişti.”

Hayatı tehlikedeydi. Hayatı ve Cynthia’nın sırları.

Ama bunlar burada, şimdi gördüğü şeyin yanında hiç kalıyordu. Chase, Georgiana’nın özgürlüğünün anahtarıydı. Ve Duncan, onun için her şeyi yapardı.

“Beni ona götür,” dedi, sözleri bir emirden çok yalvarış gibiydi.

Georgiana başını sallayıp kapıya yöneldiğinde, bir an için dışarı atılacağını sandı. Ama sonra Georgiana kapıyı açarak koridora çıktı, arkasını döndü. Karanlık koridorda sadece silüeti seçiliyor, vitraydan yansıyan ışıklar yüzüne vuruyordu. “Gel,” diye fısıldadı.

Duncan arkasından gitti, onunla her yere giderdi.

Onu koridorlardan oluşan bir labirentten geçirdi. Yön kavramını kaybedene dek döndüler ve kıvrıldılar. Sonunda, büyük bir tablonun önüne geldiler. Koyu renk yağlı boya giysilerinden ve kişisel eşyalarından soyunmuş bir adamı anlatıyordu. Katili arka planda sürünürken, adam iki olağanüstü kadının ayaklarının dibinde ölü olarak yatıyordu. Georgiana’ya baktı.

“Büyüleyici,” dedi.

Georgiana, ona küçük bir gülümseme sundu. “Themis ile Nemesis.”

“Adaletle öç...”

“Aynı paranın iki yüzü...”

Söz, birkaç dakika öncenin yankısı gibiydi. Chase’le ilişkisini tanımladığı zamanın. Canı yandı. Dikkatle tablodaki tanrısal varlıkları inceledi. Birinin elinde, adalete ışık tutmak için kandil, diğerinde ise hırsızdan öç almak için kılıç vardı. “Hangisi sensin?”

Georgiana, tabloya bakarak gülümsedi. Yüzündeki ifade belirsizdi, Duncan’ın çözemediği bir şeyle doluydu. Bir elini yağlı boya tablonun çerçevesine koydu. “İkisi de olamaz mıyım?”

Sorusunu, kocaman sanat eserini çekerek bitirdi. Tablo menteşelerinden ayrıldı ve arkasındaki büyük karanlığı gözler önüne serdi. Duncan, şaşkınlığını sakladı. Hep *Düşmüş Melek*’in her yerinde gizli geçitler olduğunu hayal ederdi. Ortakların kolaylıkla görünüp kaybolmalarını buna bağlıyordu ama ilk kez bu geçitlerden birini kendi görüyordu.

Georgiana içeri girmesi için eliyle işaret edince, tereddüt etmeden ilerledi. Kalbi ve aklı, Chase’e her zamankinden daha yakın olmanın verdiği hızla çalışıyordu. Georgiana ona, kumarhanenin sahibine götürecektik kadar güveniyordu.

Onun öyle kolayca güvenmediğini bildiğinden, bu Duncan için çok değerliydi.

Georgiana da onunla birlikte geçide girip kapıyı ardından kapattı. Karanlığın içinde, birbirlerinden bir soluk uzaklıktaydılar. Kenara çekilebilir, kendini duvarlardan birine bastırıp ona yer açabilirdi ama istemiyordu. Kadının sıcaklığının tadını çıkarmak istiyordu. Kokusunun. Baştan çıkarıcılığının.

Ona dokunmak için her şeyini verebilirdi.

Georgiana’nın soluğu sıklaşmıştı. Sanki Duncan’ın düşüncelerini duyabiliyormuş gibi. Sanki o da aynı şeyleri düşünüyormuş gibi.

Karanlıkta bir süre hareketsiz kaldı, sonra dönerek ilerledi. Pantolonu hışırdıyor, Duncan'ın düşünceleri yünün birbirine sürttüğü yere, kadının uzun güzel bacaklarının birleşim yerine kayd. Kendini durdurmadan uzandı, kolunu yakalayarak elini eline doğru kaydırđı ve parmaklarını birbirine geçirdi.

“Beni buraya getirerek büyük risk alıyorsun.”

Avucundaki parmakları seğıirdi. Duncan, o parmakların üzerinde nasıl hissettireceğini merak etti. Yüzme havuzunda geçirdikleri kısa zaman yeterli olmamıştı. Dokunuşları esinti gibi gelmişti; bir an orada, diğler an gitmişti.

Duncan onu uzaklaştırdığı için gitmişti.

Başka bir adama ait olduğu için gitmişti.

Kadını bıraktı. “Yol göster.”

Georgiana tereddüt edince, bir an için onun konuşacağını, ışııkta cesaret edip de söyleyemediğı şeyleri burada, karanlıkta söyleyeceğini sandı. Ama o, tanıdığı tüm kadınlardan daha güçlüydü... Ve sırları da iyi korunuyordu.

Duncan'ı koridorun aşağısına yönlendirdi. Duncan kapıları saydı, dördüncüde durdular. Birkaç metre ötede yanan kandilden gelen ışık Georgiana'mn yüzüne vuruyor, titreşen alevin gölgeleri gerçekleri Duncan'dan saklıyordu. Şu günahkâr pantolonun içine soktuğı keten gömleğın içine uzandı, boynundaki gümüş zincire bağılı göğüslerinin arasında, teninin sıcaklığında duran madalyonu çıkardı.

Madalyonu açtı ve içinden anahtarı aldı. Anahtarı kilide yerleştirdi. Bu odaya sınırsız erişimi vardı. Odaya ve içindeki adama.

Duncan'm içinde kıskançlık alevlendi, çok öfkeliydi.

Chase'e ait olmadığına ant içmişti ama işte odasının kapısını açıyordu.

Başka hangi anahtarlara sahipti? Nerelere girebiliyordu?

Kapının kilidi açılınca Georgiana anahtarı kaldırdı, eli kapının koluna gitti. Georgiana'nın onu buraya, bu adama getirmiş olması fikrine dayanamıyordu. Kadını durdurmak için uzandı, Georgiana dokunuşu altında hareketsiz kalırken, o elinin altındaki tenin yumuşaklığına hayran kaldı.

“Georgiana,” diye fısıldadı. Georgiana başını kaldırıp ona baktı, bu kehribar renkli gözler ölümü olacaktı.

Onu burada istemiyordu. Buradan olabildiğince uzakta olmasını istiyordu. Londra'nın diğler ucunda, güvende olmalıydı. Duncan'ın evinde olmalıydı.

Sonsuza dek.

Kahretsin! Sözcükler birden bire ortaya çıkmıştı ve gitmek bilmiyorlardı. Asla yerine gelmeyecek vaatlerle doluydular. Bu hayallere dalıp gidemeyecek kadar akıllıydı. Georgiana'nm istediği her şeyi verebilecek olsa bile, geçmişi karanlıktı. Geleceği ise belirsizdi. Kadına hak ettiği şeyleri veremezdi.

Bu yüzden, elinden geleni vermekle yetinecekti. Ona özgürlüğünü verecekti. “Benimle gelmek zorunda değilsin.”

Kaşları çatıldı. “Anlamıyorum.”

“Bırak onunla yalnız yüzleşeyim. Beni buraya senin getirdiğini bilmesi gerekmez.”

Soluğunu verdi, konuştuğunda sesi duygu yüklüydü. “Duncan...”

“Hayır. Onunla yüzleşebilirim. Her kimse. Her neyse.” Buna gülümsedi. “Her neyse mi?”

“Adam efsane. İnsan ötesi bir varlık olduğunu görsem şaşırımam.” Duraksadı. “Kapının ardında şeytanın ta kendisini bulsam bile şaşırımam.”

Güldü. “Belki Themis’i ya da Nemesis’i bulursun?” Duncan da gülümsedi. “Onlar olma olasılığını çıkardım.”

Kaşları yukarı kalktı. “Ya?”

Açıkladı. “İkisi de kadın ve ben gerek bu dünyada gerekse panteonda senin gücüne erişebilecek bir kadın olduğunu sanmıyorum.”

O güzel kehribar renkli gözlerde bir şey ışıldadı ama ne olduğunu çözmeye vakti yoktu. Bitmesini istiyordu. Bir an, ona gerçeği söylemeyi düşündü. Bunu senin için yapıyorum, demek istedi ama yardımını kabul etmeyeceğini biliyordu.

Daha sonra, açıklama yapmaya çok zamanları olacaktı. Önce onun için savaşmalı, Chase’i yenmeliydi.

Chase’i avucunun içine aldığı anda, Georgiana’nm özgürlüğünü kazanacaktı. Ve kendi özgürlüğünü güvenceye alamasa bile onunkini güvence altına almak için her şeyi yapmaya hazırdı.

Sakince, “Bırak bunu ben yapayım,” diye sordu. Eli hâlâ elinin üzerindeydi. “Bırak seni bu işten koruyayım.”

Georgiana ona baktı. “Güvenliğimi önemsiyor musun?”

Konuşmadan önce, bir süre güzel yüzünü inceledi. “Deneyimlerime göre, korunmaya değer çok az şey vardır. Bir adam korunmaya değer bir şey bulduğunda, onu güvende tutmak için elinden geleni yapar.”

Georgiana bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra karar değiştirip kapının kolunu bıraktı. Elini Duncan’m elinin altından çektiğinde, Duncan başka bir yerde olmalarını diledi. Yalnız

kalabilecekleri ve sonsuza dek birbirlerine dokunabilecekleri bir yerde.

Kadına olan arzusu şaşırtıcı olduğu kadar korkutucuydu da.

Georgiana Pearson, tanıdığı en tehlikeli kadındı.

Bu kadın için, güzel zihni ve kışkırtıcı bedeni için yapmayacağı şey yoktu.

Döndü, hızlı bir hareketle kapıyı açtı ve içeri girdi.

mv

Odada gözlerini gezdirirken, hemen iki şeyin farkına vardı.

Birincisi, oda çok büyüktü ve parlaklığı kör ediciydi. Yerden tavana dek uzanan pencerelerin ağır beyaz perdeleri, gün ışığının içeri girmesi için iki yana çekilmişti. Oda beyazlarla dekore edilmişti. Halı, kanepeler, hatta tablolar bile beyazdı. Tertemiz ve hoştu. Sahibinin kumarhane işlettiğini belirten tek bir iz yoktu. Hemen birkaç metre ötesinde günah ve ahlaksızlığın kol gezdiğini gösteren tek bir işaret bile yoktu.

Ve ikincisi, Chase yoktu.

... Leydi G'miz sosyetedeki kalpleri fethetmeye devam ediyor. Ona hâlâ temkinli yaklaşanlarınız varsa, değerini kanıtlaması için inceliğiyle güçlüklerin üstesinden gelmesine izin verin! Belli ki Lord L bunu yapmış. Yazarınız, çok yakında bu sayfadan sizlere çiftin iyi haberlerini duyuracağına inanıyor!

... Gelelim Dük ve Düşes L'ye! Çiftimiz, neredeyse on yıl önce dükün aşkını toplum içinde ilan edişinden ve düşesin onu reddedişinden beri hâlâ şaşırtmayı sürdürüyor. Bu hafta bir sabah, Hyde Park'ta at binerken görüldüler. Sabahın erken saatleri olduğundan, paylaştıkları tutkulu öpücüğü kimsenin görmeyeceğini düşünmüş olabilirler ama belirtmekte yarar var, *Skandal Sayfası* olarak biz de erken kalkanlarız...

Skandal Sayfası, 5 Mayıs, 1833

West'in ardından odaya adım attı, gerginliğini dizginlemeye çalışıyordu.

Yıllarca Chase rolünü oynarken, *Düşmüş Melek*'i yönetirken ve Londra'nın en karanlık köşelerine hükmederken, bu odaya birçok kişi girip çıkmıştı.

fSfi

Şimdi ise sırlarını öğrenmek isteyen adamlarla bu odadaydı.

Dikkatli olmazsa her şeyi itiraf edebileceği adamlarla.

Ofisini incelemesini izledi. Parlak ışığın altında özel olarak ısmarladığı beyaz kadifeyle kaplı geniş,

rahat koltukları; ayaklarını saran beyaz tüylü kadifeden halıyı ve her duvarı kaplayan yerden tavana dek uzanan kitaplıkları incelerken, Duncan'ın gözleri kısılmıştı.

Sonra bakışları masanın üzerinde kaldı.

Ofisindeki en can alıcı mobilya, ortada duran geniş, görkemli masaydı. Adamın masaya yaklaşmasını, sonra parmaklarını kenarında gezdirmesini izledi. Bu hafif dokunuş Georgiana'yı şaşırtmıştı.

Kıskandırmıştı.

Bu adam, onun bir mobilyayı kıskanmasına neden olabiliyordu.

Bu delicesine fikri göz ardı ederek konuşmaya başladı, sessizliği doldurmak istemişti. “Bir gemi kazasından kurtarılan ahşapla yapıldı.”

Parmakları ahşabın koyu renk budak yerinin üzerinde duraksadı. “Elbette öyledir.”

Kendini tutamadı. “Ne demek istiyorsun?”

West gülümsedi ama ifadesi bunun tam tersiydi. “Chase, yıkımı olanaklı olan her şekilde onurlandırmayı seviyor.”

Georgiana'yı masaya çeken neden bu değildi. “Bence Chase'in bu masayı seçmesindeki neden, yıkıntılardan yeniden doğmuş olması.”

Bakışları buluştu. “Senin gibi mi?”

Tıpkı benim gibi.

Ama bunu ona söyleyemezdi, bakışlarını kaçırdı.

“Burada olmayacağını biliyordun,” dedi.

Yalan söylemeyi düşündü ama yapamadı. “Biliyordum.”

West bakışlarını çevirdi, yakışıklı yüzünde hayal kırıklığı ve öfke vardı. “O halde neden beni buraya getirdin? Bana eziyet etmek için mi? Zayıflığımı yüzüme vurmak için mi?”

“Zayıflığın mı?” Hiçbir şekilde zayıf değildi. Öyle güçlü bir kişiliği vardı ki.

Georgiana'ya doğru geldi. “Şimdi bile, ben onunla savaşmaya hazır dururken, onun savaşı çoktan kazandığını göstermek mi istedin? Her zaman...” Durdu.

Georgiana, adamı kışkırtmaktan geri kalmadı. “Her zaman ne?”

Tekrar harekete geçti, Georgiana'yı geriye iterek kapıya dayanmasını sağladı ve onu izledi. Georgiana birden kapıyı kapattığına pişman olmuştu. “Her zaman önceliğin o olacak, sana böyle kötü

davranmasına karşı.”

“Bana kötü davranmıyor.”

“Ama davranıyor. Sana inanmıyor. Değerini bilmiyor. Ne kadar değerli olduğunu göremiyor. Ne kadar özel olduğunu...”

Georgiana dondu. West onun bakışlarındaki şaşkınlığı görebiliyordu. “Benim özel olduğumu mu düşünüyorsun?”

Bakışları birbirine kilitlendi. West, kadının bakışlarını kaçırmamasına izin vermedi. “Öyle olduğunu biliyorum.”

Sohbet tehlikeli bir hal almıştı. Georgiana, asla olamayacak şeyleri düşünmeye başlamıştı. Başını iki yana salladı, kapıya dayanırken kalbi güm güm atıyordu. Duncan ellerini kadının başının iki yanından meşe yüzeye dayamıştı. “Sırlarını biliyor. Sen de onunkileri biliyorsun. Ve seni mahvetse bile, sonsuza dek o sırları koruyacaksın.”

Öyle yakınındaydı ki sözleri kulağına fısıldıyor, hem korku hem heyecan duymasına neden oluyordu. “Beni mahvetmeyecek.”

“Elbette mahvedecek. Seçimin seni bitiriyor. Özgürlük yerine burayı seçiyorsun. Aşk yerine Langley’i. Benim yerime...”

Chase 7.

Sözlerini tamamlamasa bile Georgiana anlamıştı.

“Hayır,” diye fısıldadı, ellerini adamın göğsüne yerleştirdi. Yukarı çıkararak boynuna dokundu, çenesinin güçlü hattına uzandı. “Hayır.”

O kadar yakındı ki; bir şey yapmazsa, hemen ona dokunmazsa ölebileceğim düşündü. Duncan, onu hemen öpmezse ölecekti. “O halde?” diye sordu.

“Sana söyledim,” dedi, ona öyle ihtiyaç duyuyordu ki acı çekiyordu. Sıcaklığını, soluğunu, gücünü hissetmeyi seviyordu, itiraf etti. “Seni seçiyorum.”

“Sonsuza dek değil.”

Georgiana’yı sonsuza dek istiyor muydu?

Bu bir öneri miydi?

Georgiana bunu istiyor muydu?

İstese bile Duncan kızını kurtaramazdı.

Bakışları buluştu ve Georgiana, odanın fazla aydınlık olduğunu düşündü. Keşke ondan saklanabilseydi. Keşke gerçek bu kadar açık olmasaydı. Keşke Duncan böyle bir adam olmasaydı. Bu kadar yakışıklı olmasaydı, soylu olmasaydı ya da keşke iyi biri olmasaydı. Onu bu kadar çok istemezdi.

Keşke Duncan onun olabilseydi, her şeye karşın.

Keşkeler gerçek olsaydı...

Başını iki yana salladı. “Sonsuza dek değil.”

Duncan başıyla onayladı. Georgiana, onun bakışlarında bir şey yakaladı. Öyle çabuk belirip kaybolmuştu ki, kendisi de aynı şeyleri hissetmeseydi o duyguyu kaçırabilirdi.

Pişmanlık.

Durumu daha da kötüleştireceğini bilse de konuşmayı sürdürdü. “Yapabilseydim.. Başka bir kadın olsaydım.. Başka bir hayatta olsaydık..”

“Ben başka bir adam olsaydım,” diye yardımcı oldu. “Hayır.” Dürüst olmak istedi. Daha önce hiç olmadığı kadar. “Başka bir adamı asla istemezdim.”

Dudakları keyifsiz bir gülümsemeye kıvrıldı. “İstemelisin. Çünkü bu... Ben... Biz birlikte olamayız.”
“Unvana ihtiyacım olmasaydı...”

Sözünü kesti. “Nerede o?”

“Burada değil.”

“Ne zaman döner?”

“Bugün dönmez.” Chase’in dönmesini istemiyordu. Bu anı yaşamak istiyordu; Duncan ile, sonsuza dek. Dünyanın geri kalanının canı cehenneme!

Duncan bir elini onun saçlarının arasına soktu. “Unvana ihtiyacın olmasaydı bile...” dedi. “Seninle evlenmez-dim.”

Bu söz, onda tokat etkisi yarattı. Kuşkusuz bunu hak etmişti. Georgiana onu Chase’in kendisine değil de ofisine getirdiği için Duncan öfkeliydi, sinirliydi. Erkeklik gururu incinmişti, onu anlayabiliyordu. Duncan çok gururluydu. Yine de sözcükler kafasında yankılanıyordu, onlardan nefret etmişti. Adamın bunları kolaylıkla dile getirişinden nefret etmişti. Kolayca her şeyi silip atabilmesinden nefret etmişti.

Birbirlerini böyle incitebilmelerinden nefret etmişti. Direndi. “Yalan söylüyorsun.”

Duncan bir kaşını kaldırdı, kadının başını arkaya eğdi. “Sen daha fazla yalan söylüyorsun.”

Georgiana’yı işte o zaman öptü. Eli ahşabın üzerinden kayarak kilide uzandı, sonra kadını kaldırarak kapıya bastırdı. Sunduğu her şeyi alırken, bacaklarını beline dolmasına izin verdi. Georgiana çaresizce daha fazlasını vermek istiyordu. Adama her şeyini sunmak istiyordu.

Duncan onu hiç ağırlığı yokmuş, ipli bir kuklaymış gibi kaldırıncaya soluğu kesildi. Belki de bir kuklaydı. Bel-

ki de Duncan onun oynatıcısıydı. Adamın elleri her yerdeydi; kalçalarında, saçlarında, bedeninde. Göğüslerini avuçluyor, dokunuşu için yanan diğer kısımların da acısını gidereceğine söz verir gibi bedenini onun yumuşak bedenine bastırıyordu.

Hiçbir şeyi bu adamı istediği kadar istememişti.

Elleri Duncan’ın saçlarının arasındaydı; adamın dudakları dudaklarından ayrılıp yanağına, çenesine oradan da kulak memesine kayınca, sarı bukleleri sıkıca kavradı. Ağzının dokunuşları yumuşak, inanılmaz derecede du-yarlıydı. Soluğunu tuttu, Duncan kulak memesini ısırır ve yalarken başını eğerek kendini onun dudaklarına bıraktı. Daha önce vücudunun o kısmı hakkında pek düşünmemiştir. Bu kadar duyarlı olacağını bilmezdi.

Dizleri tutmuyordu, adamın onu sıkıca kavramasından hoşnuttu. Sanki hiç ağırlığı yokmuşçasına duraksamadan kollarına alması, güçlü kavrayışı olağanüstüydü. Kalçalarından tutarak daha da yükseğe kaldırdı, bedenini sıkıca ona bastırdı ve fısıldadı. “Sana yalan olmayan bir şey söyleyeyim. Zevkten çılgınlık atmanı sağlayacağım. Durmam için yalvaracaksın ama sonra durduğumda, devam etmem için yalvarıyor olacaksın. Seninle işim bittiğinde, kendinle ne yapacağını bilemeyeceksin. Çünkü sana öyle bir zevk vereceğim ki bedeninin asla unutamayacak.”

Sözcükler onu şaşırtmak içindi ve amaçlarına ulaşmışlardı. Dudaklarının vaatlerini izledi ve içinde filizlenen beklentinin etkisiyle gözleri kapandı. Adamın bedeni karşısında hareketsiz kalamadı, tam bir hafifmeşrep gibi ona sürtünmeye başladı. Onu orada, bacaklarının arasında, en çok istediği yerde hissedince, zevkle iç geçirdi. Hareketlerine devam etti. Adamın cüretkâr, sert baskısı hoşuna gitmişti. Duncan’ın aldığı zevkle inleyişi de çok hoşuna gitmişti.

Duncan lanet okudu, sözcükler günah doluydu. “Bana ne yaptığını biliyorsun ama önemsemiyorsun.”

<\$- *

Öne eğildi, alt dudağını dişlerinin arasına aldı ve adamı bir başka uzun, baş döndürücü öpücük için kendine çekti. Ayrıldıklarında, ikisi de zevkle inliyorlardı. Georgiana gülümsedi. “Hiç önemsemiyorum.”

Duncan onu kaldırdı, döndürdü ve odanın içine taşıdı. Büyük masanın ucuna yerleştirerek kalçalarını okşadı. Sözleri, Georgiana’nın sıcaklık ve beklentiyle dolmasına neden oldu. Duncan, “Bu pantolona bayılıyorum,” diye itiraf etti. Elleri bacağındaki kas ve kemikleri keşfediyor, kalçasının içine uzanarak oradaki yumuşak, el değmemiş yerleri tanıyordu. Kumaşın üzerinden hissettiği eller onu delirtiyor, Duncan’ın o lanet olası şeyi yırtıp aradan çekmesini istiyordu.

Georgiana, ellerini masaya dayayıp arkasına yaslandı. Duncan’ın bakışları üzerindeydi. Dokunuşunun kadının üzerindeki etkisini izliyordu. Konuştuğunda, sözleri dokunuşlarını izliyordu. “Aynı zamanda çok da kıskanıyorum.”

Georgiana geriye yaslandı. İkisi de adamın pantolonun dikiş yerinde gezinen parmaklarını izliyorlardı. “Neden?”

“Sana buradan dokunabiliyor,” dedi. Parmakları dizinde, pantolonunun kenarıyla oynuyordu. “Ve buralardan,” diye ekledi, eli bu kez kalçalarına doğru bir yolculuğa çıkmıştı. “Ve...” Bacaklarının birleştiği yere ulaşıncaya sesi kesildi. Georgiana kıpırdandı. Hareketi, adamın hırlamasına neden oldu. “İşte böyle,” diye fısıldadı. “Kendini bana aç.”

Tanrı onu bağışlasın, Georgiana tam da bunu yaptı. Bacaklarını araladı, ikisinin de dokunmasını en çok istedikleri yere ulaşmasına izin verdi. Duncan onun sunduğu şeyi aldı, güçlü eli kadının en gizli parçasını kavradı. Georgiana, dokunuşun verdiği zevkle inledi, daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu.

“Bundan hoşlandın,” dedi, sesi sanki bir tabloyu tartı-

şıyorlarmış gibi sakindi. Sanki rahatça yemekten hoşlandığını belirtiyordu. Sanki parktaki bir geziden söz ediyorlardı.

Bakışlarını adamın elinden, onu sıkı ve daha zevkli şeylerin umudunu verir gibi tuttuğu yerden çekmeden, “Evet,” dedi. “Tanrı yardımcım olsun, evet!”

“O sana yardım edemez.” Diğer eli keten gömleğinin düğmelerini bulmuş, onları birer birer açıyordu. Çıplak göğüslerini ortaya çıkardı. Bir küfür savurdu, gömleğini iki yana açarken sözleri odada

yankılandı. “Gördüğüm en güzel şeysin.”

Georgiana, günahkâr vaatlerle kamının üzerinde kayan büyük, esmer ele baktı. “Lütfen!” dedi, çaresizdi.

“Lütfen, ne?” diye sordu.

“Beni yalvartma.”

Georgiana’ya baktı. Dayanılmaz harikulade gözlerinde bilen, anlayışlı bakışlar vardı. “Seni yalvartmaya kararlıyım, aşkım. Sana en yüksek zevki söz vermiştim. Birlikte geçireceğimiz zaman egemenliğin bende olacağını söylemiştim. Zevkten deliye döneceğine ilişkin söz vermiştim. Ve sen de bunları istiyorsun, değil mi?”

Yalan söyleyecek gücü yoktu. Başıyla onayladı. “Evet.”

Duncan öne eğildi, dürüst yanıtını bir göğüs ucunu yavaşça emerek ödüllendirdi. Georgiana, aldığı zevkle inleyerek ellerini adamın saçlarına geçirdi.

Ona dokunduğu an, Duncan durdu. “Ellerini masanın üzerine koy.”

Georgiana, adamın söylediğini sorgulamaksızın uyguladı.

Duncan’ın hoşuna gitmişti. “Kendine bir bak,” diye emretti. Parmağıyla, biraz önce dudaklarıyla kutsadığı gerilmiş göğüs ucunun çevresinde bir çember çizdi. Tamamıyla hafifmeşrep, ahlaksızlık düşkünü bir kadın gibi

görünüyordu. Atına gibi. Georgiana sırtını gerdi, çıplak göğüslerini adama sundu. Adamı bir kez daha kışkırttı.

Duncan onu, ihmal ettiği diğer göğsünü okşayarak ödüllendirdi. Sonra başını kaldırdı ve, “Bundan zevk almanı istiyorum,” dedi.

Georgiana gülümsedi. “Zevk almayacağımdan hiç endişe etmedim.”

Duncan çok ciddiye. “Sevmediğin bir şey yaparsam, bana söyleyeceksin.”

“Söylerim.”

“Yalan söylersen anlarım.”

Georgiana ona baktı. “Yalan söylemem.”

Belki başka her konuda ama burada değil. Bu adamlayken değil.

Derin bir soluk aldı. “Yatağıma gidelim mi?” Hemen şuradaydı, en yakınlarındaki kapının ardında. Büyüktü, konforluydu, Duncan’a layıktı. O yatakta bu adamı, bu anı düşünerek çok gece geçirmişti.

Adamın bir gün ona dokunacağını hayal etmişti.

Ve o gün gelmişti.

Duncan, başını iki yana salladı. “Seni, onun sana sahip olduğu bir yerde istemiyorum.”

Chase.

Georgiana, itiraz edercesine başını salladı. “Bu konuda endişelenmene gerek yok.”

Adamın yüz ifadesinde, sözlerinin yarattığı fırtınayı gördü. Keşke gerçeği bilseydi. “Ben yapmadım.. Hiç kimseyle...”

Duncan, bir elini kaldırarak onu durdurdu. “Yapma!” İnanmamıştı. “Duncan...” diye başladı, arzularının sesine yansımalarına aldırmış etmemişti.

Bitirmesine izin vermedi, bunun yerine onu masanın kenarına çekti. “Burada.”

Meşe masaya baktı. “Burada mı? Masanın üzerinde?”

“Onun masasının üzerinde.”

Georgiana, “onun” sözcüğüne yaptığı vurguyu zar zor duymuştu. Belli bile değildi. Başka biri fark etmeyebilirdi. Georgiana sözlerin içindeki hüsrana da duymuş, nedenini anlamakta zorluk çekmemişti. Duncan, onun Chase’le kulübün her köşesinde birlikte olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Chase’in krallığının merkezini emri altına almak istemesine şaşmamalıydı.

Onu burada istiyordu.

Ve Tanrı yardımcısı olsun, Georgiana da onu istiyordu. En az adamın kendisini istediği kadar.

Daha da fazla.

Başıyla onayladı. “Burada.”

Duncan, onu uzun süre izledi. Georgiana da adamın yüzünde beliren duyguları izliyordu: Öfke, hüsrana, arzu.

Acı.

Georgiana ona uzandı, acısını durdurmak istedi ama Duncan direndi. Dokunuşundan kaçındı, bunun yerine kadının bir ayağını kocaman ellerinin arasına alarak kaldırdı. Kaba bir biçimde, “Seni burada istiyorum,” dedi, botunun bağcıklarını çözdü. “Çıplak olmanı istiyorum,” dedi, botu ayağından sıyrarak yakınlardaki kanepeye bıraktı ve diğer botunun üzerinde çalışmaya başladı. “Ve benim olmanı istiyorum.”

Benim.

Sözcük, vücudunu saran arzu seliyle bir bütün olarak teninde dalgalandı, soluğunu kesti. Onu böyle isteyen başka biri daha olmuş muydu? Onu gerçekten sahiplenmeyi isteyen hiç kimse olmuş muydu? Evet, ipeklere ve satenlere sarındığında, kumarhanede Anna olarak dolaşırken erkekler onu istemişlerdi. Onlar bedenini istemişlerdi ama bu farklıydı. Duncan onu —Georgiana’yı— istiyordu; başka kimsenin istemediği şekilde. Yıllar önce kendini verdiği adam bile onu böyle istememişti.

Duncan o sözcüğü —**Benim**— söylerken rica etmiyordu, izin istemiyordu. Tersine söz verir gibiydi. Sahiplenir gibi.

Ve Georgiana da sahiplenmek istediğini fark etmişti.

Hem de çok.

Düşünceleri, ikinci botun da çıkmasıyla kesildi. Duncan sert, tek bir hareketle botu çekmiş, yere fırlatmıştı. Ellerini kadının çoraplı ayaklarına götürdü. Bileklerini ellerine aldı, bacaklarını kaldırdı, araladı ve arasına yerleşti. Georgiana, içgüdüsel olarak kendini adama sardı, onu kendine çekti. Sert ve sıcak, birbirlerini en çok istedikleri yerde buluşmuşlardı. Adam ona bastırınca, başını geriye attı. Duncan güçlü kolunu Georgiana’nın beline sarmış ağırlığını dengeliyor, onu tutuyordu.

“Söyle,” diye hırıldadı. Kadının bakışlarıyla buluşup bir eliyle ağrıyan göğsünü buldu. “Söyle, ben de istediğin her şeyi vereyim.”

Ne demek istediğini sormasına gerek yoktu. Biliyordu. Bunun bir yalan olamayacağını da biliyordu. Bir şekilde bu çılgın dünyada, bu çılgın zamanda bu adama tapmaya başlamıştı. Ona ait olmuştu. Ve bu olağanüstüydü.

Ama uzun sürmeyecekti.

Güzel olan hiçbir şey sürmezdi. Bir gün biterdi. Yıllar önce, batan samanların üzerinde sıcak kollar arasında yatarken öğrendiği bir dersti bu. Aşk kısa sürerdi. Saf, masum bir kızın düşü gibi.

Kendini buna, bu ana verebilir; sonra planladığı hayatı yaşayabilirdi.

Ama her şeyden önce özgürlük.

Önce Duncan.

“Şeninim,” diye itiraf etti.

Duncan onu derin, olağanüstü bir inleyişle; sonra da uzun, etkileyici bir öpücükle ödüllendirdi. Öpüşme, Duncan onu masanın kenarına çekene dek sürdü. Adamın el

leri pantolonuna gitti. Heves ve hünerle düğmeler üzerinde çalıştı. Pantolon gevşeyene dek birer birer düğmeleri çözdü. Pantolonu kadının bacaklarından sıyrırken, çoraplarını da beraberinde çıkardı.

“Leydim,” dedi. Bir adım geriye çekilerek Georgiana’yı yoğun bir ifadeyle izledi. Georgiana ona bakamıyordu. Nasıl görüldüğünün farkındaydı: Gömleği iki yana ayrılmış. Omuzlarından düştü düşecek. Üzerindeki son giysi parçası, onu adamın bakışlarından koruyamı-yordu.

Geçmişinin farkındaydı: Bu konuda söylediği yalanların. Deneyimliymiş gibi davranışının arkasındaki gerçeğin. Oysa bunu sadece bir kez yapmıştı.

“Bana bak.” Emir veriyordu. Nefret etmesi gerekirdi ama etmiyordu. Duncan’a baktı, adamın gücünün farkına vardı.

İstedi.

“Leydim.” Fısıltısı hem yalvarış hem vaat doluydu.

“Benim için aç.” Emir soluğunu kesti. Tereddüt etti, yapıp yapamayacağından emin olamadı. Duncan’ın akıl almaz yüzme havuzunun karanlık sularında kendini açmak bir şeydi; burada, parlak gün ışığında bunu yapmak başka bir şey.

Hiç böyle olmamıştı. Bu deneyime en çok yaklaştığı zaman neredeyse on yıl öncede kalmıştı ve o zaman birlikte olduğu kişi, ona yalan söylemişti. Onu lekelemişti. Terk etmişti.

Leighton malikânesinin samanlığındaki kısacık, hayat değiştiren an, asla bu adamla yaşadıklarıyla kıyaslanamazdı.

O an, asla bunun yanına yaklaşamazdı. Bu, özgürlüktü... Bir aristokratın karısı olarak sürdüreceği yeni hayat öncesi alacağı son özgür soluktu.

Öyleyse neden tadını çıkarmayacaktı?

Neden bu anı hoş karşılayıp kucak açmayacaktı?

Çenesini kaldırdı, omuzlarını geriye attı. Yanıt verirken, bir prenses kadar küstahtı. “Açmamı sağla.”

Adamın güzel kahverengi gözlerinde yaramaz bir ışık belirdi. “Yapamayacağımı mı düşünüyorsun?”

“Bence, kendi işini bana yüklemeye çalışıyorsun.” Duncan’ın devam etmesini istiyordu. Tenine dokunmasını istiyordu.

Duncan, bunun yerine bir adım geri atıp masanın yanında duran deri koltuğa oturdu. Arkasına yaslandı, aldatıcı bir biçimde rahattı. İçinde bir yerlerde gerginlik belirdi ama Georgiana dışı vurmayı reddetti.

Koltuğa yayılmış bir halde otururken, bakışları Georgiana’nın üzerinde geziniyordu. Botları, kadının çıplak ayaklarından birkaç santim uzaktaydı. “Benim için aç,” diye tekrar etti.

Georgiana küçük bir gülümseme sundu. “Bu kadar kolay olmaz.”

Duncan bir kaşını kaldırdı. “Hayır. Olmaz.” Göğüslerinde oyalandı ve bakışları aşağı, adamı en çok istediği yere kayarken, Georgiana’nın teni alev aldı. Adamın ilgisi, onun Ölümüne neden olacaktı. Onun bakışları altında durmak öyle zordu ki. Tam teslim olacaktı ki Duncan, “Benim için açacaksın ve bunu yaptığında, söylediğim zaman yapmadığın için pişman olacaksın,” dedi.

Georgiana’nın gözleri büyüdü. “Bu bir tehdit mi?”

Adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. “Kesinlikle hayır.” Bir elini kaldırarak çenesine yerleştirdi. Georgiana’yı acele etmeden süzdü, işaret parmağı alt dudağını okşuyordu. Daha az akıllı bir kadının düşüncelere dalmış olarak değerlendirebileceği bir pozdu.

Georgiana, öyle bir kadın değildi. O parmağın hareketinde düşüncelere dalmışlık yoktu. Tersine yırtıcı bir hayvanın hareketini andırıyordu.

Mi

Ve bu hareket, Georgiana’nın içinde bir ateş yakıyordu.

“Yine de pişman olacaksın,” diye devam etti. “Açmadığın her an, sana dokunamadığım andır. Ellerimi, dudaklarımı, dilimi hissedemediğin andır.”

Söylediklerini hayal ederken, sözcükler onda şok etkisi yarattı. Yüzme havuzundaki o geceyi düşündü. Kendi bedenine karşı adamın bedeninin verdiği olağanüstü duygu*

“Okşayamadığım.. Öpemediğim.. Ya da yalayamadı-ğım andır.”

Son cümlede soluğunu bıraktı. Adamın bunları yapacağı yerin, adamı istediği yerin alevler içinde kalmasına neden olmuştu.

Duncan anlıyordu. “Seni yaladığımda hoşuna gidiyor, değil mi leydim?”

Güzel Tanrım! Aşırı namuslu geçinen kadınlardan değildi, son altı yılını kumarbazların ve fahişelerin arasında geçirmişti. Londra’nın en adı çıkmış kumarhanesini yönetiyordu, Tanrı aşkına! Ama hepsi, bu adamla karşılaştırıldığında sıradan görünüyordu.

Parlak gün ışığının altında çıplaktı ve adam sanki havadan konuşuyorlarmış gibi yalamaktan söz ediyordu.

“Georgiana...” Adı adamın dilinde vaat gibiydi. “Hoşuna gidiyor mu?”

Dudağındaki el, Georgiana’yı çılgına çeviriyordu. Uyluklarını birbirine bastırarak kendine oyunlarını hatırlattı. “Oldukça hoş olduğumu anımsıyorum.”

Duncan’ın bakışlarında bir şey belirdi. Keyif. Kadının oynadığı oyunun farkındaydı. “Sadece hoş mu?”

Minik, tatlı bir gülümseyiş sundu. “Öyle hatırlıyorum.”

“O halde farklı hatırlıyoruz,” dedi. “Benim hatırladığıma göre ellerin saçlarımdaydı, çığlıkların karanlıkta yankılanıyordu, bacakların çevreme dolanmıştı.” Bakışları kadının bacaklarının birleştiği yere kaydı. “Zevke geldiğinde boşalışını hatırlıyorum, gökyüzüne doğru bükülmüştü bedenim, zevk dışında her şey unutulmuştu. Seni tüketmişim. Dilim sızlayan yerlerindeydi.”

Georgiana oyunu unuttu. Adam konuştuğu kasları zayıflıyordu.

“Tadını hatırlıyorum. Tatlı ve seksi... Ve ellerimin altındaki duyguyu hatırlıyorum. İpek gibi, yumuşacık ve ıslak... Benim.”

Yine o sözcük. Onun.

Georgiana’yı sadece sözcüklerle baştan çıkarıyordu. Teslim olursa —sadece açması yetiyordu— istediği her şeyi vaat ediyordu. Derin bir soluk aldı ve bir kez daha yanıt yetiştirecek gücü topladı. “Geçmişten söz ediyorsun,” dedi, soluksuz kaldığı konuşmasından anlaşılıyordu. “Ama bunun şimdi bana ne yararı var? Burada ne işime yarar?”

Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı, sonra eğildi, sözcükleri hem tehlikeli hem de oyunbazdı.

Tutku doluydu.

“Benim için aç da gör.”

Georgiana kahkaha attı. Çıkan sesin içtenliği ikisini de şaşırtmıştı. Güldüğü an adam elini dudağından indirip öne eğilmese, Georgiana utanabilirdi. “Gördüğüm en güzel şeysin.” Duncan ona uzandı, büyük ve sıcak eli dizini kavradı, oynadıkları oyun unutulmuştu.

Georgiana’nın bacakları aralandı.

“O kadar güzel ki,” dedi, sandalyeden doğrulurken bakışları kadının yüzünden ayrılmamıştı. Masanın kenarında, bacaklarının arasında diz çöktü. “Öyle kusursuz ki.” Dizinin içine bir öpücük kondurdu, sonra dudaklarıyla yukarılara çıktı. “Öyle dürüst ki.”

Son cümle, Georgiana’nın donmasına neden oldu. Adamın dudakları bacaklarının birleşim noktasına ulaşmıştı, dudakları tam da Georgiana’nın istediği yerdeydi ama...

Dürüstlük.

Adama karşı dürüst olmamıştı. İlişkilerinde tek dürüst şey yoktu. Georgiana’yla ilgili hiçbir şey dürüst değildi. Ve Duncan daha iyisini hak ediyordu.

Duncan ondaki değişimi hissetti, başını kaldırdı, Georgiana’nın bakışlarıyla buluştu. “Düşünme.”

Adamın anlamadığını biliyordu, yine de başını iki yana sallayarak yanıt verdi. “Kendimi tutamıyorum.”

Duncan, onun en gizli yerini koruyan yumuşak tüylerin üzerini öptü. Dokunuşu uzun, kalıcı, neredeyse

tatlıydı. “Anlat bana,” dedi.

Ona anlatması gereken o kadar çok şey vardı ki. Keşke ona anlatabilsem dediği birçok şey. Ama sadece bir tanesi döküldü dudaklarından. Bu, şimdiye dek adama söylediği en dürüst cümleydi.

“Keşke hep böyle kalsak. Sonsuza dek.”

Sözcükler neredeyse ölümü olacaktı. Gerçeklikleri, kendi düşüncelerini yansıttıkları...

O da sonsuza dek sürsün istiyordu ama olanaksızdı. West’in geçmişi, Georgiana’nın geleceği onlara engeldi.

Hayır, “sonsuz dek” daha basit zamanlar ve daha basit insanlar içindi.

Dizlerinin üzerinde öne eğildi, konumlarının fazlasıyla farkındaydı. Ona tapmıyor gibiydi; sanki Georgiana bir tanrıçaydı ve Duncan onun kurbanıydı. Kadınlığının sırlarını saklayan yumuşak tüylere bir öpücük kondurdu. Kadının hali —duruşundaki güven, zevk— onu hayatında hiç olmadığı kadar sertleştiriyordu.

Bu kadını istiyordu.

Ona sonsuza dek sahip olamayabilirdi ama bu ana sahipti. Bu anı sonsuza dek kalacaktı. Karanlık gecelerde Duncan’ın yanında olacaktı.

Ve kadını, ondan sonra gelecek her erkek için mahvedecekti.

“Asla senin tadına benzer bir şey tatmadım,” diye fısıldadı. Onu yavaşça aralarken, soluğu bu tüyleri okşuyordu. Onun için parlaması, sıcak ve pembe olması hoşuna gitti. “Tatlı, günah kadar kışkırtıcı ve yasak.” Bir parmağını nazikçe ıslak aralığa kaydırды. Georgiana, kalçalarını ona doğru kaldırarak karşılık verdi. Öyle duyarlı, öyle hazırды ki. “Kaygan, ıslak ve kusursuz.”

Bir parmağını merkezinden aşağı kaydırды, soluğunu dinledi. Keşfetmeyi sürdürürken soluğu aksamıştı. “Ve sen bunu biliyorsun, değil mi? Gücünün farkındasın.” Başını iki yana salladı. “Hayır.”

Kadının bakışıyla buluştu, daha da yakınlaştı, uzun ve derin, tamamını diliyle bir kez okşadı. Georgiana’nın soluğunun kesilmesi, zevk karşısında gözlerini kapaması hoşuna gitti. “Hayır,” dedi. “Bakışlarını kaçırma.”

Gözlerini açınca bir kez daha yaladı. Kadının içindeki tutkuyu artırmaktan zevk aldı. “Anlat bana.” “Hissettirdikleri...”

Hareketi tekrar etti, kadının onu en çok istediği yerde oyalandı ve Georgiana çığlık attı. Oradan konuştu. “Devam et!”

“Olağanüstü.”

“Daha fazla!”

Dilini küçük, gergin tomurcuğun üzerinde gezdirdi ve Georgiana iç geçirdi. “Sakın durma!”

“Anlatırsan durmam.”

“Şey gibi... Ben hiç...” Emdi, kadının sözcükleri bir araya getirememesini sevmiştir. “Ah, Tanrım!”

Duncan gülümsedi, dilinin onunla oynamasına izin verdi. “Tanrı burada değil.”

.m

“Duncan!” Adını söylemesi yetmişti. Duncan, yakın zamanda onun içinde olmazsa ölebileceğim düşündü.

“Anlat bana.”

“Çok güzel.” Elleri Duncan’ın saçını buldu. Kalçaları sallanırken, parmaklarıyla yüzünü kendine bastırdı. “Harikasın,” diye fısıldadı. Sözleri Duncan’ı şaşkına çevirmişti. Sonra beklenmedik bir şey söyledi. “Sanki... Aşk gibi hissettiriyor.”

Ve orada, o anda, bu sözcükler havada yankılanırken, Duncan tam olarak böyle hissettirmek istediğinin farkına vardı.

Onu seviyordu.

Farkına varmak onu korkutmalıydı ama bunun yerine, bu bilgi sıcak bir zevk dalgasıyla birlikte çevresini sardı. Gerçeğin sonunda ortaya çıkmasının verdiği zevk. Bir yanda da uzak bir köşede tatsız bir şey vardı. Bozgun. İnkâr.

Aldırmadı. Önündeki kadınla yavaş ve kaygan okşayışlarla sevişmeyi sürdürdü. Georgiana da hareket etti; ona ne sevdiğini, nerede sevdiğini ve nasıl sevdiğini gösterdi. Duncan, tereddüt etmeksizin ona istediğini verdi. Georgiana bir tatlıydı ve Duncan ondan besleniyordu. Sadece ona zevk vermek için. Ona bu anın anısını vermek için.

Aşkını vermek için.

Yavaş hareketleri gittikçe hızlandı. Kadının soluğu, iç çekişleri, saçlarını çeken elleri ve kalçalarının hareketleriyle aynı tempoda gidiyordu. Ve sonunda, Georgiana doyuma ulaştı. Duncan onu tuttu, okşadı, yavaşça öptü ve zevkin doruklarında yanında kaldı.

Son hoşnut iç çekişi odada yankılanırken, Duncan dizlerinin üzerinden kalktı. Ona çaresizce ihtiyaç dıyyu-, yordu. Bakışlarıyla ayağa kalkmasını izlemesi, kocaman olmuş gözleri, aralık dudakları tapılasıydı. Ceketinden

ve kravatından kurtuldu. Kadın onu izlerken, o da kadını izliyordu. Kadının kendisini istediği gibi, o da kadını istiyordu. Gömleğini başının üzerinden çıkardı, kollarını indirdi. Georgiana’nın bakışları önce göğsüne, sonra karnına kaydı.

Ağzını kapadı ve yutkundu.

Duncan, açıkça okunan beğenisi karşısında sevinçle bağırmak istedi.

“Poseidon,” diye fısıldadı.

Duncan, bir kaşını soru sorarcasına kaldırdı. Onu kollarına alıp kendinin yapmadan önce yanıtı bekleyecek sabrı bulup bulamayacağını merak etti. **Sonsuza dek.**

Georgiana'nın yanıtını dinlerken, bu sözcükleri ve içindeki fısıltıları görmezden geldi. “Evinde, yüzme havuzunda...” Uzandı; parmak uçlarıyla omzunu, kolunu okşadı. Duncan'ın kasları, ona sahip olmamak için verdiği çabayla kaskatıydı. “Suyun içinde Poseidon'dun, öylesine güçlü...” Parmakları kamındaki kaslara ilerledi. “Öyle kusursuzdun ki...” Oradaki tüylere sürüklendi. “Öyle yakışıklı...” Göğsüne doğru yukarı çıktı, göğüs ucuna ulaşana dek. Sert uca dokununca, Duncan neredeyse zevkten inleyecekti. Georgiana öne eğildi, dudaklarını adamın göğsüne sevecen bir okşayışla bastırdı.

Geri çekildi ve adamın bakışlarıyla buluştu. “Tıpkı deniz tanrısı gibi.”

“Ve sen, benim büyüleyici denizkızım,” dedi, ona uzandı, parmakları boynuna uzanan yumuşak buklelerin arasına girdi, yüzünü kaldırdı.

Georgiana, “Umarım değilimdir,” deyince duraksadı, açıklamasını bekledi. Georgiana ufak bir gülümseme sundu, ifadesi günah doluydu. “Poseidon, denizkızlarına karşı koyabiliyordu.”

Duncan ona karşı koyamıyordu. Kadının dudaklarını derin, uzun bir öpücükle tutsak alırken, elleri pantolonunun beline gitti. Georgiana oradaki düğmeleri açmaya çalışırken, beklemekten ölebileceğini düşünüyordu. O bağlarla beceriksizce uğraşırken, devrilmek için harekete geçti.

Georgiana, “Hayır,” dedi. Geri çekilerek adama baktı. “Ben yapmak istiyorum.”

Duncan soluk aldı, kendini tuttu. “Yap öyleyse.”

Sonra olağanüstü bir şey oldu; bağlar açıldı ve Georgi-ana'nın elleri pantolonunun içine kaydı. Sonunda, sonunda ona dokundu. Duncan sövdü; kadın onu pantolonundan çıkarırken, sözcükler odada yankılandı. Georgiana'yı izledi. Bakışlarının ona düşmesini, gözlerinin büyümesini, dudaklarının aralanmasını izledi. Ne düşündüğünü bilmek için tüm servetini verebilirdi. Sonra kadının pembe dili dışarı çıktı, alt dudağını ıslatırken elleri hareket etti. Okşadı.

Bir kez. İki kez.

Duncan, elini onunkilerin üzerine koydu, hareketi durdurdu. “Dur!”

Georgiana dondu, bakışları onunkileri buldu. “Yoksa...” Tereddüt etti. Tekrar denedi. “Yanlış bir şey mi yaptım?”

Duncan, hareketsiz kaldı. Georgiana'nın büyüyen gözlerindeki ifade endişe, korku doluydu. Gözleri kısıldı, sahtelikten nefret etti. Georgiana'yı seviyordu. Ve o yine de yalan söylüyordu. “Hayır.

Masumu oynama. Gerçek seni istiyorum, fanteziyi değil.” Ellerini onun yanaklarına yerleştirdi, gözlerine bakmasını sağladı. “Geçmiş önemli değil. Sadece şimdiyi önemsiyorum.”

Ve geleceği.

Hayır. Geleceği önemseyemezdi.

Gelecek onun değildi.

O güzel, kehribar renkli gözlerde bir şey parladı. Hayal kırıklığına benzer bir şey. Gözlerini kaçırdı. Sonra aşağı, ellerinin birleştiği yere baktı. “Göster bana,” diye fısıldadı. “Nasıl sevdiğini göster.”

Duncan eğildi, onu tekrar öptü, birkaç dakika önceki ateşi geri getirmek istedi. Dudaklarını kadının kulağına kaydırды. “Hepsini sevdim, aşkım. Bana her dokunuşunu sevdim. Ellerinin çevreme sarılmasını sevdim, sıkı ve sıcak, vaat dolu tutuşunu sevdim.” Georgiana’nın soluk alış veriş hızlanmıştı, Duncan onun ellerini yönlendirdi. “Güzel gözlerinin üzerimde olmasını sevdim. Bana bakışını sevdim. Bana dokunurken kendini izlemeni sevdim.” Aşağı bakabilmesine yetecek kadar geri çekildi. Elleri, Duncan’ın sertliğini tutuyordu. Sertliği Georgiana’ya doğru uzanmıştı. Olmak istediği yere çok yakındı. “Başka neyi sevdiğimi söyleyeyim mi?”

Yanıt vermeden önce, Duncan’ı birkaç kez okşadı. Fısıltısı tutku doluydu. “Evet!”

Seni seviyorum.

Hayır. Bu, ikisine de acı getirirdi.

Ona uzandı, bir parmağını içine kaydırды. Islaktı. Ona dudaklarıyla verdiği zevkten ve duyduğu arzudan. “Tatlı pembe dudaklarını sevdim.”

Georgiana güldü, soluk soluğaydı. Duncan bir parmağını onun sıkı, gizli derinliklerine gömünce gülüşü kesildi. Gözlerine baktı. “Ve içinde olmayı çok istiyorum.” Bakışları buluştu. “Bunu ben de istiyorum.”

Duncan onu öptü. Georgiana onu en çok istediği yere yönlendirirken, alnını onunkine dayadı. Kadınlığının girişinde hissettikleriyle sövmemek için dilini ısırды. Öyle sıcak ve ıslaktı ki. Duncan için. İçine girdi, öyle sıkıydı ki. Georgiana, derin bir soluk aldı. Duncan onun gözlerine baktı, rahatsızlığını gördü. “Georgiana?” diye sordu, zevkten ölebileceğini düşünse de bir şey onu huzursuz ediyordu.

Başını iki yana salladı. “Ben iyiyim.”

JO#

Ama değildi. Acı içindeydi. Geri çekildi.

Georgiana, bacaklarını beline doladı. “Hayır. Lütfen. Şimdi.”

Gerçeği bilmese...

Georgiana onu yakına çekti ve Duncan düşünme yetisini kaybetti. Kadının soluğu bir kez daha aksayana dek. “Dur,” dedi. “İzin ver...”

Geri çekildi, tekrar girdi. Bu kez kısa, nazik itişlerle deniyordu. Her biri bir diğerinden daha derindi. Sonunda en derinindeydi, sonuna kadar içine gömülmüştü. “Evet!” diye fısıldadığını duydu. Duncan, eğilerek kadının boynuyla omzunun birleştiği yeri yavaşça, tadını çıkararak öptü. “Evet.”

Duncan, daha iyi söyleyemezdi.

Georgiana doğrulup onu öptü. Baş döndürücü bir öpücükle dudaklarını birleştirirken, dilini adamın ağzına soktu. Bitince, “Bu olağanüstü!” dedi. Sonra ellerini Duncan’ın göğsüne bastırarak onu bedenlerinin birleştiği yer görünene dek itti. “Bize bak.”

Duncan, onun bakışlarını izledi ve daha da sertleştiğini hissetti. Georgiana içini çekti, sonra gülümsedi. “Görünen o ki, kendinizi eğlendirmenin bir yolunu bulmuşsunuz bayım.”

Tanrım! Onu seviyordu.

Bu kadını istiyordu. Yaramaz. Zeki. Güzel. Günahkâr. ***Sonsuza dek.***

Gülümsemesine kendi gülümsemesiyle karşılık verdi. “Beni daha da çok eğlendirecek yollar düşünüyorum.” Georgiana, ellerini onun kalçasına yerleştirip sıktı. Duncan inledi. “Göster bana.”

Ve Duncan gösterdi.

Derin, yavaş okşayışlarla hareket etti. Georgiana da ona uyum sağladı. Uzun bacaklarını kaldırıyor, Duncan’ın adı dudaklarından bir dua gibi dökülüyordu. Önce

hafif, duyulamayacak bir sesle; sonra bir zevk çığlığı gibi. Duncan, bu anın hiç bitmemesini istiyordu. Bir kolunu kadının beline doladı, gidip gelirken onu yakınında tuttu. Georgiana’nın elleri omuzlarındaydı. Onun için bağırırken, adama sımsıkı sarılmıştı.

Sanki Duncan onu bırakabilirmiş gibi.

Sanki onu bırakması olanaklıymış gibi.

Onu asla bırakmazdı.

Hızlı ve güçlü gidiş gelişlerle hareketini sürdürürken, Georgiana son anda geri çekildi. Duncan’ın bakışlarıyla buluştu. “Şimdi!” dedi. Sözcük arzu ve şaşkınlık doluydu. Duncan’ın aklı aldığı zevkle bu kadar dolu olmasa, bu ifadenin ne anlama geldiğini çıkarabilirdi. “Şimdi!”

Şimdi, o halde.

Georgiana zevke ulaştı; çevresinde sıkı ve kusursuzdu. Öyle bir güçle geldi ki, Duncan bir an

dayanamayacağını sandı. Georgiana, onun adını haykırdı. Bir kez, iki kez sert, hızlı ve olağanüstü gidiş gelişten sonra, Duncan da rahatlamaya ulaştı. Kadının içinden çıktı. Doyumu öyle sert, öyle hızlı olmuştu ki, daha önce yaşadığı hiçbir şeye benzemiyordu.

Bu başkaydı.

Ve o anda anladı ki, kadını başka erkekler için mah-vetmemişti.

Georgiana onu başka kadınlar için mahvetmişti. Hayatı boyunca başka kadın olmayacaktı.

Geri çekilince Georgiana, ayrılışına karşı çıkar bir ses çıkardı. Duncan, birden onu bir daha istedi. Henüz onu bırakmaya hazır değildi. Yine pantolonunu gevşekçe bağlayıp cebinden bir mendil çıkardı. Georgiana'yı kaldırdı, büyük sandalyelerden birine taşıdı ve kucağına yerleştirip temizlemeye başladı.

“Sen şey yapmadın...” Devamını getiremedi.

“Riske girmek istemeyeceğini düşündüm.” Gizlice bu

.uo

fikirden hoşlanmamış gibi... Annesinin güzel kehribar renkli gözlerini alacak minik sarışın çocuklar. “Öncekinde seçim şansın olmamıştı. Bu kez seçim senin olmalı.”

Gözleri yaşlarla dolunca, Duncan ona sarıldı, onu korumak istiyordu. **Sonsuza dek.**

Tanrım! İşte yine o sözcük.

Ellerini onun o güzel, yumuşak teninde gezdirirken, Georgiana kucağına kıvrıldı. Solukları normale dönerken, birleşmelerini kafasında tekrar canlandırıyor. Kadının sözlerini, hareketlerini, çıkardığı sesleri...

Şaşkınlığını. Merakını. Tutkusunu.

Rahatsızlığını.

Birden anladı.

Elleri donup kalınca Georgiana başını kaldırdı. “Ne oldu?”

Başını iki yana salladı, yanıt vermek istemedi.

Doğru olmasını istemedi.

Georgiana gülümsedi, çenesinden öptü. “Söyle bana.”

Ben yapmadım... Hiç kimseyle...

Söylemişti. Duncan ona hiç inanmamıştı.

Kimdi bu kadın?

Nasıl bir oyun oynuyordu?

Chase nasıl bir oyun oynuyordu?

Gözlerine baktı, bakışlarında içtenlik gördü. Dürüstlük. Ender bulunur bir andı. Duncan'ın ifadesi bir şeyler belli etmiş olacak, yüzünde temkinli bir ifade belirdi. "Duncan?"

Söylemek istemiyordu ama kendini durduramadı. "Sen fahişe değilsin."

... Gazetenin yayıncılarını şaşkınlığa düşüren durum, Leydi G'nin neredeyse on yıl kolayca göz ardı edilmiş olması. Ley dinin geçmişine göz atılmasını kesinlikle önermiyoruz! Meraklıları ne yazık ki ley dinin parlak geleceğiyle yetinmek zorunda kalacaklar...

... Bu hafta toplanacak parlamento öncesi birkaç kritik oylama yapılacak. Bizzat bu gazetenin sahibi, çocuk işgücüne açık sınırlar getirilmesini savunuyor ve genç yurttaşların kaderini belirleyecek olan bu büyük ulusun liderlerini dikkatle izliyor...

Londra Haberleri, 9 Mayıs, 1833

Georgiana dondu.

Belki de yüzüzlük edip üstesinden gelmeliydi. Bunu yapardı da, adamın ona hissettirdikleri olmasaydı. Yavaşça, çaba harcamadan gardım düşürmüştü; Georgiana'nın pantolonu, kendi kravatı ve tüm kısıtlamalarla birlikte yerde bırakmıştı.

Zevk ve huzur vermiş, daha fazlasını vaat etmişti. Kısa süreli olduğunu bilse de. j/*

Belki de yalan söylemeliydi ama nasıl yapardı? Adam onu öpücükleri, dokunuşları ve sevecenliğiyle etkisi altına almışken, Londra'nın en iyi fahişelerinin numaralarını ve meslek sırlarını biliyormuş gibi davranması olanaksızdı.

Öpüşmeyi beklemişti. Dokunuşları beklemişti.

Ama sevecenlik onu mahvetmişti. Fazla gelmişti. Onu çırılçıplak soyup adamın dikkatli gözlerine açmış, sorularına karşı korunmasız bırakmıştı.

Uzan zamandır ilk kez ne diyeceğini bilmiyordu. Kucağından kalktı, çırılçıplak halde West'in onu giysi ve yalanlardan arındırdığı odanın içinde hareket etti. Gömleği koltuğun koluna atılmıştı, onu aldı, üzerine geçirdi. Duncan konuştuğunda, üstünü yeni kapatmıştı. "Benden saklanamazsın. Bu konuda olmaz. Chase'le belli ki bir planınız var ve ben de bunun bir parçasıyım. İstemesem de." Sözcükler, korku duymasına neden oldu. Bu zeki adam en iyi saklanan sırlarından birini keşfetmiş, geri kalanını da keşfetmeye çok yaklaşmıştı.

İroni de burada yatıyordu; çoğu adam birlikte oldukları kadının fahişe çıkmamasına mutlu olurdu.

Ama Duncan West, diğer adamlara hiç benzemiyordu.

Ve keşfinden hiç mutlu olmuşa benzemiyordu.

Georgiana'nın fiilen çıplak olmasını, duygusal olarak çıplak olmasını, konudan rahatsız olmasını ya da bunları tartışmak istememesini önemsemiyordu. "En son ne zaman biriyle yattın?"

Sohbetten kaçınmak için kaçamak bir yanıt bulmaya çalıştı. Eğilerek pantolonunu aldı. "Genellikle Caroline ile yatarım."

Bakışları öfkeli bir hal alırken öne eğildi. Georgiana, adamın pürüzsüz teninde dalgalanan kasları görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "İzin ver, daha açık konuşayım. Bazen hayatını nereden kazandığını unutabiliyorum. En son ne zaman bir adamı becerdin?"

Kötü söz armağan gibiydi, Georgiana'ya bundan daha fazlası olduğunu hatırlattı. Londra yeraltı dünyasının kra-liçesiydi, onun hayal edebileceğinden de çok güçlüydü. Herhangi birinin hayal edebileceğinden de çok güçlü.

Ona kızgın olmalıydı. Omuzlarını dik tutmalı, çıplaklığı boş vermeli ve o pis ağzının payını vermeliydi. Çıplak ve cesur halde yürümeli, güvenliği çağırarak zili çalmalı ve adamı buradan attırmalıydı. Zaten burada olmamalıydı.

Onu buraya hiç getirmemeliydi.

Artık buraya her geldiğinde onu hatırlayacaktı. Bakışlarını kaçırdı. Tüm bunların yerine, gerçeği anlatma isteğiyle dolmuştu. Adamın öfkesini yatıştırmak, durumu düzeltmek istiyordu. Sorularına yanıt vermek, güvenini kazanmak ve kollarına geri dönmek istiyordu. Duncan'ın onu korumaya ant içmesinin üzerinden daha bir saat geçmemişti.

Biri bunu yapmak istemeyeli ne kadar zaman olmuştu? "Bana bak." Bu bir rica değildi.

Georgiana ona baktı, güçlü durmaya çalıştı. "Yaptığımız... O değildi..." Sözcüğü söyleyememişti. "Değildi." Duncan gözlerini kıstı. "Nereden biliyorsun?" Georgiana'yı incitmek istemiş ve başarmıştı. Soru bir tokat gibiydi. Hak etmişti ama yine de acıttı. Yanıt verdi, kendini onun önünde çırılçıplak sermekten çekinmedi. "Çünkü bunu son yaptığımda öyleydi." Duncan'ın kahverengi gözleri onunkileri araştırdı, Georgiana da gerçeği görmesine izin verdi. Sözlerini bitirdi, sesi beklediğinden de kısık çıkıyordu. "Bu öyle değildi. Daha... Fazlasıydı." "Kahretsin!" Ayağa kalktı.

Georgiana ona baktı. "Çok daha fazlasıydı."

"Öyle mi?" Soru kuşkuyla sorulmuştu. Duncan, ellerini saçlarının arasından geçirdi, öfkesi geçmemişti. "Bana yalan söyledin!"

Söylemişti ama isteyerek değil. Ona gerçeği anlatamayacak kadar yalanlara batmıştı. O kadar çok yalan vardı ve hepsi o kadar karmaşık bir hal almıştı ki, ona gerçeği anlatamazdı.

“Sana gerçeği anlatmak istiyorum,” diye itiraf etti. “Neden anlatmıyorsun?” diye sordu. “Neden bana güvenmiyorsun? Ben... Bilseydim... Anna’nın... Bunlarının hiçbirinin doğru olmadığını bilseydim, ben...” Durdu. Yeniden denedi. “Daha çok özen gösterirdim.”

Georgiana’ya daha önce hiç bu kadar özen gösterilmemişti. Son bir saatte, onun kollarında olduğu kadar özen gösterilmiş hissetmemişti. Ve bunun karşılığında, ona bir şey vermek istiyordu. Başka kimseye vermediği bir şey. En derin düşüncelerinde sakladığı en karanlık sırrını. “Caroline’ın babası,” diye fısıldadı. “Sonuncuydu.”

Uzun bir an sessiz kaldı, sonra, “Ne zaman?” diye sordu.

Hâlâ anlamamıştı. “On yıl önce.”

Duncan, soluğunu içine çekti, gerçek ona acı veriyor gibiydi. “Tek sefer mi?”

Yanıtı biliyordu ama Georgiana yine de yanıtladı. “Şimdiye kadar...”

Duncan’ın eli yüzünü kavradı, çenesini kaldırdı, gözlerine baktı. “Bir aptalmış!”

“Aptal değildi. Bir kızı isteyen bir çocuktü. Ama sonsuza kadar değil.” Gülümsedi. “İkinci kez bile değil.” “Kimdi o?”

Soru kızarmasına neden oldu, yanıtta nefret etti. “Ağabeyimin taşradaki evinde, ahırlarda çalışıyordu. Birkaç kez atımı eyerledi, bir kez de benimle at sürdü.” Uzaklara baktı, kollarını çevresine sardı. “Ben... Gülümsemesiyle büyülenmişim. Flört edişi başımı döndürmüştü.”

“Riske girdin.”

“Risk değildi. Onu sevdiğimi sanıyordum. Genç, aristokrat hayatımı yaşarken dünya umurunda değildi. Hiçbir şeye ihtiyacım yoktu. Ve sahip olduklarımın tadını çıkarmak yerine, hayatın başlangıcından bu yana her aristokrat çocuğun düştüğü hataya düştüm; sahip olmadığım tek şeyin peşine düştüm.”

“Neydi o?”

Basitçe, “Sevgi,” dedi. “Sevgiye sahip değildim. Annem soğuktu. Ağabeyim uzaktı. Babam ölmüştü. Caro-line’ın babası sıcaktı, yanımdaydı ve yaşıyordu. Ve beni sevdiğini sanıyordum. Benimle evleneceğini sanmışım.” Bir gülümsemeyle omuz silkti. “Aptal bir kızdım.”

Bir süre sessiz kaldı, yakışıklı yüzünde kaşlarını çatmıştı. “Adı neydi?”

“Jonathan...”

“Bu, adının istediğim kısmı değil.”

Georgiana, “olmaz” dercesine başını salladı. “Sana vereceğim tek kısım bu. Kim olduğu önemli değil. O gitti, Caroline doğdu. İş işten geçti.”

“Yaptıklarının bedelini ödemeli.”

“Nasıl? Benimle evlenerek mi? Caroline’a adını vererek mi?”

“Kahretsin, hayır!”

Georgiana’nın kaşları çatıldı. Caroline’ın dünyaya gelişini tartıştığı herkes, adamın adını verirse her şeyin düzeleceğini düşünüyordu. Ağabeyi, evlilikle gözünü korkutmuştu. Caroline’ı doğurduktan sonra Yorkshire’da birlikte yaşadığı kadınlar da evliliğin en kesin çözüm olduğuna inanıyorlardı. “Benimle evlenmeye zorlanması gerektiğini düşünmüyor musun?”

“Malûm yerlerinden en yakın ağaca asılmaya zorlanması gerektiğini düşünüyorum.” Georgiana’nın gözleri kocaman açılırken, devam etti. “Bence çırılçıplak soyul-malı ve Piccadilly’de yürütülmeli. Bence kumarhanenin

ringinde benimle buluşmalı, böylece sana yaptıklarını ona ödetebilirim.”

Bu tehditlerden zevk almadığını söylese yalan olurdu. “Bunu benim için yapar mıydın?”

“Daha fazlasını da yaparım.” Sözcükler övünür gibi değil; hızlı ve dürüst çıkmıştı. “Onu korumandan nefret ediyorum.”

“Bu korumak değil,” dedi, açıklamaya çalışıyordu. “Onun benimle ilişkilendirilmesini istemiyorum. Erkeklerin kadınlar üzerinde sahip olduğu güce benim üzerinden sahip olmasını istemiyorum. Benim bir parçam olmamalı. Ne benimle ne de Caroline ile bir ilgisi olmamalı. Caroline’ın geleceğinin bir parçası olmamalı.”

“Bunların hiçbiri değil.”

Bir süre onu izledi, ona inanmak istedi. Gerçeği biliyordu. “Belki benim için değil... Ama diğerleri için... Senin için... Bunların hepsi. Ve olmaya da devam edecek, başka biri olana dek.”

“Bir koca. Unvanlı biri.”

Yanıt vermedi. Vermesi de gerekmiyordu.

“Devamını da anlat.”

Omuz silkti. “Söylenecik pek bir şey yok.”

“Onu seviyordun.”

“Onu sevdiğimi sanıyordum,” diye düzeltti. O zamanlar buna inanıyordu. Ama şimdi...

“Aşk” sözcüğünü kafasında döndürdü, anlamını düşündü, bu konudaki deneyimlerini karşılaştırdı. Jonat-han’ı sevdiğini düşünmüştü. Bundan emindi. Ama şimdi... Burada... Bu adamla birlikteyken, Jonathan’a hissettiklerinin küçücük kaldığını fark etti. Bir damlaydı. Duncan West’e hissettikleriyse okyanustu.

Ama duygularına bir ad koyamıyordu. Tehlikeliydi. Çünkü Georgiana’nın tüm sırları ve yalanları bir yana, bir de Duncan’ın inkileri vardı.

Georgiana, başını iki yana salladı ve önüne indirdi bakışlarını. Solgun renkli bacaklarının üzerinde duran Duncan’ın uzun, bronz koluna baktı. Elini onun koluna koydu, oradaki altın renkli tüylerle oynadı. Kendini tekrar etti. “Onu sevdiğimi sanmıştım.”

“Ve?”

Gülümsedi. “Sana anlattım, eski bilindik hikâyeye.”

“Ve sonra?”

“Bunu da biliyorsun, gazeteci adam.”

“Söylenenleri duydum. Senin söyleyeceklerini duymak istiyorum.”

“Yorkshire’a gittim. Yorkshire’a kaçtım.”

“Onunla kaçtığını söylüyorlar.”

Güldü, sesi kendi kulaklarına bile neşeden yoksun gelmişti. “O, hayatımdan çoktan çıkmıştı. O günün ertesi sabahı, şafakta gitmişti. Bizim şey...”

Duncan öfkeyle soluk alınca durdu. “Devam et,” diye kışkırttı.

“Posta arabasına bindim. Hizmetçimin yengesinin teyzesi, Yorkshire’daki o yeri biliyordu. Kızların gidebilecekleri bir yer. Güvende olabilecekleri yer.”

Duncan bir kaşını kaldırdı. “Bir dükün kız kardeşi, posta arabasında yolculuk ediyor.”

“Başka yolu yoktu. Yakalanırdım.”

“Bu kötü mü olurdu?”

“Ağabeyimi o zamanlar tanı mıydun. Ne olduğunu öğrendiğinde çok öfkelenmişti. Ve çok korkutucuydu. Annemse kin ve küçümsemeye doluydu. Bir daha benimle konuşmadı.”

Duncan gözlerini kıstı. “Daha bir çocuktun.” Georgiana, başını “hayır” dercesine salladı. “Çocuk sahibi olunca çocukluktan çıkıyorsun.”

“Peki, şu yer... Seni aldılar.”

Başıyla onayladı. “Beni ve Caroline’ı.” Minerva evini

düşündü, hoş karşılanan sakinlerini ve bereketli topraklarını. “Çok güzeldi. Huzurlu ve sıcak. Kabulle doluydu. Ev gibiydi.” Duraksadı. “Sahip olduğum son ev.”

“Bir tane bulabildiğin için şanslısın.”

Onu dikkatle izledi, bu sözün ardında görüldüğünden fazlasının yattığını hissetmişti. Tam soracaktı ki, Duncan önce davrandı. “Orada ne kadar kaldın?”

“Dört yıl.”

“Ve sonra?”

“Sonra annem öldü.” Duncan sorar gibi başını eğince, açıkladı. “Eve geldim, yasını tutmak için Londra’da olmam gerektiğini düşündüm. Caroline’ı da getirdim.. Kimsenin onu yargılamadığı, güvenli evinden koparıp bu korkunç yere getirdim. Sezonun ortasında, Londra’ya... Bond Caddesi’nde yürürken, bize gözünü dikip bakanları saydım.”

Yüzlerceydi. Göğsüne yerleşen yakıcı ve gitmek bilmez nefret için yeterli sayıdaydılar.

Anlamışa benziyordu. “Seni kabul etmediler.” “Elbette etmediler. Lekelenmişim. Evlenmemişim. Yasadışı bir kızın annesiydim. Erkek olsaydı...” Devamını getirmedi.

“Erkek olsaydı, kendi yolunu çizebilirdi.”

Ama erkek değildi. Bu da nefretinin öfkeye dönüşmesini sağladı.

Sonra öfkesi hepsinin üzerinde egemenlik kuracak bir plana dönüştü.

“Ve sonra Chase seni buldu?”

Bununla beraber, bugüne döndüler. Buraya. Sırlara. Söylediği yalanlara.

Bakışlarını kaçırdı. “Tam tersi, ben Chase’i buldum.” Duncan, başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Neden bir fahişe kılığına giresin? Başına her şey gelebilirdi. Kahretsin, Pottle neredeyse...” Cümlesini bitimedi, kısa bir an gözlerini kapadı. “Ya orada olmasaydım?”

Gülümsedi. “Benim konumumdaki kadınlar, inanılmaz miktarda gücü elinde tutar. Burada olmayı ben seçtim. Bu yolu ben seçtim. Bu dünyayı seçtim.” Duraksadı. “Başka kaç kadının seçim şansını almıştır?”

“Ama herhangi bir şey seçebilirdin. Mürebbiye olabilirdin.”

“Kim bunun için beni işe alırdı?”

“Kadın terzisi olabilirdin.”

“Dikişte düz çizgi bile gidemem.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

Elbette biliyordu. Ağabeyinden yüzlerce kez duymuştu. Binlerce. Duncan’a da ağabeyine söylediğinin aynısı söyledi. “Bunların hiçbiri şu andaki konumum kadar güç içermiyor.”

“Krala eş.”

Kralın ta kendisi.

“Hepsinin üzerinde güce sahip olmak istedim. Bana küçümseyerek bakan her birinin. Beni yargılayan her birinin. Dışlayan her birinin. Onların da sırları olduğuna ilişkin kanıt istedim.”

“Chase, istediğini verdi. Chase ve diğerleri aynı şeyi istiyorlardı. Mutlu takımlarına beşinci oldun.”

Söyle ona.

Beşinci yoktu. Dört kişiydiler.

O birinciydi.

Ona söyleyebilirdi. Sözcükleri çıkarabilirdi. ***Chase benim.*** Ama yapamazdı. Daha biraz önce ona hayatındaki en derin ihanetin hikâyesini anlatmıştı. Georgiana’yı lekeleyen, Caroline’ın hayatını tehlikeye atan ve sırlarının nedeni olan gerçekleri anlatmıştı. Kalanını da anlatırsa, kendini onun ayaklarına sererse, o zaman ne olurdu?

Duncan, onu kullanan adamın Georgiana olduğunu öğrenirse onu korur muydu? Onu yöneten kişinin Georgiana olduğunu bilirse?

Kulübünü korur muydu?

Çok çalışarak kurduğu hayatı korur muydu?

Belki.

Söyleyebilirdi, Duncan devam etmemiş olsaydı. “Ve yine de onu koruyorsun,” dedi, Georgiana sesindeki sertliği duydu. “Senin için kim o? Senin için ne anlam ifade ediyor? Sahibin, sevgilin, para kaynağın değilse kim? Kim bu kahrolası adam?”

Son cümlede bir şey vardı. Georgiana için olmayan bir şey.

Meraktan farklı bir şey.

Tutku gibi bir şey. Umutsuzca bir istek.

Chase’in sırlarını istiyordu. Georgiana’nın sırlarını.

Peki, bunlara sahip olursa, o da sırlarını Georgiana'ya açacak mıydı?

Soruya karşı koydu. Şimdi bile, burada bile, o güzel anları paylaştıktan sonra bile bilgi alışverişi yapmalarından nefret etti.

O gün erken saatlerde, Tremley'le birlikteydi. Georgiana'nın verdiği bilgiyi almış, onunla beklenmeyen bir şey yapmıştı. Kuşkulu bir şey.

“Bana kim olduğunu söyle Georgiana,” dedi. Sesindeki yalvarış açıktı. Georgiana ile ne yapmak istiyordu? Chase'le?

Adama baktı, tetikteydi. “Neden bu kadar önemli?”

Tereddüt etmeden yanıtladı. “Çünkü yıllardır, onun iyi askeri olmaktan başka bir şey yapmadım. Zamanı geldi.”

“Neyin zamanı?” diye sordu. “Onu mahvetmenin zamanı mı?”

“Kendimi ondan korumanın zamanı.”

Başını “hayır” dercesine salladı. “Chase seni asla incitmez.”

“Bunu bilemezsin,” dedi. “Onun gücüne karşı körsün. Gücünü korumak için neler yaptığını görmüyorsun.” Elini kapıya doğru salladı. “Hiç tanık olmadın mı? İnsanların hayatlarıyla nasıl oynadığını görmedin mi? Aşağıdaki adamları nasıl desteklediğini? Onları ellerinde hiçbir şey kalmayana dek oynamaya ittiğini? Sahip oldukları her şey onun olana dek durmadığını bilmiyor musun?”

“Öyle değil.” Asla o kadar kendini beğenmiş olmamıştı. Asla plansız hareket etmezdi.

“Elbette öyle. Bilgi alışverişi yapıyor. Sırlar. Gerçekler. Yalanlar.” Duraksadı. “Ben de bunlarla iş yaparım. Bu yüzden iyi bir çifttik.”

“Neden böyle sürmesin?” Değişmesini istemiyordu. Çevresindeki her şey değişiyordu. “Bedelini iyi alıyorsun. Londra'nın her yerinden bilgiye erişimin var. İstemem yetiyor. Haberler. Dedikodular. Tremley'in dosyası.” Duncan dondu. “Ne biliyorsunuz?”

Georgiana ona gözlerini kısarak baktı. “Bana neyi anlatmıyorsun?”

Bu onu güldürdü. “Senin anlatmadıklarını düşünecek olursak, bana sırlarımı soracak cesareti göstermene şaşıyorum.”

Georgiana, gömleğini düğmelemeye başladı. Birçok yönden kendini kapatıyor, korumaya alıyordu. “Trem-ley'le ilişkin ne?”

Duncan çekinmeden onun gözlerine baktı. “Chase'le ilişkin ne?”

Bir süre sessiz kaldı, sonraki hamlesini düşündü. Gerçeği söylemenin bir yolunu düşündü. Sonunda, “Sana söyleyemem,” dedi.

Başım onaylarcasma salladı. “Ben de öyle.”

Georgiana dondu, onu izledi. Onun da sırları vardı. Bunu biliyordu ama şimdiye kadar kanıtı yoktu. Artık vardı. Ve bu keşfin onu hoşnut etmesi gerekirdi. Sonuçta aralarına yalanlardan bir set kuran sadece Georgiana değildi. Ama hoşnut olmak yerine, yıkıcı bir üzüntüyle dolmuştu.

Çünkü adamın sırları, Georgiana’ninkileri de kilit altında tutacaktı.

İkisi de dürüst değildiler.

Bu durumda, adama karşı duygularını tanımlamaya çalışmanın yararı yoktu.

Ve bu duyguları aşk olarak tanımlamanın hiç yararı olmayacaktı.

Duncan West onu büyük bir kalp ağrısından kurtarmıştı, öyle sanıyordu. Göğsündeki daralmayı görmezden geldi. Boğazındaki yumruyu yutkunmaya çalıştı. “Öyleyse, buraya kadarmış?”

Duncan ayağa kalktı, gömleğini giydi; pantolonunu ilikledi. Georgiana, onun pantolonunu tamamen çıkarmadığını o an fark etti. Olur da Chase odaya girerse, diye üzerinde bırakmış olmalıydı. Olur da kendini bir kovala-macanın içinde bulursa diye. Dikkatle kravatını bağladı. Aynaya ihtiyaç duymaksızın, hesaplı hareketlerle düğüm atarken, Georgiana’yı izledi.

Georgiana ise ona “kal” diye yalvarmamak için kendini tutuyordu.

Kravatıyla işi bitince, paltosunu yerden kaldırıp üstüne geçirdi, düğmelemedi.

Kal. Söyleyebilirdi. Peki ya sonra?

Bakışlarını kaçırdı.

Manşetlerini çekiştirdi, kolunun kenarından birkaç santim beyaz gömleği göründü. İşini bitirdiğinde, Georgiana’ya baktı. “Onu seçiyorsun.”

“O kadar kolay değil.”

“Tam olarak o kadar kolay.” Duraksadı. “Sadece bir şey söyle. Bunu istiyor musun? Onunla bu kadar bağlı yaşamak istiyor musun?”

Artık değil.

Kime dönüşmüştü?

Duncan, yanıtı yüzünde gördü. Bozgunu, karmaşayı gör-

.if.t

dü ve katılaştı, tüm duygularını sakladı. “Ona bir mesaj bırakmama izin ver o halde. Ona borçlu olmaktan bıktığımı söyle. Benden bu kadar. Emirlerini yerine getirecek başkasını bulabilir.” Kilidi açtı. Sonra da kapıyı.

“Elveda, Georgiana.”

Arkasına bile bakmadan gitti, kapıyı ardından hafif bir tık sesiyle kapattı.

Uzun süre kapıya baktı, birçok şey istedi. Duncan’ın geri dönmesini. Onu tekrar kollarına almasını ve hepsinin bir hata olduğunu söylemesini. Duncan’ın ona gerçekleri anlatmasını. Duncan’ın ona her şeyi; bu dünyayı, bu hayatı, bu planı unutturana dek onu öpmesini.

Onu sırlardan çok istemesini.

Yeterince sevmesini.

Olanaksız olduğunu biliyor, yine de istiyordu.

Derin bir soluk aldı. Masasına oturup bir kâğıt çıkardı. Uzun süre boş kâğıda baktı, yazabileceklerini düşündü. Olanları değiştirebilecek yollar düşündü.

Ya ona her şeyi anlatırsa? Ya kendini —kalbini— ona sunarsa? Ne olurdu?

Ya onu severse?

Delilik.

Aralarında aşk olması olanaksızdı. Asla yürümezdi. Birbirlerine güvenecek yeri ve zamanı bulsalar bile, Duncan aristokrat değildi. Caroline’a Georgiana’nın planladığı geleceği veremezdi.

Sırlarını güvende tutmanın tek yolu vardı.

Kalbini güvende tutmanın.

Kaleme uzandı, ucunu mürekkebe batırdı ve iki satır yazdı.

"Üyeliğin iptal edildi.

Ve Anna ’mızdan uzak duracaksın. ”

Anna’ mız.

Sözcük, sahiplik eki olsa olsa şaka olabilirdi. Bir kızın aptal isteğinin izi. Hep gizliden gizliye sahip çıkılmayı, istenmeyi arzu etmişti.

Ve kabul etmek istemediği kadar uzun zamandır, onu arzuluyordu.

Kâğıdı iki kez katladı, düzenli bir kare haline getirdi. Sonra koyu kırmızı balmumuyla mühürledi. Göğüslerinin arasına uzanan ağır gümüş madalyonu açtı, mektubu özenli “C” harfiyle damgaladı. Mesajı iletecek bir ulak çağırmak için zili çaldı.

Bu, en iyisiydi, kendine böyle söylüyordu. Kasten mektubu bir yana bırakıp “Langley” adıyla işaretlenmiş dosyaya uzandı.

Hayatı için başka planları vardı. Caroline için.

Ve Duncan West’e âşık olmak, bu planların arasında yer almıyordu.

Bunu çok istese bile.

İşine geri döndü. Hayatına geri döndü, içinde o olmadan.

Öfkeden gözü dönmüş bir halde kulüpten çıkıp ofisine yöneldi. Denetiminden çıkan dünyada biraz olsun gücü olduğuna ilişkin çaresizce bir kanıt arıyordu.

Tremley, Chase, Georgiana... Hepsi ona sahip olmak istiyorlardı. Onu —gazetelerini, bilgi ağını, zihnini— bir silah gibi kullanmak istiyorlardı.

Kalbini.

Sadece biri kalbini tehdit ediyordu.

Önceki cümlesini düzeltti. Georgiana, onun kalbine sahip olmayı istemiyordu. Tam tersi, vücudunun o kısmıyla hiç ilgilenmiyordu.

Sanki rüzgâr en büyük düşmanıymış gibi paltosunu etrafına sardı, şapkasını eğdi ve Fleet Sokağı’nda yürüdü. Başını eğik tutuyor, kimseyi görmemek için elinden geleni yapıyordu.

Dünyanın onu görmesini istemiyordu. Kuşkularını, bozgununu, acısını.

Ve göğsünü delip geçen o duygu acıydı. Geçirdikleri öğleden sonranın, kadının fikrini değiştireceğini düşünmüştü. Onun kalbini kazanabileceğini düşünmüştü.

Ne kadar da aptaldı.

Adama sırtını dönemeyecek kadar uzun süredir Cha-se’le birlikteydi. Düşmüş Melek’in kurucusuna karşı bağlılığı çok güçlüydü. Aralarındaki ilişkinin fiziksel boyutu olmadığını bilmek, bu bağı daha da dikkate değer kılıyordu.

Anılar davetsizce süzüldü. Georgiana masada arkasına yaslanmış, altın rengi saçları sert meşeye sürtünüyor. Göğüsleri Duncan için kabarmış. Bacakları aralanmış. Bakışları Duncan’ın üzerinde.

Kendini Duncan'a vermişti, beden, evet. Öpücüklerine ve dokunuşlarına teslim olmuştu ama bundan da fazlası, birçok yönden kendini Duncan'ın ellerine bırakmıştı. Zevkini, sırlarını emanet etmişti.

Sırlarının çoğunu.

Duncan'm sorduğu sır, Georgiana'nm sırrı değildi. Chase'in kimliğinin onunla hiçbir ilgisi yoktu. Yine de Chase'e sadık kalmış, Duncan'ı koruyacak tek bilgiyi vermekten kaçınmıştı.

Hareketlerinde soyluluk vardı; nefret etse bile saygı duymadan edemediği bir bağlılık gösteriyordu. Kısansa bile.

Bu bağlılığı kendi için istese bile.

Tıpkı kadım istediği gibi.

Tıpkı onu sevdiği gibi.

Başım kaldırdı, ofisinin girişinde bekleyen hoş bir doru atın bağlı olduğu arabayı fark etti. At tanıdıktı ama ya geçirdiği zor günden ya da yaşadığı hayal kırıklığından olsa gerek, kimin olduğunu çıkaramadı. Taş merdivenleri

.m-

tırmanıp içeri girdi. Arabanın içinde oturan kadını fark etmeden önce girişi geçmişti bile. **Skandal Sayfası** 'nın son sayısını okuyordu.

Çok genç bir kadın.

Hatta genç bir kız.

Şapkasını çıkarıp boğazını temizledi. "Merhaba, Bayan Pearson."

Caroline, gazeteyi bir kenara koyup doğruldu. "Merhaba, Bay West."

Duncan kaşlarını kaldırdı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kız gülümsedi. İfadesini annesinin genç haline benzeten Duncan, sersemledi. "Sizi görmeye geldim."

"Ben de öyle anladım." Galiba Georgiana'ya bir not yazıp kızının yerini bildirmesi gerekiyordu ama bunun yerine kendini, "Şanslısınız, önümüzdeki çeyrek saatte boşum. Size çay ikram edebilir miyim?"

"Burada çay var mı?"

Duncan'm dudakları seğirdi ama gülmedi. "Şaşırmış gibi görünüyorsunuz?"

"Şaşırdım. Çay çok şey görüyor..." Duraksadı. "Uygar."

“Üstelik fincanda servis ediyoruz.”

Bunu düşündü. “Peki, o halde. Evet.”

Kızı ofisine götürdü. Baker’a, bir şeyler yollaması için işaret etti. Oturması için bir sandalye gösterirken, “Uygarlıktan söz açılmışken...” dedi. “Refakatçiniz nerede?” Caroline gülümsedi. “Onu kaybettim.”

Şaşkınlığının yüzüne yansımalarına izin verdi. “Kaybettiniz?”

Kız, başını onaylarcasına salladı. “Gezintiye çıkmıştık. Ayak uyduramadı.”

“Gideceğiniz yeri bilmemesi olanaklı mı?” Gülümsemesi geri geldi. “Her şey olanaklı...”

“Ve sizin de yolunuz buraya mı düştü?”

Caroline omuz silkti. “Gazetelerinizi okuduğumu zaten biliyorsunuz. Adresiniz son sayfada yazıyor.” Durdu, sonra ekledi. “Ayrıca buraya ziyaret için gelmedim. İş için geldim.”

Kendini bir kez daha gülümsememeye çalışırken buldu. “Anlıyorum.”

Kaşları annesinde birçok kez gördüğü bir şekilde çatıldı. “Şaka yaptığımı düşünüyorsunuz.”

“Affınıza sığınıyorum.”

Çayın gelişiyle daha fazla bir şey söylemekten kurtuldu. Çayın yanında gelen çörekler, süt kaymağı ve kekler Duncan’ı bile şaşırtmıştı. Ama çay servisinin en güzel kısmı Caroline’ın koltuğunda öne çıkması, tatlıları kocaman açılmış gözlerle ve yaşma yakışır bir ifadeyle izlemesi oldu. Çoğu zaman yaşından büyük davranıyordu —annesinin daha genç, daha dobra bir versiyonu gibi— ama şimdi dokuz yaşında, kek yemek isteyen bir çocuktü.

İşte bu, Duncan’ın idare edebileceği bir şeydi. Baker masasına bir mektup yığını bırakıp çıkarken, “Buyurun,” dedi.

Caroline, hemen tabağın en üstündeki şekerleme kaplı yuvarlak keke uzandı. Kekin yarısı ağızdaydı ki dondu, Duncan’a baktı ve “Çayı benim koymam gerekiyordu,” dedi.

Duncan elini salladı. “Çaya gerek yok.”

Caroline önemsemedi. “Hayır. Benim koymam gerekir.”

Kusursuz bir kontrolle keki tabağa koydu, ayağa kalkarak ağır demliği kaldırdı ve dumanı tüten sıvıyı fincanlardan birine doldurdu. Fincan dolunca, “Süt ya da şeker?” diye sordu.

Duncan, “hayır” dercesine başını salladı. “Sade olsun.” Bir fincan dolusu zıkkımı içmek zorunda kalacak olması

yeterince kötüydü. Ama kız, tabakta titreyen fincanı ona sunarken öyle gurur doluydu ki, her nazik adamın yapacağı gibi kahrolası çayı içecekti.

“Kek ister misiniz?” diye sordu. Duncan, kızın genç sesindeki özlemi duymuştu.

“İstemem, teşekkür ederim. Lütfen, oturun.”

Oturdu. Kendine çay almadığı Duncan’ın gözünden kaçmamıştı. “Çay istemiyor musunuz?”

Ağzı kekle doluydu. Yanıt veremeyince başını “hayır” dercesine salladı. Yutkunduktan sonra konuştu. “Sevmem.”

“Çay istemiştiniz?”

Omuz silkti. “Siz önerdiniz. Hayır demek kabalık olurdu. Hem, yanında kek getirirler diye umuyordum.”

Bu, tam da Georgiana’nın söyleyebileceği bir şeydi. Anne kız birlikte uzun yıllar geçirmemişti belki ama birbirlerine bağlı oldukları belliydi. İkisi de akıllıydı, nüktedandı ve bir orduyu kazanabilecek aynı hoş gülümseyişi paylaşıyorlardı.

Büyüyünce fazlasıyla tehlikeli olacağına hiç kuşku yoktu.

“Sizin için ne yapabilirim, Bayan Pearson?”

“Size, annemin evlenmesine yardım etmemenizi istemek için geldim.”

Şimdi bile fazlasıyla tehlikeliydi.

Öne eğilmemek için kendini zor tuttu. “Bunu yaptığımı düşünmenize neden olan nedir?”

“Yazılar,” dedi anlamlı bir şekilde. “Bugünün yazısı en iyisiydi.”

Elbette en iyisi olacaktı. Yüzme havuzundaki gecenin ardından yazmıştı. Kaleme aldığı sırada hem onu seviyor, hem de ondan nefret ediyordu.

Caroline, “Yazılar onu saygın gösteriyor,” diye ekledi. “Anneniz zaten saygın.” Söz konusu anneye sevişeli daha bir saat bile olmadığı gerçeğini görmezden geldi.

Caroline, ciddiyetle ona baktı. “Benim bir piç olduğumu biliyorsunuz, değil mi?”

Güzel Tanrı! Çocuk da annesi kadar soğukkanlıydı. Bu kahrolası sözcüğü bilmemesi gerekiyordu.

Ona başka bir zamanı, başka bir kızı hatırlatıyordu. Aynı sözcük, annesiyle birlikte yürürlerken fısıldan-mıştı. Kız kardeşine...

“Bu sözü bir daha senden duymak istemiyorum!” “Neden olmasın?” diye sordu. “Ben buyum.

Diğerleri de kullanıyor.”

“Annen ve ben bu işi halledeceğiz. Onlarla işimiz bittiğinde, asla söyleyemeyecekler.”

“Söyleyecekler,” diye yanıtladı. “Sadece bunu yüzüme karşı yapmayacaklar.”

Bu kız çok akıllıydı. Dünyayı iyi tanıyordu. Ve Duncan —kızı sadece bir haftadır tanınmasına karşın— onun bunları bilmekten başka şanssı olmamasından nefret ediyordu. Hayatı boyunca skandalin gölgesi altındaydı.

Hepsi ona uygun bir şans verilince bitecekti. Georgiana bu nedenle ona gelmişti. Birlikte Caroline’a bir fırsat verebilirlerdi, tıpkı yıllar önce Cynthia’ya verdiği gibi.

Ve işte o an, Georgiana’nın neden ondan sakladığını anladı.

Neden daha önce göremediğini bilmiyordu. Sosyetenin satranç tahtasında taşları hareket ettirdiğini nasıl anlamamıştı? O da aynı şeyi yapmamış mıydı? Kız kardeşini de alıp gecenin bir vakti kaçmamış mıydı? Yakalanmaktan korkmuş ama onu ardında bırakmaktan daha çok korkmuştu. Onu yargılayan insanların arasında bırakamazdı. Bu hayatı Cynthia’yı güvene tutmak için kurmamış mıydı?

Sırlarını güvende tutmak için?

Ve Georgiana’nın kızma bakınca, onun Caroline’ı korumak için elinden geleni yaptığını anlıyordu. Bu hazır-

•£jw

cevap, özgür ruhlu, hoş gülümseyişli kızı korumak için Georgiana her şeyi yapardı. Kendi sahip olmadıklarını kızma vermek için her şeyi yapardı. Sırlarını korumak için.

Bu da Chase’in sırlarını korumak anlamına geliyordu.

Chase’in bir adamı mahvettiğini kaç kez görmüştü? Kaç kez borçların tahsilini bir hayatın, bir ailenin, bir tarihin yıkımıyla toplanmıştı?

West bu yıkımlara kaç kez yardım ve suç ortaklığı etmişti?

Bu adamların hepsi, başlarına gelenleri hak eden kişilerdi. Bu da Chase’le ortak olmanın ayartıcı yanıydı. Cha-se’le ortaklık etmek kolaydı ama dönüşü yoktu.

Onu terk ettiğinde, Georgiana’nın bakışlarındaki boyun eğişi görmüştü. Sanki Chase’in korumasını oynamaktan başka çaresi yokmuş gibi.

Duncan’ı kandırmaktan başka çaresi yokmuş gibi.

Ve şimdi, bu kıza baktığında nedenini görebiliyordu.

Chase'in, onun üzerinde çok büyük bir gücü vardı.

Chase'in, her birinin üzerinde çok büyük bir gücü vardı.

Kimse onun kararlarına direnemiyordu.

Kimse bunu yapacak kadar güçlü değildi.

Şimdiye kadar.

Masasının karşısında oturan çocuk, "Ben aptal değilim," dedi.

"Ben hiç öyle olduğunuzu söylemedim," diye yanıtladı.

"Dünyanın işleyişini biliyorum," diye diretti. "Ve annemin ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Sizden yapmanızı istediği şeyi biliyorum. Ama bu doğru değil."

Bu suçlamaları reddedebilirdi ama tüm hayatını karanlıkta geçirmiş bu kız, aydınlatılmayı hak ediyordu. "Anneniz evlenmek istiyor."

"Evlenmek istemiyor. Bunu herkes görebilir."

Yöntemini değiştirdi. "Bazen, sevdiğin kişileri korumak için bazı seçimler yaparsın. Onları mutlu etmek için." Caroline gözlerini kısmış onu izliyordu. Bakışlarındaki anlayış Duncan'ı rahatsız etti. "Siz bunu yaptınız mı?" Hayatını bunun üzerine kurmuştu. "Evet."

Sanki gerçeği görebilecekmiş gibi uzun süre Duncan'ı izledi. Sonunda, "Değdi mi?"

Onu Tremley'e borçlu hale getirmişti. Gücünü korumak için her şeyi yapabilecek aşağılık adamın tekine. Muhbirlerle dedikoduculara bağlı bir yaşam kurmak zorunda kalmıştı. Ama aynı zamanda imparatorluğunu kurmuş, kendi gücüne kavuşmuştu. Cynthia'ya güvenli bir yaşam sağlamıştı

Georgiana'yla Caroline'a da güvenlik sağlayacaktı. Duncan'ı onlara layık bir adam yapmayacaktı ama olsun.

"Yine olsa, yine yapardım."

Caroline bunu düşündü. "Peki, ya annemin mutluluğu?"

Duncan onu da sağlardı, Georgiana ona izin verseydi. Kıza gülümsedi. "Anneniz, isteklerini çok açık belirtti."

"Bir yerlerde, bir evde sosyete davetlerine hazırlanmam."

Duncan başıyla onayladı. "Zamanı gelince. O zamana kadar, sadece mutlu olmanızı istiyor."

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Caroline, "Çocuğunuz var mı?" diye sordu.

“Yok,” diye yanıtladı. Ama bu tıpkı annesi gibi güçlü ve akıllı kıza baktığında, bir ya da iki taneye hayır demeyeceğini düşündü.

“Sevdiklerini mutlu etmek isteyen tek kişi o değil,” dedi. “Ben de annemin mutlu olmasını istiyorum.”

Bunu Duncan da istiyordu. Hem de çok.

Ayağa kalktı, masanın çevresinden dolaşmak niyetindeydi. Ne yapacağını tam bilmiyordu ama hayatında biraz olsun kontrol sahibi olmak için çırpınan bu kıızı rahatlatmak için doğru şeyi yapacağını umuyordu.

Ama masanın üzerindeki açık kahverengi küçük kare kâğıdı görünce durdu, mührü tanımişti.

Mektup Chase’den geliyordu.

Kendini tutamadan mektubu açtı, siyah mürekkeple ve güçlü bir el yazısıyla kaleme alınmış sözcükleri okudu.

Öfkesi alev aldı. Üyeliğini kaybettiği için değil... Onu seve seve kabul edecek birçok kulüp vardı. Georgiana’dan uzak durmasını söylediği için de değil.

O tek, kanma bir zehir gibi yayılan sahiplenici sözcüğe öfkelenmişti.

Anna ’mız.

Bu sözcüğe bağırarak karşı çıkmak istedi. O, Chase’in değildi. Artık değil. Duncan’ındı. O ve masanın karşısında oturan kız, Duncan’ındı.

Duncan, onlara yeni bir hayat sağlayacaktı.

Onları güvende tutacaktı.

Ne olacağını bilmiyordu ama bir şeyden emindi: Chase’in gücü bitecekti. Duncan onun zayıflamasını, bir daha kimseyi zorlayamamasını istiyordu. Ne Georgiana’yı ne de Caroline’ı. Duncan onları Chase’den ve adamın eşsiz gücünden koruyacaktı. Onların mutlu olmasını sağlayacaktı.

Duncan yanlarında olmasa da.

“Sizi eve götürmeme izin verin. Refakatçiniz, kuşkusuz sizi kaybettiği için çok korkmuştur.” Masanın çevresini dolaştı, kızın kendisini dikkatle izlediğini fark etti.

“Benim isteğim ne olacak?”

“Üzgünüm, çoktan annenizle bir anlaşma yaptım. Fv-lenmek istiyor, ben de ona yardım edeceğime söz verdim.”

.t t. i

“Bu, çok kötü bir fikir!”

Biliyordu. Georgiana, evlenince mutlu olmayacaktı. Langley’le mutlu olamazdı. Ve Duncan onun mutlu olmasını istiyordu.

Mutluluktan havalara uçmasını istiyordu.

Duncan ona bunu verebilirdi.

Elbette veremeyecekti. Bu şekilde olmazdı. Geçmişini izin vermezdi. Geleceği Tremley’in ellerindeyken, olmazdı.

Caroline, “Mektupta ne yazıyordu?” diye sordu.

Başını salladı. “Önemli bir şey değil.”

“Size inanmıyorum,” diye yanıt verdi, bakışları mektubu sıkı avucuna kaydı.

Duncan da avucuna baktı ve konuştu. “Yıllardır oynadığım bir oyunda yapılan yeni bir hamle.”

Caroline’in bakışları meraklıydı. “Kaybediyor musunuz?”

Başını “hayır” dercesine salladı. Attığı adım kararlıydı. Sevdiği kadın için. “Artık kaybetmiyorum.”

... Gazetenizin fikrine göre, Leydi G sosyeteye tamamen döndü. Geçen gece S... balosunda, eğlence boyunca bir kez bile oturmadı. Ayrıca leydi, üç ayrı zamanda Lord L ile dans ederken görüldü...

... Sezon tüm hızıyla sürerken, yazarınız sözü geçenin hiç kuşkusuz Londra’nın leydileri olduğunu keşfetti...

Haftalık Britanya nın dedikodu sayfaları, 13 Mayıs, 1833

O gece, Leydi Tremley kulübe dövülmüş ve yaralı halde gelip Anna’yı sordu.

Georgiana —Anna şeklinde giyinmiş olarak— kontesi, kulübün kadın üyelerine ayrılmış küçük odalarından birinde karşıladı. Kapıyı arkalarından kapatıp hemen ley-dinin giysilerini çıkarmasına yardımcı oldu. Kontun verdiği zararı bir an önce belirlemek önem taşıyordu.

Leydi Tremley’in giysisinin bağcıklarını çözerken sakin bir sesle, “Doktor çağırdım,” dedi. “Ve izin verirseniz, Tremley’in konutundan eşyalarınızı alması için birini göndermek isterim.”

İ.J.İ

“Orada ihtiyacım olan hiçbir şey yok,” dedi leydi. Korsesi gevşeyince acıları geri dönmüştü.

Georgiana, “Çok üzgünüm Imogen,” dedi. Suçluluk duygusu ve öfke, sözcüklerin dudaklarından sertçe dökülmesine neden olmuştu. Neler olabileceğini bile bile kadını eve yollamıştı.

“Neden?” Georgiana kaburgalarında elini dolaştırınca, acıyla derin bir çekti. “Bunu bana yapan siz değildiniz.” “Sizi buraya ben davet ettim. Ona geri dönmenize engel olmalıydım.” Elini geri çekti. “Kaburga kemiğiniz kırılmış. Hatta birden fazla kırık olabilir.”

“Bana engel olamazdınız. O, benim kocam. Ömrümün sonuna dek bağlı olduğum adam.”

“Ona geri dönemezsiniz.” O şeytan kocasına geri dönmesini engelleyecekse Georgiana, St. James meydanında çıplak dikilmeye razıydı.

“Bundan sonra olmaz, hayır,” dedi, şişen bir burun ve kabarmış dudaklarıyla konuşmaya çalışıyordu. “Ama başka nereye giderim, bilmiyorum.”

“Size söyledim, burada kalacak yerimiz var. Size sığınacak bir yer sağlayabiliriz.”

Leydi gülümsedi. “Mayfair’de bir kumarhanede yaşayamam.”

Georgiana, kumarhanenin kontes için Tremley’in konutundan daha güvenli olduğunu düşünüyordu. Aristokrat ailelerin evlerinin çoğunda durum böyleydi ama bunları söylemedi. Bunun yerine, “Neden olmasın?” dedi.

Bu sözler üzerine kontes durdu, sonra durumun çılgınlığının farkına vardı. Güldü, belli ki başka ne yapacağını bilememişti. Sonra acıyla irkildi. “Hayat bazen delice olabiliyor, değil mi?”

Georgiana başıyla onayladı. “Hayat her zaman delice. İşimiz, onun bizi de delirtmesine izin vermemek.”

Georgiana kaptaki suya bezi batırıp Imogen’in yana-

ğındaki ve boynundaki kanlan temizlerken, bir süre sessiz kaldılar. Tremley, karısını bir güzel dövmüştü. Bezi bir kez daha batırıp kadının yüzüne kaldırırken, suçluluk duygusu yeniden kabardı. “Sizi bu işe bulaştırmamalıydık.”

Imogen başını iki yana salladı. Konuştuğunda, bir kraliçe gibi mağrurdu. “Bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Davetiniz için minnettarım. Bana, onunla savaşabileceğim bir yol gösterdi. Onu cezalandırabileceğim. Pişman değilim.” “Üyelerden biri olsaydı, ben...” Georgiana duraksadı, kim olduğunu hatırladı. Tekrar denedi. “Üyelerden biri olsaydı, Chase onu mahvederdi.”

Imogen başıyla onayladı. “Üye olmadığına göre, bu yeri batırmak için elinden geleni yapacaktır. Beni izletmiş. Üye olduğumu biliyor.”

Georgiana, kadının mavi gözlerine baktı. “Üyelik için sır vermeniz gerektiğini biliyordu.”

“Benim hiç sırrım olmadığı için...” Kontes uzaklara baktı. “Zayıfım. İtiraf edersem duracağını söyledi,” diye fısıldadı.

“Hayır.” Georgiana kadının ayakları dibinde diz çöktü. “Çok güçlüsünüz.”

“Burayı tehlikeye attım. Kocam güçlü bir adamdır. Size verdiğim bilgiden haberdar. Chase’in elinde ne olduğunu biliyor.”

Duncan ’ın.

O gün Tremley’in evine giden Duncan’ın. Georgiana onun iki baloda Tremley’le görüştüğünü fark etmişti. Adamı mahvedecek bilgi elindeydi ama daha kullanmamıştı.

“Bay Chase’i uyarmalısınız,” dedi Imogen. “Kocam..” Durdu. “Kont geldiğinde, bu yeri ve burayı kuranları mahvetmek için elinden geleni yapacaktır. Sizi sessiz tutmak için ne gerekiyorsa yapar.”

“Piç kurusu bir kocaya sahip ilk üye olduğunuzu mu sanıyorsunuz? Bizi mahvetmek için, adi bir kocadan çok daha fazlası gerekir.” Georgiana, hissettiğinden daha küstahça sözler etmişti. Imogen’in ellerini sıcak suya soktu, kadının acıyla tıslamasından nefret etti. “Bizi tehdit eden ne ilk ne de son adam olacak.”

Kontes, “Bu bilgiyi ne yapacaksınız?” diye sordu. “Neye yarayacak? Konta karşı kullanılacak mı?”

“Yakında umarım,” dedi. “Bir hafta içinde *Londra Haberleri* ’nde çıkmazsa, ben kendim yayınlarım.”

Imojen dondu. “*Londra Haberleri*. West’in gazetesi.” Georgiana, başını onaylarcasma salladı. “Bilgiyi, yayınlaması için Duncan West’e verdik.” Kontes ayağa kalktı, yalpaladı. Georgiana da onunla birlikte kalkmıştı. “Leydim, lütfen, doktor gelene dek oturmalısınız.”

“West olmaz.”

Sözcükler şaşkınlıkla ve korkuya benzer biraz daha tehlikeli bir şeyle doluydu. “Leydim?”

“West yıllardır avucunun içinde.”

Georgiana dondu. Sözlerin onu bu kadar etkilemesi hoşuna gitmedi. Tereddüt etmeksizin, kuşku duymaksızın kontesin doğruyu söylediğini anlaması ise hiç hoşuna gitmedi.

Bourne’un o gün getirdiği rapor.

Worthington balosunda, Beaufetheringstone balosunda West’in dans edemediği için kenarda durması, kont ile konuşması.

Bilmeliydi. Tahmin etmeliydi... Tremley’le West’in bir çeşit tuhaf, sapık oyunun ortakları olduğunu anlamlıydı. *Doğru olamazdı.*

Neden olmasın? Bir adamı tanıdığını sandığı ilk sefer olmazdı. Bir adama güvendiğini, bir adamı sevdiğini sandığı ilk sefer olmazdı.

Gerçi bu kez sanmıyordu.

Biliyordu.

Bu yüzden ihanet bu kadar çok acıtiyordu.

Bir anı belirdi: Duncan'ın kulübe geldiği, Anna olduğunu keşfettiği gece. Tehdit.

Sırrını tüm dünyaya anlatırım.

Bunu yapacağına inanmak istemiyordu ama birden onu tanıyamaz olmuştu.

Kimdi o?

Kollarını göğsünde birleştirdi. Leydiyi omuzlarından kavramamak için kendini zor tutuyordu. Birden, onu sımsıkı saran acıyı görmezden gelmeye çalıştı. “Kanıtınız var mı?”

Imogen güldü. Sesi tiz ve vahşiydi. “Kanıtı ihtiyaç yok. Kont yıllardır bununla övünüyor. Evlendiğimizden beri. Dinleyen herkese, West'in her dediğini yapan fino köpeği gibi olduğunu anlatır.”

Georgiana, o sözü duyunca irkildi. ***Fino köpeği.***

Söz Duncan'ı anlatmıyordu. Bırakın Tremley gibi bir canavarı, onun emir bekler bir halde herhangi birinin önünde yatacağını hayal bile edemiyordu. Kontla işbirliği içinde olması, her şeyi bildiğini gösteriyordu. Tremley'in vatan hainliğini, karısını dövme zevkini, karanlık ruhunu.

Doğru görünmüyordu.

Ama işte kontes karşısında oturuyordu. Kanlar içinde ve yaralıydı. Birden fazla yeri kırılmıştı. Kadının Tremley ve Duncan hakkında bildiklerini anlattığından kuşkusu yoktu.

Duncan'la balkonda karşılaştıkları o geceye gitti. Saçından bir tüyü almış, kolundan aşağı kaydırılmış, dirseğinde tenine değdirmişti. O gıdıklayan dokunuş, tamamen çıplak olmak istemesine neden olmuştu.

Kiminle uğraştığınızı bilmek istemez misiniz?

Soru öyle içtendi ki, kendini bu içtenliğe bırakmıştı. Ona bırakmıştı. Gerçekle hayali, doğruyla yanlış ayırt edebileceğini düşünmüştü.

İyi adamla kötü adamı ayırabilirdi.

Sonra Duncan onun kulübüne gelmişti. Onu izlemişti.

Kasten mi? Bu düşünce, korkuyu da beraberinde getirdi. Onu bilerek izlemiş olması olanaklı mıydı? En başından beri kim olduğunu biliyor muydu? Hem Anna hem de Georgiana olduğunu?

Chase'in Tremley'le ilgili ne bulabileceğini öğrenmek için Georgiana'yı kullanmış olması olanaklı mıydı? Amacına ulaşmak için bir kadını kullanabilir miydi?

Tanrım!

Duncan onu öpmüştü. Ona dokunmuştu. Ona bir gelecek vaat etmeye bir kalp atımı kadar yakındı.

Ama ona herhangi bir gelecek sözü vermemişti.

Aslında, çırılçıplak soyup onunla seviştiğinde bile, birlikte bir gelecekleri olmadığını söylemişti.

Ben... Biz birlikte olamayız.

Bu anıyla buz gibi oldu.

Tanrım! Kimdi o? Sataşmalarıyla, ayartmalarıyla, yalanlarıyla kalbine nasıl girebilmişti? Georgiana ki bütün dünyayı yönetiyordu. Bu adam onu nasıl bu kadar kolay yönetebilmişti?

Tremley 'le ilişkin ne?

Chase 'le ilişkin ne?

Sırları benziyordu.

İçinde bir şeyler kırıldı... Bu zamana kadar onarılmış olduğunun farkında bile olmadığı bir parça. Daha önce kırıldığını sandığı ama bu kez onanlamayacağını anladığı bir şey.

Jonathan'ı sevmemişti. Bunu yeni anlıyordu.

Çünkü Duncan West'i sevdiğini biliyordu, hiç kuşkusuz yoktu. Ve böyle bir aşk, bu kadar güçlü, aklın mantığın ötesinde bir aşk onu mahvedebilirdi.

Kontesin bakışlarıyla buluştu. "Bunu ben yaptım," diye itiraf etti. "Sizi buraya ben getirdim ve tehlikeye attım." Başını iki yana salladı. "O..."

.no

Kapı vuruldu ve düşüncesini sesli dile getirmekten kurtuldu. Ama kapıya doğru giderken, aklında o cümleyi bitirmişti.

O bana yalan söyledi.

Ama neden?

Kontese döndü. Savaşa hazırlanmış gibi elleri iki yanında yumruk haline gelmişti. "Doktor olmalı... Başka biri değil."

Leydi Tremley başıyla onayladı ve Georgiana kapıyı açtı. Bruno'yu ciddi ve koruyucu bir ifadeyle

dikilirken buldu. Georgiana başını sorarcasına kaldırıncaya, adamın bakışları omzunun üzerinden kontese gitti. Kısık sesle, “Tremley burada,” dedi.

Georgiana çoktan Chase kimliğine girmişti. “Üyemiz değil, bizi ilgilendirmiyor.”

“Karısının burada olduğunu bildiğini, içeri girmesine izin verilmezse, bir dahaki gelişinde yanında kraliyet muhafızlarını getireceğini söylüyor.”

“Diğerlerine söyle.”

“Sizi istiyor.”

Georgiana, arkasına göz attı. Kontesin duyamayacak kadar uzakta olduğundan emin olunca, iri adama eğildi. “Bildiğin gibi, Chase’le görüşmesi olanaksız.”

Bruno, başını “hayır” dercesine salladı. “Yanlış anladınız. Anna’yı görmek istiyor.”

Bu sözcükler, korku duymasına neden oldu. Tuhaf, alışık olmadığı bir korku. “Anna’yı,” dedi.

“Sizin, konuşmak istediği tek kişi olduğunuzu söylüyor.”

“O halde, benimle konuşacak.”

Bruno korumacı tavrıyla, “Sizinle ve bir güvenlik görevlisiyle,” dedi.

Bu fikre karşı çıkmadı. Leydiye döndü. “Görünüşe göre, kocanız beni çağırmış.”

Imogen’in gözleri büyüdü. “Onunla görüşemezsiniz. Sizi, her şeyi anlatmanız için zorlayacaktır.”

Georgiana gülümsedi, kontese biraz umut aşılamayacağı umdu. “Ben, öyle kolay zorlanacak bir kadın değilim.” “Kont da öyle kolay pes edecek bir adam değildir.”

Bu kadarını biliyordu. Ama o gücün ve nüfuzun önemini anlayan bir adamdı. Ve Georgiana, onunla savaşmak için bunları kullanmaktan kaçınmayacaktı.

“Her şey iyi olacak,” diyerek kadına güven verdi. Kontese bakarken, gözleri hiçbir kadının hak etmediği kesiklerde, berelerde dolaştı. Öfkesi alevlendi. Imogen için. Duncan için.

Gerçek için.

Bu sözcükler, inancı da beraberinde getirdi... Duncan’ın yalan söylemediği inancını. Görüldüğü gibi biri olduğuna ilişkin inancı. Daha azı değil.

Görüldüğü gibi bir adam olması olanaklı mıydı? Çünkü harika bir adam gibi görünüyordu.

Doktor Leydi Tremley’i kontrol etmek için gelince, düşüncelerini bir kenara kaldırdı. ***Düşmüş Melek***’in yeni sakinini emin ellere emanet ettikten sonra, geniş koridor ve geçitlerden ilerleyerek

kulübün erkekler bölümünde en beter üyelere ayrılmış küçük odaya girdi.

Çalışanlar arasında oda, Prometheus olarak adlandırılmıştı. Ad, odada bulunan büyük yağlı boya tablodan geliyordu. Kartal kılığındaki Zeus, tanrılardan ateş çaldığı için Prometheus'u yavaşça, acı çektirerek öldürüyordu. Tablo, göz korkutmak için asılmıştı. Ardında Bruno ve Asriel'le odaya girdiğinde Lord Tremley'in kalbinin teklediğini görünce, tablonun amacına ulaştığını anladı.

Adam, penceresiz odanın uzak köşesinde duruyordu; aralarında geniş meşe masa vardı. Georgiana, söze girmekte gecikmedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kont gülümsedi ve başka bir zamanda, başka bir yer-

de karşılaşırsalar, adamı çekici bulacağını düşündü. Koyu renk saçları, derin mavi gözleri ve bembeyaz dişleriyle oldukça yakışıklıydı.

Ama gözleri gülümsemiyordu ve Georgiana, adamın içinde gizlenen canavarı fark edecek kadar kötülük görmüştü.

"Karım için buradayım."

Başı çalılmış bir masumlukla yana eğildi. "Kulüpte hiç kadın yok, lordum. Aslına bakarsanız, beni çağırmanıza şaşırımdım."

Kontun gözleri kısıldı. "Chase adına konuştuğunuzu duydum."

Utangaç bir tavır takındı. "İltifat ediyorsunuz. Kimse Chase adına konuşamaz."

Adam öne eğildi, meşe masanın üzerindeki elleri yumruk halini almıştı. "O halde gidip onu getirebilirsiniz." Gözlerine baktı. "Üzgünüm, lordum. Chase uygun değil."

Kontun bakışlarında bir şey parladı. "Bu sohbet beni sıkmaya başladı."

"Vaktinizi boşa harcadığımız için üzgünüm." Eteklerini düzelterip gitmek için döndü. "Bu beylerden biri, size binanın dışına kadar eşlik etmekten mutluluk duyacaktır." "Bana kalırsa bu ikisi..." Sustu, küçümseyen bakışları önce Asriel'in, sonra Bruno'nun üzerinde dolaştı. "Bir çift barbara 'bey' diye hitap edecek değilim." Adamın sesindeki iğrenme, Georgiana'nın kaskatı kesilmesine neden oldu. "Neden onlardan tamamen kurtulmuyoruz? Böylece, bu kurumla ilgili endişelerimi baş başa görüşebiliriz."

"Beyefendiler kalacak." Sözleri itiraz kabul etmiyordu. "Ancak onlara bir kez daha saygısızlık edecek olursanız, giden ben olacağım."

"Bu saçmalıkları bir yana bırakalım, Anna." dedi, san-

ki daha önce bin kez karşılaşmışlar gibi. "Adamlara ne olduğu umurumda bile değil. Ya da size... Bu büyük binanın bir yerinde olduğundan emin olduğum karıma da. Onun hayatını kurtarın ya da kurtarmayın. Hiçbiri beni ilgilendirmiyor. Tek üzüntüm, onu öldüremeden elimden kaçmış olması."

“Saçmalıkları bir yana bırakıyorsak lordum, yerinizde olsam leydi hakkında söylediklerime dikkat ederdim. *Melek*’in hakkınızda bildiklerini hatırlatmama gerek var mı?” *Adam ortadan kaybolursa Londra onu özler mi*, diye düşünmeden edemedi. “Bildiklerimizi kendimize saklamak istemediğimizi de bilmenizde yarar var.”

“Elinizdeki bilgiden haberdarım.”

“Emin olmak isterim, vatan hainliğinizin kanıtından mı söz ediyoruz?” diye sordu, irkilmesini izlemek istemişti. Kont bunu yapınca, zevk aldı. O kusursuz dişlerini sıkınca da gülümsedi. “Melek’in personeli arasında oldukça popülersiniz. Korkunç bir dosya, oldukça sağlam kanıtlarla beraber. Siz bayım, hükümdarlığımıza ihanet ettiniz.”

Kont, arkasına yaslandı. “Karanlık sırrımı keşfettiniz.” “Eminim, daha karanlık sırlarınız da vardır.” Gülümsemesi buz gibiydi. “Kuşkusuz.”

Georgiana iç geçirdi. “Lord Tremley, şimdi siz bizim vaktimizi harcıyorsunuz. Tam olarak istediğiniz nedir?” Kont kaşlarını kaldırdı. “Chase’in kimliğini istiyorum.”

Güldü. “Size bu bilgiyi vereceğimi düşünmenizi komik buluyorum.”

Kont sırıttı. “Ah, bana tam olarak istediğimi vereceğinizi düşünüyorum. Çünkü çok değer verdiğiniz bir şeyi almaya hazırlanıyorum.”

“Bunun ne olduğunu hayal bile edemiyorum.”

Tekrar eğildi. “Duncan West’le bir anlaşmanız oldu-

ğu kulağıma çalındı.” Duncan West’in adını söylediği an, kalbi hızlandı, kontun sonrasında ne söylediğini dinleyemedi. Dost muydular, düşman mı?

“İlk başta, *Düşmüş Melek*’te işlerin böyle yürüdüğünü düşündüm. Sonuçta yakışıklı, zengin, güçlü bir adam. Halktan insanları yeğliyorsanız, harika bir seçim.” Georgiana’nm gözleri kısıldı.
“Bugünlerde nedense halktan insanları aristokratlara yeğliyorum.”

Kont güldü. Sesi soğuk ve huzursuz ediciydi. “Akıllı kız. Sivri dilli.”

Dudakları gülümser gibi kıvrıldı. “Vakit, lordum. Vaktimi harcıyorsunuz.”

“Ama bu kısmı kaçırmak istemezsiniz,” dedi gelişigüzel bir biçimde. Bir sandalye çekti, oturdu ve arkasına yaslandı. Uzatmaktan zevk alıyor gibiydi. “Onun için, eğlendiği bir oyuncak olduğunuzu düşündüm. Ama sonra onunla konuştum. Size... Bağlı gibi görünüyordu. Şövalyeliğinizi yapmaya can atıyordu.”

Georgiana, inanmak istiyordu. Ama bu adamların arasındaki bağ... Nasıl bir ilişkileri var, anlamıyordu. Güve-nemiyordu.

Tremley devam etti. “Üye olmadığım için, sizin en yüksek telifi verene kendinizi satmadığınızı nereden bilecektim?”

Bruno ve Asriel arkasında kaskatı kesildiler ama Georgiana onlara bakmadı. “Ne demeye çalışıyorsunuz?” Kont, bir elini salladı. “West’le bir anlaşmanız olduğunu duydum. Burada birlikte görülmüşsünüz, anlaşılan, iş üzerindeyken Lamont düküne yakalanmışsınız. Onun ofisine, evine gittiğiniz görülmüş. Bana, çıkarken kayda değer bir şekilde daha görüldüğünüz söylendi... Kullanılmış diyebiliriz sanırım. İçeri girerken düzgün ama çıkışta dağılmış.”

Kalbi hızla atmaya başladı.

“Ve sizi adınız yerine mesleğinizle andığımda, West oldukça sinirlendi.” Duraksadı. “Gerçi, dürüst olmak gerekirse, tam adınızı duyduğumu da sanmıyorum. Sizden yalnızca Chase’in fahişesi olarak söz ediliyordu. Şimdiye West’in fahişesisiniz.”

Kumarhanede egemenlik sürdüğü, eğlendiği yıllar boyunca bu sözcüğü yüzlerce kez duymuştu. Hatta binlerce kez ama burada, bu gece duymak, canını hayal etmeyeceği kadar çok acıtmıştı.

Bir şekilde, yıllar içinde rolü kendisi haline gelmişti. Anna olmuştu. Belli nedenlerden ötürü kendini Langley’e verecekti. Unvan için. Ve kendini West’e veremiyordu, çünkü West fiyatı karşılayamıyordu.

Ama tüm bunlar, ona daha az değer verdiği anlamına gelmiyordu.

“Bir kez daha soracağım: Ne demeye çalışıyorsunuz?” “Bu kısmı nöbetçileriniz olmadan konuşsak daha iyi olur,” dedi. “Çünkü burası, sizi işvereninize ihanet etmeye ikna edeceğim kısım.”

“Bu asla olamayacağı için, onlardan ayrılmalarını istememize gerek yok.”

Georgiana’nın ses tonundaki saygısızlık, kontun kaşlarını şaşkınlıkla kaldırmasına neden oldu. “Bana Chase’in adını verirseniz, burayı terk eder ve bir daha dönmem. Bunu, yapacağımız anlaşmanın bir maddesi olarak düşünün.”

“Yani siz bizim sırlarımızı tutacaksınız, biz de sizinkileri.”

Kont sırıttı. “Söylenenler doğru, sadece güzel bir yüzden ibaret değilsiniz.”

Georgiana, karşılığında gülümsemedi. “Ne yazık ki siz, sadece güzel bir yüzden ibaretsiniz, Lord Tremley. Gördüğünüz gibi, önerdiğiniz anlaşma ancak iki tarafın da korunmasını istediği bir bilgiye karşı taraf olursa işli-

sw

yor.” Öne eğildi ve sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi devam etti. “Biz sizin sırlarınıza sahibiz. Sizse bizimkilere sahip değilsiniz.”

“Sizinkilere sahip olmayabilirim ama West’in sırlarına sahibim.”

Georgiana dondu. “Bay West, artık üyelerimizden biri değil. Onun sırlarıyla ilgilenmiyoruz.”

“Saçmalık,” dedi. “Ben de üye değilim ama benim hakkımda bilgi topladınız. Hem, Chase onun sırlarıyla ilgilenmese bile, siz ilgileneceksiniz. Öyle çok ki.” Bakışları buluştu. “Size inanmıyorum.”

West’in Chase’in kimliğiyle değiştirilebilecek kadar büyük sırları olsaydı, bilirdi. West ona anlatırdı, değil mi? *Georgiana ona anlatmış mıydı?*

Tremley’e bakınca, adamın bakışlarının neşeli olduğunu gördü, sanki düşüncelerini okuyabiliyormuş gibi. “İşte benim kanıtım,” dedi sevinerek. “Onu önemsiyorsunuz. Siz onu önemsiyorsunuz ama o size anlatmadı, değil mi?” Sahte bir sempatiyle, “Zavallı kız,” dedi.

Georgiana, umursamıyormuş gibi davrandı. “Sırları olsaydı, kulüp bilirdi.”

Kont ona baktı. “Anlatayım mı? Sevgilinizin gerçekte kim olduğunu bilmek ister misiniz?”

Sözcükleri görmezden gelmeye çalıştı. Kont, ona yem atıyordu.

“*Evet!*” diye bağırarak istese de yapmadı.

Öne eğildi ve fısıldadı. “Size bir ipucu vereyim: O, bir suçlu.”

Georgiana da ona baktı. “Hepimiz öyle ya da böyle suçluyuz.”

Kont gülümsedi. “Evet ama benimle ilgili hayalleriniz yok.” Ayağa kalktı. “Bence, ona sormalısınız. Ona Suf-folk’u sorun. Gri atı sorun. Kaçırıldığı kızı sorun.” Durak-

sadı. “Gerçek adını sorun. Kullandığı adı çaldığı adımı sorun.”

Her sözcükle kalbi daha hızlı çarpıyordu. Onlara inanmakta güçlük çekiyordu. İnanmamakta da güçlük çekiyordu. İki güçlü duygunun etkisi altındaydı. Kontu dinleyerek Duncan’a ihanet ettiği için suçluluk duygusu ve onu kollarına, hayatına, kahrolası yüzme havuzuna almadan önce gerçekleri anlatmadığı için Duncan’ın ona ihanet ettiği duygusu.

Onunla sevişmeden önce anlatmalıydı.

Kimdi o?

Konta, “Defolun!” dedi. Sözcükler kısık sesle, sakinlikle dile getirilmiş ve tehdit doluydu.

“Onu incitmeyeceğimi mi sanıyorsunuz? Onu rezil etmeyeceğimi mi düşünüyorsunuz? Benim için hiç önemi yok... Ama sizin için belli ki önemli. Gitmemi istediğinize emin misiniz? İstediyimi vermeden ayrılmamı göze alabilecek misiniz?”

“Bir daha sizinle aynı havayı solumak istemediğime eminim!”

Kont sırıttı. “O cümleyi ‘lordum’ ile bitirmeniz gerekmiyor muydu? Sizden üstün olanların yanında ne kadar rahatsızsınız böyle?”

AsrieFe baktı. “Onu dışarı çıkarın. Bir daha burada hoş karşılanmayacak.”

“Size üç gün veriyorum,” dedi kont. “Söylediklerimin doğruluğunu araştırmanız için üç gününüz var.”

Georgiana başını iki yana salladı, arkasını döndü. Uç güne ihtiyacı yoktu. Doğruyu söylediğini biliyordu.

Duncan ’ın gerçek adını bile bilmiyordu.

Sırları bilirdi. Hayatını sırlar üzerine kurmuştu.

Kimdi o? Neden söylememişti?

Neden Georgiana’ya güvenmemişti?

Tremley ’le ilişkin ne?

.m

Chase’le ilişkin ne?

Kendisi bunlara yanıt veremezken ondan yanıt beklemek ironikti. Aralarında çok fazla sır vardı.

Böylesi daha iyiydi. Dürüstlük, hayaller kurdurabili-yordu.

“Anna!” Döndü ve kapı aralığında duran konta baktı. “Sadakatının kime karşı olacağına karar vermek için üç günün var. Chase mi, yoksa West mi?”

... Leydi G, R... balosunda beyazlar içinde, tam bir görsel şölen sunuyordu. İnsan merak etmeden geçemiyor: Sıradan bir davette bu kadar güzel olabili-yorsa, ona adanmış bir davette nasıl baş döndürücü bir güzelliğe bürünür? Bunu keşfedecek adam çok şanslı...

... Sosyetenin en sıra dışı çapkını olarak bilinen Lord B, çapkın unvanını yitirmenin eşiğinde. Şimdilerde, leydisiyle paylaştığı evinin merdivenlerini üç çocukla çıkarken görüldü. Elleri kolları paketlerle doluydu ve Noel pudingine benzer bir şey taşıyordu... Hem de nisanda! ...

İnciler&Kürkler Leydilerin Dergisi, Mayıs sonu, 1833

Duncan, Ralston'un konutunun karanlık bahçesinde duruyordu. Yıllık Ralston Balosu tüm görkemiyle sürüyordu. Arkasından gelen gürültüleri dinlerken, Georgiana'nın ortaya çıkmasını bekliyordu.

Onu görmek istiyordu. Hem de çok.

Önceki gün, onu Chase'in elinden kurtarmaya karar verdikten sonra Georgiana'yı bulması gerekiyordu ama sosyete de birbirinden epey farklı, iki gizli rol oynayan bir kadını bulmak kolay değildi. Caroline'ı eve bıraktığında Leydi Georgiana, Leighton Konutu'nda değildi. **Düşmüş Melek**'z üyeliği iptal edildiğinden, Anna'yı kulüpte araması da olanaksızdı.

Böylece akşamı, Chase'le savaşında kullanacağı karşı hamle için hazırlık yaparak geçirmişti. Bu savaş pek çok kişinin geleceğini belirleyecekti; Georgiana'nın, Caroline'm, kardeşinin, kendisinin.

Ama aptal değildi, her şey yolunda giderse özenle kurduğu planlar ona ve Cynthia'ya güvenlik sağlayacak, Georgiana'yla Caroline'a ise istedikleri her şeyi getirecekti. Georgiana sırlarını güvende tutabilir, kocaya sahip olabilirdi. İsteddiği hayata kavuşacaktı.

Bu gece hiç boş dansı olmamıştı, Britanya'nın en iyi ve en parlak adamları ona kavalryelik etmişti. Savaş kahramanları, kontlar, lordlar kamarasındaki etkileyici çalışmalarıyla tanınan bir düğün. Her biri kusursuz bir koca adayıydı.

Gazeteleri... Ve kendisi, kadının geleceğini güvence altına almışlardı. Kızı Caroline'ın geleceğini garantilemişlerdi. Georgiana iyi bir evlilik yapacaktı; temiz geçmişi, lekesiz unvanı olan biriyle.

Belki de sevebileceği biriyle.

Bu düşüncenin getirdiği acıdan nefret etti. Onun başka biriyle olmasını çaresizce engellemek istiyordu. Ondaki başka kimseyi sevmemeliydi.

Ama ona dilediği şeyi veremezdi. Unvanı olsaydı bile... Ona gelecek sözü veremezdi. Duncan'ın geleceğinde hep korku olacaktı.

Ve çok sevdiği kadın için istediği gelecek böyle değildi.

Her şey yolunda giderse sorunsuz bir şekilde, geçmişin gölgeleri olmadan, geleceğinden korkmadan sosyeteye geri dönebilecekti. Plan işe yararsa, iki hafta içinde evlenmiş olacaktı.

İki hafta.

Sözcükler yankılandı, yaptıkları anlaşmayı hatırladı. İkisi de zekiydiler. Hayatlarının iki haftalık basit bir anlaşma için bile fazla karmaşık olduğunu bilmeleri gerekirdi. Birlikte geçirdikleri zamanı da basit olarak adlandırması olanaksızdı.

Georgiana, tanıdığı en karmaşık kadındı.

Ve ona bu yüzden tapıyordu.

Bu gece bunu ona gösterecekti, son kez. Onun mutluluğu bulmasına yardım etmeden önce, son bir veda anı çalacaktı.

Ama önce ona kendisiyle ilgili gerçekleri anlatmalıydı.

Gelişini görmeden önce duydu. Yaklaşırken eteklerinin hışırtısı, karanlıkta bombardıman gibiydi. Ona doğru döndü, balo salonunun ışıkları altında kadının silüetini görmek hoşuna gitti. Işık, beyaz giysisinin üzerine altın rengi bir gölge düşürüyordu. Giysisinin yakası oldukça düşüktü, göğüslerinin şişkinliklerini gözler önüne seriyor, Duncan'ın onu buradan kaçırmak istemesine neden oluyordu.

Ondan birkaç adım ötede durdu ve Duncan, anında aralarındaki mesafeden nefret etti. Kadına doğru bir adım attı, mesafeyi kapamak istedi ama Georgiana geri adım attı. Eldiven kaplı bir elini kaldırıp ona gönderdiği notu salladı. "Dün beni terk ettin," dedi. Dudak büküşü, onu daha çok istemesini sağladı. "Canın istediğinde beni balo salonundan karanlık bir bahçeye çağırıp emirlerine uymamı bekleyemezsin."

Onu dikkatle izliyordu. "İşe yararıya benziyor."

Georgiana kaşlarını çatı. "Yaramamalıydı. Burada ol-

manialıyım. Anlaşmamız, ünümü destekleyeceğin yönündeydi. Bu, tam tersine ünümü tehlikeye atıyor."

"Ününü asla tehlikeye atmam."

Bakışları buluştu. "Keşke buna inanabilsem."

Dondu, sözcükler hiç hoşuna gitmemişti. "Bu ne demek oluyor?"

Georgiana iç geçirdi. Bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar ona baktı. "Beni terk ettin," dedi. Sesi zayıf ve yumuşak, sözleri yıkıcıydı. "Arkana bile bakmadan yürüyüp gittin." Başını reddedercesine salladı. "Bana neden gerçeği söyleyemediğini anlamıyordum." Duncan onun güldüğünü sandı ama emin olamadı. Bahçe karanlıktı, gözlerini göremiyordu. "Sonra bana öyle körü körüne güveneme-yeceğine anladım. Daha önce de güvenmiş ve mahvolmuştun. Sırlarını, kızını güvende tutmak için koruyorsun.

Onun sırlarını da kızın için koruyorsun.” Duraksadı. “Bir daha sormayacağım.”

Georgiana işte o zaman yanma yaklaştı. Duncan, onun yakınlığıyla mest oldu. Kokusu... Vanilya ve krema. Onu kendine çekmek, burada karanlıklar içinde kendisinin yapmak istedi. Son kez olsa bile.

Anlaştıkları iki haftayı istiyordu.

Bir ömür boyu onunla olmak istiyordu.

Ama bunlara sahip olamayacaktı, bunun yerine, bu geceyle yetinmek zorundaydı.

“Dans etmeyi neden bilmiyorsun?” diye sordu.

Soru birdenbire çıkmış ve Duncan’ı çok şaşırtmıştı. Soru sormasını bekliyordu, sırlarıyla ilgili bir şey. Geçmişiyile ilgili şeyler. Tremley ya da Cynthia’yla ilgili bir şeyler. Ama böyle basit bir soru beklemiyordu. Böyle, her şeyi kapsayan bir şey beklemiyordu.

Beklemeliydi.

Onun en önemli soruyu en başta soracağını bilmeliydi. Yanıt verdi, elbette. Konunun onu rahatsız etmesi önemli değildi. Hayatındaki her şeyin bu soruya bağlı olması, onu olduğundan daha tereddütlü yapıyordu. Basitçe başladı. “Kimse bana Öğretmedi.”

“Herkes dans etmeyi öğrenir. Kadriil, vals ya da içeride yapılan danslardan herhangi birini öğrenmesen bile...” Bunu söylerken, elini eve doğru salladı. “Biriyle dans et-mişsindir.”

Düşündü. Tekrar denedi. “Annem, babamla dans ederdi.”

Georgiana konuşmadı, onun hikâyesini anlatmasına izin verdi. Kendi yolunu bulmasına olanak sağladı. Unuttuğunu sandığı, aklının karanlık bir köşesinden çıkıp gelen bir anıydı. “Babam, ben dört yaşındayken öldü. Hatırlamam bile bir mucize.” Duraksadı. “Belki de hatırlamıyorum. Belki de bir anı değil de rüyadır.”

“Anlat bana,” dedi.

“Büyük bir arazide, kiracı çiftçiler olarak kulübede yaşadık. Babam iri yapılı, al yanaklı bir adamdı. Tüy kadar hafifmişim gibi beni havaya kaldırırdı.” Duraksadı. “Sanırım, ona göre öyleydim.” Başını iki yana salladı. “Onu kulübede, ateşin karşısında annemi döndürürken hatırlıyorum.” Georgiana’ya baktı. “Galiba dans değildi.” Georgiana, onu dikkatle izliyordu. “Mutlu muydular?” Yüzlerini hatırlamakta zorlanıyordu ama gülümsemelerini hatırlıyordu. Kahkahalarını. “O anda, sanırım mutluydular.”

Georgiana onaylarcasına başını salladı, elini Duncan’ın eline kaydırdı. “O halde dansmış.”

Duncan, onun elini sıkıca kavradı. “Sizin ettiğiniz danslardan değil.”

“Hiçbir şey bizim danslarımıza benzemez. Biz, şov için dans ederiz. Gösteriş yapmak için. Süsümüzü

sergilemek ve beğeni toplamak için.” Georgiana bir adım daha attı, öyle yakındı ki, Duncan başını eğse alnından öpebilirdi. Bu isteğe direndi. “Sizin danslarınız eğlence için.”

.im

“Keşke dans edebilseydim,” diye fısıldadı. Georgiana başını kaldırıp ona baktı. “Seninle dans ederdim.” “Nerede?”

“Nerede istersen.”

“Evinde, şöminenin karşısında olur mu?” Fısıltı anılarla ve istekle dolmasına neden oldu.

“Başka bir zamanda. Başka bir yerde. Başka insanlar olsaydık.”

Georgiana gülümsedi, ifadesinde hüznü vardı. Sol elini omzuna, sağ elini avucuna bıraktı. “Buraya ne dersin? Şimdi?” Keşke eldiven takıyor olmasaydılar. Keşke sıcaklığı kadar tenini de hissedebilseydi. Müzik balo salonundan karanlığın içine dökülürken, hareket etmeye başladılar. Yavaşça dönerlerken, Duncan pek çok şey diledi.

Uzun bir süre sonra, dudaklarını kadının buklelerine bastırıp konuştu. “Seni pek çok kez dans ederken izledim.. Ve dans ettiğin her bir adamı kışkırdım.” “Üzgünüm.”

“Balo salonunun bir köşesinde durdum, seni izledim. Poseidon’un Amphitrite’i izlediği gibi.”

Georgiana geri çekilip başını, açıklamasını istercesine eğdi. Duncan gülümsedi. “Ben de Poseidon’u biraz bilirim.”

“Açıkça görülüyor ki, benden çok biliyorsun.” Dikkatini hareketlere yöneltti. “Amphitrite, denizde yaşayan on beş su perisinden biriydi. Sirenlerin tersine, onlar denizin kurtarıcısıydılar.” Döndüler. Georgiana’nın yüzü, salondan yansıyan ışıkla aydınlandı. Duncan’ı izliyordu. “Yaz sonuna doğru bir gece, su perileri Naxos Adası’nda toplanıp dalgaların arasında dans ettiler. Poseidon izledi.”

Georgiana’nın bakışlarında neşe belirdi. “İzlediğini hayal edebiliyorum.”

Duncan sırtıttı. “Onu suçlayabilir misin?”

“Devanı et,” diye özendirdi.

“Gözünü yalnızca bir su perisindeydi.”

“Amphitrite.”

“Bu benim hikâyem mi, yoksa sen mi anlatıyorsun?” diye takıldı.

“Ah, kusuruma bakmayın efendim,” diye yanıtladı. “Onu umutsuzca istedi. Çırılçıplak denizden çıktı, onu sahiplendi. Onu köpüklerin tutkusuyla, okyanusun derinliğiyle, dalgaların kükreyişiyle seveceğine ant içti.” Georgiana artık gülümsemedi. Duncan da öyle. Hikâyeye birden ciddileşmişti. “Ne oldu?”

“Amphitrite ondan kaçtı,” dedi. Sesi yumuşak, sözleri ciddiye. Sözü, kaşını öperek bitirdi.

“Denizin en uzak köşesine kaçtı.”

Georgiana bir süre sessiz kaldı. “Poseidon’un gücünden korktu.”

“Gücünü onunla paylaşmak istemişti. Amphitrite’in peşine düştü. Onsuz acı çekiyordu, onu bulmadan huzur yoktu. Tek istediği oydu. Onu sevgisiyle yüceltmek, onunla evlenmek istiyordu. Onu deniz tanrıçası yapacaktı.”

Georgiana’nm da onun gibi soluğu ağırlaşmıştı. Hikâyenin içinde kaybolmuşlardı. “Onu bulamayınca, kendisi de kayboldu. Yanında o olmadan denize hükmetmeyi reddetti. Görevlerini savsakladı. Denizler kabardı ve fırtına, Ege Denizi’ndeki adaları yerle bir etti. Poseidon umursamadı bile. Amphitrite, Poseidon’un ona sunduklarının, neyi reddettiğinin farkına varınca, nasıl aradığını duyunca onun için gözyaşı döktü. Poseidon’un ona olan aşkı için ağladı. Tutkusu için. Yitirdikleri için.” Georgiana’nın gözlerinde yaş vardı. Hikâye, başka anlamlar kazanmıştı. “Öyle çok ağladı ki, gözyaşları okyanus oldu. Denizin ta kendisi oldu.”

“Birbirlerini kaybettiler. Sonsuza dek,” dedi yumuşak bir sesle.

irs;

Duncan, başını “hayır” dercesine salladı. “Hayır. Birlikte oldular. Sonsuza dek. O, Poseidon’un fırtınalı ortağıydı. Her yönden eşiydi. Amphitrite yokken Poseidon da yoktu.”

Balo salonundan gelen müzik durdu. Duncan, ondan ayrıldı. “Benden kaçtın.”

“Kaçmadım,” dedi ama ikisi de yalan söylediğini biliyordu. Geri çekildi, birkaç adım geri attı, aralarına mesafe koyduktan sonra tekrar denedi. “Evet. Kaçtım.” “Neden?”

Derin bir soluk aldı. Bıraktı. “Senden kaçtım,” dedi, sesinde hüznü vardı. “Çünkü kaçmasam, sana doğru koşacaktım. Ve bu asla olmamalı.”

Duncan onu o zaman öptü. Başka ne yapacağını bilememişti. Kadının dudaklarından güzelliğin, hayatın, skandalın ve hüznün tadını aldı. Onu durduran da hüznü oldu. Geri çekildi, onun konuşmasını bekledi.

“Tremley sana ne ifade ediyor?”

Doğrudan konuya girmesi, Duncan’ı şaşırttı. Elbette, şaşırmamalıydı. Zor konuşmalardan kaçan biri değildi. “Dün gece bana geldi.”

Bu sözle buz gibi oldu. Ve öfkelenildi. “Neden?” “Karısını neredeyse öldürüyordu. Kadın kulübe kaçtı, sığınak arayışındaydı.”

“Kahretsin!” dedi, birkaç adım geriledi. “Benim hatam.”

Georgiana ona baktı. Öfke ve ihanet ifadesinden yansıyor. “Bizim. Bizim hatamız.”

“O iyi...”

“İyileşecek. İyileşecek ve kazanacak. Ona, kocasından uzakta yaşayabileceği bir yer bulacağız.”

Sözleri Duncan’ı zayıflattı. Hayatında hiç bu kadar güçsüz hissetmemişti. Tremley’in emirlerini uygularken bile. “Bulacağız derken, sen ve Chase’den söz ediyorsun?”

CVf/m/ G /KH

“Diğerleriyle birlikte.”

“Ölmesini istiyorum,” dedi. Sesi pürüzlüydü; Tremley’in masum karısına yapılanlarda payı olmasından dolayı hayal kırıklığı ve suçluluk duygusuyla doluydu. “Sonsuza dek mahvolmasını istiyorum.”

“Neden yapmıyorsun?” diye sordu. Kafa karışıklığı, tizleşen sesinden okunuyordu. “Elinde kanıtın var. Onu yok edebilirsin. Sana gereken her şeyi verdim. O adam, senin için ne ifade ediyor? Üzerinde nasıl bir gücü var? Sana karşı elinde ne var?” Duraksadı. Kendini topladı. “Anlat bana. Çözebiliriz.”

İnanarak söylediğini görebiliyordu. Bu gülünç ifadenin neden olduğu gülüşü bastıramadı. Sanki Tremley’i ya da Chase’i yönetebilirmiş gibi. “Bunu çözmenin tek yolu var,” dedi. “İki kişinin bildiği sır değildir.”

“Ve Tremley senin sırrını bilen ikinci kişi.”

Keşke o kadar basit olsaydı. “Bu hikâye, Poseidon ve Amphitrite’inki kadar güzel değil.”

“Buna karar verecek olan benim.”

Konuşurken ayakta duramayacaktı, bu konuyu anlatacaksa, olmazdı. Geçmiş günahlarını ilk kez itiraf ediyordu. Bu yüzden döndü ve yürüdü. Georgiana onu izliyor, hızına ayak uyduruyordu. Ama Duncan’a dokunmuyordu. O an bir dokunuşu kaldıramayacağını biliyor gibi görünüyordu, her zaman onu çok iyi anlıyordu.

Bu anlatacakları olmasa, nelere sahip olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Sonunda itiraf etti. “Tremley, sırlarımı çocukluğumuzdan beri biliyor.”

Bağlantıları olduğunu elbette biliyordu ama bunu tahmin etmemişti. Duncan’ın kontla birbirlerini bu kadar uzun zamandır tanıyabilecekleri hiç aklına gelmemişti.

Dikkatle Duncan’ı izledi, şaşkınlığının yüzünden okunmamasına özen gösteriyordu. Dilinin ucuna kadar gelen soruları yağdırmamak için kendini tutuyordu.

“Babam öldüğünde, dört yaşından daha büyük değildim.” Uzaklara, karanlığa çevirdi bakışlarını. Konuşurken Georgiana onu profilden izliyordu, ifadesinden yansıyan gücü sevdi. Yüzünden okunan duyguyu sevdi. “Ve annem arazide nasıl yaşayacağını bilmez bir halde, bir çocukla ortada kalmıştı.

Ana evde iş önerdiler.” “Tremley’in evinde.”

Duncan başıyla onayladı. “Bir çiftçinin karışırken, çamaşırcı olmuştu. Kendi evi varken, altı kadınla bir odayı, çocuğuyla bir yatağı paylaşmak zorunda kalmıştı.” Bahar esintisiyle hışırdayan ağaçlara baktı. “Ve bir kez olsun yakınmadı.”

“Elbette yakınmaz.” Georgiana kendini durdurama-mıştı. “Senin için katlanmış. Senin ve kardeşin için.” Sözlerini umursamadı. Devam etti. “Ev korkunçtu. Önceki kont, hayal edebilirsen, şimdikinden daha beterdı. Hizmetçiler dayak yerdı. Kadınlara tecavüz edilirdi. Çocuklar, yaşlarına göre ağır işlere zorlanıyordu.” Tekrar karanlığa baktı. “Annem ve ben şanslıydık.”

Georgiana tamamını duymamıştı ama bu hikâyede şansın olmadığını biliyordu. Ona dokunmak, onu rahatlatmak istiyordu ama yapmaması gerektiğini biliyordu. Konuşmasına izin verdi. “Annem, ilgisini çekti.”

Bu sözlerin geleceğini biliyordu ama yine de duyduklarından nefret etti.

“Ona bir anlaşma sundu. Oğlunun güvenliğine karşılık bedeni...” Kaşları çatılmıştı; Duncan da fark etti. “Ya da daha doğrusu, güvenliğim değil... Varlığım. Annem ona istediğini vermezse, beni uzaklara gönderecekti. Düşkünler evine.”

Georgiana kendi çocuğunu, kendi geçmişini düşündü.

f.%v

Karşılaştığı tehlikeleri düşündü. Hiçbiri bu kadar zalim değildi. Asla bu kadar yıkıcı değildi. Lekelense bile, aristokrat olma şansına sahipti. Duncan’ın annesi bu şansa sahip olamamıştı. Duncan da öyle. “Neden?” diye sordu. “Neden ona işkence etti?”

Georgiana’ya baktı. “Güç!” Duraksayıp düşüncelerini topladı. “Kalmama izin verilmişti ama çalışmalıydım. Bu kısımdan söz etmiştim.” Georgiana ona uzandı, kendini tutamadı. Duncan, dokunuşundan kaçındı. “Hayır. Bunu yaparsan... Hepsini anlatamam.” Duraksadı, sonra, “Bir kez çalışmaya karşı çıktım. Annemi cezalandırdı.” “Duncan!” diye fısıldadı.

“Onu durduramadım.”

Başını salladı. “Elbette durduramazsın. Sadece bir çocuktun.”

Bakışları ona döndü. “Artık bir çocuk değilim. Karısını incitmesini engelleyemedim.”

“Bu ikisini karşılaştıramazsm.”

“Elbette karşılaştırabilirim. Charles —genç kont— babası kadar kötüydü. Daha da kötü! Umutsuzca onaylanmak istiyor, geleceğin kontu olmanın verdiği gücü kullanmaktan zevk alıyordu. Yumruk atmayı öğrendi.” Eli çenesine gitti. Sanki sözleri anıları da beraberinde getiriyordu. “Hizmetçilerin çocuklarına berbat şeyler yapardı. Onu, sayamayacağım kadar çok kez dururdum. Ve sonra...” Sustu, tekrar Georgiana’ya dönmeden önce, bir süre düşüncelerin arasında kaybolmuş gibi göründü.

“Kontes asla geri dönmeyecek,” diye ant içti. “Dünya üzerinde herhangi bir yere gitmesi için para veririm. Seçtiği herhangi bir yere gitmesini sağlarım.”

Georgiana onayladı. “Evet.”

“Ciddiyim,” dedi, öfkesi bakışlarından okunuyordu. “Biliyorum.”

Derin bir soluk aldı, günahkâr bir küfürle dışarı bıraktı. “Ben on yaşındayken, annem hamile kaldı.”

:wo

ttfü,fa

Hesabı çoktan yapmıştı. Cynthia'nın üvey kardeşi olduğunu tahmin ediyordu. Artık öğrenmişti. Gözleri kocaman açıldı. “Birbirine bağlıyorsun.”

“Tremley...” Başını eğdi. “Cynthia'nın üvey ağabeyi.” “Tanrım!” diye fısıldadı. “Cynthia biliyor mu?” Soruyu görmezden geldi. “Kont, annemi ondan kurtulması için zorladı. Bir kez karnı büyümeye başladığında, sonra Cynthia doğduğunda. Onu alıp gitmekle tehdit etti. Onu kiracılardan iyi niyetli bir aileye vermek istedi. Annem izin vermedi.”

“Şaşırmadım. Hiçbir anne çocuğunu bırakmaz.” Duncan ona baktı. “Sen olsan, sen de aynısını yapardın.”

Georgiana çenesini kaldırdı. “Son soluğuma kadar savaşırdım.”

Duncan elini onun yüzüne götürdü, yanağını avucunun sıcaklığıyla kavradı. “Caroline, sana sahip olduğu için şanslı.”

“Ben ona sahip olduğum için şanslıyım. Tıpkı annenizin size sahip olduğu için şanslı olduğu gibi.”

“Üç kardeşтик. Üçüncü ölü doğdu. Erkekti.” “Duncan!” dedi. Elini adamın yanağına götürdü, gözleri yaşla dolmuştu. Onun için. Yaşadıkları için.

“On beş yaşındaydım. Cynthia da beş yaşındaydı.” Duraksadı. “Annem.. O da öldü.”

Bunun geleceğini biliyordu, yine de sözcükler yüreğini parçaladı.

“Annemi öldürdü!”

Başını salladı. Gözyaşları, hiç tanıma fırsatına erişemeyeceği bir kadın için akıyordu. Asla tanıyamayacağı kayıp çocuk için. Duncan için. Devamını getirdi. “Kaçtın?”

“Bir at çaldım.” **Gri at.** “Benim beş katım değerindeydi. Daha da fazla.”

Hiçbir şey onun değerine erişemezdi. “Cynthia’yı da yanma aldın?”

“Onu kaçırdım. Kont onu isteseydi... Bizi bulsaydı... Asılırdım.” Balo salonuna doğru baktı. “Ama ne yapabiliirdim ki? Onu nasıl arkamda bırakırdım?”

“Bırakamazdın. Sen doğru olanı yaptın. Nereye gittiniz?”

“Şanslıydık... Bir hancıyla karısı bizi kabul ettiler, beslediler. Yardım ettiler. Bir kez olsun atı sormadılar. Hancının kardeşinin Londra’da birahanesi vardı. Onun yanına gittik. Atı sattım. Birahänenin sahibine para vermeyi, ondan, ben orduya yazıldıktan sonra Cynthia’ya bakmasını istemeyi düşünüyordum.” Durdu. “Onu bir daha asla göremeyecektim.”

Sesinde korku vardı, anıların içinde kaybolmuştu. Georgiana konuştu. “Ama gördün. Onu her gün görüyorsun.” Duncan, bugüne döndü. “Cebimde parayla, hayatlarımızı değiştirmeye hazır birahaneye döndüğümde, bir adamla tanıştım. Gazetesi vardı. Bana iş önerdi. Baskıya kağıt ve mürekkep yetiştirecektim.”

“Ve Duncan West’e dönüştün. Gazete sahibine.” Gülümsedi. “Arada birkaç adım daha var. Yeni baskı makinelerine yapılan dikkatli bir yatırım ve bende, benim varlığımdan haberdar bile olmadığım bir şey gören emekli bir adam gibi ama evet. *Skandal Sayfasını* çıkardım.”

“En sevdiğim gazetedir.”

Üzgün görünecek nezakete sahipti. “Karikatür için özür diledim.”

“Bana borçlu olduğunu hissetmen hoşuma gidiyordu.” Anlaşmalarını hatırlayınca bakışlarındaki neşe söndü. Onu evlendireceğine söz vermişti. Georgiana, hatırlattığı için kendine kızdı.

“Bir kez Duncan West olunca...” Tekrar balo salonuna baktı. “Sanırım unvanı ve parlamentodaki yerini aldığın-

da, Tremley’in beni bulacağını bilmeliydim. Ve bir kez bulunca, bana sahip oldu.”

Georgiana hemen anlamıştı. “Sırlarını tutuyor. Ve sırların onda olduğu sürece seni ve gazetelerini kullanabilir. Hapiste olsan, işine yaramazdın.”

“At çalmak, cezası asılmak olan bir suçtur,” diye hatırlattı. “Sahtekârlık da öyle.”

Kaşları çatılmıştı. “Sahtekârlık mı?”

“Duncan West yaşamıyor.” Ayaklarına baktı ve Georgiana, onun bir zamanlar olduğu o yaralı çocuğa ilişkin bir görüntü yakaladı. “Bizim kaçıttığımızı gören bir çocuk vardı.” dedi. Sesi yumuşaktı, anıların arasındaydı. “İzlemek istedi. Ama çok gençti ve yeterince güçlü değildi. Cynthia’yı kucağıma almıştım. Ona, kendi atını almasını söyledim.” Korku, Georgiana’nın kamında düğümlendi. “Karanlıktı ve atı sıçrayışı tamamlayamadı. Düşmüştü. Öldü.” Başını salladı. “Onu orada bıraktım. Onu öldürdüm ve bıraktım.”

Elini Duncan'm yüzüne götürdü. "Başka şansın yoktu."

Yine de ona bakmıyordu. "Adı Duncan'dı."

Georgiana gözlerini kapadı. Bunu ona anlattığına göre, Georgiana'ya çok güveniyor olmalıydı.

Aynı güveni o Duncan'a göstermemiştii.

"Seninki neydi?"

"James... Jamie Croft."

Georgiana, onun başını aşağı çekti; alınları birbirine değdi. "Jamie," diye fısıldadı.

Duncan, reddedercesine başını salladı. "O yok artık. Gitti. Sonsuza dek."

Son sözleri hem vaat doluydu hem de tehlikeliydi. "Peki, ya Cynthia?" diye sordu.

Yüzü gölgelendi. "Cynthia, hancı ve karısından öncesini hatırlamıyor. Annemizi hatırlamıyor. Aynı babayı

paylaştığımızı sanıyor. Babamızın adını da West biliyor." Başını salladı. "Gerçeği bilmesini istemedim."

"Babasının bir canavar olduğu gerçeğini mi? Elbette istememişsindir."

Bakışları buluştu. "Onu o hayattan aldım. Seçim şanssı yoktu."

"Sen en iyisini yaptın."

"Yarı aristokrat..."

"Ama tamamı West." Bundan utanmasına izin vermeyecekti. "Kendin için o yaşamı seçer miydin?"

"Onun için seçerdim," dedi ve Georgiana, onun fark ettiğinden de fazlasını anladı. "Tremley'in evini terk ettiğimizde, alacakaranlıktı. Gündoğumuna doğru yol aldık." "West!"

Parmak uçlarında yükselerek onu öptü. Uzun, yavaş, derin bir öpücüktü. Sanki dünya üzerinde tüm zamana sahipmişler gibi. Sanki sırları onları hızla yok etmekle tehdit etmiyormuş gibi.

Duncan'm elleri çenesindeydi. Onu öyle dikkatle tutuyordu ki Georgiana ağlayabileceğini düşündü. Onu bu kadar çok istemeseydi... Duncan onu tekrar tekrar öperken, ağzına doğru iç geçirdi. Bedenleri birbirine öyle uyumluydu ki. Keşke başka bir yerde olsaydılar. Kapalı bir yerde. İçinde yatak olan bir yerde.

Duncan, sonunda geri çekildi ve konuştu. "Görüyorsun, Tremley'in sırlarını Cynthia için tutuyorum. Ama o sırlar Chase'in de elinde..."

Elbette, Chase, Tremley'in sırlarını bildiği için Duncan ve Cynthia tehlikede idi. İşte neden buydu. Chase'in kimliğini öğrenmek için o kadar diretmesinin nedeni. Ge-orgiana'yı tehdit etmesinin nedeni.

Georgiana artık Duncan'm sırlarını biliyordu ve onları korumak için her şeyi yapardı. Onu korumak için.

Tremley, ondan seçim yapmasını istemişti. Chase ya da West. Seçim yapılmıştı.

Ona sonsuza dek sahip olamayacaktı ama onun sonsuza dek mutlu olmasını, korkusuzca yaşamasını güvence altına alabilirdi.

Çok soyluydu. Bu adamda hayran olmadığı hiçbir şey yoktu. Yadsınamaz bir şekilde bu dünyaya layıktı. Yaşamaya layıktı. Aşka layıktı. Parmak uçlarında yükselerek alnını alnına dayadı. "Peki, ya evlensek?"

Ciddiyetle söylenmemişti. Bu sakın anın içinde tuhaf bir düş gibiydi. Yine de Duncan ona dürüstçe yanıt vermesi gerektiğini hissetmiş gibi başım salladı. "Seninle evlenemem."

Şok olmuştu. "Ne?"

Ne yaptığını anında anladı. "Yapamam... Sana sırlarımın yükünü asla yüklemem. Geçmişim açığa çıkarsa karım mahvolur. Ailem mahvolur. Kesinlikle hapse girerim. Asılabilirim de. Ve sen de benimle acı çekersin. Caroline da."

"Tremley'in sessiz kalmasını sağlayabilseydik?" Başını "hayır" dercesine salladı. "Tremley yaşadığı sürece, sırlarım da onunla olacak." Duraksadı. "Hem, ben sana unvan veremem."

"Unvanın cam cehenneme!"

Duncan gülümsedi, ifadesinde hüznün vardı. "Bunu demek istemiyorsun."

İstemiyordu. Tüm hayatı —son on yıldır yaptığı her şey— Caroline içindi.

"Keşke..."

Duncan'm kolları çevresine dolanırken, devamını getiremedi. "Söyle bana."

"Keşke başka kişiler olsaydık," dedi yavaşça. "Keşke tek derdi masasındaki yemek, başının üstündeki çatı olan basit kişiler olsaydık."

"Ve aşk," diye ekledi.

Georgiana, tereddüt etmedi. "Ve aşk," diye katıldı.

io'j

"Başka kişiler olsaydık..." diye başladı. "Benimle evlenir miydin?"

Gökyüzüne bakma sırası Georiana'daydı. Böylece burada —üzerinde çoğu insanın yıllık kazancından fazla değerde bir giysiyle Mayfair'de bir baloda— olmak yerine taşrada olduğunu, o takım yıldızlarını gösterirken çocukların önlüğünü çekiştirildiğini hayal edebilirdi.

Ne olağanüstü olurdu. “Evlenirdim.”

“Başka kişiler olsaydık...” dedi. Parmakları Georgiana'nın yüzünü okşarken, sesinde zevk vardı. “Önerirdim.” Başıyla onayladı. “Ama değiliz.”

“Hişt!” Onu susturdu. “Bozma. Henüz değil.” Onu karanlığın içinde döndürdü, yüzünü ışığa çevirdi. “Söyle bana.”

Georgiana başını salladı. Hüzün, bir gözyaşı dalgasıyla geldi. “Söylememeliyim,” dedi. “İyi bir fikir değil.” “Kötü fikirlerden bir hayat kurdum. Söyle bana.” Georgiana'ya hızlı ama hoş bir öpücük verdi. “Beni sevdiğini söyle.”

Gözyaşları döküldü ama bakışlarını ondan alamıyordu. Duncan'a onu sevdiğini söyleyemezdi; çünkü söylerse, onu bırakamazdı. Ve onu bırakamazsa, her şey —onu da içine çektiği tüm bu karmaşa— boşa giderdi.

Yanaklarındaki yaşları silerken, “Söyle bana Georgiana,” diye fısıldadı. “Beni seviyor musun?”

Onu sevdiğini söylerse, Georgiana'nın üzerine düşeni yapmasına asla izin vermezdi.

Bu yüzden onun sorusuna yanıt vermek yerine, önceki gece Tremley'in sorduğu soruya yanıt verdi. Uzandı, parmaklarını aşkının saçlarına geçirdi, onu aşağı çekerek dudaklarını bir kez, iki kez onun dudaklarına sürttü. Sonra, “Seni seçiyorum. Her zaman,” dedi.

West'i seçiyordu. Burada ve şimdi.

Duncan onu öptü; derin, uzun ve olağanüstü bir öpü-

m

cüktü. Tam olarak istediği sözler olmasa da, Georgia-na'nın sözlerini ödüllendirdi. Geri çekildiğinde, “Ben de seni seçiyorum, leydim. Sonsuza dek,” dedi.

Sonsuza dek.

Çok uzun bir zamandı... Ve Duncan'a aitti.

Georgiana bunu ona verebilirdi. “Bunu düzeltebilirim,” dedi.

Duncan meraklanmıştı. “Neyi düzelteceksin?”

Tekrar yürümeye başladı. Bahçe kapısının kenarından büyük evin yanındaki ahırlara doğru ilerlediler. Sahiplerinin çağırmasını bekleyen arabaların arasına girdiler.

“Her şeyi,” dedi. Parmakları bir arabanın büyük siyah tekerinin üzerinden geçti, sonra atının ipeksi tüylerini okşadı. “Tremley’in sırrına asla ihanet etmemesini sağlayabilirim.”

“Nasıl?”

“ChaseTe.” West’le tanıştıklarından beri ilk kez Chase’den üçüncü bir kişi olarak söz etmekten dolayı suçluluk duymadı. Duncan’ı kurtarmak için sahte kimliğini feda etmeye hazırlanırken, olmazdı.

Duncan durdu, ona döndü. “Bu işle bir ilgin olsun istemiyorum, Georgiana. Onu bırakma zamanın gelmedi mi? Onsuz hayatına başlamanın zamanı gelmedi mi?”

Georgiana başını iki yana salladı. “Duncan, anlamıyorsun...”

Kollarını kavradı. “Hayır, sen anlamıyorsun. Ben hallettim.”

İçindeki her şey dondu. “Ne demek istiyorsun?” İtiraf etmeyi mi planlıyordu? “Duncan, sakın...”

“Ben hallettim,” diye tekrarladı. “Ama dinle beni. Chase tehlikeli. Dilerse hepimizi mahvedecek güce sahip. Bütün bu karmaşa, Tremley sırlarını açıklamayacağına ilişkin Chase’e güvenmediği için var. Seni ona böylesine bağlayan şey ne bilmiyorum, sormayacağıma söz verdim.

Ama bu efsanevi adamla bağlarını koparma vaktinin geldiğini biliyorum." Sesi giderek daha hırslı bir hal almış, öfkesi açığa çıkmıştı. “Onu bırakma zamanın geldi. Oradan ayrılma zamanın. Hayatının bu sayfasını kapatma zamanın geldi.”

“Biliyorum.”

Duncan’ın elleri bir kez daha yüzünü kavradı, yukarı kaldırdı. “Kahretsin, kendin için yapmasan bile ya da Ca-roline için... Benim için yap.”

Onun için yapacaktı. “Yapacağım.”

“Senden tek bir şey istiyorum,” diye yalvardı. “Onunla ilişkini bitir... Bu ilişki her neyse. Kulüpten uzak dur.” “Duracağım.” İki gün daha, sonra bir daha arkasına bakmayacaktı.

“Bunu benim için yap, bir daha senden başka bir şey istemeyeceğim.”

Onun önermesini istedi. Bu işte ortağı olmak istedi. Onun Amphitrite’i olmak istedi. “Duncan...” diye başladı ama devamını getiremedi. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Kaderden ve şanstın nefret etti. Başka biri, herhangi biri olmak istedi. Duncan West’in kollarına düşebilecek ve hayatının geri kalanını orada geçirebilecek bir kadın olmayı diledi.

“Söz ver bana,” diye fısıldadı, dudakları dudakların-daydı. İkisi de Londra’nın yarısının arabacılarının gözleri önünde olduklarını umursamıyorlardı. “Bunu kazanmasına izin vermeyeceğine söz ver.”

Georgiana öpücüğe karşılık verdi. “Söz veriyorum.” Bu ona, onu sevdiğini söylemeye en yaklaştığı

andı. “Söz veriyorum,” diye tekrar etti. Gerçeği söylüyordu. Chase kazanmay acaktı.

Sıradaki bir sonraki arabaya yürüdüler ve Duncan kapıyı açtı. Georgiana içeri baktı. Yere gazeteler saçılmıştı. Kalbi hızla atmaya başladı. Onu evine mi götürecekti?

MS

Buradan kaçırarak mıydı? Onları bağlayan her şeyden kaçacaklar mıydı?

Georgiana'nın araca binmesine yardım etti. “Ve bana bir söz daha ver...”

“Ne istersen.”

Tüm dünyayı ayaklarına serebilirim.

Eli bacağından aşağı kaydı, eteğinin altına ulaştı, parmakları ayak bileğini okşadı.

“Yarın kulüpten uzak dur.”

Kapıyı kapattı ve aracın yanına vurarak arabacıya işaret verdi. Araba harekete geçmeden hemen önce, “Leydi-yi Leighton'un evine götür,” dediği duyuldu. Georgiana hemen anladı. Duncan, kulüpte uyumasını istemiyordu, bu yüzden onu ağabeyinin evine gönderiyordu.

Kızmalıydı ama kızacak gücü toplayamıyordu. Tüm gücünü onu sevmeye harcıyordu.

Yumuşak koltuklara yaslandı. Tremley'in verdiği süre dolana dek yapması gereken şeyleri düşündü. En önemlisi de ortaklarına Chase'in kimliğinin açıklanacağını söylemekti.

Âşık erkeklerin yaptıklarına kaç kez başını sallamıştı?

Hiçbiri âşık bir kadının yapacaklarıyla karşılaştırılmazdı.

Sokak lambalarından birinin ışığı pencereden içeri doldu ve yan koltuktaki gazeteyi aydınlattı.

Georgiana, yanlış okuduğuna emindi.

Gazeteyi kaldırdı, başta inanamadı. Sayfayı pencereye çevirdi, ışığın sözcükleri doğrulamasını bekledi. Ve zamanı. Elindeki gazete yarın yayınlanacaktı. İronikti, Tremley'in verdiği süre de yarın doluyordu.

İşte orada, tüm sayfayı kaplayan tek başlık vardı:

“Düşmüş Melek 'in Sahibinin Kimliğine Ödül Var ”

Ve altında da şunlar yazıyordu:

“Gizemli Chase'in kimliğini getirene £5.000 ”

.a»»»

Bu saygın gazetenin editörleri, Londra'nın karanlık köşelerinde egemenlik süren güçten bıkmış durumda. Okurlarımızı, bu durum karşısında ellerinden geleni yapmaları konusunda cesaretlendiririz. Bu ülkede egemenlik süren tek kral var; onun da toplum içinde yüzünü görebiliyoruz...

Londra Haberleri, 17 Mayıs, 1833

Düşmüş Melek kuşatma altındaydı.

Henüz sabahın on bir buçuğu olduğundan, kumarhane salonu karanlıktı ama olması gerektiği gibi sessiz değildi. Dışarıdan gelen bağırışlar, binanın demir kapılarının dövülüşü ve beş bin pound kazanma umuduyla St. James Sokağı'nı dolduran erkeklerin gürültüleri içeriden bile duyuluyordu.

İçeride Temple ve Cross bir rulet masasında oturuyor, güvenlik ekibinden birinin son haberleri getirmesini bekliyorlardı.

Boume, güvenlikten önce geldi. Giriş salonundan kumarhaneye açılan iç kapıyı geçerken, "Burada ne haltlar dönüyor böyle?" diye söylendi.

Cross ona baktı. "Savaştan çıkmış gibi görünüyorsun?"

"Dışarıda ne kadar çok kişi olduğunu fark ettin mi? İçeri girmek için ölüyorlar. Chase'in kimliğini öylece ilan edeceğimizi mi düşünüyorlar? West aklını kaybetti diye hem de?" Paltosunun koluna bakarak şiddetle küfretti. "Piçlerin yaptığına bir bakar mısınız? Manşetimi koparmışlar."

"İş kıyafetlere gelince bir kadından farksızsın," dedi Temple. "Senin yerinde olsam, kolumu kurtardığıma sevinirdim."

Boume ona kaşlarını çattı. "Kolumu koparabileceklerinden de endişe ettim. Ama şimdi tehdit ortadan kalktığına göre, manşetim için öfkelenim. Tekrar soruyorum; burada neler oluyor?"

Temple ve Cross birbirlerine baktılar, sonra bakışlarını tekrar Boume'a yönelttiler. Cross basitçe, "Chase âşık oldu," dedi.

Boume gözlerini kıptı. "Gerçekten mi?"

"Abayı yakmış," dedi Temple. Konuşmayı bitirdiği an, yukarıdan bir kırılma sesi duyuldu. İyi nişan alınmış bir taş üst kattaki küçük pencereyi kırmış, kumarhaneye cam kırıkları yağıyordu.

Bir süre camların düşmesini izlediler. Sonra Boume ortaklarına döndü. "West mi?"

Cross onayladı. "Ta kendisi."

Boume düşünceliydi. "Sadece bana mı öyle geliyor, yoksa Chase'in aşk hikâyesinin neredeyse kumarhaneyi yıkacak olması size de ironik geliyor mu?"

“West köpeklerini çekmezse, yıkmaktan fazlasını da yapacaklar.”

Bourne başıyla onayladı. “Sanıyorum ki sen...” “Elbette,” dedi Temple. “Sabah ilk iş ilgilendim. Gazeteyi görür görmez.”

“Ve Georgiana’nın haberi yok?”

“Kesinlikle hayır,” dedi Cross. “O, bizim işlerimize burnunu sokmadan önce uyarıda bulunma nezaketini göstermiş miydi?”

Bourne otururken iç geçirerek, “Hayır,” dedi. “O halde bekleyecek miyiz?”

Temple, yakındaki bir sandalyeyi işaret etti. “Bekleyeceğiz.”

Bourne, başını “tamam” dercesine salladı. Uzun süre sessiz kaldılar, Cross’un çarkı defalarca döndürmesini izlediler. Sonunda Bourne, “Topu olmayınca hiç eğlenceli gelmiyor,” dedi.

“Top olunca da o kadar eğlenceli değil.”

“Chase’in bu oyunu neden o kadar çok sevdiğini hiç anlayamamışımdır,” dedi Temple.

“Çünkü rulet tamamen rastlantıya bağlı tek oyundur,” dedi Cross. “Hile yapamazsın. Bu nedenle adildir.” “Tamamen şans,” dedi Bourne.

“Hesaplanmış risk yok,” diye katıldı Cross.

Sertçe, yüksek sesle ve vazgeçmeksizin kapıya vuruluyordu. Ses durduğunda, bir kapı açıldı. Güvenlik ekibi, kalabalığı uzaklaştırmak için elinden geleni yapıyor olmalıydı.

Bourne gülünce diğerleri ona baktı, yüzlerinde şaşkınlık vardı. Bourne başını iki yana sallıyordu. “Sadece şu White’s ve Brooks’s kulüplerine gelen zengin züppeleri düşünüyordum. Her şeyden habersiz St. James Sokağı’na döndükleri anı hayal edin.”

Cross da güldü. “Ah, bize öfkeleneceklerdir. Sanki önceden nefret ettikleri yetmiyormuş gibi.”

“Boş verin onları,” dedi Temple. Dudaklarında bir sırıtış belirdi. “Kimse **Düşmüş Melek**’in sokağa şenlik getirmediğini öne süremez.”

Bu ifade, hepsinin gülmesine neden oldu; her biri, diğerinden daha yüksek sesle gülüyordu. Neredeyse Bru-no’nun yaklaştığını fark etmeyeceklerdi. Dağ gibi güvenlik görevlisi, “O burada,” diye duyurdu.

Duncan, “Yolu kendim de bulabilirim,” dedi, iri adamı geçerek karanlık salona daldı.

Ortakların her biri ayaklanıp kollarını sıvamaya başladılar. Bourne dışında. Manşetindeki yırtık, tekrar sövmesine neden oldu. **Melek**’in sahiplerinin her biri kendi tarzında göz korkutucuydu ama birlikte, hiçbir adamın karşısına almak istemeyeceği bir güç oluşturuyorlardı. Duncan,

duraksamaksızın yanlarına yaklaştı.

Bruno arkasından izliyordu. “Bence onu kalabalığın merhametine bırakmalıydık.”

Temple, “Hâlâ yapabiliriz,” dedi.

Cross, “Önce biz gereğini yapalım da,” diye ekledi. Duncan, elindeki küçük kare kâğıdı sallayarak, “Bu kahrolası şey de ne demek oluyor?” diye sordu. “Beni aşağılarsanız ödülü geri çekeceğimi mi düşündünüz?” Boume, mektubu onun elinden alıp açtı. Yüksek sesle okudu. “Aptalın tekisin! Neden kör gibi ormanda gezinirsin?” Başını onaylar gibi salladı. “Şiir gibi olmuş, uyaklı.”

Temple, kendisiyle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu. “Teşekkür ederim. Ben de öyle düşünmüştüm.” Duncan öfkeyle kâğıdı Boume’un elinden kaptı. “Küçük düşürüyor, sonra da ayağınıza çağırıyorsunuz. Bunların beni pek de sabırlı bir ruh haline soktuğu söylenemez. Şimdi söyleyin, ne istiyorsunuz?”

Boume, “Biliyor musun?” diye başladı. “Bir keresinde, senden zeki diye söz edildiğini duymuştum.” Cross'a baktı. “Zeki birine göre, anlayışı oldukça kıt.”

“Şey, adil olmak gerekirse, şu an zekâsını kullanabileceği bir durumda değil,” dedi Cross. “Bu konuda bir teorim var. Bence, kadınlar kur yapma döneminde tüm zekâmızı çekip alıyorlar ve kendileri için saklıyorlar. İşte bu yüzden, hep bizden önce oyunun sonunu görebiliyorlar.” Sanki kont son derece akıllıca bir şey söylemiş gibi, Temple şevkle onayladı.

Bourne da, “Bu çok iyi bir teori,” dedi.

“Hepiniz kahrolası çılgınlarsınız.” Duncan notu salladı. “Sizin delice fikirleriniz için gelmedim. Geldim, çünkü bana Chase’i söz verdiniz. Şu üçünüzün haline bir bakın, yalan söylediniz.”

Temple, gücenmiş bir ses tonuyla, “Pardon?” dedi. Cross da, “Yalan söylemedik,” diye yanıt verdi.

“O halde?”

Temple, “Ödül iyi bir hamleydi,” dedi. “Kesinlikle dikkatimizi çektin.”

“Chase’in de dikkatini çekebildim mi?”

Söz alan Bourne, “Çektiğini düşünüyorum, evet,” dedi. “O halde neden onun yerine sizinle konuşuyorum?” Cross rulet masasına yaslandı, uzun kollarını göğsünde birleştirdi. Çenesini kaldırarak salonun uzak köşesindeki, vitrayın altındaki kapıyı işaret etti. Duncan’ın bakışları kapıya yönelince, bu kulübe üye olduğu yıllar boyunca ilk kez kapının korunmadığını fark etti.

Melek''m sahiplerine çevirdi bakışlarını.

Cross, “Devam et, git,” dedi. “Chase’le konuş.” Kaşları çatıldı. “Bu bir tuzak mı?”

Temple uğursuz bir sesle, “Düşündüğün şekilde değil,” dedi.

West döndü. “Vaktimi boşa harcıyorsunuz.”

“Tuzak değil,” dedi Cross. “Sağ çıkacaksın.”

West bir birine, bir diğerine baktı. “Size neden güveneyim?”

Bourne, omuz silkti. “Seni seviyor. İstesek bile sana zarar veremeyiz.” Sözleri, dışarıdan gelen gürültüyle noktalandı. Sokaktan gelen bağırışlar, kalbinin atışına uyum sağlıyordu.

Seni seviyor.

“Hepiniz onu hor gördünüz. Kötü davrandınız,” dedi Duncan. “Bu hayatı yaşamasına izin vererek ona kötülük ettiniz.”

Temple, bu söze gülümsedi. “Ona herhangi bir şey için izin verdiğimizizi düşünüyorsan, bu, aklını kaybettiğinin göstergesidir.” Çenesiyle kapıyı işaret etti. “Chase’in ofisi, o kapının ardında.”

Duncan’ın bakışları söz konusu kapının üzerinde gezindi. Bu bir tuzaksa, varsın olsun. İşleri bu hale kendisi getirmişti, onları ellerini göstermek zorunda bırakmıştı. Kumarhane sahibinin başına ödül koymuş, Londra’nın yarısını bu gizemli adamı ortaya çıkarmak için kapılarına yığmıştı.

Şimdi kaçmayacaktı.

Salonu geçti, kapıyı açtı. Karşısına uzun, karanlıklara doğru uzanan bir merdiven çıktı. Arkasına baktığında, kumarhanenin yüzü olan üç adamın omuz omuza durarak kendisini izlediklerini gördü. Kapıyı arkasından kapatıp onlar görüş alanından çıkınca, dördüncünün eksik olduğunu düşündü. Kumarhanede egemenlik süren kadın eksikti. Bu etkileyici yerin bir ortağıydı o da.

Bu düşünce kafasında yankılandı. Dördüncü kişi oydu.

Dördüncü kişi oydu.

Merdivenleri tırmandı. Son altı yılın olaylarını düşünürken, gittikçe daha da hızlı tırmanıyordu. Chase’e giden tüm bilgiler, mektuplar Anna tarafından iletiliyordu. Onun işlerini yürüten, görüşmeleri yapan hep güzel, zeki Anna’ydı. Sosyeteden sürülen, herkesin gözü önünde saklanan leydi. Kumarhane ve üyeleriyle ilgili çok fazla şey biliyordu.

Dördüncü kişi oydu.

Merdivenlerin tepesindeki kapı, tanıdık bir koridora açılıyordu. Karşısındaki duvarda, kocaman yağlı boya bir tablo asılıydı. Themis ile Nemesis. Adalet ile öç.

Daha önce burada durduklarında, “*Kimsin sen?* ” diye sormuştu.

“*İkisi de olamaz mıyım?* ” diye yanıt vermişti.

İkisi de oydu.

Gizli geçide giden girişi açarken, neredeyse tabloyu duvardan sökecekti. Chase'in ofisi.

Kapıları saydı, dördüncüde durdu. Kapı kolunu tuttu. Bu kapının ardında her ne varsa... Her kim varsa, hayatını değiştireceğini biliyordu. Sonsuza dek. Derin bir soluk alarak kapıyı açtı.

Haklıydı.

Büyük meşe masanın ardında, kafasını eğmiş, yanındaki kartlara bir şeyler yazan oydu. Birkaç gün öncesinin anısı canlandı. Kadın yine bu beyaz odada, masanın bu yanında. West'in elleri, dudakları ve bedeni onun üzerinde.

Chase'in ofisinde olduklarını düşünüp acele etmişti.

Yakalanacaklarını düşünmüştü.

Onun başka bir adama ait olduğunu düşünmüştü.

Kendisine ait olmasını istemişti.

Aynı anda hem öfke hem de hayranlıkla, hem inanmazlık hem de saygıyla doluydu.

Kapının açıldığını duyduğunda, yazıdan başını kaldırmadı. Eliyle dirseğinin dibindeki kart yığını işaret etti. "Bunlar postalanmaya hazır," dedi. "Boume daha gelmedi mi?"

Duncan kapıyı kapattı, tek bir hareketle kilitledi.

Kilidin sesini duyunca başını kaldırdı, sandalyesinden kalkarken, bakışları Duncan'ı buldu.

Yine pantolon giymişti.

"Duncan!" dedi.

"Boume geldi."

Kaşları çatıldı, ne demek istediğini anlaması bir dakikasını aldı. "Ben..." Durdu. "Ah!"

"Söyle bana," dedi ve bir gece önce de aynı sözleri söylediğini hatırladı. O zaman, kadının ağzından kendisini sevdiğini duymayı umuyordu.

Şimdiyse sadece gerçeği kabulleniyordu.

Yanıt gelmediğinde soruyu tekrar etti. "Söyle bana." Sözcükler kulak tırmalayıcı, neredeyse kırıncı çıkıyordu. Başını iki yana salladığını görünce tekrar yineledi, bu kez bağıcıyordu: "Söyle bana!"

Gözlerinde yaşlar birikmişti. Birçok kez hayranlıkla baktığı o güzel, kehribar renkli gözler yaşlarla parlıyordu. Duncan, yaşların nedenini merak etti. Sırlarını öğrendiği için miydi, yoksa bu derece büyük bir ihanetin affı olmadığını bildiği için mi?

Bu büyüklükte bir sır, her şeyi değiştirirdi.

Dudakları aralandı. Kapandı.

“Duncan,” diye fısıldadı. “Bilmene hazır değilim.”

“Neyi bilmeme?” diye sordu. Ve son kez emretti. “Söyle bana. Söyle şunu! Hayatımızda bir kez olsun doğruyu söyle.”

Başını “tamam” dercesine salladı ve o sözcükleri çıkarmaya çalışırken Duncan, boğazının hareket etmesini izledi. Çok fazla değildi. Alt yanı iki sözcük. Hem inanılmaz derecede basit hem de her nasılsa, bir o kadar karmaşık.

Sonunda, bakışları Duncan’ın kollarıyla buluştu. Ve konuştu:

“Chase benim.”

Duncan o kadar uzun süre sessiz kalmıştı ki, Georgiana onun hiç konuşmayacağını sandı.

Bir düzine olasılık geçti aklından, her biri adamın soracağı soruları içeriyordu. Ama Duncan konuştuğunda soru sormadı, sesi inanmazlık, saygıyla karışık bir korku ve Georgiana’nın anlamlandırmakta tereddüt ettiği başka bir duyguyla doluydu. “Onu öyle çok kıskanmıştım ki!”

Georgiana, ne diyeceğini bilemiyordu. Duncan, bir

elini saçlarının arşından geçirerek devam etti. “Senin sahibin olduğunu sanmıştım. Ona neden bu kadar bağlı olduğunu anlayamıyordum. Onu neden bu kadar çok koruduğunu. Benim kollarımdayken bile onu seçmeni anla-yamıyordum, hem de defalarca.”

“Onu seçmedim..”

Duncan, gözlerinin içine baktı. “Burayı seçtin.” “Hayır,” dedi, anlamasını istiyordu. “Güvenliği seçtim. Korunmayı.”

“Bunları sana ben de verebilirdim,” dedi. Sesi gök gürültüsü kadar şiddetliydi. “Tanrım! Georgiana, bunları sana ben de vermek istedim. Tek yapman gereken, bana güvenmektir.”

“Neden güveneyim?” diye sordu. Anlamasını öyle çok istiyordu ki. Masanın arkasından çıktı. “Hayatımı tehlikeli adamların arasında geçirdim. Ve sen, en tehlikelisisin.” şaşkınlıkla, “Ben mi?” diye sordu. “Tanıştığımız andan beri sana yardımımı sundum.”

“Hayır,” dedi. “Sen Georgiana’ya yardımını sundun ama onun *Melek*’le bağlantısını öğrendiğin an, benim aynı zamanda Anna olduğumu öğrendiğin an sunduğun şey, pazarlıktır.”

Duncan dondu.

Adamı bunun için cezalandırmaması gerektiğini biliyordu; kendisi daha kötüsünü yapmıştı ama

kendini tutamıyordu. Savunma tavrını almıştı bir kez. “Ve beni, sırlarımı açıklamakla tehdit etmiştin.” Başımı iki yana salladı. “Anlaşmamızın, benim de işime geldiğini inkâr etmeyeceğim. Ama iş başka, arkadaşlık başka, onu da iyi biliyorum. Chase olarak geçirdiğim yıllar, bunu bana öğretti. Ayrıca konu iş olunca, güvenin söz konusu bile olmadığını da öğrendim.”

“Aramızdaki şey, uzun zamandır iş anlaşması değil. ’ Bunu biliyordu elbette. Ayrıca bunun, gerçeği itiraf etmesi için son şansı olduğunu da biliyordu.

Ve anlattığı kişinin Duncan olmasını istiyordu.

Ellerini masanın üstüne bıkararak arkasına yaslandı. “Daha fazlası olmak istedim.” Duraksadı, doğru sözcükleri bulmaya çalışıyordu. “Yorkshire’daki evi hatırlıyor musun?” Duncan başıyla onayladı. “Orada benim gibi o kadar çok kadın var ki. Kaçan. Beklentilere meydan okuyan. Ben, en zayıflarıydım. Gittiğimde —eve döndüğümde— dünyanın bana nasıl baktığını gördüm. Bizi küçümseyenlerdi. Onlardan nefret ettim. Çok güçlü olmak istedim... Namustan söz eden ama kapalı kapıların ardında günah içinde yaşayan bu ikiyüzlü insanları parmağımın ucunda oynatacak bir şeyler yapmak istedim. Başlangıçta öç içindi. Karşımda yer alan herkesi cezalandırmak istedim. Caroline’ı aşağılamaya cesaret eden herkesi mahvetmek istedim. Dedikoduyu kesmek, sosyeteyi öldürmek istedim. Bir kumarhane, tüm bunlar için en uygun yerdi. Çöküş, günah, ahlaksızlık... Hepsi öçle iyi anlaşılıyorlar.” Duncan gülümsedi. “Sonra tanrı olmadığını fark ettin.” Kaşlarını kaldırdı. “Hayır, sonra tanrı olmak istemediğimi fark ettim. Ben, daha farklı bir şey olmak istiyordum. Onlara hükmetmek istedim. Bana borçlu olmalarını istedim. Sırlar, para, masada öne ne sürerlerse.”

“Ve Chase doğdu.”

“Ağabeyim kulübün parasını ödedi, ortaklarımı seçmeme yardımcı oldu.” Gülümsedi. “Önce Bourne ve Temple geldi. Güvenlik görevlilerim onları yakalayıp arabama fırlattığında ve ben kendimi tanıttığımda yüzlerinde oluşan ifadeyi asla unutmayacağım.” Duraksadı. “Bourne sakinleşip önerimin olağanüstü olduğunu fark etmeden önce, pek de hoş olmayan sözler söyledi.”

“Onlara, bir erkek kulübüne ortaklık önerdin?”

Başımı “hayır” dercesine salladım. “Onlara önerdiğim, küllerinden yeniden dirilişti. Bourne, her şeyini yitirmişti. Temple da öyle. Onlara, tekrar kazanmaları için bir

şans verebilirdim. Paraya ihtiyacım yoktu... Unvanlarına ihtiyacım vardı. Yüzlerine. Masalarda kullanabileceğim yeteneklerine.”

“Chase adı nereden çıktı?”

Gülümsedi. “Adı bana Bourne verdi. Londra’yı avlamaya¹ çıktığımı söyleyip dururdu. Ad üzerime yapıştı. Kumarhaneyi, ağabeyimin yardımı ve bağlantıları sayesinde açtık. Birkaç ay içinde, insanlar üye olmak için birbirlerini eziyorlardı. Birkaç yıl içinde, Georgiana hakkında ne düşündüklerini önemsememeye başladım. Kendim bile Georgiana’yı düşünmüyordum. Ben Chase’dim, Anna’ydım ve özgürdüm... Ve olağanüstüydü.” Uzaklara baktı. “Şimdiye kadar.”

“Caroline, onların kınamalarını anlayacak yaşa geldi.” “Caroline, hedefleri olacak yaşa geldi.”

“Şimdi tüm gücünü onun için kullanıyorsun.”

Duncan’ın gözlerine baktı ve bakışlarında anlayış gördü. O da aynı savaşı vermişti. Kız kardeşini bu dünyadan korumaya çalışmıştı. “At çalmadım, Duncan. Sadece bir hayat çaldım.”

“Ve hepimizi kandırdın.”

“O kadar da zor olmadı. İnsanlar, kendilerine söylenen şeye inanırlar. Chase’in asla toplum içine çıkmamasına karar verdiğimizde, onun herkesten güçlü olduğuna dünyayı inandırmak kolay oldu. Gizemi gücü haline geldi. Benim gücüm.”

“Yanlışın var.” Adam ona çok yakındı. Uzansa dokunabilecek kadar yakın ama o sözlerine devam ederken, Georgiana bu isteğe karşı koydu. “Seni Georgiana ve Anna olarak tanıdım. Ve gücünün ateşini derinden hissettim. Hem nefret ettim hem de gücünün verdiği heyecanın tadını çıkardım. Ve bu gücün Chase’le bir ilgisi yok.” Eli uzandı, kadının boynunu kavradı. Dokunuşu, Georgia-na’nın solüğünü kesti. “Hepsi senin.” Georgiana ona bakınca ekledi. “Ve kızın da bunu bilecektir.”

İstenmeyen yaşlar davetsizce gözlerini doldurdu. Bu adam, en derin endişelerini nasıl bilebiliyordu? Geceleri onu uyutmayan düşünceleri? Caroline bir gün seçimi yüzünden annesinden nefret eder mi, diye korktuğunu nasıl anlayabilmişti?

Bakışlarını kaçırdı, ondan saklanmaya çalıştı. “Yapma.” Tekrar ona bakmasını sağladı. “Benden saklanma. Her fırsatta kendinden beni uzaklaştırıyorsun. Chase’i kalkan olarak kullandın.”

“Hayır...” diye başlayacaktı ki Duncan sözünü kesti. Bakışlarında öfke ve acı vardı.

“Evet. Benden korkuyorsun. Ama neden? Yapabileceklerimden mi korkuyorsun? Herkese anlatabileceklerimden? Gerçekten sana ihanet edeceğimi mi düşündün?” Kaşları çatıldı. “Bilmiyorum... Kendimi açtığım diğer adam...”

Duncan devam etti. “Benden korkmuyordun. Chase’in yapabileceklerinden de korkmuyordun... Artık gerçeği biliyoruz.” Son cümle, alaycı bir tavırla söylenmişti. “Sana hissettirdiklerimden korkuyordun.”

Doğru.

Georgiana, bakışlarını kaçırmadı. “Elbette korkuyorum.” Dürüstlüğü ikisini de hazırlıksız yakalamıştı. “Kendi başı-maydım. Savaşmak zorundaydım. Hem kendim için hem de Caroline için.” Duraksadı. “Kendi başımayım. Onun için savaşmalıyım. Cephanemdeki her bir silahı, onun geleceğini sağlama almak için kurtarmalıyım. Bu da demek oluyor ki, Chase olmalıyım... Böylesi daha kolay. Ve sen...” Tereddüt etti. “Sen işleri zorlaştırıyorsun.”

“Kulübe girişimi yasakladın...”

“Özür dilerim. Bir üye olarak yine hoş karşılanacaksınız.” ***Elbette kulüp var olduğu sürece.***

“Kahrolası kulüp umurumda bile değil! Beni uzaklaştırmaya çalışmandan söz ediyorum.”

“Yakınımda olmana katlanamazdım,” dedi, gerçekleri itiraf etmeyi sürdürüyordu. “Yakınımda olursan, sonsuza dek orada kalmanı isteyebilirdim.”

İşte yine o sözcük... Sinsi ve ayartıcı.

Duncan sövdü, kadını kendine çekti ve kollarını onun narin bedenine sardı. Georgiana, bunun tek gerçek olmasını diledi. Chase olmasın, Anna olmasın, kapıları döven bir Tremley olmasın, tehditleri ve sırları olmasın istedi. **Düşmüş Melek** olmasın.

Çünkü onu kullanmak istemiyordu. Artık olmazdı. Geleceği olacak sahteliğe onu da sürüklemek istemiyordu. Kendisi hakkında daha da kötü şeyler düşünmesine neden olmak istemiyordu.

Başının üstünden, “Kahretsin... Georgiana!” dedi. Kolları Georgiana’nın çevresindeydi, güçlü ve sıcak. “Gazete... Ödül...”

Georgiana, başını adamın göğsüne bastırdı; erkeksi kokusuyla mest oldu. “Chase’in işi bitti.”

Tremley önerisini yaptığı an bitmişti. Onun sırlarına karşılık, Duncan’ın sırları. Bu, asla reddedemeyeceği tek öneriydi. Seve seve kabul edeceği tek öneri. Chase’le Anna kaybolacaktı ve Duncan güvende olacaktı.

Keşke yeterli olsaydı.

Yavaşça sövdü. “Ben yaptım. Onu mahvettim.” Duraksadı. “Seni mahvettim. Emek verdiğin her şeyi.” Georgiana bunu kendisi yapacaktı ama bu, şimdi açıklamayacağı tek sırdı. Duncan yakında öğrenecekti nasılsa. Gülümsedi. “Eninde sonunda olmalıydı. Caroline’a saygınlık dersleri verip aynı zamanda burada devam edemezdim. Yapabileceğimi düşünmüştüm... Ama şimdi, planımın anlamsızlığını görebiliyorum.”

“Seni güvende tutacak bir yol bulacağım. Chase’i güvende tutacağım. Ödülü kaldırırım.”

Ellerini adamın dudaklarına götürdü, onu susturdu.

Parmaklarını yanaklarında gezdirdi, çenesine indirdi. “Bunca zaman... Başından beri, sana güvenmemi söyleyip durdun.”

“Söyledim,” dedi. “Ve şimdi de güvenmelisin, bir yolunu bulacağım...”

Onu durdurdu. “Sıra sende, Duncan. Bana güvenmelisin.”

Gözleri kısıldı. “Bu da ne demek oluyor?”

Georgiana, onu öpmek için yükseldi. “Tam olarak söylediğim şey.”

“Sana güveniyorum.” Öpücüğü kabul etti, karşılık verdi. “Ne planlıyorsun?”

“Bu, bana güvenmek olmuyor.”

Yanıt verecekti ki, durdu. “Artık bunu sürdürmek istemiyorum. Konuşmak istemiyorum.” Kadını kaldırdı, bacaklarını beline doladı. “Sadece seni sevmek istiyorum. Her şeyini. Sona ermeden önce, bir kez olsun, her şeyini istiyorum.”

Sona ermeden...

Duncan onun yüzünü ellerine aldığıında, sözcükler kafasında yankılandı. Adamın derin ve özlem dolu öpücüğüne aynı şekilde karşılık verdi. Dudaklarının birbirine veda eder gibi hareket etmesini sevmedi. Bu gece çok önemli bir şeyi yitiriyormuş gibi hissediyordu; bu duyguyu hiç sevmedi.

Duygu değildi. Gerçeğin ta kendisiydi.

Bu gece, Chase efsanesinin sonuydu. Anna’nm da sonu olacaktı.

Georgiana, bir kez daha sosyetenin kurtlarıyla yüzleşmek üzere yalnız kalacaktı.

Yeni bir gelecek için.

Ama o geleceği istemiyordu. Bugünü istiyordu. Bu anı.

Bu adamı.

“Dilerdim ki...” Kulağının dibinde fısıldanan sözcükler boğuk ve üzgündü. Duncan’a baktı.

“Ne?” Bedenini hareket ettirdi. Kendine verdiği kadar ona da zevk verdiğini umuyordu.

İşe yaramıştı. Duncan gülümsedi, gözleri kapandı. “Kulağa delice geliyor, biliyorum ama bunu bir yatakta yapabilmeyi dilerdim. Normal insanlar gibi.”

“Burada yatak var.”

Başını bir yana eğdi, çok hoşnut olmuşa benziyordu. “Öyle mi?”

Georgiana onayladı. “Evet.”

Duncan onu yere indirdi. Georgiana da adamı süitinin içine doğru yönlendirdi. Birkaç kapı geçtiler, sonra Georgiana’nın gecelerini geçirdiği yatak odasına vardılar. Duncan, girişte duraksadı, bembeyaz örtü ve perdelerle kaplı yatağa baktı. Başını iki yana salladı. “Tüm Londra’nın burada bahse girdiği, günah işlediği ve ahlaksızlık içinde yaşadığı bu kadar zaman boyunca sen... Bu bembeyaz, bakir prenses yatağından onları yönetiyordun.”

Georgiana gülümsedi. “Bundan böyle bakir olmayacak.”

Duncan’m ateşli bakışları onu buldu. “Olmayacak.”

Sonra onun kollarındaydı. Duncan onu kaldırıyor, yatağa taşıyor, kadının derinlerindeki bir özlemi açığa çıkarıyordu. Son altı yılını Londra'nın kadınlarıyla erkeklerine istedikleri şeyleri veren, kendini verişler konusunda bir uzman olarak gören o; daha önce böyle bir istekle karşılaşmamıştı. Bu adamı her şeyden çok istiyordu.

Bu anı.

Duncan, yatağın kenarında durup yavaşça soyundu. Botlarını, pantolonunu, gömleğini, sonra Georgiana'nın-kileri çıkardı. Açığa çıkardığı teni uzun, oyalanan dil darbeleriyle öptü. Georgiana, zevkten ölebileceğini düşünüyordu.

Sonra ona duyduğu arzudan, onu bu kadar çok istemekten ölebileceğim düşündü.

Duncan onu çırılçıplak soğuk örtülerin üzerine yatırıp üzerine tırmandı. Yüzünü kamının yumuşak tenine bastırdı, açık ağzını oradaki şişliğe götürdü. Sadece kendisinin hikâyesini bildiği solmuş izleri öptü.

Oradaki tene doğru yumuşak bir sesle, "Seni seviyorum," diye fısıldadı. Sanki oraya özel olarak fısıldamıştı. Sözleri ona söylemediğini düşünmek çok kolaydı.

Dudakları hareket edince soluğu kesildi. Adamın ağzı göğüs ucunu bulmuştu. Sonra aynı özeni diğer göğsüne de gösterdi. Elleri Georgiana'yı kavırıyor, kaldırıyor, okşuyordu. Kadının bu anı, bu dokunuşları, bedenini sevişini asla unutmamasını güvenceye alıyor gibiydi. Duncan göğüslerinin arasındaki tene doğru o sözcükleri fısıldarken, Georgiana, parmaklarını onun yumuşacık altın rengi saçlarının arasına geçirdi. "Seni seviyorum."

Dili ve dudaklarıyla bedeninde tapınmadık yer bırakmazken, hep bu sözcükleri söyledi. Bir ilahi, bir dua gibi. Sonunda Georgiana soluk soluğa kalana dek. O zaman kadını kendi bedeniyle kapladı. Bedeninin karşısındaki erkek bedeni sertti, sıcacıktı ve olağanüstüydü.

Duncan, gözlerinin içine baktı. Konuştu: "Seni seviyorum."

Georgiana da onu sevdi. Çaresizce uzandı, adamı kendine çekti. Öpücüğe bu zeki, olağanüstü adam için hissettiği her şeyi kattı.

Duncan yavaşça içine kaydı. Öyle doğru hissettiriyordu ki, sanki bunu binlerce kez yapmışlardı. Sanki birbirlerine aittiler, birbirlerinin sahibiydiler. Sonra anladı ki, bu adam onun sahibiydi. Hep olacaktı.

Hareketleri derin ve kusursuzdu. Uzun, olağanüstü okşayışlar, Georgiana'nın bedeninin yukarı doğru kavislen-mesine neden oluyordu. Ellerini daha fazla üzerinde his-

setmek istiyordu. Aşkını daha fazla hissetmek istiyordu. Duncan, sanki ne istediğini biliyormuş gibi eğildi, kulağına andını tekrar tekrar fısıldadı. Neden bu sözler miydi, yoksa adamın hareketleri mi bilinmez; sonunda Georgiana sadece onun verebileceği doyuma ulaşmak için yalvarır hale geldi. Duncan dondu, hafifçe doğruldu. Gözleri zevk ve acıyla kapanmıştı. Georgiana, onun dışarı çıkmak için kendisiyle savaştığını biliyordu. İçine boşalamamak için kendini geri çekecekti. Georgiana'yı riske atacak bir şey yapmazdı.

“Duncan!” Duncan gözlerini açınca, içlerindeki duygu fırtınası Georgiana’nın soluğunu kesti. “Benden ayrılma,” diye fısıldadı. “Bu kez gitme.”

Duncan, uzun süre kadının gözlerinin içine baktı; sanki sözlerinin gerçekliğini anlamaya çalışıyordu. Georgiana, başını iki yana salladı. “Bu kez beni terk etme,” dedi. Bir daha bunu yapamayacaklarını anlayınca, gözyaşları akmaya başlamıştı.

Duncan, dudaklarını yakıp kavuran bir öpücükle tutsak aldı. Daha önce paylaşmadıkları kadar derin, tutkulu bir öpüşmeydi. Aralarından elini indirerek başparmağıyla Georgiana’yı okşadı, kadın rahatlamayla bağırana dek durmadı. Ancak ondan sonra hareket etti, derine girdi, içine boşaldı.

Adam, üstüne yığıldı. Georgiana, kendini ona doladı. Gözyaşları akarken tüm bedeniyle adamı kucakladı ve ağladı. O anın güzelliğiyle ağladı. Yalnızca ikisi, dünyaya karşı. Kendi için ağladı. Onu bu yola iten özveri için. Bir söz vermişti ve tutacaktı da. Sadece artık neyi kaçırdığını bildiği için, sözünü tutmak daha da zor geliyordu.

Aşk.

Uyandıığında gitmişti.

Böyle olacağını biliyordu bilmesine, yine de içine dert olmuştu. Georgiana onu burada, kumarhanenin kalbinde bırakmış, tanrı bilir hangi dert için kendi başına savaşmaya gitmişti.

Kendi başımaydım. Savaşmak zorundaydım. Hem kendim için hem de Caroline için.

Artık kendi başına değildi.

Duncan onun savunucusuydu, bunu anlayamıyor muydu? Onun için savaşırdı, bunu göremiyor muydu? Sevdiği bu yeri, kumarhanesini kurtarmak için Duncan’ın elinden gelen her şeyi yapabileceğini bilmiyor muydu?

Belki kadına sonsuza dek sahip olamayacaktı ama en azından, onun için bunu yapabilirdi.

Tanrım! Ödülü geri çekmek zorundaydı. Geri çekmezse, Georgiana’yı ve kulübü mahvedebilirdi. Ayağa kalktı, hızlıca giyindi. Zaman yitirmemeliydi.

Ofis boştu. Saygı ve hayranlıkla masaya yaklaştı. Ge-orgiana’nın ilk kez bu odaya geldiği anı hayal etti. Daha çocuk sayılırdı. Kaç yaşındaydı, yirmi mi? Bir anlık risk için sosyetece damgalanmıştı. Küçük bir hata için.

Ve burada bir krallık kurmuştu. Bu masanın ardında.

Bir de Duncan, Londra’nın en çalışkan insanı olduğunu sanıyordu.

Parmakları kayıt defterini sıyırdı, masada öylece duran gümüş kaleme dokundu. Sanki yapılacak başka acil işlere koşturmak için kalem rastgele oraya bırakılmıştı. Bu düşünceyle gülümsedi. Bu

çalışkan kadını seviyordu.

Birbirleri için yaratılmışlardı.

Bu düşünceyle gelen üzüntü dalgasını göz ardı etti. Doğru olmasını o kadar çok isterdi ki. Onunla beraber bir gelecek kurmayı. Ama sırları çoktu. Sevdiği kadına sırlarının ağırlığını yükleyemezdi. Onu bir gün keşfedilme tehdidiyle dolu bir hayata çekemezdi. Bu ceza, Duncan'ındı.

Skandal da. Georgiana'yı bir kez daha skandalin içine çekemezdi.

Bakışlarını çevirince, masanın kenarından düşen küçük bir yığınla karşılaştı. Ona yakın mektup orada unutulmuştu. Daha önce, ofise girdiğinde masanın bu birbirine benzer kare kâğıtlarla kaplı olduğunu hatırladı.

Mektupları aldı, bakmaması gerektiğini biliyordu. Onu ilgilendirmezdi ama nedense kendini tutamıyordu. Her birinde, Chase'in imzası olarak tanıdığı güçlü kalem darbelerinden oluşan, siyah mürekkeple kaleme alınmış yazı vardı.

Hayır, Chase'in değil, Georgiana'nın.

Mektuplar, kumarhanenin üyelerine yazılmıştı. Kumarhanede yüzlerce kez gördüğü adamlara. Hiçbirinin ortak özelliği yoktu. Kimi gençti, kimi yaşlı. Kimi zengindi, kimi değil. Bir düğ, iki baron, iki tüccar...

Baron Pottle'a yazılmış mektubu aldı.

Mührün altına parmağını kaydırıp notu açtı. İçindeki tek satırı okur okumaz, korku tüm bedenini sardı.

“Bu gece, Melek düşecek.”

Kumarhanenin girişini hiç bu kadar kalabalık görmemişti. Elbette, daha önce de böyle bir günde **Melek**'te bulunmuştu. **Düşmüş Melek**'in son gecesi olacağına inandıkları için, tüm Londra bu gece burada toplanmıştı. Yüzlerce üye içeri akın ederken söylentiler, dedikodular havada uçuşuyor, herkesin elinde Georgiana'nın kaleminden çıkmış aynı kare not sallanıyordu.

Genç bir adam, bir iskambil masasının çevresinde toplanmış arkadaşlarına, “Bu ne anlama geliyor?” diye fısıldadı.

Gelen yanıt, “Bilmiyorum,” oldu. “Tek bildiğim, **Melek**'teki böyle bir gecenin tüm Britanya'daki yirmi balodan daha iyi olduğudur.”

Bu doğrudu. Üyelerin hepsi oradaydı. Salonu dolduran siyah paltolu, kalın sesli erkekler, bu gece parlak ipeklere sarınmış kadınlara karışmıştı. **Düşmüş Melek**'in leydilerinin bu gece ana salona girmelerine izin verilmişti. Sayıları epey çoktu ve maske takıyorlardı.

Georgiana ne planlıyordu?

Geldiğinden beri, gözleri onu arıyordu. O gün onu ve tüm kumarhane sahiplerini yitirmişti. Georgiana'nın odasından çıkıp giriş kata indiğinde, ortama sessizlik çöktü. Kapıların yumruklanmasını, bağırışları ve sokaktaki karmaşayı saymazsak elbette.

Chase'i mahvetmeyi ve Georgiana'yı özgür bırakmayı istemişti.

■ *iSM*

Bunun yerine, Georgiana'nın tüm emeklerini mahvetmişti.

“Ödül işi akıllıcaydı, West.” Yakınlardaki bir masadan tanımadığı bir adam karşısında belirmiş, bir eliyle omzuna vuruyordu. “O sıçanı deliğinden çıkarmanın vakti geldi, ne de olsa yıllardır ceplerimizi boşaltan hergeleyi tanımayı hak ediyoruz! Seni içeri almalarına da şaşırdım doğrusu!”

Bir başkası yaklaştı. “Ama hâlâ beş bin pound vermeye razı mısın? Yüzlercesi gelip para için yanlış ad verecektir.”

Yanlış ad verenler çoktan ofisinin kapılarını aşındırmaya başlamıştı. Majestelerinden tutun da Temple Bar balıkçısının oğluna² kadar herkes zan altındaydı. Yoluna devam etmeden önce, “Gerçeği anlarım,” dedi.

Aslında gerçeği anlayamamıştı. Georgiana'nın itirafından sonra düşününce, onun görüldüğü gibi olmadığını anlamasına yetecek bir düzine şey gelmişti aklına. Görüldüğünden daha güçlüydü, daha akıllıydı ve kumarhanesindeki masalarda her gece oynayan erkeklerden daha cesurdu.

West onu yanlış değerlendirmişti, Londra'nın geri kalanı gibi.

Salonun uzak köşesinde Vikont Langley'i bir oyun masasında heyecanla zar sallarken gördü. Çevresindeki tezahürata bakılırsa, şansı yaver gidiyordu. Duncan, üzerinde düşünmeden ilerlemeye başladı.

Vikonta doğru yaklaştı. Georgiana'nın balkonda koca adayının Langley olduğunu anladığı o ilk akşam aklına geldi.

O günden beri, adam iyi bir seçim olarak kalmıştı.

Lekesiz. Soylu. Georgiana'ya iyi bakardı.

Ya da West ona acı çektirmesini bilirdi.

Langley zarı attı. Yine kazandı. Duncan'ın göğsüne hüsrân çörekledi. Duncan'ın yitireceği kesinken neden bu adam kazanıyordu?

Uzun süre vikontu izledi. Yitirene ve zar krupiyeye geçene kadar. Çevreden duyulan sızlanmalara karşı zevk hissetmekten kendini alamadı. “Langley!” diye seslendi. Vikont ona döndüğünde, yüzünden şaşkınlık okunuyordu, daha önce hiç konuşmamışlardı.

Vikontu bir köşeye çekti. “Lordum, ben Duncan West.”

Langley başıyla onayladı. “Sizi tanıyorum. Destekleyicilerinizden biriyim... Bu sezon görüşülecek birçok yasa tasarısı için oyumu kazandınız.”

Övgü onu sarsmıştı. “Teşekkür ederim.” Evliliği destekliyordu ama adamı sevmek zorunda mıydı?

Duncan derin bir soluk aldı, bıraktı. Vikont başını bir yana eğmişti, yaklaştı. “Bayım, iyi misiniz?” diye sordu.

Değilim.

Georgiana, Vikontes Langley olunca sonsuza dek iyileşemeyecekti ama ona bunu borçluydu. Bu adamı borçluydu.

Kısasa kısas.

“Leydi Georgiana’ya kur yapıyorsunuz,” dedi.

Langley şaşırды, bakışlarını kaçırdı, sonra tekrar baktığında, West onun bakışlarındaki suçluluk duygusunu gördü. Duraksamasından ve bunun gelebileceği anlamdan —sanki Georgiana’ya kur yapmıyormuş gibi— hoşlanmaması gerekirdi.

Ama hoşlanmıştı.

Hem de nasıl.

“Yapmıyor musunuz?”

Langley tereddüt etti. “Bu yayınlanacak mı? Gazetelerinizin Leydi Georgiana’nın sosyeteye dönüşüne gösterdiği ilgiden haberim var.”

“Yayınlanmayacak ama umarım yayınladıklarımız olumlu bir izlenim yaratmıştır.”

Vikont gülümsedi. “Annem tüm parasını leydiye yatırıyor.”

Başarı.

Langley, sonunda yanıt verdi: “Bazıları leydiye yaklaşımımı kur yapmak olarak adlandırabilir.” Sesinden tereddüt okunuyordu.

Duncan, itirazını haykırmak istiyordu. Bu adam, şansın yüzüne güldüğünü görmüyor muydu? “Çıldırđınız mı? Leydi olağanüstü bir eş adayı. Olağanüstünün de ötesinde. Krallara layık bir kadın.”

Langley’in yüzündeki şaşkınlık, yerini merak duygusuna bıraktı. Dikkatle West’i inceledi. Duncan, sözlerini bitirdiğinde kendini ahmak gibi hissetti.

Vikont, bu kez yanıt verirken tereddüt etmedi. Sesinde anlayış gizliydi. “Bana öyle geliyor ki, leydiyi isteyen adam bir kral değil. Hatta tam tersi, unvanı olmayan biri.” Duncan’ın gözleri bu imayla kısıldı. Onu geren, imadaki gerçeklik payıydı. “Kendinizden söz etmiyorsunuz herhalde?”

“Sahip olamayacağınız bir şeyi istemenin ne demek olduğunu bilirim. Leydiyle neden bu kadar çok ilgilendiğinizi şimdi anlıyorum.” Langley duraksadı. Sonra, “Unvanımı sizin özgürlüğünüzle değiştirebilecek olsaydım, bir dakika beklemezdim.”

Duncan birden, sohbetten oldukça rahatsız oldu. “İşte burada yanılıyorsunuz. Unvansız olmanın özgür olmakla bir ilgisi yok. Hatta daha az özgür olduğumuz söylenebilir.”

Unvan, güvence sağlıyordu. Koruyordu.

Oysa West, her an keşfedilme korkusuyla yaşıyordu.

Ve bu korku, her zaman geleceğini gölgeleyecekti.

Vikontun bakışlarıyla karşı karşıya geldi. “Leydinin seçtiği sizsiniz.”

Langley gülümsedi. “Bu doğruysa, ki doğru olduğundan emin değilim, leydiyi eşim olarak almaktan onur duyacağım.”

“Ve ona iyi bakacaksınız.”

Vikontun kaşlarından biri yükseldi. “Siz bakmazsanız, evet.”

Unvanlı züppenin bu saygısızlığı, Duncan’ın en yakındaki oyun masasını onun başına geçirmek istemesine neden oldu. Ona bakamazdı. Kendi hayatının yükünü onun omuzlarına yükleyemezdi. Sırlarının yükünü.

Georgiana da bunu istemezdi.

Peki, ya evlenirsek?

Ne kadar uzun yaşarsa yaşasın, kollarındaki kadının yumuşak bir sesle dile getirdiği bu soruyu unutmaması olanaksızdı. Aptal bir düşün getirdiği küçük bir ihtimal olsa da son soluşunu verdiği anda, ister hapiste ister ipin ucunda olsun, bu sözler son düşüncesi olacaktı.

Kadının öyle demek istememesi önemli değildi. West’in bu sözlerin gerçek olmasını istemesi de önemli değildi.

Georgiana unvan istiyordu. Kızı için güvence, rahatlık ve sosyeteden kabul görececek bir ad istiyordu. Ve Duncan, bunların ne kadar önemli olduğunu herkesten iyi biliyordu. Onun bunlar için ne çok şeyden vazgeçebileceğini biliyordu.

Duncan bunları ona vermeliydi.

Vikont düşüncelerini böldü. “Ona bakacak, iyiliğini gözetecek kişi siz olmalısınız.”

“İyiliğini gözetiyorum,” dedi. “Bunu, size gelerek yapmayı seçtim.”

Langley bir süre bu sözleri düşündü, sonra başını salladı. “O halde kabul ederse, onunla evleneceğim.”

.w

Duncan, vikontun sözlerinin içinde yarattığı karmaşadan, öfke ateşinden nefret etti. Kaderi için tanrıya sövmek istedi: Onu, asla sahip olamayacağı bir kadına âşık etmişti.

Ama bunun yerine ağzından çıkan tek şey, “Sizin için yapabileceğim herhangi bir şey olursa lordum, gazetelerim emrinizdedir,” oldu.

Langley, ayakları üzerinde sallandı. “Düşündüğünüzden daha yakın bir tarihte ziyaretinize gelebilirim.” Vikont arkasını dönerek uzaklaştı ve Duncan yalnız kaldı. Kalabalığı izledi, onu bekledi.

Hemen yanı başında bir ses, “Görüyorum ki üyeliğin geri verilmiş?” dedi. Boume markisi. “Aptalca uğraşlarının sonuçlarını görebiliyor musun bari?”

Duncan irkildi ama karşı çıkmadı. Chase’in başına ödül koymuştu, hem kumarhaneyi hem de sahiplerini tehlikeye atmıştı. “Ne planlıyor?” diye sordu.

“Tek bildiğim, kahrolası bir hata yapmaya hazırlandığı. Ama Chase’e kimse söz geçiremez.”

“Nasıl bir hata?” diye sordu. Bakışlarını kalabalıktan ayırmıyordu. Çaresizce onu bulmaya çalışıyordu. Her ne yapacaksa, engel olmaya çalışıyordu. Chase’in maskesini indirene ödül vereceğini söyleyerek işleri karıştıran ken-disiydi. Bu karmaşayı temizleyecek kişi de kendisi olmalıydı.

“Pek bir şey söylemedi. Sadece bunun kendi seçimi olduğunu, en iyisinin bu olduğunu söyledi. Ayrıca artık her birimizin aile sahibi olmasının aptallığından, yeterince paramız olduğundan ve kulübün kendi kendini götürdüğünden söz etti.”

En derinlerde bir yerde korku belirdi. “Kulübü bırakıyor mu?”

Ama neden?

“Chase in ağzıyla aktarıyorum; her şeyi düşünmüş,” dedi Bourne. Ses tonundan bıkkınlık okunuyordu. Sanki yılların emeğini ve hayallerini bir kenara atan bir kadından çok, aptal bir kızın kaprislerinden söz ediyorlardı. Duncan, yüksek sesle küfretti.

“Daha fazla katılamazdım.”

Buna izin veremezdi. Onu başka bir şekilde kurtarmalıydı. Gözleri tekrar onu aramaya koyuldu.

“Nerede o?” “Chase’i tanıyorsam, esaslı bir giriş yapacaktır.” Bourne duraksadı. “Şundan emin ol, eğer bu gece ona herhangi bir şey olursa... Eğer bu gece Caroline’m adına bir zarar gelecek olursa...”

Duncan, markinin bakışlarıyla buluştu. “Sonuçlarına katlanacağım.”

“Sonuç mu?” diye alay etti. “Seni yok ederiz, hiç kimse yerini bulamaz.”

“Sanıyorum mesajımı oldukça açık ifade ettin.”

“Bunu hallettiğimize göre, sıra ikincisinde,” dedi Bourne. “Gitmesine izin verme.”

Bu sözler buz gibi olmasına, sonra sıcaktan yanmasına neden oldu. “İzleyemiyorum.”

Bourne sırıttı ama bakışlarını kalabalıktan ayırmadı. “Tanıdığım en zeki adamsın, West. Bence çok iyi izliyorsun.”

Gitmesine izin verme.

Sanki seçim şansı varmış gibi.

Kalabalık gittikçe daha gürültülü hale geldi. Kumarhanede içki bedava dağıtılıyor, masaların her birinde oyuncular şansın tadını çıkarıyorlardı. Kulüp, yükselen seslerle hayat doluydu. Krupiyelerin ilanları, oyun masalarındaki izleyicilerin tezahüratları, rulet oynayanların sızlanmaları... Yirmi bir oynanan masadaki kartların çuhaya sürtünme sesini bile duyabildiğine ant içebilirdi.

Her bir ses daha belirgin, daha şahane geliyordu; çünkü artık hepsinin Georgiana’nın eseri olduğunu biliyordu.

“Chase’in hakkını vermeli,” dedi Bourne. Gözleri salonda geziniyor, önlerindeki oyuncuların sayısını gözden geçiriyordu. “Bu gece kapılar kapandığında, en iyi hasılatımızla veda edeceğiz.”

“Onu durdurmalıyım.”

Boume, bir kaşını kaldırdı. “İtiraf etmeliyim, öyle yapacağımı umuyordum. Beslemem gereken bir ailem var.” Bourne markizinin Britanya’daki tüm aileleri beslemeye yetecek kadar parası vardı ama Duncan’m markiyle tartışmaya girecek vakti yoktu. “Nerede olabilir?”

Boume, başını vitraya doğru kaldırdı, camdaki Luci-fer’in yansıması kulübün zeminine vuruyordu. “Tahmin hakkım olsaydı...”

Duncan harekete geçmişti. Kalabalığı yarararak ilerliyor, masaların arasından dolanıyor, salonun köşesindeki korunaklı kapıya doğru gidiyordu. Arkasından biri ona seslendiğinde, neredeyse hedefine varmıştı. Sesin sahibi Düşmüş Melek’te hem tanınan biriydi hem de bir yabancıydı.

Sonuçta, Tremley kontu kulübe üye değildi.

Duncan bunu adama söylediğinde, Tremley gülümseyerek yaklaştı. “Bu gece davetliydim. Senin Anna

tarafından. Hoş bir kadın olduğunu duymuştum ama insan ne kadar olağanüstü olduğunu tanışana dek anlamıyor.” Duncan öfkeleni. Tanışmalarını bırakın, Tremley’in Georgiana’yla aynı havayı solumasına bile dayanamıyordu. “Ne yaptın?”

“Senin yaptığından farklı bir şey yapmadım.” Tremley alayla gülümsedi. “Elbette, sen olayı biraz daha allayıp pulladın... Chase’in kimliğine beş bin pound, ha? Chase’in arkasına yaslanıp insanların onun kimliğini açığa

çıkarmalarını izleyeceğini mi sandın? Ben sorunu kökünden çözdüm.”

Duncan dondu. “Neyi çözdün?”

“Senin kadın... Bir anlaşma yaptık. Doğrusu çok tatlıydı.”

Hayır!

Tremley söylemeden, neyin geleceğini anlamıştı. “Senin için yaptı, seni zavallı yaratık! Chase’in sırlarını açığa çıkarırsa seni kurtarabileceğini düşünüyordu.” West’e baktı. “İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz.”

Onu kurtarmak için yapıyordu.

Tıpkı söylediği gibi.

Tremley ona bir seçim sunmuştu: Kulübü ya da West.

Seni seçiyorum.

Seçimini tereddüt etmeden yapmıştı.

Bana güvenmelisin.

Hayatını mahvetmesine izin veremezdi. Zorlukla kurduğu bu hayatı bırakmasına izin veremezdi. Düşüncelerinde bir şey belirdi. Akıma yatmayan bir şey. Planı kimliğini açığa vurmaksa, bunun Tremley’in işine yaramayacağı açıktı. Chase’in kim olduğunu tüm dünya bilse de Tremley, sırlarını elinde tutan ***Melek***’e borçlu kalmaya devam edecekti.

Ama artık, alçak herif Georgiana’yı nasıl oynatacağını biliyordu.

Ve bu kozu istediği an kullanmaktan çekinmezdi. Sonsuza kadar. Duncan’ın hayat boyu ensesinde olduğu gibi, aynı tehditle Georgiana’yı ve kumarhaneyi de isteklerine amade edebilirdi.

Duncan’ın artık canına tak etmişti.

Yıllarını Tremley’in onu ihbar edeceği anı, hapse girmeyi, asılmayı bekleyerek geçirmişti. Yıllarını büyük bir servet biriktirerek geçirmişti. Olur da hapse girerse Cynt-

hia'nın güvende olmasını istemişti. Ayaklarına kapanmış, yerlerde sürünmüş ve Tremley'in emirlerinden bıkmıştı.

Artık yeterdi.

Ağzını açıp kontu tam da bunu söylemek üzereydi ki, salonun ucundan sesler yükseldi. Georgiana orada, oyun masalarının üstünde duruyordu. Baştan aşağı kırmızılar içindeydi. Arkasında Lucifer duruyordu.

Yapacaktı.

“Beyefendiler! Beyefendiler!” diye seslendi, elleriyle susmalarını işaret etti. “Ve hanımefendiler!” Salonun köşesindeki maskeli kadın grubuna baktı.

Yerde, masanın yanında duran bir adam ayağına uzandı. West çoktan harekete geçmiş, iti yok etmeye hazırdı. Georgiana terbiyesiz herifin bileğine basınca acı dolu bir ses duyuldu. “Ah!” dedi Georgiana. Gülümsüyordu. “Kusuruma bakmayın, Lord Densmore. Elinizin ayağıma o kadar yaklaştığını fark etmemişim.”

Erkeklerin kahkahaları salonda yükselirken West durdu, Georgiana ise devam etti. “Bu bilgilendirici gecede bizimle birlikte olduğunuz için hepimiz çok mutluyuz.”

Kahretsin!

Yapacaktı.

Ona doğru ilerlemeye çalıştı ama salon çok kalabalıktı, ilerleyemiyordu. Ne de olsa, beklenen olay olmak üzereydi.

“Hepinizin bildiği gibi değerli dostumuz Duncan West, Chase'in kimliğine ödül koydu...”

Sözleri yuhalamalar, tıslamalar ve onaylamalarla karşılanırken West dondu. Birkaç kişi sırtını sıvazladı. Bir adam, “Senin peşinde West,” diye fısıldadı.

“Ve hiç kuşkumuz yok ki, siz kurnaz beyefendilerden biri er ya da geç ***Melek***'in kurucusu hakkındaki gerçeği keşfedecekti.” Duraksadı. “Sonuçta beş bin pound, bir grup kumarbaz için büyük bir para.”

1

Chase İngilizcede avlamak anlamına geliyor, (ç.n.)

2

Bir balıkçının oğlu olan William Crockford sayılara ve olasılık hesaplarına olan yeteneğini keşfetmiş, St. James Sokağında seçkin bir kumarhane kurarak Londra'daki asillerin ceplerini boşaltmıştır. 19yy'da Londra'da işçi sınıfından gelip zirveye tırmanan bu adam hikâyesiyle diğerlerine örnek olmuştur, (ç.n.)

Tekrar gülüşmeler duyuldu ama Duncan önemsemedi. Georgiana'ya ulaşmaya çalışıyordu. Nasıl olursa olsun, onu durdurmalıydı.

“Ama biz burada adalete inanırız! Ya da en azından, ceplerimizi doldurmanın adaletine. O halde itiraf zamanı...” Dramatik bir etki yaratmak için duraksadı ve Duncan ona zamanında yetişemeyeceğini anladı.

Kollarını iki yana açtı. “Chase benim!”

Duncan, ona inanmayacaklarını hiç düşünmemişti ama salonda dalgalanan kahkahalarla birlikte onu, kulübü nasıl kurtaracağını, hepsini nasıl özgür kılacağını anladı. Georgiana ona kaç kez söylemişti?

İnsanlar, inanmak istediklerine inanırlar.

Ve salondaki erkeklerin hiçbiri, Chase'in kadın olduğuna inanmak istemiyordu.

En yakınındaki iskambil masasına gitti, üzerine çıktı ve Georgiana'ya döndü. Rahat ve alaycı bir sesle, “Kanıt göstermezsen parayı alamazsın Anna,” dedi. Gözlerini salonda gezdirdi. “Başka duyurusu olan var mı? Chase'in kurduğu bu olağanüstü mekânda, tekrar ediyorum. Onun kimliğine beş bin pound öneriyorum. Hemen bu gece ödeyeceğim.”

Durdu, Georgiana'nın iş ortaklarının ne yapmaya çalıştığını anlayacak kadar akıllı olmalarını umdu.

tik Cross kendini gösterdi, rulet masasına tırmanmıştı. “Sanırım Chase benim desem, inanmayacaksınız, değil mi West?”

Duncan, başını iki yana salladı. “İnanmam.”

“Peki, ya ben?” Temple, salonun diğer köşesinde yirmi bir masasının üzerindeydi. Aşağı uzandı, karısını da masaya çıkardı. “Belki de düşestir?”

Majesteleri yüksek sesle ilan etti: “Chase benim!”

Tüm salon kahkahalara boğuldu.

w

Georgiana'ya minnettar olan herkes birer birer dikilip Chase'in kendisi olduğunu öne sürdüler. Kulübün güvenlik görevlileri, orkestra şefi, Bourne, krupiyeler. *Melek*'te çalışan kadınlar... İki uşak... Kulübün Fransız aşçısı her nasılsa sesleri duymuş, mutfaktan gelmiş, rulet masasının üstüne çıkmış ve “La Chasse!” diye bağırmişti.

Sonra diğerleri de eğlenceye katıldı. Onunla hiç tanışmamış, hiç yanma yaklaşmamış adamlar bile, “Chase benim,” diye bağırıyor ve gülüşmelere katılıyorlardı.

Salondaki her ilanla birlikte cesurca bağırılan her “Chase benim,” cümlesiyle birlikte üyeler güldü ve Chase bir mite dönüştü. Bir efsane olmuştu.

Duncan, Georgiana’ya baktı. Masanın üstünde şaşkınlık dolu bir ifadeyle duruyor, çevreyi izliyordu. Herkes terddütsüz ona destek veriyordu.

Georgiana da Duncan’a baktı. Gözleri yaşlarla parlıyordu. Duncan, masaların üzerinden atlayarak ona gitmek, ne kadar çok sevildiğini söylemek istedi. Ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu söyleyecekti.

“Hayır!” Tremley kontu yerden çığlık attı. Duncan dönünce, adamın bağırarak kendine doğru geldiğini gördü. “Bu doğru değil!” Bir başka masaya tırmanıp Duncan’a döndü. “Fahişenle bu oyunu ayarladınız; çünkü geçmişini sır olarak saklamak istiyorsun!”

Kontun sesindeki öfke, sessizliğe neden oldu.

Tremley, salona doğru döndü. “Kendinize bir sorun, gazetelerinizi kimden alıyorsunuz? Bu adam nereden geldi? Nasıl bu kadar yükseldi?”

Duncan, Georgiana’ya baktı. Onun şaşkın, korku dolu bakışlarını görünce, yolun sonuna geldiğini anladı. Tremley her şeyi açıklayacak ve Duncan her şeyini yitirecekti.

Tuhaftır ki, önemsemiyordu. Önemli olan tek şey, Ge-orgiana’nın güvende olmasıydı.

Tremley, son sorusunu sordu: “Bu adam gerçekte kim? Adı ne?”

t oo

Tremley’in sözleri yankılanırken, salona sessizlik egemendi.

Duncan, Georgiana’ya baktı. Sonrasında gelecek şeye hazırdı. Kırmızı dudakları cesur bir gülümsemeye kıvrılırken, gülüşü bakışlarına ulaşmıyordu.

Bakışları korku doluydu.

“Sakın onun adı da Chase olmasın, lordum?”

Ve sevdiği bu güzel, akıllı kadın bu tek, tam yerine oturan cümleyle tüm kumarhaneyi kahkahalara boğdu. Duncan’ı kurtarmıştı. Tüm dünyanın gözü önünde onu kurtarmıştı ama kimse farkına varmamıştı.

Kahkaha tufanı, Tremley’i çılgına çevirdi. Paltosunun içine uzandı, cebinden bir tabanca çıkarıp namlunun ucunu West’e çevirdi. “Seninle işim bitti!”

Tremley tabancayı çıkardığı an kumarhanedeki kahkahalar dinmiş, yerini şaşkın bakışlar almıştı.

Georgiana’nın tüm düşünebildiği, Duncan’dı.

Onu bir tehditten kurtarmıştı, sadece bir başkasında yitirmek için. Salonun karşısındaki BourneTa Temple'a baktı, ikisi de Tremley'in bulunduğu yere yönelmişlerdi ama çok uzaktaydılar ve kulüp de çok kalabalıktı. Asla zamanında yetişemeyeceklerdi.

Duncan, ellerini havaya kaldırdı. "Lordum," dedi. "Bunu yapmak istemiyorsunuz."

Tremley güldü. "Dünyada bundan daha çok yapmayı istediğim bir şey yok. Hangi cüretle benim günahlarımı bana karşı kullanabileceğini düşünürsün? Kim olduğumu unuttun mu?"

"Kim olduğunuzu biliyorum," dedi Duncan. "Çoğu insan bilir. Buradaki herkes de biliyor. Beni öldürürseniz, bunu da bileceklerdir."

"Ama önemsemeyeceklerdir."

"Bence önemseyeceklerdir," dedi Georgiana. Sesinin korkulu çıkmamasından gurur duydu. Oysa o silah ateş alırsa diye çok korkuyordu.

Onu ne kadar çok sevdiğini asla söyleyemeden Duncan'ı yitireceğinden korkuyordu. Onsuz bir hayattan çok korkuyordu.

Tremley tabancayı ona çevirdi. Georgiana, ömrü boyunca bu kadar rahatladığı bir an daha var mıydı, bilemedi. Duncan artık namlunun ucunda değildi. "Seni öldürürsem, önemseyeceklerini sanmam."

"Hayır!" Duncan'ın bağıırışı öfke doluydu. Georgiana göz ucuyla onun masaların üzerinden atlayarak konta doğru ilerlediğini gördü.

Georgiana dikkatini tabancaya verdi, Tremley'in ateş edecek cesareti olup olmadığını merak ediyordu. Ölürse Caroline'a ne olur, diye merak ediyordu.

O ölürse Duncan'ı kim sevecekti?

Keşke Duncan'a onu sevdiğini söyleyecek cesareti olsaydı. Bir kerecik söyleyebilseydi.

"Söyleyin, lordum." Georgiana, yan tarafından gelen güçlü sese doğru döndü. Duncan'm arkasındaki masada, maskeli bir kadın duruyordu. "Seni öldürsem kim önemseyecek, seni hain pislik?"

Leydi Tremley'di bu.

Duncan, Tremley'in üstüne atlayıp onu yere düşürmeden saniyeler önce, Georgiana sesin sahibini tanımıştı. Büyük salonda bir silah sesi duyuldu.

Tremley'le Duncan masadan düştükten hemen sonra, Georgiana harekete geçti; kalbi göğsünde çırpınırken, onlara doğru ilerledi.

Kalabalık çığına döndü. Bağırıyor, dağılıyor, silahtan uzaklaşabilmek için birbirlerini eziyorlardı. Duncan'ı bulamıyordu. Tabancanın patlama sesiyle kalabalığın dağılması arasında bir yerde onu yitirmişti.

Masaların üzerinden atladı. Yüksekte kalarak rulet, is-

toz

kambil ve yirmi bir masalarını geçti. Duncan'ın dakikalar önce olduğu yere vardı.

Güvende olması için dua ediyordu.

Onu bulduğunda, sırtüstü yerde yatıyordu; gözleri ka- (palıydı. Yanma atladı. Adını sayıklıyordu. "Hayır..." diye ' fısıldadı. Ellerini göğsüne götürüp paltosunun düğmelerini çözdü. "Hayır, hayır, hayır, hayır!" Bir ilahi gibi bu sözleri sayıklarken, ellerini ceketinde gezdirdi. Kan ya da yara var mı diye bakıyordu.

Duncan, ellerini yakaladı. "Dur!"

Georgiana'nın soluğu kesildi. "Yaşıyorsun!"

Gözleri açıldı. "Evet."

Georgiana gözyaşlarına boğuldu.

"Ah, aşkım!" dedi. Doğrularak kadını kollarının araşma çekti. "Hayır, ağlama." Alnına bir öpücük kondurdu. "Tanrım!" Saçlarının arasından fısıldadı. "Olağanüstüsün. Beni kurtardın; harika, kusursuz kadın."

"Öldün sandım," dedi.

Duncan, başını iki yana salladı. "Ölmedim." Bakışlarını ileri çevirince, Tremley'in cansız bedeninin yerde yattığını gördü. "Leydi, keskin nişancıymış."

Tremley ölmüştü.

Duncan paltosunu düzeltti, bir süre ceplerini yokladı, sonra dönüp yeri aramaya koyuldu.

"Ne oldu?"

Duncan eğildi, halıdan bir şey aldı. "Çaresizce bana dokunduğun sırada, neredeyse en değer verdiğim varlığımı yitirmeme neden olacaktın." Doğruldu. Parmaklarının arasından bir tüy sallanıyordu.

Georgiana'nın tüyü.

Worthington balosunda ilk karşılaştıklarında Georgia-na'nın saçından aldığı tüy.

Tüyü tekrar ceketinin cebine, kalbinin üstüne yerleştirdiği sırada, Georgiana'nın gözyaşları yeniden akmaya

Uf

başladı. Duncan uzandı, yaşları yanaklarından sildi. “Ağlama, sevgilim. Ben iyiyim. Buradayım.”

Ama ne kadar kalacaktı?

“Seni öldürecek sandım,” dedi. “Seni yitireceğimi sandım.” “Beni öldüremedi. Ve beni asla yitirmeyeceksin. Başkasını gözüm görmüyor. Benim için başka kimse olmayacak. Sonsuza dek.”

Georgiana onu seviyordu. Bunu ona söylemeliydi. Ama Duncan, Leydi Tremley’i işaret ediyordu. “Kocasını öldürdü. Onu ipin ucundan kurtaracak bir şeyler yapmalıyız.”

Evet. Yapması gerekenlerden biriydi.

Anna ayağa kalkınca, tüm salon sessizliğe gömüldü. Herkes gecenin olayları karşısında şaşkına dönmüştü. Ama hiçbiri Leydi Tremley kadar kötü görünmüyordu. Kocasının cinayeti ve tetiği çeken kişi olmak onu dehşete düşürmüştü.

Ve bu bir cinayetti; **Düşmüş Melek**’in sahipleri birbirlerine bakarken, Lord Tremley’in cesedi yerde soğuyordu. Bir şey yapılmalıydı, dünya üzerinde ölmeyi hak eden biri varsa, o da bu adamdı.

Georgiana, sessizce salonu inceledi. Sonunda yönetimi eline almaya karar vererek oyun masasının üstündeki yerine geri çıktı. “Her birinizin bizimle paylaştığınız sırları olduğunu hatırlatmama gerek yoktur sanırım.”

Temple, hemen ne demek istediğini anladı ve masalardan birinin üzerine tırmandı. “Bu gece burada olanlarla ilgili tek söz eden olursa...”

Bourne da anında bir masanın üzerindeydi. “Bu gece burada bir şey olduğundan değil...”

Georgiana, “Kendini koruyan birini gördünüz, o kadar,” dedi.

Duncan da ona katılarak, “Ve elbette tamamen masum iki insanı,” dedi Duncan.

]

Cross, yerden konuşmaya katıldı. “Ama bu bilgi bu salondan dışarı çıkacak olursa, sırlarınız...”

“Çok güçlü bir adamın elinde olan sırlarınız...”

Duncan da masaya tırmanmış, Georgiana’nın arkasında duruyordu. “Gazetelerimde basılacak.”

Bu sözler akıllarda yer ederken, salonda anlık bir sessizlik oldu. **Düşmüş Melek**’m üyeleri buraya neden geldiklerini, ücretlerinin sırlarla ödendiğini hatırladılar.

Herkes hemen kumara döndü.

Georgiana ve Duncan buldukları yerden inerek salonun bir köşesine çekildiler; birbirlerine bakarak gülümsediler.

Tremley ölmüştü. Ve Duncan hayattaydı.

Yaşıyordu ve özgürdü. Gelecek için korkusu kalmamıştı.

Tehditler, onları kullanan adamla birlikte gitmişti.

Duncan eğilip kadının kulağına fısıldadı. “Harika bir takım olduk, aşkım.”

Doğruydu.

Birlikte olağanüstüydüler.

Georgiana derin bir soluk aldı. Yaşadığı dehşet, düzgün soluk almasını engelliyordu. “Seni öldürecek sandım,” diye tekrar etti. “Ve daha sana söyleme şansını bulamamıştım. Ben..”

Bakışlarında bir şey belirdi. Zevke benzer bir şey, sonra yerini pişmanlığa bıraktı. Dudaklarını alnına bastırarak, “Söyleme,” diye fısıldadı. “Bana, beni sevdiğini söyleme. Bunu bilirim gittiğinde dayanabilir miyim, bilmiyorum.”

Gittiğinde.

O an anladı ki, bu gece ne olmuş olursa olsun, Ge-orgiana’yı etkilemiyordu. Yarın yine bir unvana ihtiyaç duyacaktı.

Yarın, yine Caroline’ı düşünmesi gerekecekti.

Unvan. Saygınlık. Chase, Anna ve West kurtulmuştu ama Georgiana hâlâ skandalin içindeydi.

Göğsünde beliren acıyı göz ardı etti. Duncan haklıydı ve geri kalan her şey önemsizdi.

Bu gece her şey değişmişti. Ve her nasılsa, hiçbir şey değişmemişti.

İki gün sonra Georgiana, ağabeyinin evindeki yatağında, sabah çiçek kokularıyla uyandı ve kızının yüzünü gördü.

İki gün önce Duncan West’in *Düşmüş Melek’i* terk ettiğinde hissettiği derin, sonsuz acı hâlâ duruyordu.

Gececek gibi de görünmüyordu.

Yatağın kıyısından Caroline, “Bir şey oldu,” dedi. “Bilmen gerekir diye düşündüm.”

Bir değil, binlerce şey olmuştu. Kulübü kurtulmuştu. Kimliği de sırlarıyla birlikte korunmuştu. Hain öldürülmüş, karısı kurtarılmıştı. Çoktan Yorkshire’a, yeni hayatına doğru yola çıkmıştı.

Ve Georgiana aşkı öğrenmişti. Ne çare, bu duyguya arkasını dönmekten başka seçim şansı yoktu.

Ama Caroline’ın bunlardan söz ettiğini sanmıyordu.

Georgiana yatağında doğrularak oturdu, Caroline'a yer açmak için kenara kayd. Kızı her zamanki gibi yanına tırmanmadı. "Ne oldu?" Kızının saçma gelişigüzel bir biçimde yerleştirilmiş pembe güle dokundu. "Bu nereden geldi?"

Uzanıp başındaki gül goncasına dokunurken, Caroline'ın yeşil gözleri heyecanla parlıyordu. "Sana çiçek geldi. Çok fazla." Georgiana'nın eline uzandı. "Gel. Görmelisin."

Georgiana, güzel görünmekten çok, üzerine bir şeyler geçirmek için giyindi. Caroline'm peşinden oturma odasına inmeden önce en rahat pantolonunu, yarım korsesini ve ince keten gömleğini giydi. Bir düzine buket onu bekliyordu.

İki düzine. Daha da fazla.

Güller, şakayıklar, laleler ve sümbüller... Aranjmanlar farklı büyüklüklerde, şekillerde ve renklerdeydi. Soluğu kesildi; bir anlığına Duncan'dan geldiklerini sandı.

Sonra gözü at şekli verilmiş beyaz gül buketine ilişti. Bir kaşım kaldırdı. "Başka bir şey mi oldu?"

Caroline gülümsedi. Krema kavanozuna düşmüş bir kedi gibi görünüyordu. "Bir başka karikatür var." Geor-giana'nın kahvaltı tabağının yanındaki gazeteyi kaldırdı. "Bu kez, iyi haber."

Korku Georgiana'yı sardı. Herhangi bir karikatürün iyi haber olarak nitelendirilebileceğine ihtimal vermiyordu.

Yanılmıştı.

İşte orada, **Londra Haberleri**'nin ön sayfasındaydı. Hem tanıdık hem de en ince ayrıntısına kadar farklıydı. At üstünde bir kadın, güzel giysiler içinde, kraliçelere layık bir giysiyle, uzun saçları arkasında dalgalanıyor. Daha ufak bir ata binmiş bir kız, gülümsüyor, kendi harika giysisini kuşanmış, arkasından geliyor.

Ama önceki karikatürde ailesi ve izleyenler Georgiana ve Caroline'ı küçümserken, bu kez farklıydı. Bu karikatürde çevreleri diz çöken, bağılıklarını sunan kadın ve adamlarca çevrelenmişti. Tıpkı birer kraliçe gibiydiler.

Başlıkta şöyle yazıyordu:

"Beyaz Atlarına Binmiş Hoş Leydiler, Londra'nın Kalplerini Fethediyor"

Çevrelerindeki kalabalığın çoğu erkeklerden oluşuyordu. Bazıları üniformalıydı; bazıları da gece giysileri giymişlerdi. Georgiana'mn dikkati, ön plandaki bir adama kilitlendi. Onu düz burnundan ya da sarı saçlarından ta-nımasaydı bile, ceketinin cebinden fırlayan kuş tüyünden kim olduğunu anlardı.

/m

Georgiana'nın saçından aldığı tüy.

Düşmüş Melek'te öldürülme tehlikesi atlattıktan sonra kurtardığı tüy.

Karikatür, gerçekten de iyi çıkmıştı.

Caroline, "Bence bizi anlatıyor," dedi. Sesinden gurur ve zevk yansiyordu.

"Bence haklısın."

"Gerçi neden bir kedi taşıdığımı anlayamadım." Georgiana, Hyde Park'ta yürüdükleri o günü hatırlayınca, gözyaşları akacak gibi oldu. O gün Duncan'a, Camiine'in normal bir hayata sahip olmasını istediğini söylemişti. "Çünkü normal kızlar kedi besler."

Caroline gözlerini kırptı. "Peki. Şey, beyaz güllerden yapılan atın da bu nedenle geldiğini düşünüyorum. Yine de biraz aşırıya kaçtığını belirtmeliyim."

Georgiana güldü, gözyaşları akıyordu. "Haklı olabilirsin." Sefil şeylerin dökülmelerini engelleyemiyordu.

"Çok güzel bir karikatür, sen de öyle düşünmüyor musun?" Caroline ona baktı. Yaşlan fark etmişti. "Anne?" Georgiana, yanaklarına düşen yaşları sildi, gülerek geçiştirmeye çalıştı. "Aptalca," dedi, derin bir soluk aldı. "Ama Bay West incelik göstermiş."

Caroline'm düşünceli bakışları kısıldı. "Bay West'ten geldiğini mi düşünüyorsun?"

Düşünmüyordu, biliyordu. Yine de, "Bu onun gazetesi," dedi. Başını eğip kızma baktı, beyaz gül saçından düşecek gibi duruyordu. Eğildi, başına bir öpücük kondurarak kendine bunun için yaşadığını hatırlattı. Bu kız için. Onun geleceği için. "Bunları kimler göndermiş, bakalım mı?"

Caroline gelen kartlarla mesajları toplarken, Georgiana parmaklarını bir kez daha karikatürün üzerinde gezdirdi. Duncan'ın omzunu, kollarının hatlarını okşadı. Kendini karikatüre koymuştu.

m

Georgiana'dan vazgeçse de; ona başından beri istediği şeyi veriyordu, hem de onu aşkıyla onurlandırıyor.

Georgiana, istediğini düşündüğü şeyi aslında istemediğini fark etti.

Caroline mesajlarla döndü. Kartları ayırmaya başladıklarında, her çiçek gönderenin bir diğerinden daha nitelikli olduğunu gördüler. Savaş kahramanları. Aristokratlar. Beyefendiler.

Hiçbiri bir gazeteciden gelmemişti.

Kart yığınının sonuna yaklaştıkça, daha da sabırsızlandı. En azından bir buketin ondan gelmesini umuyordu. Onu tamamen terk etmediğini umuyordu. Oysa tamamen hayatından çıktığını biliyordu.

Bana, beni sevdiğini söyleme. Bunu bilirsem gitmene katlanabilir miyim, bilmiyorum.

Ona söylemeliydi. En başından. Onu sevdiğini anladığı ilk an. Ona gerçeği açıklamalıydı. Onu sevdiğini söylemeliydi. Kendi hayatı, geleceği ve dünyası üzerinde söz sahibi olsa... Onu seçeceğini söylemeliydi.

Odanın kapısı çalındı; ağabeyinin kâhyası içeri girdi. “Leydim?” Sözcük her zamanki gibi eleştiri barındırıyordu. Ağabeyinin nemrut kâhyası, evdeyken pantolon giymesinden hoşlanmıyordu. Ama onu görmeye kimse gelmiyordu ki.

Adama döndü, umutları yükselmişti. Belki de bir başka kart gelmişti. **Ondan.** “Evet?”

“Bir ziyaretçiniz var.”

Gelmişti.

Anında ayaklanmış, odadan fırlamış, çaresizce onu görme isteği içinde, giriş salonuna uçarcasına girmişti. Orada şapkası elinde bekleyen adamı görünce, durdu.

Duncan değildi.

“Ah,” dedi.

Vikont Langley döndü, Georgiana’yı görünce bakışlarında şaşkınlık belirdi.

Langley nazikçe, “Bir ‘ah’ da benden,” dedi.

Kâhya boğazını temizledi. “Geleneklere uygun olarak, ziyaretçiler konuk odasında kabul edilir, orada karşılanır.”

Georgiana hizmetliye baktı. “Vikontu burada karşılayacağım.”

Kâhyanın hoşnut olmadığı belliydi ama sessizce ayrıldı. Georgiana, dikkatini Langley’e yöneltti. “Hoş geldiniz, lordum.” Hafifçe reverans yaptı.

Langley ağzı bir karış açık, onu izliyordu. “Biliyor musun,” dedi. “Daha önce pantolon içinde reverans sunan bir kadın görmemiştim. Biraz komik görünüyor.”

Söz konusu pantolon içindeki kadın, ellerini kalçalarına sürttü, ufak bir gülümseme sundu. “Daha rahat. Kimseyi beklemiyordum...”

“Salık vermeme izin verirsen...” Elindeki gazeteyi kaldırdı. “Konuk beklemelisin. Sosyetenin konusu sen-sin. Kapını aşındıracak birçok ziyaretçiden ilki olduğuma eminim.”

Georgiana, adamın gözlerinin içine baktı. “Sosyetenin herhangi bir şeyi olmak istediğimden emin değilim.” “Çok geç. İki hafta hakkında hayranlık dolu yazılar okuduktan sonra, elbette seni aramıza kabul ettik.” Duraksadı. Sonra, “Sanırım ‘yaşasın’ gibi bir şey demem gerekiyor?” dedi.

“Yaşasın, iş görür.” Güldü. “Resmiyete hiç gerek duymadık.”

Başını iki yana salladı. “Hayır, lordum.”

Langley gülümsedi. Eğildi. “O halde, bu doğru olduğuna ve seni pantolon içinde gördüğüme göre, formaliteleri bir kenara bırakabiliriz.”

Gülümsedi. “Bu beni hoşnut eder.”

“Benimle evlenmeni istemek için geldim.”

Yüzü düştü. İsteyerek olmamıştı ama kendini tutamamıştı. Bu, elbette başından beri istediği şeydi. Onu titizlikle seçmişti.

Ama birden fazlasını istedi. Anlaşmalı bir evlilikten çok, çok daha fazlasını. Hayat ortaklığı, güven ve bağlılık istedi. Ve aşk.

Ve tutku.

Duncan’ı istedi.

“Önerimin seni mutlu etmediğini görüyorum,” dedi vikont.

“Ondan değil.” Gözyaşları yine akmaya başlamıştı, durduramıyordu.

Son kırk sekiz saatte ona hangi kahrolası şey olmuştu böyle?

Langley gülümsedi. “Ah, şey, bazı kadınların evlilik önerisi karşısında gözyaşlarını tutamadıklarını duymuştum. Ama bu çoğunlukla mutluluktan olur, değil mi? Bir kadın değilim, evlilik önerisi konusunda uzman da sayılmam...” Sustu.

Georgiana, bu sözlere güldü, gözlerindeki yaşları sildi. “Seni temin ederim lordum, ben de evlilik önerisi konusunda uzman değilim. Hatta bu yüzden bu karmaşanın içindeyiz, hatırla.”

Langley kollarını açıp yeri işaret edene dek, bir süre sessiz kaldılar. “O halde, diz çökeyim mi?”

Başını iki yana salladı. “Ah, diz çökmemeni dilerim.” Duraksadı. “Üzgünüm. İşleri daha da karmaşık hale getiriyordum.”

“Biliyorsun, öyle yaptığını düşünmüyorum,” dedi yumuşak bir sesle ve Georgiana’nın yanına gitti. “Bence sadece bugün sana evlenme önerenin ben olmamı istemiyorsun.”

“Bu doğru değil,” diye yalan söyledi. Oysa onu daha uzun, daha sarışın ve daha kusursuz bir adam olarak hayal ediyordu.

“Bence öyle. Hatta bu öneriyi başka bir adamın yapmasını istiyorsun. Benden çok farklı bir adamın. Unvanı olmayan. Zeki birinin.” Georgiana’nın bakışları ona dikildi. Nasıl biliyordu? Langley, ayaklarının üzerinde sallandı. “Anlayamadığım şeyse, ona sahip olabileceksen neden benimle yetindiğin.”

Georgiana, buna ne karşılık vereceğini bilemedi. İşleri gerçekten karmaşıklaştırıyordu. “Seninle evlenme şansına erişmek yetinmek değildir, lordum.”

Langley gülümsedi. “Elbette öyle. Ben Duncan West değilim.”

Yalan söylemek ya da anlamazlıktan gelmek işe yaramayacaktı. Zaten saygısını kazanmış bu adama yalan söyleyemeyecekti. “Nasıl bildin?”

“Aynı kulübe üyeyiz. Bana geldi. Seninle evlenmemi söyledi.” Georgiana bakışlarını kaçırdı, isteseydi bile din-lememezlik edemezdi. “Bana seni övdü. Seninle evlenirsem çok şanslı sayılacağımı söyledi. Ben de ikna oldum. Ne de olsa, bunun anlaşmalı bir evlilik olduğunu ikimiz de biliyoruz. En iyi evlilikler bile daha azı üzerine kurulmuştur.” Georgiana dikkatini tekrar ona verdi. “Sonra, tuhaf bir şey oldu.”

“Ne oldu?” Hayatı bu sözlere bağıymışçasına çaresizce onları duymayı bekliyordu.

“Onu ne kadar çok sevdiğini gördüm.”

Telaşlandı. “Ne demek istediğini anlamadım?” Langley gülümsedi. “Endişelenme. Hepimizin sırları var. Ve burada pantolonla dikilmediğinde kim olduğunu düşününce, sen de benimkini biliyor olmalısın.”

Eskiden olsa, bu sırrı ona karşı kullanırdı. Vikontu tehdit eder, istediğini elde edene dek onu yönlendirirdi. Ama Chase artık o kadar acımasız değildi. Özellikle de şimdi, Georgiana ona ihtiyaç duyarken. “Ve çaresizce istediğin bir şeye asla ulaşamayacağım bilmenin üzüntüsünü biliyorum.”

Gözyaşları yeniden akmaya başladı.

“Ne istiyorsun, leydim?” diye sordu.

“Önemi yok,” diye yanıt verdi, sözcükler birer fısıltıdan ibaretti.

“İşte anlayamadığım kısım bu. Neden kendini mutluluktan yoksun bırakıyorsun?”

Açıklamaya çalışarak, “O kadar da değil,” dedi. “Kendimi yoksun bırakmıyorum. Sadece kızımın hiçbir şeyden yoksun kalmaması için üzerime düşeni yapıyorum. Her istediğine sahip olabilmesi için.”

Langley’in kusursuz yüzünde anlayan bir ifade belirdi ama o bir şey diyemeden, başka bir ses duyuldu. “O halde neden bana ne istediğimi sormuyorsun?”

Georgiana arkasına dönünce, Caroline’ı yemek odasının kapı aralığında, yüzünde ciddi bir ifadeyle dururken gördü. “Haydi,” dedi kızı. “Sor bana.”

“Caroline...” diye başladı.

Kız odadan çıkarak ona doğru ilerledi. “Bütün hayatım boyunca benim adıma kararlar aldın.”

“Bütün hayatın...” dedi. “Toplamda dokuz yıldan oluşuyor.”

Caroline’ın kaşları çatıldı. Sözlerini sürdürmeden önce, “Dokuz yıl artı üç ay,” diye düzeltti. “Beni York-shire’da yaşamaya gönderdin. Burada, Londra’da yaşamam için geri getirdin. En iyi dadıları tuttun, refakatçiler görevlendirdin.” Duraksadı. “Bana güzel giysiler, daha da güzel kitaplar aldın. Ama bir kez olsun bana fikrimi sormadın.”

Georgiana onaylarcasına başını salladı, kendi gençliğini hatırlamıştı. Hep üzerine titrenmişti, istediği her şey ayaklarının altına serilmişti ama hiç seçim şansı olmamıştı. Ve sonunda, bir kez olsun seçme şansı elde ettiğinde, düşünmeden atlayıvermişti. “Ne istiyorsun?”

*///

Kız yaklaşarak, “Şey...” diye başladı. “Nasıl yeterince büyüdüğümde aşk için evlenmek istiyorsam, senin de aynı şeyi yapmanı isterim.” Langley’e döndü. “Alınmayın lordum, sizin de oldukça hoş biri olduğunuzu biliyorum.” Langley gülümseyerek başını eğdi. “Hiç alınmadım.” Caroline, dikkatini tekrar annesine verdi. “Bütün hayatım boyunca bana, sosyetenin hayatlarımızı yönetmesine izin vermememiz gerektiğini gösterdin. Başkalarının isteklerine göre yaşamamamızı, kendi yolumuzu kendimiz çizmemiz gerektiğini söyledin. Sen bizim için farklı bir yol çizdin. Bizi buraya getirdin, nasıl bir meydan okuma olacağını bile bile. Bize güleceklerini biliyordun. Bizi aralarına kabul etmeyeceklerini biliyordun, yine de geldik.”

Başını iki yana salladı. “Bunların üstüne sevmediğin biriyle evlenirsen, ne düşünmeliyim? İstemeyebileceğim unvan ve saygınlık için hem de? Çevrem kendi yolunu kazarak açan kadınlarla dolu ve sen beni bu yola sokmanın iyi olabileceğini mi düşündün?”

Georgiana, o anda konuştu. “En kolay yolu bu, aşkım. Senin için işleri kolaylaştırmak istedim.”

Caroline gözlerini devirdi. “Bağışla beni anne ama bû söylediğin, kulağa inanılmaz sıkıcı geliyor.”

Langley güldü. Bakışlar ona çevrilince özür diledi. “Üzgünüm,” dedi. “Ama kız haklı. Kolay yol, kulağa inanılmaz sıkıcı geliyor.”

Tanrı biliyor ya, öyleydi.

Yine de başka şeyler de vardı. “Ama âşık olursan —bir aristokrati istersen— unvanın sana sağlayacağı saygınlığa ihtiyacın olacak.”

“Bir aristokrata âşık olursam, o bana ihtiyacım olan unvanı vermez mi?” Dokuz yaşında bir kızın basit düşünme şeklinden gelse de bunun harika bir bakış açısı olduğu yadsınamazdı.

Georgiana kızının düşünceli bakışlı, yeşil gözlerine baktı. “Sen nereden geldin?”

Caroline gülümsedi. “Senden.” Gelen çiçeklerden topladığı kartları havaya kaldırdı. “Bu adamlardan herhangi biriyle evlenmek istiyor musun?”

Georgiana başını iki yana salladı. “İstemiyorum.” Caroline, başıyla Langley’i işaret etti. “Onunla

evlenmek istiyor musun? Kusura bakmayın, lordum.”

Langley, özrü elini sallayarak iteledi. “Ben iyiyim, hatta kendimi eğlendirdiğim söylenebilir.” Georgiana’ya döndü. “Benimle evlenmek istiyor musun?”

Georgiana güldü. “İstemiyorum. Üzgünüm, lordum.” Langley omuz silkti. “Kişisel almıyorum. Ben de seninle evlenmek istemiyorum.”

“Anne,” dedi yavaşça. “Evlenmek istediğin biri var mı?”

Elbette vardı. Londra’nın öbür ucundaki evde oturuyordu. Georgiana onunla evlenmeyi öyle çok istiyordu ki. O adamı tüm sınırların ötesinde bir aşkla seviyordu.

Karikatürü düşündü; Duncan’ı diz çökmüş, cebinden görünen tüyle düşündü. Soluğu boğazında tıkanı. Yavaşça, “Evet,” diye itiraf etti. “Evlenmeyi çok istediğim biri var.”

“Peki, bu kişi seni mutlu edecek mi?”

Georgiana başıyla onayladı. “Öyle inanıyorum. Hem de çok.”

Caroline gülümsedi. “O halde, aşk evliliği yaparak kızına örnek oluşturman gerektiğini düşünmüyor musun? Mutluluğu yakalama vaktin gelmedi mi?”

Georgiana, bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Görünüşe göre, dokuz yaşındakiler de bir şeyler biliyormuş.

Georgiana’yı bıraktığından beri, havuzunda bir okyanusu aşacak kadar yüzmüştü. Ona gitmeyi, gece vakti onu yatağından kaçırmayı, planının saçma olduğunu anlayana dek kilitli tutmayı, evlenmesi gereken adamın Duncan olduğunu anlayana dek onunla sevişmeyi, sosyete, skandal ve unvanları boş vermesini sağlamayı düşündüğü her an yüzmeye gidiyordu.

Fakat Georgiana’yla tanışmadan önce ona derin bir avuntu sunan ve kocaman bir zevk veren bu yer artık bomboştu. Havuzun her bir köşesi ona Georgiana’yı hatırlatıyordu. Burada uzun, gururlu ve güzel bir şekilde durduğunu hatırlıyordu.

Burada yürürken, onun şöminenin başında durduğunu görüyordu. Havuzun kıyısına her yaklaştığında, onun suyun içine sarktığı bacaklarını görüyordu. Havluya sarınıp yatak odasına gittiğinde onun hoş, yumuşak tenini hissediyor, sıcak ve istekli oluşunu hatırlıyordu. Başını kaldırıp camların ardından gökyüzüne baktığında, onun gülüşünü görüyordu.

Her yerde onun yokluğunu hissediyordu.

Havuzun kıyısına dokundu, döndü. Diğer uca yüzmeye başladı.

İki gündür yüzüyordu. Kendini yormaya, onu aklından çıkarmaya çalışıyordu. Sadece yemek yiyecek ve uyuyacak kadar havuzdan uzak kalıyordu. Uyuyamıyordu bile. Gözlerini her kapadığında onu görüyordu. Sadece onu.

Hep onu.

Tanrım!

Kendini birçok kez ona gitmekten alıkoymuştu, ne diyeceğini bilememişti. Konuşmanın gidişatını yüzlerce kez düşünmüş, Georgiana'yı yanıltığına ikna etmek için hoş

sözler tasarlamıştı. Onu kendisinin doğru seçim olduğuna inandıracaktı. Dünyanın geri kalanının canı cehennem!

Ve aşkını söyleyemeden onu engellediği için, binlerce kez pişman olmuştu. Söylemesine izin vermeliydi.

O sözcüklerde huzuru bulabilirdi.

Bulabilirdi.

Ya da sözcüklerden nefret edene dek kafasında evirir çevirirdi.

Belki de böylesi daha iyiydi.

Suyu yarararak ilerledi, omuzları ağrıyordu. Gözleri kapalı, duvara ulaştı. Göremese de yerini hatırlıyordu, tutundu. Yüzmeye son verecekti. Şimdilik yeterdi, öyle umuyordu. Havuzdan çıkmadan önce, başını arkaya atarak son kez yüzünü ve saçlarını yıkadı.

Gözlerini açınca, bakışları bir çift kahverengi botu buldu. Yukarı çıkardı bakışlarını, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu.

Georgiana!

Duncan'a bakıyordu. Bakışları ciddiydi. "Şimdi söyleyebilir miyim?"

"Buraya nasıl geldin?"

Sözlerini tekrarlamadan önce, "Langley bıraktı," dedi. "Şimdi söyleyebilir miyim?"

"Neyi söyleyeceksin?"

Diz çöktü, sonra ellerinden destek alarak eğildi. Adama yaklaştı. "Seni sevdiğimi şimdi söyleyebilir miyim?"

Duncan ona uzandı, kadını boynunun arkasından çekerek daha da yakına getirdi. "Söyleyemezsin," dedi. Kalbi göğsünü delecekti neredeyse. "Her gün söylemeyi planlamıyorsan, olmaz. Sonsuza kadar."

Georgiana gülümsedi. "Bu, sana bağlı."

Gözlerinin içine baktı, sözlerinin anlamını kavramaya çalıştı. Umutlanmak istemiyordu.

“Georgiana...” diye

fısıldadı, kadının adını söylerken dudaklarının ve dilinin kıvrılması hoşuna gidiyordu.

“Ayrı olursak sana bunu her gün söyleyemem, senin de bildiğin gibi.” Sesi çatladı; onu sarıp sarmalamak istedi. “O nedenle beni kabul edersen...”

“Hayır.”

Onun yanma tırmanmış, dizlerinin üzerinde duruyordu. Georgiana’yı kendine çevirdi. “Benim rolümü çalılıyorsun.” Ellerini ellerine aldı. “Bir daha söyle.”

Georgiana’nın bakışları onunkileri buldu ve kehribar renkli gözlerindeki dürüst bakışlar Duncan’ın soluğunu kesti. “Seni seviyorum.”

“Unvansız ve rezil bir adam olsam bile mi?”

“İster çapkın, ister serseri ol. Nasıl istersen.”

“Seni istiyorum.”

Tekrar gülümsedi. “Umarım sadece bu kadar değildir.” “Olmadığını biliyorsun,” diye fısıldadı. Kadını kendine çekti. “Seni sevdiğimi biliyorsun. Seni ilk gördüğümde karanlıklar içinde duruyor, kendini ve sevdiklerini koruyordun. Sana daha o zaman hayran olmuşum. Sevip koruduğun insanlardan biri olmak istemiştim.”

Duncan’ın elleri onun güzel yanaklarındaydı, yüzünü avucunun içine aldı. “Seni seviyorum.”

“Bir daha söyle,” dedi. Georgiana’yı derin, uzun ve yavaş öpücüklerle boğdu. İkisi de soluksuz kalana dek.

Georgiana, “Beni öpmeye ara vermezsen söyleyemem ki,” diye karşı çıktı.

“O halde sonraya sakla,” dedi. Dudakları bir kez daha kadınınkileri bulmuştu. “İşim bitince söylersin.” Onu tekrar tekrar öptü. Öpücükler derin ve bağımlılık yapıcıydı. Dudaklarının her ayrılışında, Georgiana fısıldadı: “Seni seviyorum.”

Tekrar ve tekrar, sözcükler Duncan’ın kulaklarında yankılandı, onu ısıttı. Sonunda geri çekildi ve “Her zaman şendin,” dedi. Alnını kadınınkine dayadı. “Evlen benimle. Beni seç.”

“Seçeceğim,” diye söz verdi. “Evlenelim.”

“Ne zaman?”

“Şimdi. Yarın. Haftaya. Sonsuza dek.”

Duncan o zaman ayağa kalktı, kadını kollarına aldı. “Sonsuza dek,” dedi. “Sonsuza deki seçiyorum.”

<Son

Bir Yıl Sonra Düşmüş Melek

Georgiana, Düşmüş Melek’in patron süitinde duruyor, aşağı katta olup bitenleri izliyordu. Kumarhane, oyun oynayanlarla doluydu. Bakışları odanın ortasındaki rulet masasına, kırmızı ve siyahların dönerek birbirine karıştığı çarka kaydı. Çark yavaşlarken yarım düzine adam masaya eğildi.

“Kırmızı,” diye fısıldadı.

Kırmızı gelmişti. Daha da iyisi, masanın başına toplanan adamlardan biri neşeye ellerini kaldırdı. Kazanmıştı. Rulet masasında kazanmak, sıradan zaferlere benzemezdi.

Şans olağanüstü bir şeydi.

Georgiana bu krallığı onun üzerine kurmuştu. Şans ve kader üzerine. Paha biçilemez dersler öğrenmişti burada. Yalanlar ve gerçekler hakkında, öçle ilgili. Skandallarla ilgili. Yine de rulet çarkı dönmeye başladığı an soluğunu tutardı.

Süitin kapısı açıldı. Georgiana, arkasını dönmeden kimin geldiğini anladı. Havanın değişiminden, soluğunun hızlanışından. Duncan’ın kollarını bedenine dolandı. Sıcaktı, güçlüydü. Georgiana’nın baktığı yere baktı. “Altındaki cehennemde düzinelerce oyun var,” diye fısıldadı kulağına. “Ama sen hep ruleti seçiyorsun. Neden?”

“Kazananı kaderin belirlediği tek oyun,” dedi. “Hesap-lanamayan tek oyun. Gerçekten risk alabiliyorsun.” Kollarında döndü, ellerini adamın boynuna bağladı. “Tıpkı hayat gibi. Çarkı döndürüyoruz ve...”

Duncan onu öptü. Uzun süre derin öpücüklerle dudaklarını besledi. Elleri kadının belini kavramış, kendisine çekiyordu.

Sonunda ayıldıklarında, Georgiana iç çekti. “Ve bazen büyük ödülü kazanıyoruz.”

Duncan’ın elleri kamındaki kocaman şişliğe, çocuğunun büyüdüğü yere kaydı. “Bazen evet,” diye onayladı. “Yine de belirtmeliyim, son zamanlarda talih fazla yüzüme gülüyor diye endişeleniyorum... Talihimin birden döneceğinden korkuyorum.”

“Sen bir ömre bedel talihsizlik yaşadın. Bundan böyle talihin hep yüzüne gülmesini sağlayacağım.”

Duncan bir kaşını kaldırdı. “Kaderi yönetebilecek güce sahipsin de haberim mi yok?”

Georgiana sırtıttı. “Talihin sana gelmiyorsa, sen onu arayıp bulacaksın.”

Duncan onu bir kez daha öptü, sonra yüzünü tekrar pencereye çevirdi. Kartlar karılır, zarlar atılırken,

uzun süre erkeklerin kumar oynamasını izlediler. Georgiana gerinip tutulan belini gevşetmeye çalışana kadar. “Daha fazla dinleneceğine söz vermiştin,” derken, Duncan’ın elleri sırtını buldu. Hafif baskılarla gebeliğinin son günlerinde belini mesken edinmiş ağrıyı hafifletti. “Burada olmamalıydın.”

Georgiana başını kaldırdı, yüzünden şaşkınlık okunuyordu. “Oyunu kaçıracağımı düşünmüş olamazsın. Son oyunum olabilir. Bebek yakında gelecek.”

“Acele ettiği söylenemez. Kendime, çocuk sahibi olmakla ilgili hayaller kurmaya bile izin vermezdim; çocuklarımın hayatını da mahvedeceğimi düşünüyordum. Böyle hevesli olacağımı tahmin etmezdim.”

Georgiana, kumarhaneye bakan pencereye dönmeden önce kocasına, “Oğlun dünyaya geldiğinde bu kadar hevesli olmayacaksın,” diye takıldı. “Sürekli ağladığında, geri gitmesi için yalvarıyor olacaksın.”

“Kızım dünyaya geldiğinde, onu hiç yanımdan ayırmayacağım. Annesi ve kız kardeşiyle birlikte, her zaman yanı başımda olacak.”

Georgiana gülümsedi. “Çevrende hayran çemberi oluşturabiliriz.”

“Daha kötüsü de olabilirdi,” dedi, kollarını karısına dolayarak onu kendine yasladı. Elleri kamından kalçalarına kaydı. Parmakları eteklerini topluyor, yukarı çekerek bacaklarını çıplak bırakıyordu. “Pantolonlu haline tapıyorum, aşkım ama gebeliğinin en güzel yanı etekler oldu.” Parmakları tenini okşadı. Georgiana da bacaklarını onun için araladı. Dokunuşlarının yukarılara, kocası için her zaman hazır olduğu yere ulaşmasına izin verdi.

“Yapamayız.” İçini çekti, kocasının bedenine sokuldu. O kolların onu her zaman güvende tutacağını biliyordu. “Geliyorlar.”

Duncan da hayal kırıklığıyla iç geçirdi. “Gelen sen olabilirdin.”

Georgiana gülerken, süitin kapısı açıldı. Duncan onun eteğini bıraktı, boynunun yanına ateşli bir öpücük kondurdu. Kulak memesini dişlerinin arasına alarak, “Bu gece,” diye söz verdi.

Georgiana, ortaklarıyla yüz yüze gelmek için döndü, yanakları kıpkırmızıydı.

Bourne, karısını kumar masasına oturtmadan önce Georgiana’dan yana bakmış, bilmişçe bir kaşım kaldırmıştı. Kendine viski doldurmak için büfeye giderken, “İyi akşamlar, Bayan West,” dedi.

Yeni adını her duyduğunda olduğu gibi, içine bir sıcaklık yayıldı. “Leydi” unvanını kullanmayı sürdürebilirdi, o bir leydi olarak doğmuştu. Bir dükün kızı olarak hakkıydı ama unvanı istememişti. Ne zaman ona “Bayan West” diye seslenilse evlendiği adamı hatırlıyordu. Birlikte kurdukları üç kişilik —çok yakında dört olacaktı— hayatı hatırlıyordu.

Georgiana ve Duncan West, birleştirdikleri güçleriyle Londra’nın balo salonlarında fırtına gibi esiyorlardı. Medya patronuyla göz alıcı, zarif karısı. Hâlâ skandal değerini koruyordu ama kim akşam yemeğinde ağırlayabileceği bir skandali istemezdi ki? Aristokrasi onlara bayılıyordu.

Britanya'nın en seçkin sofralarını şenlendirmedikleri akşamlarda, Georgiana, kulübü Chase olarak yönetmeyi sürdürüyordu. Diğer yandan, Duncan ve Georgiana evlendikten sonra Anna'ya veda etmek zorunda kalmışlardı. Duncan'm Anna'yla fazla samimi olan bir müşteriye saldırdığı tehlikeli bir akşamdan sonra, aralarından ayrılmıştı.

Bu, en iyisiydi; çünkü yeni evliler, ellerini birbirlerinden uzak tutmakta zorlanıyorlardı ve birinin West'in iki sevgilisi arasındaki bağlantıyı kurması an meselesiydi.

Pippa ve Cross da masada yerlerini aldılar. Cross kartları karıp önüne yerleştirdiği sırada, Pippa çevreye bakındı. Georgiana'yı görünce gözlerini kırıştırdı. "Her geçen an daha da büyüyorsun," dedi.

Leydi Boume, "Pippa!" diyerek araya girdi. "Sen ona bakma. Harika görünüyorsun, Georgiana."

Ablasına, "Ben harika olmadığını söylemedim ki," dedikten sonra dikkatini yeniden Georgiana'ya çevirdi. "Sadece büyüdüğünü söyledim, tkiz beklediğini düşünüyorum."

"İkizler hakkında ne biliyorsun?" Bunu söyleyen, odaya giren Lamont Düşesiydi. Arkasından Asriel'le bir dosyayı tartışan Temple geliyordu.

fufi

"Pek çok ikizin doğumunda bulundum," diye öne sürdü Pippa.

Duncan, "Gerçekten mi?" diye sordu. Bir sandalye çekerek Georgiana'nın oturmasına yardımcı oldu. "Bunu öğrendiğimiz iyi oldu, gerekirse yardımına başvurabiliriz."

"Ona doğurduğu ikizlerin insan olup olmadığını sormuyorsun," dedi Cross.

Pippa, "Köpeklerle çok sayıda deneyimim var," diye savundu kendini. "Ve iki de insan çocuk doğurdum hatırlarsan, kocacığım."

"Evet ama ikiz değillerdi, Tanrıya şükür." "Katılıyorum," dedi Bourne. Onun üç çocuğu vardı. "İkizler sadece kötü şans getirir."

Duncan'm rengi attı. "İkizlerden konuşmayı kesebilir misiniz?"

"İkiz olmayacak," dedi Temple. Masanın çevresini dolaşarak baktığı dosyayı Georgiana'ya verdi.

Georgiana, "Olabilir," diyerek takıldı kocasına. "Pippa kocaman olduğumu söyledi."

"Ben asla kocaman sözcüğünü kullanmadım!" Georgiana dosyayı açıp içindekileri değerlendirdi. Başını kaldırıp Temple'a baktı, "Zavallı kız," dedi. "Onu listeden çıkaralım."

"Kimi?" diye sordu Duncan.

"Leydi Mary Ashehollow."

Masadan benzer anlayış sesleri yükseldi. Yorum yapan sadece Duncan oldu. “Öç oyununa son vermeye mi karar verdin?”

“Beni kızdırmıştı.”

Duncan bir kaşını kaldırdı. “O sadece bir çocuk.” “Üçüncü sezonunda, çocukluğunu geçeli çok oldu. Ama evet...” dedi Georgiana. “Avunacaksa, bahis kitabında sezonun en önemli leydileri arasında yer alacak. Oldu mu kocacığım?”

“Çok iyi.” Eğilerek karısının dudaklarına uzun, bitmek bilmeyen bir öpücük kondurdu.

Cross, yüksek sesle araya girdi. “Bahis kitabından konu açılmışken, bana yüz pound borcun olduğuna inanıyorum, Chase.”

Duncan, “Ne için?” diye sordu. Meraklanmıştı.

“Bir yıl kadar önce girdiğim aptal bir iddia yüzünden,” dedi Cross.

“Cross, Chase’in seninle evleneceğini düşünüyordu,” diye açıkladı Temple. “Chase’se...”

“İhtimal bile vermiyordu,” dedi Boume.

“Michael!” diye çıkıştı Penelope. “Bu hiç nazikçe olmadı.”

“Ama doğru.”

“Onlara bizim evliliğimizle ilgili doğruları da söylemek ister misin?”

Boume markisi ve markizinin evliliği, kırsalda bir gece yarısı kaçırılmasının ardından gerçekleşmişti. Bu gerçeği hatırlayan Bourne, susma soyluluğunu gösterdi.

Duncan, Georgiana’ya baktı. Yakışıklı yüzünde bir gülümseme vardı. “Görünüşe göre bir bahis kaybetmişsiniz, leydim?”

Bir yıldır olduğu gibi, bu saygı ifadesi Georgiana’nın bedenini ateşledi. “Kaybetmiş gibi hissetmiyorum.”

Duncan sırtıttı. “Ben de öyle.”

“Hazır Chase’in potansiyel kocalarından söz açılmışken, yeni yatırımına destek olmamızı isteyen Langley’den söz etmenin tam sırası,” diye ekledi Temple.

Masadan sızlanmalar yükseldi.

“Şu adam. Chase, paralarımızı ona saçmayı bırakmalısın,” dedi Boume.

“Yatırım konusunda berbat bir ünü var ama biz ona yardım etmeyi sürdürüyoruz,” diye belirtti Cross.

“Üzgünüm... İkinizin düşünler evine bu kadar yakın olduğunuzu bilmiyordum,” dedi Georgiana.

Duncan, “O iyi bir adam,” diye araya girdi. “Bana güzel eşimi teslim etti.”

Temple, “Sadece eşini kendisine istemediği için,” diye takıldı ve tüm düşmüş melekler güldüler.

Georgiana, “Aşağılanmayı reddediyorum,” dedi. “Ve Duncan bu seferkini beğendi.”

Duncan başıyla onayladı. “Fotoğraf negatifi gibi bir şey.”

“Sanki romanlardan fırlamış bir ad gibi,” dedi Bourne. “Uçan makineler ve atsız araçlar gibi.”

“Ben bu şeylerin hiç de olanaksız olduklarını düşünmüyorum,” dedi Pippa.

Bourne ona baktı. “Çünkü olanaksız bir meydan okuma olarak görüyorsun.”

Pippa, Cross’a gülümseyerek baktı. “Sanırım öyle.” Kont eğildi, karısının dudaklarına sağlam bir öpücük kondurdu. “Bu, çekiciliğinin büyük bir parçası.”

Georgiana öne eğilerek kartlara uzandı. “Oynayalım mı?” diye sordu.

Düşmüş Melek’in sahiplerine özel oyun, sekizinin toplandığı haftalık iskambil oyununa dönüşmüştü.

Temple, iç geçirerek oturdu. “Neden oynadığımı bilmiyorum. Artık kazanamıyorum bile. Hanımları işin içine kattığımızdan beri işler hiç yolunda gitmedi.” Duncan’a baktı. “Kusura bakma, dostum.”

Duncan gülümsedi. “Her hafta seni soyup soğana çevirmeme itirazın yoksa, benim de hanım olarak anılmaya bir itirazım olmaz.”

Mara, elini kocasının yüzüne götürdü. “Zavallı Temple,” dedi. “Başka bir şey oynamak ister misin?”

Temple, onun bakışlarına ciddiyetle karşılık verdi. “Ben isterim ama sen herkesin önünde oynamak istemezsin.”

Düşes dükünü öpmek için eğilince, bir kez daha masadan sızlanmalar yükseldi.

;

Georgiana arkasına yaslandı. “Belki de oynamamalı-yız.”

Bourne, viski doldurduğu yerden ona baktı. “Temple karısını yatağa götürmek istiyor diye mi?”

Georgiana gülümsedi. “Hayır...” Kocasına baktı. “İkiz olup olmadıklarını keşfedeceğimiz an geldi.”

Alt katta rulet çarkı dönerken, zarlar atılıp kartlar uçuşurken, o gece efsanevi bir şeye dönüştü... Talih **Düşmüş Melek**’in üyelerine gülümsedi.

Sahibine ve aşkına gülümsediği gibi.

Teşekkür

Serinin sonuna yaklaşırken, çok sayıda kişiden yardım aldığımı fark ettim. Sonra hiçbirinize yeterince teşekkür edemeyeceğimi anladım.

Tüm kitaplarımla birlikte, bu da şu kişilerin desteği olmadan yazılamazdı: Liate Stehlik, Pam Spengler-Jaffee, Jessie Edwards, Caroline Pemy, Shawn Nicholls, Tom Egner, Gail Dubov, Carla Parker, Brian Grogan, Tobly McSmith, Eleanor Mikucki ve olağanüstü Avon Books ekibinin geri kalanı. Sabrı ve inancı için editörüm Sher-pa'ya, Carrie Feron'a, çok çalıştıkları için Nicole Fischer'a ve Chelsey Emmelhainz'e teşekkürlerimi gönderiyorum.

Carrie Ryan'a, Lily Everett'e, Sophie Jordan'a, Morgan Baden'a, Sara Lyle'a, Melissa Walker'a ve Linda Frances Lee'ye anlayışları, destekleri ve Chase'in hikâyesini yazarken verdikleri fikirler için teşekkür ederim. Ayrıca Rex'e ve Krupa Market'teki tüm çalışanlara verdikleri destek ve kafein için teşekkürü borç bilirim.

Babam bana kafatasından içki içen Castel Teodori-co'nun hikâyesini anlattığında, Caroline'dan biraz daha küçüktüm ve bu hikâyeyi sonunda bir kitapta kullanabildiğim için çok mutluyum. Küçük yaşıma karşın bu hikâyeyi benimle paylaştığı için babama minnettarım. Da-vid ve Valerie Mortensen'a da teşekkür ederim. Sadece centilmen bir oğul yetiştirmekle kalmayıp bana Duncan

*it**

NVest'e ve kusursuz yüzme havuzuna esin kaynağı olan Hearst Şatosu'nu gezdirdiler.

Harika okuyucularımı da unutmadım. Bourne, Cross, Temple ve Chase'le birlikte bu yolculuğa çıktığınız, karakterlerimi en az benim kadar sevdiğiniz ve yorumlarla, attığınız maillerle beni desteklediğiniz için hepinize teşekkür ederim. Chase'in bir kadın olduğunu öğrendiğinde şaşırın ama yine de onun hikâyesini okumayı göze alan okurlara ayrıca teşekkür ederim. İnancınızın ne çok anlam ifade ettiğini anlatamam.

Ve son olarak, 2012 yılının başlarında Teksas'ta bir tuvalette yanıma yaklaşıp, "Bence Chase bir kadın!" diyen kadına seslenmek istiyorum. Sana yalan söylediğim için çok üzgünüm.

(' ' JSSSSm : i ■Jfa. Sarah MacLean *j i

f' 3J** ^

